

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARMEL HARRINGTON

GÖKKUŞAĞININ
Ardında

**Bro
Sis**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ra>

YABANCI

Grace'e kanser teşhisi konduğunda, iyileşmek için en iyi şansı, bir aile bireyinden kemik iliği nakli yaptırmasıydı. Tek sorun Grace'in evlatlık olmasıydı ve öz annesiyle en son iletişim kurmaya çalıştığı tek sefer de büyük bir hüsrarla sonuçlanmıştı.

Fakat bir yandan küçük oğlu Jack'e bakması gerekirken, Jack'in babası ve Grace'in eski sevgilisi Liam tekrar hayatlarına girmişti ve böylelikle Grace'in çoktan gömmüş olduğunu düşündüğü duyguları tekrar gün yüzüne çıkarmıştı.

Grace umudunu yitirmeyi reddediyordu. Arkadaşlarının yardımıyla hayatının en cesur macerasına başlayacaktı.

"Sizi içine çekecek, güldürecek ve kalbinizi kıracak... iyi anlamda!"

—ABBY GREEN, *USA Today* çoksatan yazarı



Çeviren: Öznur Özkaya & Su Akaydın



24 TL

www.yabanciayayinlan.com
facebook.com/yabanciayayinlari
instagram.com/yabanciayayinlari
internet zotip: ilknokta.com



Gökkuşağının Ardında
Özgün Adı | *Beyond Grace's Rainbow*
Carmel Harrington

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Düzeltili | Aylin Keser
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Getty Images

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-46-0

Türkçe Çeviri © Öznur Özkaya & Su Akaydın, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Carmel Harrington, 2012

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Cafereğa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.alknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

CARMEL HARRINGTON

GÖKKUŞAĞININ *Ardında*

Çeviren

Öznur Özkaya & Su Akaydın

GİRİŞ

13 Şubat 2012 Cuma

Grace, tavanda süzülüyormuş gibi hissediyordu. Yere doğru baktığında, Dr. Kennedy'nin yıpranmış, eski, kahverengi deri sandalyesinde oturduğunu görebiliyordu. Ciddi bir tavırla öne doğru eğilmiş, Grace'e benzeyen birine bakıyordu.

Kendine eleştirel bir açıdan bakarken, "İyi hatırladım, saçları-mın da dibi gelmişti," diye düşündü. Grace'in yanında arkadaşı Sean oturuyordu. Aynı anda iki yerde olunamayacağının farkındaydı, henüz keçileri kaçırmamıştı. Ama şu an tavanda süzülürken aşağıdaki manzarayı izlemekteydi. Aşağıda oturanın kendisi olduğunu biliyordu, çünkü Sean'un ellerini sımsıkı tuttuğunu hissedebiliyordu. Bu yüzden ileri sürebildiği tek mantıklı açıklama "kendini dışarıdan izleme" deneyimlerinden birini yaşıyor olduğuydu. Diğer olasılık ise verilen haberin yarattığı şokla kalbinin durması ve gerçekten ölmüş olmasıydı.

Yok artık, bu doğru olamazdı. İnsan öldükten hemen sonra saç diplerini boyatması gerektiğini düşünmez ki.

"Sana anlattıklarımı anlıyor musun, Grace?" Dr. Kennedy'nin sesi Grace'i sarsıp gümbürtüyle gerçekliğe döndürdü. Tavandan düşmüş de rahatsız bir sandalyeye pat diye oturuvermiş gibi hissetti. Alaycı bir edayla, "Demek ölmedim," diye düşündü. Bir an doktorların rahat, deri koltuklarında otururken hastaların oturmak zorunda olduğu berbat sandalyelerden şikâyetçi olmak istedi.

Bu husustaki adaletsizlik katlanılır gibi değildi. Ama belki de şimdi bunun sırası değildi.

Grace tavanı işaret ederek, "Tekrar graya çıkmak istiyorum," dedi.

"Grace, tatlım, mantıksız konuşuyorsun," diyen Sean gerçekten kaygılı görünüyordu. Muhtemelen Grace'in delirmeye başladığını düşünüyordu. Belki de delirmişti.

"Grace?" diye kibarca seslendi Dr. Kennedy. "Sana anlattıklarımı anladın mı?"

Artık tavanda süzölmek yok. Sandalyelerin durumları hakkında daha fazla analiz yapmak yok. Yanıt vermek zorunda olduğunun farkındaydı. Gerçeklerden kaçınmak için bir girişimde bulunmaya daha karar verdi.

"Hayır, anlamadım, Dr. Kennedy. Saçma sapan bir hata olmalı, size karşı dürüst olmam gerekirse, durum böyle değil. Ciddi bir şikâyet mektubu yazacağım. Soğuk algınlığı veya ağır bir grip geçiriyorum. Sırtımdaki berbat ağrının sebebi bu. Grip olduğunuzda her yeriniz ağrır." Zafer kazanmışçasına Sean'a döndü. Bir pratisyen hekim olarak sıradan bir soğuk algınlığıyla kendisine başvuran hastalarının grip olduklarını söylemelerinden hep şikâyet ederdi. Her zaman söylediği gibi, "Grip olduğunuzda hareket edemezsiniz, tüm bedeniniz ağrır." Ne yazık ki Sean, Grace'ten bakışlarını çevirmişti. Gözlerinin içine bakamıyordu. İşte bu, iyiye işaret değildi.

Grace büyüyen bir çaresizlikle her ikisine de baktı. Bu aşamada uçan kuştan medet umduğunun farkındaydı.

Dr. Kennedy tekrar denedi, bu kez ses tonu daha keskindi. "Grace, yaygın ismiyle akut myeloid lösemi yani AML olarak bilinen bir lösemin var. Bunu kabullenmenin zaman alacağını ve soracak pek çok sorun olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince dürüst bir biçimde sorularına yanıt vereceğim. Ama korkarım bu konuda yanılmıyorum."

Grace bir damla gözyaşının yanağından süzöldüğünü hissetti. Kelimenin tam anlamıyla üstünden bir tır geçmiş de nefes

alamıyor gibiydi. Oğlunun güzel yüzü bir anda zihninde belirdi. Şarkı söyler havasındaki güzel ve narin sesi, "Anneciğim, seni seviyorum!" diyordu.

Jack'in hatırına kendini bu durumdan kurtarması gerektiğini, varlığının son damlasına kadar mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Evet, Dr. Kennedy'ye soracağı soruları vardı. Binlerce soru zihninde çarpışmaya başlayınca başı patlayacak gibi oldu.

Fakat düşündüğünü bile fark etmediği tek soruyu fısıldayıverdi.

"Dr. Kennedy, ölecek miyim?"

1. BÖLÜM *

Grace Devlin, County Dublin'in büyük bir kasabası olan Swords'taki dairesinin oturma odasında ayakta duruyordu. Sevgililer Günü'ydü ve en yakın beş arkadaşının gelmelerini bekliyordu. Tom, Grace'in mutfakta kendini evcimen bir tannıca sandığını düşünüyordu. Ne vakit yemeğe oturmaya herkesi çağırırsa, "Sırtını kolla Rachel Allen, Grace Devlin var bu kasabada!" diye dalga geçerdi. Fakat Grace, arkadaşlarını misafir etmeyi ne kadar sevse de bugün saati kaygıyla izliyordu. Sevdiği insanlara kanser olduğunu nasıl söylersin ki? Oturma odasındaki büyük, siyah mermerden şömineye doğru yürüyüp üstünde asılı duran süslü aynanın önünde durdu. Yansımasına eleştirel bir gözle baktı. Uzun, dalgalı, kızıl-sarı saçları sırtına dökülüyor; kırışık-sız, güzel yüzünü çevreliyordu. Ona söylendiğine göre en güzel özelliği olan iri, yeşil gözleri dökülemeyen gözyaşları nedeniyle parlıyordu. Grace kanser olduğunu öğrendiğinden bu yana ağlamamıştı. Bu onu şaşırtmıştı, çünkü gözyaşı dökmekte sorun yaşamazdı. Ebeveynleri öldüğünde bir ay boyunca ağlamıştı; yıllar sonra, şimdi bile yitirdikleriyle baş etmekte zorlandığı zamanlarda ağlamaya devam ederdi. Liam'la ayrıldıklarında da bir yıl durmadan ağlamıştı. Bu yüzden aleni bir ağlak olarak doktorun ofisinden çıktığından bu yana gayet sakin olmasına şaşıırıyordu. Belki de kanser olduğunu duyunca şok geçirmişti. Grace testin pozitif çıkacağını asla düşünmemişti. Bu tip şeyler arkadaşlarının arkadaşlarının veya yaşlı akrabaların başına gelirdi.

Beni gördüklerinde tahmin edebilecekler mi, diye düşündü. Kanseri olduğum ayan beyan ortada mı? Şömine rafında sıralanan, aile fertleriyle arkadaşlarının oluşturduğu çerçeveli fotoğraflara baktı. Tam ortada, sağ kısımdaki fotoğraf üç yaşındaki oğlu Jack'e aitti. Bu fotoğraf, Jack Noel'de ağacın altındaki hediyeleri görmek için oturma odasına koştururken çekilmişti. Grace, Jack'in Noel Baba'nın eserine karşı hissettiği haz ve şaşkınlığı yakalamak için dijital kamerasını yakınlaştırmıştı. Jack'in de kızıl-sarı saçları, iri, yeşil gözleri vardı, fakat renk benzerliğinin dışında babası Liam'ın kopyası gibiydi. Jack'in fotoğrafının yanındaki daha ufak olan çerçevede Liam'ın fotoğrafı vardı. Arkadaşları her gün Liam'ın yüzüne bakmasının zor olup olmadığını sormuşlardı. Evet, bazen zordu. Fakat sonuçta Liam, Jack'in babasıydı ve Jack'in hatırına, Liam gerçekte hayatlarında olmasa bile hiç değilse bakabilecekleri bir fotoğrafı olsun istemişti. Grace ve Liam üç yıl önce ayrılmışlardı. Liam, Grace'in hayatının aşkıydı, birlikte beş harika sene geçirmişlerdi. Fakat sonra Liam içmeye, daha doğrusu çok fazla içmeye başlamıştı. Grace, Liam'ın her zaman onu sevdiğini düşünmüştü ancak birliktelikleri geçen son birkaç yıl boyunca rekabet edemeyeceği bir şeyle, Liam'ın alcole olan düşkünlüğüyle tamamen bozulmuştu. Alkol, ona karşı yarışması çetin bir metrestir ve Grace yeterince güçlü değildi. O yüzden yalnızca mücadeleyi değil muharebeyi de kaybetti. Söz konusu içki değil de başka bir kadın olsaydı ilişkilerini belki koruyabileceğini sıklıkla düşünürdü.

Gebeliği ikisini de şaşırtmıştı. Sonunda Liam'la birlikteliğine son vermiş ve Londra'ya taşınmıştı. Başlarda âdetinin gecikmesini önemsememişti. Ayrıldıkları için üzgün olmasınla yoruluyordu. Fakat bir gün bulantılarının ve halsizliğinin sebebinin kırık bir kalpten öte bir şey olabileceğini fark etti. Eczaneden yarım düzine test aldı, Tara ve Abby sabırla onu beklerken çubuğun üzerine işedi. Korkunç, büyük, pozitif çizgisi belirdi. O an nasıl ürktüğünü hatırladı. Fakat içindeki hayat ve dolayısıyla karnı büyüdükçe, yeni bebeğiyle tanışma heyecanı da beraberinde büyüdü.

Ve dokuz ay sonra Grace harika, mükemmel, yakışıklı bir oğlan doğurdu. Bu en muazzam aşk macerasının başlangıcı olmuştu.

Jack hayatına girene kadar, Grace havanda su dövdüğüne inanıyordu. Jack hayatına ışık saçmaya başladığında Grace nihayet tamamlanmıştı. Bu çocuk Grace'in kayıp parçası gibiydi ve o yanında olduğu sürece hayat çok daha renkli ve parlaktı.

Annie ve Mick'in gülümseyen fotoğraflarına bakmak acı-tatlı bir his veriyordu. Grace bebekken evlat edinilmişti ve hep kendini biraz yalnız hissetmiş, başkalarından biraz farklı görmüştü. Evlat edinen ebeveynleri harika insanlardı, onu çok sevmişlerdi; Grace, Annie ve Mick tarafından evlat edinildiği için şanslı olduğunu biliyordu. Onu sadece bir kez hayal kırıklığına uğratmışlardı ve bu da onların hatası değildi. Grace on dokuz yaşındayken ebeveynleri bir araba kazasında hayatlarını kaybetmişti. Fotoğraftaki mutlu yüzlerini görmek Grace'i de gülümsetti ama birden kalbine keskin bir ağrı saplandı, ailesini kaybettiğinde de benzerini yaşamıştı. Onları hep özlüyordu ve Jack'le tanışabilecek kadar uzun yaşamalarını dilemediği gün olmuyordu. Ona kesinkes hayran olurlardı.

Grace içki dolabına gidip kendine zencefilli konyak doldurdu. Normalde gündüzleri içmezdi ama bugün normal bir gün değildi, kusurunun hoş görüleceğini düşündü. Ağlayacak kadar duygusallaşacağını farkındaydı ama kendine engel olamadı. Gülümseyerek Tara'nın düğün fotoğrafını eline aldı. Bebekliklerinden bu yana tanışıyorlardı, aralarında yalnızca birkaç hafta vardı. Grace'in ailesi evlat edinin onu eve getirdikleri an arkadaş olmaları kaderlerine yazılmıştı. Tara'nın annesi Molly, Annie'nin kız kardeşiydi, bu yüzden kızlar gerçek kuzenler gibi yetiştirilmişti. Drumcondra'da aynı sokakta yaşarlarken ilk adımlarını atmaktan tutun da okulun ilk günü el ele tutuşup yürümeye kadar her şeyi birlikte yapmışlardı. Ergenlik de dahil toplamda otuz iki seneyi beraber geçirip hâlâ arkadaşlıklarının bu denli güzel devam etmesi çok güzeldi. Tara göz kamaştırıcıydı, uzun boylu bir esmer güzeliydi. Pek çok insan ağzını açana kadar onun İtalyan

olduğunu sanırdı ama konuşmaya başladığında bir Dublinli olduğu su götürmez bir gerçektir.

Güzel gelinliğinin içindeki Tara'nın yanında kocası Sean duruyordu. Tara'nın onları tanıştırdıkları günü anımsayınca Grace gülümsedi. Grace şarkı söylemeyi severdi ve doksanlarda karaoke ateşi Dublin'i sarmıştı, bütün yarışmalara katılırdı, işte o yarışmalardan birinde Sean'la tanışmıştı. Sean finalde Grace'e karşı şarkı söyleyecek kişiydi. Grace, Nancy Sinatra'dan *These Boots Are Made for Walkin'* adlı şarkıyı, Sean da Frank Sinatra'dan *Fly Me to the Moon* adlı şarkıyı söyleyecekti. Grace yarışmayı kazandığına inanamamış, sonraları da Sean'un bunu unutmamasına izin vermemişti. Yine de o gece içki ısmarlayarak 50 euroluk kazancını Sean'la paylaşmıştı. Aralarında hiçbir çekim olmamıştı ve bu Grace'i şaşırtmıştı çünkü Sean yakışıklı bir doktordu. Fakat sonunda Sean ile Grace karaoke yoldaşı olmaya karar verdiler ve yürekten söyledikleri şarkılarla sıkı bir dostluk kurdular.

Sean bir doktorun olması gerektiği gibi sakin ve dostaneydi, hastalarıyla çok iyi iletişim kurardı. Grace onun bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama Sean beş dakikalık bir muayene içinde olağanüstü bir hünerle hastalarını sahip oldukları kaygı ve korkulardan arındırırdı. Grace, kadın hastalarından birkaçının evli olduğunu öğrenince kalplerinin kırıldığını söyleyerek sürekli ona takılırdı. Arkadaşları onu kendi Dr. McDreamyleri ilan etmişti ve Tara bir keresinde Sean'un bunu gizliden gizliye sevdiğini söylemişti.

Her nasılsa birkaç yıl boyunca Sean, Grace'in arkadaşlarıyla tanışmadı. Bu özel karaoke hobilerini devam ettirdiler ve grup Grace'in yüksek sesle şarkı söylemesini dinlemekten sıkıldığı için bu süre epeyce uzadı. Bu yüzden Sean ve Grace baş başa dışarı çıktılar. Sonrasında 25. doğum gününde Grace evde bir parti verdi ve Sean'u da davet etti. Tara'yla Sean'un birbirlerine tutulduklarını fark ettiğinde çok mutlu oldu. O geceye kadar

* (İng.) Bay Yakışıklı. *Grey's Anatomy* dizisinin ana erkek karakterinin lakabı. -ylin

onları hiç beraber düşünmemiştir ama ikiliyi tanıştırdığında önceden bir buluşma düzenlememiş olmasına inanmadı. Bir-birleri için yaratılmışlardı. İki yıl sonra evlendiler ve Grace, Tara'nın nedimesi oldu. Durumlarında hoş bir klişe de vardı, Tara hemşireydi. Bir doktorla çıkmayacağına dair yemin edip durur, asla bir doktorla evlenmeyi düşünmezdi; ama yapmam dediği bu iki şeyi de yaptı.

Fotoğrafta Grace'in yanında duran, uyumlu kiraz pembesi el-bisenin içindeki nedime ikisinin de en yakın arkadaşı Abby'ydi. Onunla üniversitede tanışmışlardı ve kısa süre içinde Tara, Abby ve Grace iyi arkadaş olmuşlardı. Üniversite yılları boyunca beraber sıkça diskolara ve partilere gitmişlerdi. Abby fotoğraftaki diğer kişilere göre en zayıf ve çıtkırıldım durandı. Yaklaşık bir metre altmış santimlik boyuyla oldukça minyon bir yapısı vardı. Tara yanında olduğu vakit kendini bir dev gibi hissettiğini söylerdi. Abby'nin kısa, sarı saçları ve soluk, porselen gibi bir teni vardı. Porselen oyuncak bebeklere benziyordu; şaşırtıcı bir yeteneğe sahip oyuncak bir bebeğe. Abby inanılmaz bir sanatçıydı. Eğer Stephen Green alışveriş merkezindeki son kata çıkarırsanız, mükemmel Abby Nolan tarafından çizilmiş, eşit derecede mükemmel olan rengârenk ve tamamen şaşırtıcı modern sanat eserleriyle gözlerinize ziyafet çektirebilirsiniz.

Sanatının satışına ek olarak Abby hoş karakalem portreler de satardı. Grace'te de Abby'nin, Jack sekiz aylıkken yaptığı karakalem bir resim vardı, bu resim sahip olduğu en güzel şeydi. Abby, Grace'i Toprak Ana gibi resmetmişti. Hem de doğum sonrasında olduğundan birkaç kilo daha zayıf bir şekilde! Daha da önemlisi (birkaç kilo daha zayıf görünmenizi sağlayacak bir resimden daha önemli bir şey var mıydı ki?) Jack'in özünü yakalamıştı. Aynı resimde Jack'i aynı anda hem bağımsız, kibar, komik, inatçı hem sevecen resmetmişti. Bazı günler Grace resme dalar ve kendini yirmi dakikadır öylece bakarken yakalardı.

Söz konusu sanat olunca Abby çok ciddiydi. Tamamen sanatına odaklanır ve onu finanse etmek için pek çok lüksünden vaz-

geçebilirdi. Grace kendi kendine gülümseyerek, Abby elbette bir azize değil, diye düşündü. Grubun geri kalanı gibi sık sık partilere gittiği bilinen bir şeydi. Grace, Abby'nin tek gecelik ilişkilerinin kraliçesi olduğunu söyleyerek ona takılırdı. Abby'nin beyaz atlı prensiyle yakında karşılaşacağını ümit ederdi.

Son fotoğrafları da kaldırırken gülümsedi. Bu ikilinin fotoğrafını ne zaman görsen neşelenmesine yol açan bir şey vardı. Grubun diğer üyeleri Tom ve Gerry idi. Tanıştıklarında Tom kendi ismini değiştireceğini söyleyerek takılırdı çünkü isimleri Tom ve Gerry iken yapılacak şakalar yüzünden asla beraber olamayacaklarını söylerdi. Ama Looney Tunes esprilerine rağmen hayatta kalmışlardı ve üç senedir beraber Clontarf'ta güzel bir Viktoryen evde birlikte yaşıyorlardı. Tom grubun en esprili üyesiydi ve er ya da geç bütün arkadaşları esprilerinin konusu olmuştu. İçlerinde en yaşlısı oydu, gencecik 42 yaşında bir adamdı. 15'inden itibaren saçları kırışmaya başlamıştı ve Tara'nın tanımlamasına göre eski bir terlik kadar rahattı. Dıştan biraz eskimiş ama içi tam ayağına olurdu. Yine de görüntüler aldatıcı olabilir. Tom, Garda'de komiser yardımcısıydı ve gerektiğinde çetin ceviz olabilirdi.

Gel gelelim Gerry partnerinin tamamen tersiydi. 1,90 boyunda, sadece tasarımcı kıyafetleri giyen, spor salonundaki günlük idmanını asla atlamayan biriydi. 30 yaşında olması nedeniyle grubun da bebeğiydi. Bir imaj danışmanı olan Gerry insanların görünümünü değiştirmeyi severdi. Birini iğnelemek için para kazanma fırsatı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Son zamanlarda televizyondaki kahvaltı programlarına da konuk olmuş ve grubun az ünlüsü konumuna gelmişti.

Pek çok insan ilk bakışta Tom ve Gerry'nin çift olamayacağını, birbirlerine tamamen zıt olduklarını düşünürdü ama genelde olduğu gibi ilişkilerinin yürümesinin sebebi de aslında zıt olmalarıydı. Gerry en tripli dram kraliçesiyken Tom aralarından daha olgun olanıydı. Elinden gelse her durumun ana karakteri yapardı

* (İng.) *Drama Queen*; ilgi çekmeye çalışan, dikkatleri sürekli üzerine çeken kişi. -çn

kendini. Filmlere hayrandı ve hakkında çok bilgi sahibiydi. Hayattaki önemli anlara karşılık filmler bulmakta ustaydı ve durmadan filmlerden alıntı yapardı. Bazen çok sinir bozucu anlarda olsa bile. Hayatını bir filmin içindeymiş gibi yaşardı ve tabii ki kendisi her daim başardı. O yüzden herkese televizyonda ünlü olduğunu söylemeye bayılıyordu. Tom bir keresinde gruba, Gerry'yi belki bir gün sokakta tanırur diye evde imzasını yazmak için pratik yaparken yakaladığını söylemişti. Hepsininle bunun için uzun süre dalga geçmişti.

Tara, Sean, Abby ve Liam'a yeni dostlarını anlattığı geceyi anımsayınca gülümsedi. Grace anlaşılanlarını biliyordu. Öyle de oldu. Grace oğlanlarla tesadüfen, işi sebebiyle tanıştı. Bir iç tasarımcı olarak evlerinin tasarımı için Grace'i tutmuşlardı. Bu Grace'in kariyerinde çıkardığı en büyük iş olacaktı. Evleri *Sunday Independent*'da yayımlandı, röportaj sırasında gazeteci tasarımı kimin yaptığını sordu ve böylece "İç Mimar Grace Devlin" tanınmaya başlandı. Göz açıp kapayana kadar ünlenmişti ve telefonu durmadan iş teklifleriyle çalıyordu. Grace eline büyük bir şişe şampanya alıp Tom ve Gerry'nin evine teşekkür ziyaretinde bulunduğunda Gerry'nin kapıyı açıp, "Grace, tatlım, tanıştığımız anda anlamıştım senin fag hag' olduğun!" dediğini anımsadı.

Grace duvardaki saate baktı, saat neredeyse bir olmuştu, bu Tara ile Sean'un gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Tara asla geç kalmazdı. Grace iyi hazırlanmıştı. Izgaraya koymak üzere tonbahçı dilimlerini hazırlamıştı ve salatayla kuskus zaten masadaydı. Dolapta birkaç şişe şarap, birkaç şişe de Bulmers elma şarabı vardı. Gerry Bulmers'tan nefret ederdi ama Tom bundan başka bir şey içmezdi. Tahmin ettiği üzere ilk gelenler Tara ve Sean idi. Tara savurduğu siyah, dalgalı saçları ve pembe yanaklarıyla salınırken elinde bir buket beyaz gül tutuyordu. Grace'in en çok beyaz gülleri sevdiğini bilirdi.

* * *

* (İng.) Argoda eşcinsellerle arkadaş olan heteroseksüel kadınlar. -yılın

Tara, "Sevgilim olur musun, Grace?" diye bağırdı.

"Çok geç, o benim sevgilim," diyerek araya giren Sean, Grace'e bir şişe şarap uzattı.

"İkinize de teşekkür ederim ama korkarım Jack kalbimi çoktan çaldı, bu sabah altı buçukta, siz daha horul horul uyurken, birbirimize Sevgililer Günü kartları verdik."

Tara kahkahayla, "Aman Tanrım, bu çok gaddarca Grace. Hâlâ nasıl uyanıksın? Böyle berbat bir saatte üç yaşında bir çocuk tarafından uyandırılısaydım öğleden sonra kestiriyor olur-
dum," dedi.

Tom tam bir Kerry aksarıyla, "İşte bu yüzden yaşlı, tembel bir kevaşesin," diye ağır ağır konuştu.

Gerry, "Yana çekil, Tom, önümdeki güzelliği öpmeme izin ver," diyerek araya girdi.

Ve birden Grace, Tom ile Gerry arasında sıkıştı kaldı. Tom, Grace'in bir yanağına vıcık vıcık bir öpücük kondururken Gerry de standart hava öpücükleriyle Grace'i selamladı. Grace bu durumun tadını çıkarmak için bir an gözlerini kapattı. Arkadaşları birkaç saniye içinde bir kaos yaratarak holde toplandı ve Grace yavaş yavaş belki de her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başladı.

Tom, "Tanrım, *Friends'in* kötü bir bölümü gibiyiz! Buna hemen şimdi son vermemizi ve kafaları çekmemizi öneriyorum!" diye patladı. Tam o esnada Abby içeri girdi, böylece dairedeki gürültü seviyesi 10 desibel yükseldi. Ve her şey mükemmeldi. Grace yemeğin son dokunuşlarını halletmek ve içecekleri getirmek için grubu kendi başlarına bıraktı.

Birkaç dakika sonra hepsi öğlen yemeğine başlamıştı ve Gerry, Tom'a en son ilgilendiği soruşturmayı herkese anlatması için yalvarmaya başladı. Tom dinleyicisi olmasını severdi ve herkes Tom'un işte yaşadığı son olayı duymak için sabırsızlanıyordu.

* Amerika'da yayınlanan, ana karakterleri çok yakın arkadaşlar olan eski bir dizi. -yln

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million, from 2.5 million in 1980 to 4 million in 1995. The public sector has also become an important employer of women, with 5.5 million women employed in the public sector in 1995, compared with 4.5 million in 1980.

There are a number of reasons why the public sector has become an important employer of women. One reason is that the public sector has a high proportion of women in its workforce. In 1995, 85% of the public sector workforce were women, compared with 75% in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are traditionally held by women, such as teaching, nursing, and social work.

Another reason why the public sector has become an important employer of women is that it has a high proportion of jobs that are full-time. In 1995, 65% of the public sector workforce were employed full-time, compared with 55% in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are essential to the functioning of the state, such as the police, the fire service, and the health service.

A third reason why the public sector has become an important employer of women is that it has a high proportion of jobs that are well-paid. In 1995, the average salary of a public sector employee was £18,000, compared with £15,000 in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are in the higher grades of the public sector pay scale, such as senior civil servants, senior teachers, and senior nurses.

There are a number of other reasons why the public sector has become an important employer of women. For example, the public sector has a high proportion of jobs that are secure, and a high proportion of jobs that offer good benefits. These factors make the public sector an attractive employer for women, and have helped to explain why the public sector has become an important employer of women in the UK.

The public sector has also become an important employer of women in other countries. For example, in the United States, the public sector has become an important employer of women since the 1970s. In 1995, 4.5 million women were employed in the public sector in the United States, compared with 3.5 million in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are traditionally held by women, such as teaching, nursing, and social work.

Another reason why the public sector has become an important employer of women in the United States is that it has a high proportion of jobs that are full-time. In 1995, 65% of the public sector workforce were employed full-time, compared with 55% in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are essential to the functioning of the state, such as the police, the fire service, and the health service.

A third reason why the public sector has become an important employer of women in the United States is that it has a high proportion of jobs that are well-paid. In 1995, the average salary of a public sector employee was \$25,000, compared with \$20,000 in 1980. This is due to a number of factors, including the fact that the public sector has a high proportion of jobs that are in the higher grades of the public sector pay scale, such as senior civil servants, senior teachers, and senior nurses.

There are a number of other reasons why the public sector has become an important employer of women in the United States. For example, the public sector has a high proportion of jobs that are secure, and a high proportion of jobs that offer good benefits. These factors make the public sector an attractive employer for women, and have helped to explain why the public sector has become an important employer of women in the United States.

mişti. Depozitosunu kaybetmişti ama depozito idi. İyi kâr sağladı."

yapmak nasıl akıllarına geliyor? Hayal gücüne

cesarete bak!" dedi Tom. "Adam muhtemelen
mazeretler işler çevirmiştir. Dairede sadece altı hafta
düzenli olarak yapıyor. 'Yeni' kiracılara ver-
çok profesyoneldi."

ya çalışıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Abby.
sesim. Onu yakalayacağım da! Parasını kaybe-
için üzgünüm. Zavallılar harap oldular."

için bu kadar kaygılanma," diye araya girdi

üp, "Tom'u karakolun dışında bekliyordum,

ten sonra oradan ayrılan kiracıları gördüm,

esmer Morgan'ın, o sarışına, Amy'ye nasıl

mü? Kesinlikle ikisinin arasında kıvılcımlar

patlatıp, "Tanrım, iflah olmaz bir romantik-

ark etmemek elimde değil. Yaz sözümü bir ke-

doubleks bir daire arayacaklar!"

de bir erkekle tanışabilineceği aklımın ucun-

calıyarak kahkaha attı. "Belki de daire arayışına

hikâyesini dinlemesi Grace'in kendini to-

oldu. Sadece Sean'un dikkati dağınıktı ve

bakışlar atıyordu. Onun için özellikle zor ol-

punun farkındaydı. Sean bütün bu olanlar

davranmıştı ve özellikle Tara'dan olanlar

kadar gerdiğini biliyordu. Grace hastalıkla

ilene kadar hiç kimsenin gereksiz yere üzül-

inatçı davranmıştı. Şöyle bir geriye dönüp

kaç haftadır kendini iyi hissetmiyordu. Kilo

den Tara antibiyotik kullanması konusunda

"Şey, son davamda aynı adam tarafından dolandırılan sekiz kurban vardı." Devam etmeden önce içkisinden büyük bir yudum aldı. "Her biri Dublin'de bir daire kiralamak istemiş ve UFHM'deki nefes kesici bir daire için *Evening Herald*'daki bir ilanla ilgilenmişler. Kira gayet makulmuş, aylık 1000 euro."

"Bir şey değilmiş," dedi Sean şaşkınlıkla. O daireleri bilirdi, genelde aylık kiralari 1,500 euro civarındaydı.

"Biliyorum. Bu yüzden ev sahibi'ni pek çok kişi aramış. Sekiz potansiyel kiracıya daireyi göstermiş ve tez zamanda kira hususunda hepsiyle anlaşmış!"

"Çılgınlık bu!" diye bağırdı Tara. "Bu işin yanına kâr kalacağını nasıl düşünebilmiş?"

"Ev sahibi her birinden 500 euro depozito ve bir aylık peşin kira almış. Sözleşmeleri imzalamışlar, anahtarlarını almışlar, onlara cumartesi günü taşınabilecekleri söylenmiş."

Abby zihninden hızla hesaplayıp, "12,000 euro!" dedi.

"Fena değil, değil mi," dedi Tom. "Neyse, cumartesi günü sekiz yeni kiracı birkaç saat içinde eşyalarıyla birlikte daireye varıyorlar. Her biri birbirinin aynısı kira sözleşmelerini çıkardıklarında yaşanan kaosu bir düşünün!"

Grubun doğru yerlerde şaşırdıklarını ve güldüklerini görünce Tom memnun oldu.

"Ev sahibini aramışlar mı? Açıklama yapmak için daireye gelmiş mi?" diye sordu Tara.

"Evet ve evet. Ev sahibinin izi sürüldü, binanın emlak yönetim şirketi tarafından arandı. Fakat adam çıkıp geldiğinde daireyi kiraya veren kişiyle aynı kişi olmadığı ortaya çıktı."

"Aman Tanrım!" Tara ve Abby aynı anda haykırdı.

"Peki onlarla sözleşme imzalayan adam kimmiş?" diye sordu Sean.

"Pek çok açıklamadan sonra, ev sahibi de kiracılar kadar şaşkıncı, önceden orada oturan kiracının dolandırıcı olduğunu keşfettiler. Evi boşaltıyordu ama gitmeden önce bir dolap çevirip

* IFSC: Uluslararası Finans Hizmetleri Merkezi. -çn

paralanmak istemişti. Depozitosunu kaybetmişti ama depozito sadece 1000 euro idi. İyi kâr sağladı.”

“Böyle şeyler yapmak nasıl akıllarına geliyor? Hayal gücüne bak!” dedi Tara.

“Yok yahu, asıl cesarete bak!” dedi Tom. “Adam muhtemelen daha önce de benzer işler çevirmiştir. Dairede sadece altı hafta kalmış. Bence bunu düzenli olarak yapıyor. ‘Yeni’ kiracılara verdiği sözleşmeler çok profesyoneldi.”

“Ve onu bulmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Abby.

“Ah, evet prensesim. Onu yakalayacağım da! Parasını kaybeden bu mankafalar için üzgünüm. Zavallılar harap oldular.”

“Sevgilim, onlar için bu kadar kaygılanma,” diye araya girdi Gerry. Gruba dönüp, “Tom’u karakolun dışında bekliyordum, ifadelerini verdikten sonra oradan ayrılan kiracıları gördüm. Tom, uzun boylu, esmer Morgan’ın, o sarışına, Amy’ye nasıl baktığını gördün mü? Kesinlikle ikisinin arasında kıvılcımlar uçuşuyordu.”

Tara bir kahkaha patlatıp, “Tanrım, iflah olmaz bir romantiksin, Gerry!” dedi.

“Böyle şeyleri fark etmemek elimde değil. Yaz sözümü bir kenara, bir dahakine dubleks bir daire arayacaklar!”

Abby, “Bu şekilde bir erkekle tanışabilineceği aklımın ucundan geçmezdi,” diyerek kahkaha attı. “Belki de daire arayışına çıkmalıyım!”

Herkesin Tom’un hikâyesini dinlemesi Grace’in kendini toparlamasına vesile oldu. Sadece Sean’un dikkati dağınıktı ve arada ona kaygılı bakışlar atıyordu. Onun için özellikle zor olmuştu ve Grace de bunun farkındaydı. Sean bütün bu olanlar esnasında inanılmaz davranmıştı ve özellikle Tara’dan olanları gizlemenin onu ne kadar gerdiğini biliyordu. Grace hastalıkla ilgili her şey öğrenilene kadar hiç kimsenin gereksiz yere üzülmemesi hususunda inatçı davranmıştı. Şöyle bir geriye dönüp baktığında zaten birkaç haftadır kendini iyi hissetmiyordu. Kilo kaybetmişti, bu yüzden Tara antibiyotik kullanması konusunda

sürekli dırıldır etmişti. İlk başta iyileşmek bilmeyen ağır bir soğuk algınlığı olduğunu düşünerek Sean'a gitmişti. Sean önden onu muayene etmiş, Grace gibi bunun bir soğuk algınlığı olduğu kanaatine varmış, yine de birkaç kan tahlili yapmak istemişti. Grace arkadaşının Dr. McDreamycilik oyununu biraz aşırıya kaçırıldığını düşünüp ona kızmıştı. Fakat önemini sonradan anlamıştı, elbette Sean bu testleri istemekle doğru olanı yapmıştı. Şükürler olsun ki yapmıştı!

Grace hayallerinden Gerry'nin bir talebiyle aniden kopuverdi. "Tamam, Grace, bizi yeterince merakta bıraktın! Neden buradayız? Sakın yine hamile olduğunu söyleme!" Gerry bir kahkaha patlattı.

Tara, "Bu olamaz Gerry, şeytanın dölü yıllardır ortalıkta görünmüyor!" diyerek Liam hakkında dalga geçti. Liam'ı iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı, Grace'i bir başına bıraktığı için onu affedemiyordu.

Grace sert bir edayla, "Çok komik Tara. Liam'a laf etmeyi ne zaman bırakacaksın? Evet, pek çok şeyden ötürü suçlu ama şeytanın dölü de biraz ağır kaçıyor. Jack'in babası olduğunu unutma," dedi.

Tara'nın mahcup yüz ifadesini görünce Grace kendini suçlu hissetti. Nihayetinde Tara sadece şaka yapıyordu. Ortamı yumuşatmak için hafifçe gülümsedi.

"Gerry haklı ama. Haberleri anlatmayı erteledim. Sizi buraya bir sebepten dolayı çağırdım." Herkesin kadehinin dolu olduğundan emin olunca Grace, ya şimdi ya da asla, diye düşündü.

"Sizlerden bir şey gizlemek imkânsız! Gerçi nereden başlayacağımı bilemiyorum." Grace duraksadı. "Düşündüğümden daha zormuş."

"*Size de Çıkabilir*' tarzında bir haber mi patlatacaksın?" Gerry gülümseyerek araya girdi. "Nicholas Cage, Rosie Perez piyango-yu kazanır. Nick kazancının yarısını Bridget Fonda'nın oynadığı

* *It Could Happen To You* adlı, başrolünü Nicholas Cage'in oynadığı 1994 yapımı Amerikan filmi. -yln

garson kıza verir. Rosie çıldırır!" Her kelimeyle Gerry'nin sesi coşkuyla yükseldi.

Tom, "Tanrım, Gerry, alıntı yaptığın her filmin özetini geçmek zorunda değilsin. Bizim de sinemaya gitmişliğimiz var!" diyerek espri yaptı.

Grace, "Korkarım hayır, Gerry. Piyango kazanan falan yok. Nick Cage de yok! Sanırım bu daha ziyade *Sevgi Sözcükleri*'ne' yaraşır bir haber," diye karşılık verdi.

Arkadaşlarının film göndermelerine katılması Gerry'nin hoşuna giderdi. Sırtarak hikâyesini anlatmaya başladı.

"Jack Nicholson, Shirley MacLaine, Debra Winger. Tanrım, Jack bu filmde çok yakışıklıydı. Shirley ise tam bir tanrıça. Hastanede geçen sahneyi anımsıyor musunuz? Yemin ederim öyle ağlamıştım ki Valium'a" ihtiyacım olmuştu."

Birden Gerry durdu. Grace'in az evvel söylediklerinin anlamı onu ve herkesi kıldı geçti. Dört çift göz Gerry'den ayrılıp Grace'e döndü.

"Peki. Güçlü olmanızı istiyorum. Ağlamak yok, tamam mı?" Hepsi sessizce başlarını salladı ve Grace konuşmaya devam etti. "Biraz boktan bir durum ama ben kanserim."

Grace'in arkadaşlarının tam tekmil sus pus oldukları ilk andı bu. Tom konuşan ilk kişiydi. "Grace, saçma sapan bir şaka yapıyorsun. İyi bir şaka değil. Bak, hiç kimse gülmüyor." Odadaki-leri işaret etti.

Grace, Tom'un ilk kez bu kadar korktuğuna şahit olduğunu düşündü.

"Bu bir şaka değil, değil mi?" diye sordu Abby.

"Hayır, tatlım. Bu bir şaka değil. Öyleyse bile bu bana yapılan bir şaka."

Sean sakın bir tavırla, "Arkadaşlar, eğer sorunuz varsa ben yanıtlayabilirim," dedi.

* *Terms of Endearment* adlı, başrolünü Shirley MacLaine'in oynadığı 1983 yapımı Amerikan filmi. -yhn

** Diazepam içeren, sedatif etkileri olan, bağımlılık yapan bir sakinleştirici. -çn

Tara birden yerinden sıçradı ve öfkeli bir şekilde Sean'a işaret etti. "Bunu biliyordun Sean, öyle mi? Biliyordun ve bana söylemedin!"

Sean, "Resmin tamamına bak Tara, lütfen," diye sakın bir tavırla yanıt verdi. "Grace benim hastam ve arkadaşım, ayrıntıları öğrenene kadar hiç kimseye bir şey söylemememi rica etti. Buna saygı duymak zorundaydım." Ayağa kalkıp Tara'yı yakınına çekerek yanına oturttu. "Temelinde Grace'in kemik iliği kusurlu. Kan üretimi sırasında yanlış sinyal gönderiyor."

Grace yardımsever bir biçimde, "Ya da basitçe söylemek gerekirse kemik iliğim sıçmış," diyerek durumu netleştirdi. Kelimelerin arkadaşlarını ürküttüğünü fark ettiğinde kendini suçlu hissetti.

"Ne tür bir tedavi uygulamaya karar verdiler? Kemoterapi mi?" diye sordu Tara.

Grace, Sean'a devam etmesi için başını sallayarak işaret etti. Bırakın sesli bir şekilde bu konuyu tartışmayı, tedavinin kendisini bile düşünmek istemiyordu.

"Grace gelecek cumartesi kemoterapi almaya başlayacak. Sabahtan, 'Hickman' adında ufak bir ameliyat olacak. Bu, doktorların Grace'e damarlarına zarar vermeden ilaç verebilmesini sağlayacak."

"Ve kemoterapi kanseri öldürecek, değil mi?" diye sordu Tom.

"Korkarım bu kadar kolay değil. Kemoterapi kanserin yayılmasını önleyecek. Yapmamız gereken esas şey Grace'in kemik iliğindeki sorunu düzeltmek." Sean herkese teşhisi anlatırken, Grace arkadaşlarının yüz ifadelerini izliyordu. Gerry elini Tom'un eline kaydırdı. Gerry on yaşında bir çocuk gibi görünürken Tom birini dövme istiyormuş gibiydi. Sean'un söylediği her kelimeyle Tom öfkeleniyordu. Abby güçbela cesur olmaya çabalıyordu, çünkü Grace böyle davranmalarını istemişti. O yüzden her defasında Grace'e hafifçe gülümsüyordu ama göz yaşları yanaklarından süzülüyordu; Grace, Abby'nin gözyaşla-

rının bile farkında olmadığını fark etti. Tara şaşırtıcı bir biçimde hissiz görünüyordu. Sanki yaşamı tamamen buna bağılıymışçasına dikkatle Sean'ı dinliyordu.

"Yani nakil için ilik mi arıyorlar?" diye sordu Tara.

"Evet, en etkili çözüm bu. Eşleşen en uygun HLA'yı* bulduklarında hemen nakledecekler. Kemoterapi vücudu ilik nakline hazırlayacak."

Tom oturduğu yerden sıçrayıp hafifçe gülümseyerek, "Eh, şimdi oldu!" dedi. Yüzündeki kaygılı ifade bir an silindi. "Neden bunu baştan söylemedin ki? Sorun falan kalmadı, donör ben olurum! Beni listeye yaz McDreamy; hanımefendiye uygun kaliteli Kerry iliğinden bende pek çok var."

Gerry mutlulukla cıyıkladı, Tom'a bakarken içindeki saf aşk yüzünde parlıyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Grace, Tom'un yanına gidip onu dudaklarından sımsıkı öptü. "Benim büyük inanılmaz dostum, üzgünüm ama bu kadar kolay değil. Önceki hayatımda herhalde tam bir kaltaktım çünkü ikinci sorun da benimle eşleşecek ilik bulmak zor. Oldukça ender bulunan bir kan grubum var, 0 negatif. Bu uygun donörü bulmamda zorluk çıkaracak."

"Sean, öyle mi? Benim kan grubum A pozitif. Eşleşmez mi yani?" diye sordu Tom.

Sean, "Hastane sana bir dizi test yapar, Tom. Dua edelim de tutsun," dedi.

Gerry, "Peki ya ben? Benim kan grubum ne, Tom?" diye sordu.

Tom, "Benimkiyle aynı, sen de A pozitifsin," diye yanıt verdi.

Abby perişan bir halde, "Kan grubumun ne olduğunu bilmiyorum bile," dedi. Oturduğu yerden kalkıp Grace'in yanına gitti, arkadaşının ellerini sıkıca tuttu. "Kan grubumun ne olduğunu bilmiyorum ama Grace ben de testleri yaptıracağım ve iliğimin seninkiyle eşleşmesi için dua edeceğim. Böyle bir olasılık var, öyle değil mi Sean?"

* HLA (Human Leucocyte Antigen): İnsan lökosit antijeni. -çrı

Sean, "Elbette var, Abby, her zaman bir olasılık vardır," diye yanıt verdi. "Tom, sen sormadan önce hepimiz için testleri ayarladım. Eşleşme olma olasılığı çok düşük, çünkü kan bağımız yok. Ama kesinlikle denemeye değer. Tüm seçenekleri gözden geçirmeye bile. Grace'e bir donör bulana kadar durmayacağım."

Sean'un bu ifadesiyle Grace çözüldü. Yemek hazırlıklarına odaklanıp herkesin içeceğini kontrol ederek tüm gün sakin durmayı başarmış, bir gün önce duyduğu haberleri düşünmemeye çalışmıştı. Ama arkadaşlarının, hayır onlar artık ailem, diye düzeltti kendini, yüzlerinde gördüğü perişanlık her şeyi korkunç bir gerçeğe dönüştürmüştü. Artık daha fazla umursamaz davranamayacaktı. Kanserd. Kanepede oturan Tara'nın yanına yığılıp gözyaşlarının akmasına izin verdi.

2. BÖLÜM

Tara ve Sean, Malahide'daki müstakil evlerine geri dönmüşlerdi. Tara'nın mavi gözleri dökemediği gözyaşlarıyla parlıyordu. Tara dışında herkes Grace'teyken son birkaç saat içinde zaman zaman ağlamıştı. Fakat Tara kuzeni için güçlü olmak zorundaydı. Grace'in hastalığının dehşeti zihninde yer ettikçe bu kelimeleri *mantra* gibi tekrarlayıp durmuştu. Grace'in paramparça olmasını seyretmek hepsi için dayanılmaz bir şeydi. Önce ona yardımcı olamadıkları için kendilerini faydasız, sonra onlardan biri değil de Grace hasta olduğu için suçlu hissetmişlerdi. Hıçkırıkları tamamen kesilene kadar yanında kalmışlardı. Tom kahve yapmış, Grace bir yığın soruya maruz kalmıştı. Bir gün için bu kadarı yeterdi. Sonra Grace'in gitme vakti gelmişti, Jack'i oynamaları için bıraktığı arkadaşından alması gerekiyordu. Bu yüzden tekrar "anne" kılığına bürünmesi gerekti. Oğlunun onu üzgün görmesine asla izin veremezdi. Tara'nın kocasına soracağı sorular henüz tükenmemişti.

"Tıbbi öngörün nedir, Sean? Gerçeği söyle, lütfen?"

"Kemoterapiyle %30 şansı var. Uygun donörü bulursak bu yüzde önemli ölçüde artar." Söyleyecek başka söz yoktu. Tara içki dolabına doğru gidip kendisine büyük bir kadeh votka döktü. Sean'un kaşlarını kaldırdığının farkındaydı fakat Tara'nın tek bakışı Sean'un ağzını açıp bir şey söylemesine engel oldu. Hamile kalabilmek için son zamanlarda yediklerine fazlasıyla önem veriyordu. Ama şimdi içki yüzünden dırdır etme zamanı değildi.

"Aman Tanrım Sean! Peki ya Jack?" Tara hıçkırıklara boğularak konuşmaya başladı.

"Jack iyi olacak, Tara. Onu çok seven bir annesi, kaz sürüsüne benzeyen teyzeleri ve dayıları var, herkes onu sarıp sarmalayacak. Biz de onun iyi olduğundan emin olacağız. Esas senin için kaygılanıyorum. Çok solgun görünüyorsun, tatlım."

Tara kadehinin dibine düşünceli bir edayla baktı. Sean karısının sessizce oturmasına izin verdi, hazır olduğunda konuşacağını biliyordu. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp kocasına baktı.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum, Sean," dedi usulca. "Bu sabahki davranışım. Sanki hayatımın sonuymuş gibi düşündüm. Çok saçma değil mi?" Sean, Tara'nın daha fazla devam etmemesi için elini tuttu.

"Sakin ha, Tara! Sakın özür dilemeye, kendini suçlu hissettiğini söylemeye falan kalkışma. Bu sabah hayal kırıklığına uğradın. İkimiz birden uğradık. Bu kez kesinlikle gebe olduğumu düşünmüştük. Üzgün olman anlaşılır bir durumdu. Dürüst olmak gerekirse ben de kahrolmuştum." Sean, Tara'nın nasıl hissettiğini biliyordu. Yıllardır bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Gidip destek alma zamanları gelmişti çünkü bir türlü olmuyordu. Da-imi perişanlık döngüsü kâbusa dönüşmüştü. Bu sabah olduğu gibi Tara test çubuğunun üzerinde sürekli negatif işaret görmüştü. Tekrar ve tekrar. *Bugün Aslında Düdü*' gibiydi. Birkaç hafta içinde Tara'nın tekrar doğru zamanı kollayıp düzenli aralıklarla hamilelik testinin üstüne işemeye başlayacağını biliyordu. Sonra bekleme zamanı gelecekti ve ikisi de o ayın Tara'nın nihayet hamile kalacağı ay olduğunu umacaklardı. Her ikisi de bebeklerinin doğum tarihlerini zihinlerinde hesaplamaya girişeceklerdi. İkisi de kendilerini boş yere umutlandırdıklarını bilecek ama kendilerini bunu yapmaktan alıkoyamayacaktı. Ve nihayetinde Tara'nın bu ay da hamile kalmadığının vurucu gerçekliğiyle yüzleşeceklerdi. Fakat bugün Grace'in kanser oluşu durumları-

* *Groundhog Day*, ana karakterin her sabah aynı güne uyandığı bir Amerikan filmi. -yhn

na başka bir gözle bakmalarına sebep oldu. Sean, Tara'nın yanına gidip oturdu, hafifçe karısının kolunu okşadı.

Tara kocasına dönüp, "Annie ile Mick'in trafik kazası geçirdiği haberini aldığı günü anımsıyorum. O çağrıyı aldığımda Grace'in yüzündeki ifadeyi asla unutamam. Beti benzi atmıştı. Deli kadınlar gibi Vincent'a sürmüştük arabayı, yol boyu Grace'e sakın olmasını, olumlu düşünmesini, bahsi geçenlerin Annie ile Mick olmayabileceğini söyleyip durmuştum. Belki de ortada bir kimlik karmaşası vardı. Grace tek kelime etmemişti. Yolcu koltuğuna oturmuş, bir fare kadar sessiz durmuştu. Biz hastaneye varana kadar ölmüşlerdi. Mick kaza anında ölmüş, Annie de daha fazla dayanamamıştı. Olanlara inanamamıştım," dedi.

Tara ayağa kalkıp kocasına döndü ve devam etti. "Onların hayatta olduğuna kendimi gerçekten inandırmıştım. Ortada büyük bir yanlışlık vardı. Grace yere çökmüş ağlamıştı, ondan yükselen çığlık herkesi susturmuştu. Hastaneler her gün ciddi trajedilere tanık olur ama Grace'in sesinde öyle canhıraş bir şey vardı ki. O ses hep yanımda. O ânı unutabileceğimi sanmıyorum."

"Bebğim, kendine işkence ediyorsun. Bunların hepsi geçmişte kaldı," dedi Sean. Ellerini tutarken Tara'nın kelimelerindeki sızıyı hissediyor, kendi yüreği de sızlıyordu.

"Anlamıyorsun, Sean. Sana bir şey anlatmaya çabalıyorum. Abarttığımı düşünmüyorum. Söylemeye çalıştığım şey herkesin kırık bir hikâyesi olduğu. Eğer yoksa henüz zamanı gelmemiştir. Grace'in zaten bir acısı var. Mick ve Annie öldüğünde zaten siktiri boktan bir trajedi yaşadı." Sean karısının kullandığı kelimelerden irkildi.

"Şimdi neden Tanrı Grace'in başına bu belayı sardı? Bu adil değil, Sean. Hiç adil değil."

Yüzünden gözyaşları süzülen Sean'un söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, güzel karısını kollarına çekip sımsıkı sardı. Öyle sıkı sarılmıştı ki kim kimi yatıştırıyordu bilmiyordu.

3. BÖLÜM

Bugün daha da saçmalayabilir mi, diye düşündü Tom. Jack'in babası Liam'dan az evvel bir telefon almıştı. Zamanlaması fevkaladeydi. Öğleden sonranın duygu seline sebep olan Grace'in hastalığı haberinden sonra Tom eve gidip birkaç bira içerek Gerry'yle dinlenmek istemişti. Grace'in kanser olduğunu öğrenmesiyle beyni tam anlamıyla erimişti. İdrak etmesi zaman almıştı, bununla mücadele ediyordu. Tom da babasını kanserden kaybetmişti, kanser onun da hayatının korkulu rüyasıydı. Her zaman böyle olmuştu. Kanserle ilgili söylenen tek kelime hepimizin içinde gizlediği en feci korkuları uyandırır. Kanserden bahsederseniz insanlar suskunlaşır. Yalnız bu kelimeyi kullanarak bir Stephen King romanı yazsanız diğer korku romanları onun yanında masum kalırdı.

Gerry durmaksızın gevezelik eden olağan halinin tersine korkunç bir biçimde sakindi. Tom kanser haberini aldığından bu yana Gerry'nin toplamda on kelimedenden fazla konuşmadığının farkındaydı. Abby de sakindi. Kahretsin ne bekliyordu ki, kendisi de şu an pek konuşkan sayılmazdı. Hepsinin düşünceleriyle yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Grace'in evinden çıktıklarında Gerry, Abby'ye evlerine gelmesi konusunda ısrar etmişti. Bu Tom'un Gerry'yi sevme nedenlerinden biriydi. İrlanda'nun en mühim dram kraliçesi olabilirdi, ama Tom, Gerry'nin gizli derinlikleri ve çelişkileri olduğunu keşfetmişti. Örneğin Gerry dünyanın en büyük züppesiydi. Kı-

yafetleri bir tasarımcının elinden çıkmadıkça onları vücuduna asla geçirmezdi. Ama hayır derneklerinin önünden bağış yapmadan geçmezdi. Nerede olduğu önemli değildi, birileri bağış topluyorsa Gerry durup mutlaka para verirdi. Tom, dilenen insanlara bağış yapmanın parayı boşa savurmak olduğuna inanırdı, çünkü bu insanların hiç değilse yarısının profesyonel dilenciler olarak birlik içinde hareket ettikleri konusunda ciddi bir teorisi vardı. Bu yüzden Tom yardım için insanları değil kurumları tercih ederdi. Bu şekilde verdiği paranın iyi bir amaç için kullanılacağını bilirdi. Bu konuda Gerry'yle mücadele etmeye kalkıştığında Gerry, "Sevgilim, birinin yardım toplamak için varisli bacaklarıyla saatlerce ayakta durmayı göze alması bir euro vermeye değer," demişti. Konu da böylece kapanmıştı.

Grace'in evinden çıkarlarken Gerry kendisi ve partnerinin aksine Sean ve Tara'nın baş başa kalmak istediklerini, Abby'nin de yalnız yaşadığı dairesine döneceğini fark etmişti. Grubun kaları kendi düşünceleriyle sarılıp sarmalanmıştı, herkes ufak Abby'yi unutmuştu. Bir tek Gerry unutmamış, meseleye hemen el atmıştı.

"Tatlım, şu sıska poponu hemen taksiye bindir. Ve bana sakın akşam için planların olduğu gibi saçma sapan şeyler söylemek için ağzını açmaya kalkışma. Tom ve benim sana ihtiyacımız var. Misafir odası hazır ve seni bekliyor. Ayrıca seni eğlendirecek güzel bir Pinot Noir şişem de var. Beni elma şarabında boğulmaktan kurtarmalısın. Ne kadar barbar olduğunu bilirsin!" Gerry teatral bir edayla Tom'u işaret etmişti.

Böylece Abby tartışmaya mahal vermeden azıcık kıkırdayarak Gerry'nin isteğini yerine getirmişti.

Tom oturma odasına gitti, birkaç dakika kapı önünde durup onları izledi. Bahsi geçen şarabı Louise Kennedy kadehlerinden içiyorlardı. Bunlar geçen yıl Gerry'ye verdiği yıldönümü hediye-siydi. Gerry şarabın tadının Louise Kennedy kadehlerinde daha iyi alınacağını söylemişti, kim buna karşı gelecekti ki.

"Arkadaşlar, kimin telefon ettiğine inanamayacaksınız." Tom, Gerry'nin Grace hakkındaki haberlerden sonra ne denli kötülediğini hissetti, konuşmalara sazan gibi atlayıp tahminlerde bulunmuyordu. Bunu yapmak yerine yarı ilgili bir tavır takıp boş boş Tom'a bakmıştı.

"Liam aradı," dedi dikkatle. İşte bu onların ilgisini çekmişti.

"Liam mı? Grace'in Liam'ı mı?" diye sordu Abby.

"Evet, tanıdığımız tek bir Liam var zaten. Önemli bir konu hakkında konuşmak için bizlerle buluşmak istiyormuş. Ayrıntılı bilgi vermedi, hiçbir soruna yol açmak istemediğini, sadece konuşmak istediğini söyledi."

"Tatlım, bize söyleyecek nesi olabilir ki, bizim duymamız gereken ne olabilir? Ayyaşın birini hiç çekemem Tom. Hiçbirimiz çekemeyiz," dedi Gerry.

"Liam'ın Grace'e çektirdikleriyle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun, Gerry. Ama sesi ağlamaklıydı, oldukça ciddiye. İrlanda'ya dönmüş ve bizlerle görüşmek istiyor. Ben merak ediyorum doğrusu. Her neyse, yarın buraya geliyor. En iyisi Tara'yı arayayım. Bu duruma çok sinirlenecek."

Liam herhangi bir şey hakkında bu denli gerilmenin mümkün olmadığını düşünürdü. Ve bugün Grace ve Jack'i bile görmeyecekti. Tom'la konuşmak için buluşmuştu. Görüşmek için seçebileceği en doğru kişi o diye düşünmüştü. Çünkü grubun geri kalanı kadar duygusal değildi. İki dakikada tepesi atmadan Liam'ı sonuna kadar dinlemeye daha meyilliydi. İlk başta kabadayılık taslayıp bağırabilirdi ama adildi. Tanıdığı en aklı başında ve adil insanlardan biriydi. Liam her zaman Tom'la iyi geçinmişti. Onlar bira arkadaşlarıydı, yıllarca birlikte içmişlerdi. Alkolden dolayı çok palavralar dörse de sohbetlerinin derinlerinde gizli ve dobra bir dürüstlük de saklıydı. Çocuklukları, Tom'un homoseksüelliği, kariyerleri, ilişkileri hakkında konuşurlardı ve Liam hiç değilse içki hayatını ele geçirmeden önce Tom'la arkadaş olduğunu düşünmüştü.

Liam kendi kendine, "Bunu daha fazla ertelemeyeceğim, buraya kadardı, sakın sıçıp batırma!" deyip derin bir nefes aldıktan sonra Tom ile Gerry'nin evinin kapısını çaldı.

Tom kapıyı açıp Liam'la sertçe tokalaştı. "İyi görünüyorsun, Liam. Haydi, gel içeri."

Liam, Tom'un ardından oturma odasına girdiğinde pek çok gözün kendini incelemekte olduğunu gördü.

Bilmem gerekirdi, diye düşündü. Elbette Tom herkese geleceğini söylemişti. Gözleri en son Tara'da kaldı. İnanılmaz öfkeli bakıyordu.

"Böyle bir fırsatı kaçıracağımı düşünmedin değil mi Liam?" diye sordu Tara. Liam'ın düşüncelerini tartmaya çalışırken, "Gerçekten gülmeye ihtiyacım var, Tom geleceğini söylediğinde gelmem gerekiyordu. Seni özleyeceğimi hiç düşünmezdim Liam ama doğruyu söylemek gerekirse abartılı yalandan hikâyelerin beni hep güldürmüştür," dedi.

Gerry, "Tatlım, adama bir şans tanı. Liam, daha yakışıklı biri olmuş çıkmışsın. Spor falan mı yaptın? Abby, şu karın kaslarına baksana!" deyip yerinden sıçrayarak Liam'ın elini sıktı.

"Tara, seni görmek ne güzel. Gerry, teşekkürler, sen de gayet iyi görünüyorsun. Merhaba Sean, Abby. Ve Tara, buraya hikâye anlatmaya falan gelmedim. Bilginize."

"Tamam, otur lütfen Liam. Uslu duracağız. Bizimle yüzleşmek için cesur biri olmalısın, hakkını vermem gerek," dedi Tom.

"Biliyorum, benimle ilgili pek iyi düşünceniz yok. Yıllar içinde boktan şeyler yaptım ve her birinizden yaptıklarım için özür diliyorum. Bu olay üzerine böyle bir şey yapmayı planlamamıştım ama belki de böylesi daha iyi olmuştur. Kolay olacağını düşünmemiştim."

Liam'ın bu ifadesi sessizlikle karşılandı. Endişeden donakalmıştı.

Derin bir nefes daha alıp, "Ben bir alkoliğim," dedi.

"Sherlock'a bak sen, biri bu adama ödülünü versin!" diye bağırды Tara.

Gerry kıkırdadı. Sean omuz silkti. Tara'ya susmasını söyleyecek değildi. Tamamen eşine katılıyordu. Tom ise Liam'ın konuşması için ona fırsat vermekte kararlıydı.

"Tamam, arkadaşlar, sakinleşin. Devam et Liam."

"Dediğim gibi, ben bir alkoliğim. Sizler bunu yıllardır biliyorsunuz fakat ben bunu bir yıl önce fark edebildim. Ve şu an itibariyle temiz olduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum. Nihayet bu yükü sırtımdan attım, tedavimi tamamladım." Liam birden durdu, bunu onlara anlatarak karşılarında ahmak ve savunmasız bir insan gibi görüldüğünü düşündü. Ayrıntıları bilmek istemezlerdi. Konuyu basite indirgeyip "terapi konuşması" es geçerek devam etti.

"Tedavi demişken, inanılmaz çok şey hatırlıyor insan. Genel olarak biz alkolikler seçici bir hafızaya sahibizdir. Kendimizi suçlamadan içmeye devam edebilmemizin tek yolu budur. Bir gece önce yaptıklarımızı her sabah hatırlasak muhtemelen kendimize tahammül edemeyiz. Bu yüzden zihnimiz kötü anılara kendini kapatır, sadece içkinin verdiği keyfi hatırlarız. Fakat tedavideyken her şey gün ışığına çıkmaya başlar. Çok hassaslardır, gecenin yarısı anılar depresir ve onları kendinizden uzak tutamazsınız."

"Ah, kes şu ajitasyonu!" diye bağırdı Tara.

Liam, Tara'ya bakarak, "Çoğu, yani kötü olanların çoğu Grace'le ilgili. Fakat büyük bir kısmı da sizlerle de ilgili. Grace'in erkek arkadaşı olduğumu biliyorum fakat sizlerin benim de arkadaşım olduğunuza inanmak istiyorum. Size karşı çok büyük hatalar işledim. Gerçekten sizlere çok kötü davrandım."

Liam, eskiden arkadaşı olan insanlara baktı ve utanç içindeki ufak bir yanı, konuşmasının bu noktasında birisinin çıkıp ona kaygılanmamasını, ortada özür dileyecek bir durum olmadığını söylemesini beklemişti. Böyle bir şey söz konusu olmadı. "Yaptıklarım için gerçekten üzgünüm. Bir bahanem yok, sizlerin de beni bağışlamanızı beklemiyorum."

Tom'un yüzünden bir şey okunmuyordu. Liam kapıya yöne-

lip Forrest Gump gibi koşmak istedi. Ama iblisleriyle yüzleşmesi gerekiyordu. Böyle bir fırsatı belki de bir daha yakalayamayacaktı.

"Bize nasıl davrandığın sorun değil," dedi Tom. "Hepimiz yetişkin insanlarız ve bunun üstesinden gelebiliriz. Fakat Grace'e çektiirdiklerin farklı bir şey. Onu gerçekten mahvettin, dostum. Sen iğerken hep gülümsemesini takındı. Hepimiz onun ne denli zorlandığını bilmemize rağmen keyfinin yerinde olduğunu düşünmemiz için elinden geleni yaptı. Grubu üzecek bir şey söylememen veya yapmaman için seni sürekli izledi. Sen onu terk etmeden önceki son sene tedbiri elden bıraktığını sanmıyorum, Liam."

Liam karnına yumruk yemiş gibi oldu. Bunların hepsini tedavi süresince düşünmüştü ama en yakın arkadaşından duymak çok zor gelmişti.

Tom sözleriyle Liam'ı incittiğinin farkındaydı ama söylemek zorunda olduğunu da düşünüyordu. Bu yüzden konuşmaya devam etti. "Güzel, tatlı Grace'imizi gergin görmek bizi harap etti, çünkü sen sadece kafayı bulma derdindeydin. Zaman zaman senden nefret ettim Liam, çünkü sen Grace'i değiştirdin. Kendinden geçtiğın dönemde o geceler boyu sinirli bir şekilde kıvrandı. Yine nasıl bir boka karışacağını düşünüp durdu."

"Bunları zihnimden sildim, Tom. Silmek zorundaydım, çünkü suçluluk hissiyle baş edilmiyor. Unutmak için içtim. Kafayı bulduğumda kendimi dünyanın efendisi gibi hissettim!" diye karşılık verdi Liam.

Hava hissedilir biçimde gerilmişti, tam o anda Gerry lafa karıştı. "Leonardo DiCaprio *Titanik*'te Kate Winslet'ı kollarıyla sımsıkı sarar." Herkes bir an güldü. Ve Liam'a zor anlar yaşattıklarını fark ettiler.

"Tom, seni hep kardeşim gibi gördüm ve sınırlarını çoğu kez zorladığımı biliyorum. Ama seni özlüyorum, adamım. Bir gün beni affedeceğini bilmek bana çok şey ifade eder."

Tom boğazı düğüm düğüm kalkıp Liam'ın elini sıkarken, "Tamam, Liam. Yeter, özrün kabul edildi," dedi. "Seni görmek güzel."

Tom'un bu hareketi karşısında Tara alkış tuttu. Önce ağırdan aldı, her saniyede tempoyu hızlandırdı.

"Aferin, Liam. Harika bir gösteri. Beni bile etkiledin. Ama korkarım seni affetmeyeceğim. Neden şimdi özür dileme vaktinin geldiğine kanaat getirdin? Bir senedir temiz olduğunu söylüyorsun, gerçeği nasıl bileceğiz?"

"Tara, şüphe etmenden ötürü seni suçlamıyorum. Neden bana inanasın ki? Rica ediyorum, en azından bir fırsat ver. Hiç değilse beni dinle."

"Tamam, Liam. Seni tek nedenden dolayı dikkate alacağım: Sonuçta Grace sana âşık olmuştu, o kadar da kötü biri olamazsın. Devam et. Dinliyorum."

"Danışmanım tüm alkoliklerin birer dönüm noktası olduğunu söyledi. Bir şey oluyor ve bu şey bizde sorunumuz olduğunu, yardıma ihtiyaç duyduğumuzu hatırlatan bir şok etkisi yaratıyor. O âna kadar insanların söyledikleri ile yaptıkları senin için sorun teşkil etmiyor, çünkü kişi bir inkâr mekanizması oluşturuyor. Geçen yılın 4 Ocak'ı benim dönüm noktamdı."

"Jack'in doğum günü," dedi Abby.

"Evet, doğru Abby. Jack iki yaşındaydı ve onu görmek istemişim. Grace fotoğraflar göndererek beni şaşırtmıştı. Biliyorum, çoğu kadın onun yerinde olsa bunu yapmazdı. Jack'i görmem gerekiyordu. Grace hamileyken beni görmeye gelmişti. Aramasına inanamamıştım. İnanılmaz mutluydum ve tekrar birlikte olabileceğimizi bile düşünmüştüm. O gün içki içmedim. İçmemin onu ne kadar gerdiğini biliyordum, bu yüzden olağan ikinci kokteylim olmadan da durabileceğimi düşündüm. Ve inan Tara, sen söylemeden önce de ne siktiri boktan bir gerzek olduğumu biliyorum."

Tara tam bu cümlelere karşılık iğneleyici bir-iki laf edecekti ama sustu.

"Birkaç saat içmeden durabileceğimi düşündüm, Grace yediğim bokları unutup beni bağışlayacaktı ve tekrar beraber olacaktık. Fakat Grace bana dönmek istemedi. Hatta tam tersi. Hamile

olduğunu söylediğinde havalara uçmuştum. Hiç korkmamıştım. Her zaman çocuk istedim. Herhangi bir çocuk değil, anlıyor musun? Grace'ten çocuklarım olsun istedim. Doğacak çocukların kusursuz olacağını düşünürdüm."

"Bunda haklısın, Jack mükemmel," dedi Gerry.

Liam gülümsedi ve konuşmasına devam etti. "Fakat Grace benden ona söz vermemi istedi. Eğer onu biraz olsun sevmişsem hayatımda alkol olduğu sürece bebeğin hayatına dahil olmayacaktım. Bebeğimi hiç görmeyeceğime dair vaatte bulunmak istemedim. Ama Grace'in de dediği gibi, bebeği görmemi yasaklamıyordu. Sadece içtiğim sürece uzak durmamı istiyordu. Gayet adil bir şarttı; o yüzden söz verdim. Önemli değil, istediğim zaman içmeyi bırakabilirim diye düşündüm. Fakat bildiğiniz üzere içmeyi bırakmadım. Hep istedim. Her sabah kalktığımda, 'İşte buraya kadar,' derdim. 'Bugün ayık kalacağım,' derdim. Fakat saat beş olduğunda bir bira içmeye başlamış olurdum. Biraz sakinleşmek için." Liam utanarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Her neyse; Jack'in doğum gününe gelelim. Kendime çekidüzen verdim, Gatwick'ten kalkan ilk uçağa bindim. Saat sekizde Dublin'e indim. Fakat yine sıçtım. Sabahtan açık olan mekânlardan birine gidip demlendim ve Grace'in evine akşam sarhoş gittim."

"Grace bize bundan bahsetmedi," dedi Tara sertçe.

"O da bilmiyordu. Dışarıda Grace'in eve gelmesini beklerken dört ya da beş yaşlarında bir çocuk gördüm. Çok sevimliydi, ufaklığa merhaba dedim, yanağından makas aldım. Sonra birdenbire bir kadın koşarak gelip çocuğu kaptığı gibi oğlandan uzak durmamı söyleyerek bağırıp çağırdı. Ona bir zarar vermek istemediğimi anlatmaya çalıştım fakat ben konuştukça kadının öfkesi kabardı. Kelimeleri geveliyordum, alkolden gözlerim kan çanağına dönmüştü ve buram buram alkol kokuyordum. Kadının çılgına dönmesine şaşmamalı. İşte çocuğun yüzünde beliren korkuyu ve kadının iğrendiğini hissettiğim o an her şey yıkıldı benim için. Ne yapıyordum ben? Oğlumun ikinci yaş gününde

ayık kalmayı bile becerememiştim. İşte o an yardıma ihtiyacım olduğunu anladım.”

Abby hikâyeden etkilenmiş bir halde gözlerini kocaman açarak, “Peki ne yaptın?” diye sordu.

“Taksiye atladığım gibi kendine saygısı olan İrlandalı bir adamın yapacağını yaptım, annemin evine gittim.”

Tom, “Aha, gerçekten dibe vurmuşsun,” diye espri yaptı.

Grup kahkahalara boğuldu. Liam’ın annesi grupta bir efsaneydi. Tom her zaman Liam’in annesinin yanında Bayan Bouquet’in munis görüldüğünü söylerdi.

“Hayatımı kurtardı, Tom. İki yıldır eve hiç uğramamıştım. Ona Jack’i bile anlatmamıştım. Çok utandım. En zor bağışladığı kısım buydu sanırım. Hemen sokağın sonunda yaşayan bir torunu olduğunu bilmemek... Her neyse, bir sonraki hafta beni rehabilitasyon merkezine götürdü. Beni almaya gelmeden önce sekiz gün boyunca ayık kalmam gerekiyordu. Çok zordu. Ama annem üstesinden gelebilmem için büyük destek verdi. Beni kendi yatak odasına taşıdı. İçeride ebeveyn banyosu ve bir televizyon vardı, bana evi terk etmem için hiçbir bahanemin olmadığını söyledi. Her gün Martin Dayı’nın sabah-akşam uğramasını, beni bahçede arı gibi çalıştırmasını sağladı, böylece kaçmayı deneyemedim bile.”

“*Trainspotting*’ ve *28 Gün*’ün” karışımı olmuş,” dedi Gerry. “Ve şimdi düşünüyorum da Sandra Bullock ile Ewan McGregor birlikte olup bir çocuk yapsalardı, tamamen senin durumuna uygun olurdu, Liam!”

“Hâlâ film kurdusun bakıyorum,” diye güldü Liam. “Tanrım bu içini dökme meselesi insanı susatıyormuş. Bir şeyler içmeliyim. Kahveniz var mı?”

* Başrolünü Sandra Bullock’un üstlendiği, 2000 yapımı film. Eğlenceden ve içmekten başka bir şey düşünmeyen Gwen’in sarhoş olduğu bir gün, geçirdiği trafik kazasından sonra mahkeme tarafından verilen 28 günlük rehabilitasyon cezasının yol açtığı değişimler konu edilir. -ÇN

** Baş rolünü Ewan McGregor’ın üstlendiği, eroin bağımlısı Mark’ın hayatını konu edinen, 1996 yapımı film. -ÇN

"İşte ağzından çıkacağını hiç düşünmeyeceğim bir cümle," diye dalga geçti Tom. "Kahve yapayım hemen."

Tara hemen ayağa kalkıp, Tom'un yanına mutfaka gitti. "Bu vicdan azabı saçmalığını dikkate alıyor musun, Tom?" diye sordu.

"Senin almadığın bariz hayatım, tatlım ama dürüst olmak gerekirse Liam'ın samimi olduğunu düşünüyorum. Ona bir şans tanı. Buraya gelerek elde edebileceği bir şey olduğuna inanmıyorum."

"Elbette var," dedi Tara. "Grace ve Jack."

Liam bir an kahvenin keyfini çıkarmak için sustu sonra, "Kahve çok iyi dostum," dedi. "Sanırım Nespressonuz var?"

* Gerry, "Evet, tatlım," diye bağırdı. " Bu Nespresso! İzin versem Tom hazır kahve kullanacak. Orta yol olarak bunu kullanıyoruz. Ne vakit kahve kültürün bu kadar arttı?"

Liam alaycı bir tavırla, "Yeni bağımlılığım, sanırım," diye yorum yaptı. "Alkoliklerin bağımlı kişilikleri var. Bu yüzden pek çoğu içki yerine sigara içiyor. Ben kahveyi tercih ettim. Şu an benim için yeni bir hobi. Bundan keyif alıyorum."

Sean ve Tara'ya dönüp baktığında, "Battı balık yan gider," sözü aklından geçti.

"Tara ve Sean, düğününüzde olay çıkarttığım için sizden de özür dilerim. Her ikinizi de utandırdığımı biliyorum. Hatırlamıyorum ama Grace bana o kadar çok söylendi ki böyle bir şey olduğundan eminim. Düğün pastasının üstüne düştüğüm için özür dilerim, Tara. Ve Sean'un teyzesiyle lambada yapmaya kalkıştığım için de üzgünüm. Kalçasının sakat olduğunu bilmiyordum. Sarhoştum."

Gerry ile Abby kıkırdamaya başladı. Tom'un yüzünde de belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Sean sonunda konuşmaya karar verdi. "İtiraf etmenin ruh sağlığına iyi geldiği söylenir, Liam. Yani şimdiye kadar ruhun baya iyileşmiş olmalı. Pastayla ilgili kazayı yıllar önce bağışladım ve unuttum. Molly Teyze'me gelirsek, daha önce onu hiç o denli kıvrak görmemiştim, manzarayı asla unutamayacağım!

Yani özrünü kabul ediyor ve seni affediyorum. Fakat Tara'yla asla arkadaş olamayacağınızı kabul etmek zorundasın. Köprü-nün altından çok sular geçti."

"Kendi adıma konuşabilirim, Sean." Tara'nın sesi buz gibiy-di. "Seninle asla arkadaş olmayacağım, Liam. Sana asla güven-meyeceğim. Belki sana sert davranıyorum ama Grace'e yaptıkla-rını gördüm. Bu vicdan azabı mevzusu gına getirdi. Ağzındaki baklayı çıkar, Liam. Neden geri döndün?"

"Sebebi çok basit, Tara. Grace'i geri istiyorum. Ve Jack'e baba olmak elbette."

"Bu ne yüzsüzlük! Grace'in seninle konuşacağını sana dü-şündürten şey ne?" diye bağırdı Tara.

"Bu yüzden Tom'u görmeye geldim. Grace'in hayatında ne-ler olup bittiğini öğrenmek istedim. Mutlu mu? Biriyle beraber mi, Jack'e babalık yapacak biri hayatında var mı?" Liam derin bir nefes almak için duraksadı.

"Bu beni öldürür," diye sakince devam etti. "Hayatını yıllar boyu zehrettim, Grace'e eziyet ettim, onu tekrar incitmek iste-miyorum. Eğer Grace için doğru olan ondan uzak durmam ise, bunu yapacağım. Tedavim sırasında hayatım, nerede hata yap-tığım hususunda düşünecek çok zamanım oldu. Sizlere, aileme yaptığım kötülükleri içtenlikle düşündüm. Ama bir türlü ak-lımdan çıkmayan şeyler Grace'e yaptıklarımı. Onu hâlâ sevi-yorum, arkadaşlar. Grace'in dışında Jack tartışmaya kapalı bir konudur. Ömrümün kalanını, kaçırdığım üç yılı telafi edip onu yetiştirerek geçirmeye niyetliyim."

Tom duyusuz bir ifadeyle, "Daha önce Gerry'ye söylediğim gibi, zamanlaman harika," dedi.

Liam çaresizce, "Neden? Zamanlamamın nesi bu kadar kötü? Hayatında başka biri mi var? Çok mu geç kaldım?" diye sordu.

Tara'nın yüzünden ve başını hafifçe sallamasından ne oldu-ğunu herkes anladı. O ufak baş sallaması yeterli olmuştu. Kimse Liam'a Grace'in kanserinden bahsetmeyecekti.

"Benim dışımda herkesin bildiği bir şey olduğu karısına ka-

piliyorum. Tom, neler oluyor, dostum?" diye sordu Liam.

Yüzündeki ifade öyle ciddiye ki Tom neredeyse Grace'in kanser olduğunu söyleyiverecekti. Fakat sonuçta bu onun paylaşabileceği bir sır değildi. Olanları anlatmak Grace'e düşerdi, buna ancak o karar verebilirdi.

Tom, "Bak, Liam. Durum şöyle. Grace biriyle birlikte değil, bu hususta kaygılanmana gerek yok. Tara, bana dik dik bakmayı kes. Liam'a yalan söylemeyeceğim. Geçmişte ahmakça şeyler yaptı ama bir zamanlar arkadaşımızdı. Benim hâlâ arkadaşım," diye konuştu.

Liam boğuk bir ses tonuyla, "Sağ ol, dostum," diye karşılık verdi.

"Ne olursa olsun günahlarının bedelini ağır ödedin, Liam. Son üç yıl boyunca hayatında Grace gibi biriyle birlikte olma şansını yitirdin. Daha da üzücü olan kısmı ne kadar özel bir oğlun olduğunu farkında olmaman. Hayal bile edemezsin. Ama sana bundan fazlasını söyleyemem."

"Tom'la aynı fikirdeyim," dedi Sean. "Liam'ı görüp görmemesi bizim kararımıza bağlı değil. O bir yetişkin ve kararını verebilecek kadar yüreklidir."

"Sizden istediğim tek şey bu mesajı Grace'e iletmeniz. Artık temiz olduğumu ve beni bu numaradan arayabileceğini söyleyin. Lütfen."

4. BÖLÜM

Jack, "Anneciğim, babam ne zaman gelecek?" diye sordu yüzüncü kez.

Grace yüzünü buruşturarak, "Birazdan gelecek, minnoşum," diye yanıt verdi. Sınırları harap durumdaydı. "Sen programını izle."

Tom iki gün önce arayıp Liam'ın ziyareti hakkında konuşunca, Grace'in kalbi öyle şiddetli atmaya başlamıştı ki göğüs kafesinden fırlayıp çıkacağını düşünmüştü. Bu anın mutlaka bir gün yaşanacağını biliyordu ama neden şimdi oluyordu ki? Birkaç gün içinde kemoterapiye başlayacaktı ve bu buluşmayı şimdi yaşamasına gerek yoktu.

Jack'i Liam'a gösterip göstermeme hususunda epeyce düşündü, kendiyle mücadele etti. Jack'i birkaç kez babasıyla buluşturup nasıl hissettiğini mi görmeliydi? Ya da durumu kabullenip Jack'e babasının kasabada olduğunu mu söylemeliydi? Sonunda kafasını toparlamasına yardımcı olan, anlaşılmaz bir biçimde Jack oldu. Bir gün önce Montessori'deki okulundan oğlunu aldığı anda Jack, "Beni okuldan almak için ne zaman babam gelecek, anne?" diye soruverdi.

Bu kelimeler karşısında Grace dondu kaldı. Neden başka bir zaman değil de şimdi sormuştu bunu? Acaba okulda bir şey mi olmuştu? Jack'in sorusuna yanıt vermeden önce öğretmeni gelip Grace'le konuşmak istediğini söyledi. Mary tatlı ve yumuşak başlı biriydi. Daha önce Grace'le bu konuda hiç konuşmamıştı

ama Grace söylemek durumunda olduğu şeyi tahmin etmişti.

"Merhaba, Grace. Korkma, büyük bir mesele yok. Son bir-iki haftadır Jack babasıyla ilgili konuşmaya başladı, bundan haberin olduğunu sanmıştım. Daha önceleri hiç konuşmazdı, bu yüzden beklemini istedim. Jack'in hayatına geri mi döndü?"

"Hayır, aslında onlar hiç karşılaşmadılar. Babası ona her hafta mektup yazar ama fiziksel olarak hayatımıza dahil değil. Aman Tanrım, Mary. Jack ne anlatmaya çalışıyor? Son zamanlarda bana babasından hiç söz açmamıştı. Konusunu açan hep benim."

"Mükemmel bir hayal gücü var, Grace. Herkese babasıyla ilgili hikâyeler anlatıyor. Babasının geçen sene onu tatile götürüşünden, babasının ne kadar güçlü olduğundan, Örümcek Adam'ı bile yenebileceğinden söz ediyor. Bu üç yaşa ait klasik, 'Benim babam senin babandan daha iyidir,' söylemi. Kendine haksızlık etme. Muhtemelen bir süreçtir. Gözüm Jack'in üzerinde, merak etme."

Jack'in abartılı hayal gücünü işitmek Grace'i üzdü. Abby her zaman sakin olmasını ve Jack için bu kadar kaygılanmamasını söylerdi. Bunun bekâr annelere has bir vicdan azabı olduğunu belirtir, Grace gibi bir annesi olduğu için Jack'in şanslı bir çocuk olduğunu dile getirirdi. Grace, Abby'nin haklı olduğunu bilirdi, çünkü Jack sadece annesi tarafından değil bu güzel, geniş aile tarafından da çok sevilirdi. Doğruyu yaptığını, Jack'in baba figürü yoksunluğundan etkilenmeyeceğini düşünmüştü. Nerede hata yapmış olabilirdi? Jack'in çok mutsuz olduğunu düşününce ağlayacak gibi oldu. Kendine karşı dürüst olması gerekirse Liam ile Jack'in er geç bir araya geleceklerini zaten biliyordu ama bu kadar erken olacağını düşünmemiş, kendini duruma hazırlamamıştı. Üç yaşındaki çocuğunun aklından neler geçiyordu? Bu düşünce iç karartıcıydı.

Haberleri duyduktan sonra Jack'in okulda babası hakkında sürekli konuşması Grace'in kararını vermesini hızlandırdı, böylelikle Jack'e babasının İrlanda'da olduğunu ve onu ziyaret

etmek istediğini söyledi, bu durum karşısında Jack çok heyecanlandı, havalara uçu.

Jack, "Oley! Anneciğim, Örümcek Adam kostümümü giyebilir miyim?" diye sordu. Zor sorular yok, titrek dudaklar yok, sadece kıyafet derdi. Gerry'nin de hep söylediği gibi Jack pek çok yönden annesine çekmişti.

Sonuçta Grace, Liam'ı aradı, okul vaktinden sonra gelip Jack'i görebileceğini, Jack'in alkol ile ilgili konuları bilmediğini vurgulayarak, son üç yıldır babasının denizasını ülkelerde çalıştığını ve babasının çocuğunu gerçekte çok sevdiğini söylediğini belirtti. Grace bütün gününü zaten tertemiz olan evini toparlamakla geçirdi, sonra gardıroptaki kıyafetlerinin hepsini denedi. Eski erkek arkadaşı ve çocuğunun babası olan adamla buluşacağı zaman insan ne giyer? Çok seksi olmamalı fakat neyi kaçırdığını anlaması için bir miktar seksi olmalı. Moda gurusu olan Gerry geçen akşam telefonda böyle demişti. Bir aydır hasta olması nedeniyle kilo verdiğinin farkındaydı. Alaycı bir edayla kanseri diyet olarak asla önermeyin, diye düşündü ama kanser serüvenindeki tek artı belki de buydu.

Hazırdı, parlayan bir güneş gibiydi. Gerry erkenden evine gelmiş ve Grace'in saçıyla makyajını yapmıştı. Böyle bir durumda kusursuz görünmek istemesini ondan daha iyi kimse anlayamazdı. Saç ve makyajı tamamladığında, Grace'in *Sex and the City*'deki masum Carry ile bohem New York şıklığının Dublin'in ateşli halinin karışımı gibi durduğunu söylemişti. Dönüp aynaya baktığında Grace de bunu onaylamıştı. Gerry'nin söylediği gibi genç ve çekici bir anne gibi görünüyordu. Uzun, kızılımsı sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Gerry, Grace'in makyajsızmış gibi görünmesi için bir saatten fazla Mac makyaj malzemelerini yüzüne sürmüştü! Dar kot pantolonun üzerine parlak, turkuvaz renkli bir tişört giymiş, ayağına da en sevdiği mavi Converse ayakkabılarını geçirmişti. Jack yatak odasına girdiğinde annesine, "Anne, çok güzel

olmuşsun. Upsy Daisy'ye' benzemişsin," deyince ondan büyük bir öpücük hak etmişti. Ne çocuk ama! Küçük erkeği günde en az elli kez onu gülümsetecek bir şeyler söylüyordu. Üç yaş ne harika bir yaş.

Grace zilin sesiyle hayalinden uyandı. Jack sıçrayıp heyecanla, "Gelen babam mı?" diye fısıldadı.

Annesi Örümcek Adam kostümünü düzeltip, "Gidip öğrene-
lim, minnoşum," dedi.

Kapı açıldığında Liam boğuk bir sesle, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Grace," dedi. Sonra böyle aptalca konuştuğu için kendine kızdı.

Grace, Liam'la karşılaştığında nasıl hissedeceğini pek çok kez düşünmüştü. Ama vereceği tepki için bir hazırlığı yoktu. Bu yüzden kamyon çarpmışa döndü. Soluksuz kalmış, başı dönmüştü. Liam'ın bir yanıt beklediğini fark ettiğinde kendini toparlamak için bir anlığına gözlerini kapattı. Konuşmaya çalışmasının mümkün olmadığını hissedince başını sallamakla yetindi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kalp çarpıntısını Liam'ın duyduğundan emindi. Liam oldukça iyi görünüyordu. Ayık kalması işe yaramıştı. Birkaç kilo vermiş ve eski günlerdeki sağlıklı haline dönmüştü. Grace bir an Liam'a dik dik baktığını ve Jack'in de ardına saklandığını fark etti. Jack'in hatırı için kendini toparlaması gerektiğini bilerek Liam'ı içeri davet etti. Jack annesinin arkasına sımsıkı yapışmış, birdenbire bebek gibi davranmaya başlamıştı. Grace oğlunu kucağına aldı, içgüdüsel olarak onu koruma ihtiyacıyla dolmuştu. Bu buluşmayı kabul ederek doğru şeyi yapmış olmak için dua etti.

"Jack, babana merhaba de," dedi usulca.

Liam dizlerinin üstüne çöküp Jack'in hizasına indi. "Güzel kostüm, Jack. Ben de Örümcek Adam hayranıyım."

Jack bakışlarını çevirip annesine biraz daha sokuldu.

* 2007-2010 arasında BBC'de gösterilen 100 bölümlük çocuk dizisinin, renkli kıyafetleri ve herkese sanılıp öpmesiyle dikkat çeken bez bebek kahramanı. -çn

Liam, Grace'e kaşlarını kaldırarak Jack'in tepkisi karşısında şaşırıldığını gösterdi. Grace ise içinde bir tür koruma hissinin patladığını fark etti. Liam oğlunun kollarına atılacağını beklememişti. Üç yıldır yoktu, ne bekliyordu ki. İlişkileri onarmak için beş dakikadan fazlasına ihtiyacı vardı!

Liam tekrar denedi. "Jack, gerçekten ben de bir hayranım. Filmini pek çok kez izledim. Hatta DVD'm bile var. Bir kostüm almayı bile denedim ama bana göre bir kostüm bulamadım!" deyip bir kahkaha attı.

Jack kıkırdamaya başladı. Belki bu iyi bir şeydir, diye düşündü Liam. Jack'e biraz daha yaklaşıp konuşmaya devam etti. "Aynı şeylerden hoşlandığınızı bilmek beni çok mutlu etti, Jack!"

Jack omuz silkti ama Grace'ten bir nebze uzaklaştı. Grace onları baş başa bırakmanın belki daha doğru olacağını düşündü.

"Kahve yapacağım. Jack, neden babana Örümcek Adam oyuncaklarını göstermiyorsun?"

Nefesini tutmuş yürürken Grace, Jack'in peşine mi takılacağını yoksa babasıyla mı kalacağını merak etti. On dakika sonra oturma odasına döndüğünde Jack'i oyuncak kutusundaki oyuncaqları babasına gösterirken buldu. Oğlu hâlâ yüzündeki maskeyle dolaşıyordu, aklından nelerin geçtiğini bilmek zordu.

"Jack, tatlım, neden maskeni çıkarmıyorsun? Terlemiştir." Grace, Liam'ın oğlunun yüzünü görmek için yanıp tutuştuğunu tahmin etmişti.

"Şimdi çıkarmak istemiyorum, anne. Programlarımı izleyebilir miyim?" Grace bunun oğlunun yeter demesinin yolu olduğunu biliyordu. Jack artık hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu.

"Tabii, tatlım, sorun değil. Baban ve ben mutfakta kahve içiyor olacağız. İstedğin zaman beni çağırabilirsin."

Jack usulca, "Yarına kıvrılmak istiyorum, anne," dedi.

Grace, Liam'a, "Birazdan geleceğim," deyip oğlunu kolları arasına alarak kanepeye oturdu. *İtfaiyeci Sam* başladı ve Norman felaketle sonuçlanacak bir serüvene atıldığında, Grace, Jack'in

rahatladığını hissetti. Birkaç dakika onunla kaldı, oğlunun iyi olduğundan emin olunca kollarını çözüp mutfağa gitti.

Oğlunun üç yaşında olmasına rağmen nasıl da bir yetişkin gibi davrandığını ama yine de babasıyla ilk kez karşılaşmasının ne denli ürkütücü olduğunu düşünerek fincanları doldurdu.

Liam, "Grace, teşekkür ederim," diyerek düşüncelerini kesti.

"Ne için?"

"Jack'i görmeme izin verdiğin için. Üç yıl boyunca Jack'e mükemmel bir biçimde annelik yaptığın için. Jack'e hakkımda olumsuz tek kelime bile etmediğin için. Her şey için teşekkür ederim."

"Teşekkürlerine ihtiyacım yok, Liam. Jack'in annesi olmak benim için bir ödül zaten. O harika bir çocuk, bunu anlamışsındır. Bu armağan için her gece Tanrı'ya şükrettim. Jack'i görmeme izin verme konusuna gelince, üç yıl önce sana ayık olmadığın sürece onu göremeyeceğini söylemiştim. Jack'in sana ihtiyacı var."

Liam sessizce başını salladı. Birkaç dakika boyunca her ikisi de kahvelerini yudumladılar, kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Liam kaygıyla, "Sence gitmeden önce maskesini çıkaracak mı? Yüzünü göremediğim için çok üzgünüm," dedi.

"Onu zorlayamam, Liam. Bunu kendiliğinden yapmalı. Ona zaman ver. Bugün onun için büyük bir gün. Senin yanında kendini rahat hissettiği zaman çıkaracaktır."

"Benim için de büyük bir gün, Grace. Son bir yıldır bugünü hayal edip duruyorum ama kaygılanma, hiçbir şekilde zorlamayacağım. Kontrol sende, Jack ve sen ne vakit rahat hissederseniz o zaman devreye gireceğim."

Grace alaycı bir tavırla, "Bunlar senin için büyük laflar, Liam," dedi.

Sonra öfkelenildiği için birden kendini kötü hissetti.

"Üzgünüm, Liam. Söylediğim şey yersizdi. Başlangıçta haftanın birkaç günü okuldan sonra Jack'i görebileceğini düşündüm. Belki hafta sonları onu parka ya da başka bir yere götürürsün. Top falan oynarsınız. Dublin'de ne kadar kalacaksın?"

"Tamamen döndüm, Grace. Yeniden buraya yerleştim. Serbest yazarlık yapıyorum, oldukça esnek çalışma saatlerim var. Sizin programınıza rahatlıkla uyarım. Size el uzatmak istiyorum ama hâkimiyet kuruyormuşum gibi hissetmenizi istemiyorum. Oğlumuzun yetişmesinde yardımım olsun istiyorum." Konuşurken yüz ifadesi hassas bir hale dönmüştü, bu kelimeler karşısında Grace kalbinin sızladığını hissetti. Bu da onu ürküttü. Birden zihni bulandı. Liam'ın gitmesi gerekiyordu. Liam şaşkınlığını fark etmesin diye titreyen ellerini dizlerine yerleştirdi. Bu durum böyle devam edecekse kontrollü olmak durumundaydı.

"Teşekkür ederim, Liam. Şimdi Jack'i kontrol etmem lazım. Sanırım sen de artık gitmelisin. Yarın aynı saatte tekrar gelmeye ne dersin?"

"Çok isterim, Grace. Seninle de konuşmam gerek. Sana söyleyecek şeylerim var. Önemli şeyler."

"Eminim vardır, Liam ama onları şu an duymak istemiyorum. Jack'e yoğunlaşalım. Olur mu?" Yanıt beklemeden oturduğu yerden sıçrayıp oturma odasına gitti.

"Jack, baban evine gidiyor fakat yarın seni tekrar ziyaret etmek istiyor. Sana da uyar mı?"

Jack ayağa kalkıp annesinin yanına gitti. Biraz ürkmüş gibi görünüyordu. Ama babasını sevmiştii. İyi bir adama benziyordu. Örümcek Adam'ı da bir nebze andırıyordu. Kısaca, "Tamam," deyip programını izlemek için döndü. Normalde Grace, Jack'i kaba davrandığı için eleştirirdi ama bu koşullarda oğlunun yavaş yavaş tutum değiştireceğini düşündü.

Liam daireden çıkarken, "Hoşça kal, Grace," dedi. Bakışlarını kaçırmaya çalışan Grace'in gözlerine doğruca baktı. "Yarın görüşürüz... Hoşça kal..."

5. BÖLÜM

Tara ve Sean, Duffy'nin Yeri'nde diğerlerini bekliyordu. Tom ve Gerry akşam yemeklerini zaten Malahide'da yedikleri için gecikmezlerdi. Abby metroyla gelecekti, yakında burada olurdu. Clonfert'ta ufak bir stüdyo dairede yaşıyordu. Küçük ama görkemli, eski bir Viktoryen evdi. Abby konumunun ve güzelliğinin evin küçüklüğünü unutturduğunu söylerdi. Üstelik Malahide'daki ve Swords'taki arkadaşlarına oldukça yakındı, Gerry ile Tom'un evine ise iki adımlık mesafedeydi. Tek farklılık onların Castle Bulvarı'nda büyük bir Viktoryen eve sahip olmalarıydı. Abby'nin stüdyo dairesi onların bir misafir odasının içine sığabilecek kadar küçüktü!

Erkekler çocuklar gibi kıkırdayarak on dakika sonra içeri girdiler. Tom bara içecek bir şeyler almaya giderken Gerry pod-yumda yürüyormuşçasına Sean ile Tara'nın yanına süzüldü.

Sean kahkahayla, "Ne yapıyorsun yahu?" diye sordu.

Gerry, "Ah, siz barbarlara yeni Louis Copeland takımımı gösteriyorum!" diye söylendi.

Tom aralarına katılırken, "Ve bu ufaklık şeyin ne kadara mal olduğunu size söylemeyeceğim," dedi. "Gerry'nin kredi kartı ekstresini gördüm, sakın inkâr etmeye kalkışma!"

Gerry kirpiklerini titreterek, "Tenimin çok hassas olduğunu biliyorsun, sevgilim," diye karşılık verdi. "Eski, suni elyaflar giymemi istemezsin, değil mi?"

Tom, "Beni dinleyeceğini bilsem isterim, seni arsız kaçık!" diyerek bir kahkaha patlattı. "Beş parasız sanatçımız nerede?"

Tam o sırada Abby içeri girip arkadaşlarına katıldı, önce Gerry teatral bir tavırla havadan öpücüklerini yolladı.

Gerry, "Tatlım, çok zayıfsın!" diye tepki gösterdi. "Bu beş parasız sanatçı muhabbeti bir yere kadar, artık müdahale etme zamanım geldi. Yemek ye!"

Abby, "Bugün iki McChicken, bir çikolatalı muffin, bir Kit Kat ve koca bir paket Tayto cipsi yediğimi bilmeni isterim!" diye karşılık verdi. Abby ne yerse yesin asla kilo almayan şanslı insanlardandı.

Tara, Abby'ye doğru bir bardak altlığı fırlatarak, "Sürtük! Ben Tayto paketlerine sadece bakınca bile basenlerim kalınlaşıyor!" dedi. Tara her zaman diyeteydi, sürekli düşük karbonhidratlı gıdalar tüketirdi. Sean karısının yakışıksız davrandığını düşündü, Tara olduğu gibi güzeldi ama Tara herkese, "Karbonhidratlar dostum değildir," diyerek kocasının söylediklerini önemsemezdi.

Tara, Tom'a dönüp, "Liam'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Evet. Sabah erkenden konuştuk. Grace ve Jack'e yaptığı ziyareten dolayı çok mutluydu. Bugün tekrar gidecek, biliyORSunuz. Biraz hayal kırıklığına uğradığını kabul etti, çünkü bizim Jacky'miz biraz utangaç davranmış."

Tara, "Jack insanları çok iyi tartıyor," diye mırıldandı.

Tom, "Tara," diye usulca çıkıştı. Tara omuz silkti, haylaz bir öğrenciye benziyordu. Tara söyleyecek bir şeyi olduğunda sevdiği adam da dahil hiç kimse onu susturmaya çalışmazdı.

"Dün akşam Grace'le konuştum. Kafası biraz karışık. Jack için kaygılanıyor. Cuma günü kemoterapiye başlayacakken ihtiyacı olan son şey bu."

Abby, "Sanırım bundan fazlası söz konusu," diye arkadaşının lafını kesti. "Dün akşam ben de Grace'i aradım ve Liam'ı gördüğünde allak bullak olduğunu itiraf etti. Liam'ı apar topar göndermiş, çünkü çok gerilmiş."

Tom diğerlerinin yüksek sesle söylemeye çekindiği cümleyi sarf ediverdi. "Hâlâ onu seviyor, bunun farkında değil misin Tara?"

"Evet, biliyorum. Bana bir embesilmişim gibi bakmayı kes, Tom Whelan. Grace'i otuz iki senedir tanyorum ve onun pek çok aptalca şey yaptığını gördüm. Liam Ryan gibi bir ahmağa âşık olması da bunlardan biri."

Sean karısına gülümsedi. Öfkelendiğinde her zaman insanlara tam isimleriyle hitap ederdi. Kendisine Sean Murphy diye hitap ettiğinde kefalet ödeme vaktinin geldiğini bilirdi!

Gerry, "*Love Story*'deki gibi değil mi?" diyerek iç çekti. "Ya da *Jerry Maguire*'daki gibi. Tanrım, Tom'un deli kadının destek grubuna gittiği sahne... Ve o büyük konuşmayı yapışı. Derken Renee, 'Daha ilk merhabada beni tavlamıştın,' der. Büyüleyiciydi değil mi?"

Tom, "Jerry Maguire'nin alkolik olduğunu sanmıyorum, sadede gelelim," diyerek kahkaha attı.

Abby, "Umarım Grace mutlu sona kavuşur. Liam ve Jack de tabii," dedi.

Bu cümleyle herkes birden ayıldı, Grace'in kanser oluşu tekrar gündeme gelmiş oldu.

"Liam'a ne zaman söyleyecek?" diye sordu Tom. "Ondan bunu saklamak çok güç."

"Bize bu konuda bir şey söylemedi," dedi Sean. "Herkes cuma günü için hazır mı?" Tara ve Sean kemoterapi için hastaneye Grace'le birlikte gitmeye karar vermişlerdi. Grace ayakta tedavi görecekti, böylelikle tedavisi bittikten sonra akşam Jack'i görmeye evine gidecekti. Grup ona yardımcı olmak için bir plan yapmıştı. Tom ve Gerry cuma öğleden sonra Jack'i okuldan alıp çocuk eğlence parkı olan Tayto Park'a götüreceklerdi. Jack'in çok yorulacağını, Grace eve dönmeden uyuyakalacağını düşünüyorlardı. Grace'in kemoterapiye fiziksel bir reaksiyon göstermesi ihtimaline karşı Abby cumartesi, Tara ve Sean pazar günü Jack'i alacaktı. Jack hafta boyu kreşte olacak, Grace iyileşene kadar arkadaşları

her cuma ve hafta sonu benzer şeyleri yapacaklardı. Sonsuz gibi görünen üç aylık kemoterapi seansları planlanmıştı.

Sean, "Grace'in ne kadar hastalanacağını farkında olduğunı sanmıyorum. Bu yüzden bize taşınmasını istiyorum ama kabul etmiyor," dedi.

"O zaman biz ona gideriz," dedi Tom. "Gelecek hafta her akşam birimiz, tedavi boyunca onun yanında kalır. Hiç değilse üstesinden geleceğini görene kadar. Anlaştık mı?"

"Evet, efendim." Gerry bir kahkaha patlatıp alaycı bir tavırla erkek arkadaşını selamladı.

Liam ve Jack oturma odasında lego oynuyorlardı, Jack İtfaiyeci Sam kostümünü giymiş, yüzüne maskesini takmıştı. Liam'ın bir gün önceki ziyaretinde de maske takmış, babasının getirdiği şekerleri yemek için bile maskesini çıkarmamıştı. Bir tane yemeye karar verdiğinde Liam'a sırtını dönmüş, maskesini hafifçe kaldırıp şekerini ağzına atıvermişti. Artık saçmalık derecesine gelmişti.

Liam'ın dönüşüyle Jack'in tedirgin olduğunu anlayan Grace, gözünü Jack'in üzerinden ayırmıyordu. Ama babasını sevdiğini söyleyebilirdi. Jack bu akşam babasının gelmesini pence-re kenarına oturarak bekledi. Liam zili çaldığında Jack oturma odasından koşarak çıktı ve önemsemiyormuş gibi davranarak oyuncaklarıyla oynamaya başladı. Grace, Liam'a akşam yemeğine kalmasını söyleyince Liam hevesle bu teklifi kabul etti. Grace kapıyı açtığında Liam'ın elinde kocaman bir buket beyaz gül vardı. Beyaz gülü çok sevdiğini hatırlaması dikkate şayan bir durumdu. Dönüp dairesine baktığında oturma odasının çiçekçi dükkânına benzediğini gördü. Bugün erken saatlerde de Tom ve Gerry'den gösterişli bir çiçek demeti gelmişti. Üstündeki kartta kısaca şu yazıyordu: "Güçlü ol, seni seviyoruz."

Jack babasıyla oyun oynarken, Grace gülleri çözüp vazoya yerleştirdi. "Yemek hazır. Jack, ellerini yıka lütfen," diye seslendi.

Liam etki uyandırmak için teatral bir tavırla bakışlarını yuka-

rı kaldırıncı Jack kıkırdadı. O ellerini yıkarken Liam da yemek odasına geçti.

Grace, Liam'a, "Maskeden bahsetmeyelim," dedi. "Üstünde durmazsak kendisi çıkaracaktır. Tamam mı? Ayrıca spagetti'yi ve köfte'yi yerken zorluk yaşayacaktır," diyerek gülümsedi.

Liam, "Tanrım, çok çakalsın, sevdim bunu," diyerek güldü.

Bu Jack'in en sevdiği yemektir. Spagetti'yi solucan gibi içine çekmeye bayılırdı. Jack, "Anne, çok acıktım," diyerek içeri girdi.

Grace, "O zaman seni hemen doyuralım," diyerek tabağını doldurdu.

"Liam, çekinme. Ye haydi."

"Oh, çok güzel. Hâlâ aynı." Liam, Grace'in yanaklarının kızardığını görünce gülümsedi. Pişirdiği yemeklerle ilgili iltifat duymak Grace'in hoşuna giderdi. Liam bugün iki şeyi başarmak niyetindeydi: Jack'in yüzünü görebilmek ve Grace'le konuşmak. Havadan sudan konuştular. Grace'le aynı odanın havasını soluyup ona sarılamamak, duyduğu aşkı söyleyememek Liam'ı kahrediyordu. Jack'in derin bir iç çekmesi Liam'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kaşığını ağzına götürmüş, sonra çabucak bırakmıştı, çünkü maske yemek yemesine engel oluyordu. Grace kahkaha atmak ile sorunu ele alıp maskeyi çekip almak arasında kalmıştı.

Jack birden, "İtfaiyeci Sam maskemin kirlenmesini istemiyorum, anne. Benim için tutar mısın?" dedi. Maskesini çıkardı ve 'işte böyle' der gibi Liam'a baktı.

Liam durumu güzelce idare edip, "İyi düşünce, dostum," deyip yemeğine devam etti.

Grace, Liam'ın duygusal bir akış yaşadığını yüzünden okuyabiliyordu, Jack'le oynarken kendisi de her gün benzer hislere kapılıyordu. Jack köftesi ve makarnasıyla uğraşırken Grace merak, gurur, korku, sakınma, keyif gibi gidip gelen hisleri fark ediyordu. Yemeklerini bitirdiklerinde Jack'in domates sosunu yüzüne bulaştırdığını gördüler.

"Tamam, minnoşum, yüzünü yıkayalım, sonra da pijamalarını giydireyim."

Liam, "Ah, neredeyse unuttuyordum," deyip salona gitti, kısa bir süre sonra geri geldi.

"Dostum, sana bir hediye almıştım. Umarım beğenirsin."

Jack paket kâğıdını yırtarken, "Doğum günüm bile değil anne, bak bir hediye!" diye mırıldandı. "Örümcek Adam, anne!"

"Bunlar pijama, dostum. Bunları giyersen rüyada Örümcek Adam'ı görebileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Çok havalı. Baksana anne."

"Görüyorum tatlım. Çok havalı. Ama hemen şimdi elini yüzünü yıkayıp pijamalarını giyiyorsun. Sonra babanla yarım saat daha oynayabilirsin. Anlaştık mı?"

Jack'in minik yüzü buruştu, Grace oğlunun bir şey demeye niyetlendiğini sezdi. Liam'la yapabileceği bir şey olduğunu tahmin etti.

Grace, "Babana bir şey mi sormak istiyorsun Jack?" dedi.

Jack babasına dönüp, "Yüzümü yıkamak ister misin baba?" diye sordu.

Liam bir an hayatının bu andan daha iyi olamayacağını düşündü. Bu gece oğlunun minik, harika yüzünü görmüştü. Tom, Liam'a Jack'in babasının minik bir kopyası olduğunu söylemişti, kesinlikle haklıydı. Sanki çocukluk resimlerinden birine bakıyor gibiydi. Ama şimdi... Jack'in kendisine baba diye hitap edeceği anı öyle çok hayal etmişti ki.

"Hiçbir şey beni bundan daha fazla mutlu edemez, oğlum. İzin verir misin, Grace?"

Grace boğazı düğüm düğüm olmasına rağmen güçlükle yutkunduktan sonra merdivendeki beylere atıfta bulunarak şaka yollu, "Pabucum dama atıldı. Bilmiyorum. Ben etrafı toplamaya gidiyorum," deyip tepki gösterdi. Mutfağa doğru yürüyen baba ile oğlunu görünce karmaşık duygular yaşadı. Serpilen bu ilişkiyi görmekten mutluluk duydu ama öte yandan Jack'in annesinden başka birine daha ihtiyacı olduğunu görmek Grace için epeyce zor bir durumdu. Biraz kıskandığını fark ettiğinde ise suçluluk duydu. Hayat gerçekten karmaşıktı.

Bir saat sonra Jack uyumuş, Grace ve Liam da kahve içmeye koyulmuşlardı.

Grace dikkati dağınık görünen Liam'a, "Büyük gündü, değil mi?" diye sordu.

"Öyle sanırım. Tom geçen hafta bana alkol bağımlılığımın bedelini ödediğini söylemişti. Ona katılmamıştım. Son yıllarda bunu çok düşündüm. Ama bu gece bana baba dediğinde yüreğimin derinliklerinde müthiş bir şey hissettim. Nefesim kesildi. Bu duyguyu çok özlemişim." Liam'ın nutku tutulmuş gibiydi ama çabucak kendini toparladı. Bu akşam Grace ile ilişkileri hakkında konuşmak istiyordu. Liam son birkaç gündür içkiyi bıraktığını anlatmaya çalışıyor, Grace ise bunu geçiştiriyordu. Ama bu kez geri adım atmayacaktı. "Grace, seni özledim."

Grace bayılacağını sandı. Akli, Liam'a evden çıkmasını söylemek istiyordu. Uğraşacak çok şeyi vardı. Fakat kalbi konuşmaya devam etmesini istiyordu. Geçen hafta boyunca onunla vakit geçirmek inanılmazdı. İlişkilerinin ilk yıllarındaki gibiydi. İçki öncesi sınırlılaşmış âşık oldukları seneler gibi. Hatta daha güzeldi çünkü artık yanlarında bir de Jack vardı.

"Grace, sana hâlâ âşığım. İlk gördüğüm anda sana âşık olmuşum. O gece soluğumu kesmiştin. Hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Abby, Tara ve Grace Drumcondra'daki kiralık evlerinde Noel partisi vermişlerdi. Tüm tanıdıklarını partiye davet etmişler, evi tıka basa doldurmuşlardı. Abby, Grace'e Liam adında yakışıklı bir oğlanı da davet ettiğini söylemişti. Grace kapıyı açıp Liam'ı gördüğünde aralarında bir elektrik akımının vızıldadığına yemin edebilirdi. Liam gece boyu Grace'i yalnız bırakmadı, bu da Grace'in çok hoşuna gitti. Abby mükemmel bir çift olduklarını söyleyip durdu. Ve uzunca bir süre Grace de böyle olduğunu düşündü. Birbirlerine yaklaşıyorlardı. Ama bunlar çok uzun zaman önceydi.

Grace alaycı bir ses tonuyla konuşarak, "Hatırlıyorum, Liam. Ben hiçbir şeyi unutmadım," dedi. Buna dayanamazdı. Çok incinmişti. Liam başını çevirip derin bir nefes aldı.

"Seni incittiğimi biliyorum, Grace. Bunu onarmak istiyorum." Liam klişe bir söz söylediğini düşünüp üzüldü. Grace'e kendini ispatlamak için başka bir şey yapmalıydı. Ama henüz bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bir daha asla içmeyeceğini çok iyi biliyordu. İçki yüzünden Grace ve Jack'e olan sevgisini tehlikeye atmayacaktı. Fakat yaraladığınız birinin size inanması için ne yapabilirsiniz? Belki de Liam, Grace'in ona tekrar inanmasını hak etmiyordu. Belki de bağımlı olduğu dönemdeki tutumunun cezası Grace'i kaybetmesiydi, belki de Jack'in hayatına dahil olmasını kabul ettiği için Grace'e müteşekkirden başka çaresi yoktu.

"Madem bir senedir bağımlı değilsin, neden bizi görmek için bu kadar geç davrandın?"

"Tam olarak bir yıl ve neredeyse üç ay, Grace. Rehabilitasyon merkezinden ayrılmadan önce bizlere uymamız gereken bir kurallar ve esaslar listesi verildi. En önemlilerinden biri en az bir yıl herhangi bir ilişki yaşamamamızla ilgiliydi. Rehabilitasyon merkezinden ayrıldığımda seninle veya Jack'le irtibat kurmama kararı aldım, çünkü ayık kalabildiğimden tamamen emin olmak istedim. Ayrıca kendim için de doğru olan buydu. Tekrar çalışmaya başlamam ve özsaygımı yeniden kazanmam gerekiyordu. Seni aramak, sadece sesini duyup alkolü bıraktığımı söylemek için yüzlerce kez telefona sarıldım. Ama doğru zaman gelene kadar beklemeyi uygun buldum. Anlıyor musun?"

"Tekrar içmeyeceğini nereden biliyorsun, Liam? Nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu çok zor. Asla tam olarak güvenilir bir adam olamayacağım. Ama içmeden de yaşayabileceğimi biliyorum. Doğum günlerime, Noel kutlamasına, partilere altılı bir paket almadan da gittim. Haftada bir kez AA'ya' gittim. Eve döndüğümde yerel destek grubuna da katıldım. En son dün gece oradaydım. 'Merhaba, benim adım Liam ve ben bir alkoliğim,'" diye bir latife yaptı.

* Alcoholics Anonymous: 1935'te kurulmuş, alkoliklere destek olan, uluslararası bir yardımlaşma derneği. -çn

Grace de Liam'a gülerek karşılık verdi. Hollywoodvari idi. "Herkes alkışladı mı?"

"Evet, hep bir ağızdan, 'Hoş geldin, Liam!' diye bağıldılar."

"Tanrım, öleceğim şimdi. Sonra da hep birlikte *Kumbaya My Lord*'u mu söylediniz?"

"Hayır, bu günlerde biz alkolikler *We've Got the Whole World in Our Hands* adlı şarkıyı söylüyoruz," deyip Grace'in kahkahalarına karşılık verdi. "Bir tarafta dev bir tabakta kekler vardı. AA buluşmalarının en güzel tarafı bedava kek yiyebilmek!" Göz kırparak sözünü tamamladı. Grace kıkırdamaktan kendini alamadı. "Grace Devlin, seni böyle gülerken görmek çok güzel. Tanrım, çok güzelsin."

Grace oturduğu yerden sıçrayıp kahve fincanlarını kaparak mutfağa yöneldi.

Liam, "Bu gitmem için bir ipucu mu?" diye şaka yollu konuştu.

Grace telaşa kapılmıştı. Kaybettiğini ya da hiç değilse derinlere gömdüğünü sandığı duyguları Liam gün yüzüne çıkarmaya başlamıştı. Liam ceketini giyip kapıya yöneldi. Son anda arkasına bakıp ciddi bir tavırla, "Grace, seni seviyorum. Artık sensiz yaşamak istemiyorum. Kabul etsen de etmesen de sen de beni seviyorsun. Ömrümü neden olduğum acıyı iyileştirmek için geçireceğimi biliyorum; vazgeçmeyeceğim, Grace Devlin, duydu mu? Vazgeçmeyeceğim," dedi.

6. BÖLÜM

Grace her şey başladığından beri ilk kez acı duyuyordu ve korkuyordu. Hickman portu takılana kadar Grace kansermiş gibi hissetmemişti. Durumunu rahatlıkla zihninin gerisine ötelemiş, bu konuyu derin düşünmemeyi tercih etmişti. Üç yaşında şen şakrak bir çocuğu olan bekâr bir anne olarak düşünmeye vakti mi vardı? Durumu Liam'a anlatamaması da hayatını son dönemde çılgına çevirmişti.

Ama şimdi kanser olduğu gerçeğinden kaçamıyordu. Kemoterapideki ilk indüksiyon girişini almış ve bu kendini berbat hissetmesine yol açmıştı. Hickman cihazı canını acıtıyordu ama zaman geçtikçe alışacağını biliyordu. Grace'ten birkaç tüp kan ve kemik iliği örneği almışlardı. Canı çok yanıyordu. Bugün kasırga misali geçmişti: bir dizi kan testi, hastalık önleyici tabletler ve şimdi de kemoterapi. Bunların hepsi bir günde yaşanmıştı ve Grace tüm gücüyle mücadele ediyordu.

"Grace, kemoterapideyken gargara kullanmalısın," dedi Sean.

"Bu, ağzında yara çıkmasını önleyecek," diye ekledi Tara.

Sean, "Hastalarımın biri Polo nane şekerlerinin işe yaradığını söyledi," deyip bir kutu şeker çıkardı. "Lazım olursa diye..."

Grace alaycı bir tavırla, "Bu kemoterapi sayesinde başka ne tip hazineler edineceğim?" diye sordu.

"Kemoterapi alyuvar ve akyuvarlarını öldürecek. Bu da enfeksiyona açık hale geleceksin demektir, bu yüzden dikkatli ol-

malıyız. Kendini çok bitkin hissedebilirsin. Bir süre sonra geçecek," diye ekledi Sean.

Tara bir kez daha araya girdi. "Grace, kemoterapiden ötürü iştahın pek olmayacak ama yemeyi ihmal etme, gücünü korumak zorundasın. Tabletler de sana yardımcı olacak."

"Sean, bana bir iyilik yap. Siz doktorlar harikasınsınız ama bazen işleri karmaşık hale getiriyorsunuz. Bana Jack'in anlayabileceği tarzda kemoterapinin vücuduma ne yapacağını açıkla. Kanımda neyin dolaştığını bilmek istiyorum."

"Peki. Basitçe söylersek, bu bir kanser karşıtı ilaç. Kan dolaşımıyla tüm vücuduna taşınıyor ve ilaç kanserli hücreleri öldürüyor. Kanserli hücrelerin bölünüp yayılmasını da önüyor, böylelikle kötü hücreler ortadan kayboluyor."

"Teşekkür ederim, Sean. Bunu anladım. Peki yan etkileri? Ne kadar kötü olmayı beklemeliyim?"

Sean ve Tara çaresizlikle birbirlerine baktılar. Bu kez Tara yanıt vermeye karar verdi. "Kemoterapi sonunda nasıl hissedeceğini söylemek çok güç, Grace. Bütün hastalarda önemli ölçüde farklılık gösterir. Her seansın sonunda hemen ayaklanıp birkaç saat süren mide bulantısından başka bir şey hissetmeyen ya da kemoterapiye kötü tepki veren, vücutları ilacı kabul etmeyen hastalar gördüm. Bir hastam vücudunun kan ağıladığını söylemişti."

Grace cüretkâr bir biçimde, "Kulağa pek hoş gelmiyor, Tara. Neyse, şu ana kadar bir sorun yok. Sağlıklı ve güçlüyüm. Kendimi hasta gibi hissetmiyorum, şanslı olanlardan biri de ben olacağım," dedi.

"Doktorların bakacağı temel şey kan sayımın olacak, Grace," diye devam etti Sean. "Hemoglobinin ve kan sayımınla ilgili pek çok şey duyacaksın. Sayılarının arttığı veya azaldığı, kana ihtiyacın olduğu veya enfeksiyon riskinin olduğu gibi şeyler..."

Grace daha fazla konuşmak istemediğini arkadaşlarının anlaması için gözlerini yumdu. Sanki başının içinde bir yığın şey birbiriyle çarpışıyor, kendisinden bir yanıt bekliyor ve bir patlamaya dönüşüyordu. Kemoterapi işe yaramazsa ne olacaktı?

Vazgeçecek miydi? Bunu Jack'e söylemeli miydi? Jack'e ne diyecekti? Peki ya Liam'a söylemeli miydi? Liam'a onu hep sevdiğini, onu sevmekten hiç vazgeçmediğini söylemeli miydi? Acaba saçları dökülecek miydi? Diğer sorun da kilo kaybıydı. Dr. Kennedy ona düşündürücü şeyler söylemişti; sadece kemoterapi yardımıyla kanserden kurtulması pek olası görünmüyordu. Doktorun söylediği ihtimallerin tutması için Paddy Power'da^{*} bahse bile girmezdi. Ama ilik nakli için donör bulabilirse kan sayımı önemli ölçüde yükselecekti. İnkâr edilecek bir şey değildi bu, donör bulmak gerekiyordu.

Bütün arkadaşları kan ve doku testi yaptırmıştı ama ne yazık ki hiçbirinininki Grace'inkiyle uyuşmamıştı. Zayıf ihtimaller söz konusuydu. Tüm kuzenleri için de durum aynıydı. Tara'nın iki erkek kardeşi ve bir kız kardeşi, annesi ve babası da testleri yaptırmıştı. Tom'un kız kardeşi Kerry kendiliğinden gelip teste dahil olmuştu. Ama hepsinin sonucu negatifti. Doğru bir eşleşme yakalamak çok zordu. Özellikle de Grace'in kan grubundan dolayı işler zorlaşıyordu. Bütün ayrıntıları NMDP'ye, Ulusal Kemik İliği Donör Programı'na koydular ve dünyadaki tüm donör veritabanını kontrol ettiler. Fakat bir sonuç alamadılar. Mükemmel uyum için biyolojik ailesinden birini bulursa yüzde otuzluk bir şansı olacaktı. Bu Grace'i sorunun kaynağına getirdi. Evlatlık olmasını şimdiye kadar hiç sorun etmemişti. Ama şimdi biyolojik ailesine ihtiyacı vardı. Ama acaba onlar yardım edecek miydi?

Grace on sekiz yaşına geldiğinde evlat edinen ebeveynlerinin desteğiyle annesinin izini sürmüştü. Bir anne aramamıştı, zaten kusursuz bir annesi vardı ama soyunun, kalıtımının nereye dayandığını merak etmişti. Kızılımsı sarı saçların nereden geldiğini öğrenmek istemişti. Devlin soyadını alan herkes esmerdi. Eciş bücüş parmaklarının kimden miras kaldığını bilmek istemişti. Ayrıca güzel bir sesi vardı; acaba bu yeteneği annesinden mi

* İrlanda ve Birleşik Krallık'ta ünlü bir tür bahis, iddia oyunu. -ÇN

yoksa babasından mı ona yadigardı? Elbette doğumunun koşulları ve evlatlık verilmesiyle de ilgilenmişti. Fakat Grace kin tutmuyordu. Annie ve Mick gibi ebeveynlerin desteğini almış olmaktan dolayı kendini hep şanslı hissetti. Yine de zihninde pek çok soru vardı, bunu ancak evlat edinilmiş insanlar anlayabilir-di. Ama Grace hiçbir sorusuna yanıt bulamadı.

Evlat edinme heyetiyle irtibata geçip annesinin doğum tarihini öğrenmek istediğinde Grace'e, Catherine, Grace Dunne diye bir isim vermişlerdi. Biyolojik annesi Meath'dendi ve Grace'i 25 yaşındayken doğurmuştu. Bekardı. Grace'in ebeveynleri bir nebze de olsa bağlantıları olsun diye ona biyolojik annesinin ikinci ismini verdiklerini söylemişlerdi. Tanrım, ne muhteşem insanlardı. Evlat edinme heyeti Catherine'le irtibat kurmuş ve kızının kendisiyle iletişime geçmek istediğini belirtmişti. Grace heyetin ilettiği adrese bir mektup göndermişti. Yazması epey zaman almıştı, çünkü doğru olan üslubu bulmakta zorlanmıştı. Grace, Catherine'in yargılandığını yahut kızının ondan taleplerinin olduğunu düşünmesini istememişti. Yazdıklarından tatmin olduğunda mektubu heyete göndermişti. Grace mektubuna bir yanıt alacağını sanmı-yordu ama altı hafta sonra eline bir mektup ulaştı. Catherine kızının güzel bir hayata, Annie ve Mick gibi iyi ebeveynlere sahip olduğu için mutluluk duyduğunu belirtmişti. Doğduğu günden bu yana her günü Grace'i düşünmekle geçmişti. Yine de onunla buluşamamıştı. Grace'in güzel bir geleceği olmasını arzulamıştı. Hepsi bu kadar. Söyleyebileceği en mühim şeyler bunlardı. Çifte ihanet gibiydi. Grace'i önce doğumunda, sonra da on sekizine bastığında reddetmişti. Grace onunla bir daha irtibat kurmayaya yemin etmişti. Catherine, Grace'in hislerini berraklaştırmıştı, annesiyle buluşmak için yalvaracak değildi. Fakat Grace kanseri hesaba katmamıştı. Kanser her şeyi değiştirmişti.

Grace gözlerini açtı ve kaygıyla kendisini izleyen iki çift göz gördü. "Sence Catherine ile tekrar temasa geçmeli miyim, Tara?"

Tara kuzenine baktı, hemen yanıt veremedi. Grace bunu tak-dir etti, sorusu oldukça düşündürücüydü. Kısa bir süre sonra

Grace'in elini sımsıkı kavrayıp yanıt verdi. "Evet, geçmelisin, Grace. Sean'la bunu konuştuk, en uygun eşleşmenin ondan gelebileceğini düşündük. Denemeye değer."

"Ya benimle görüşmeyi, donör testini yaptırmayı reddederse?" diye fısıldadı Grace. "Bir reddedişe daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Beni dinle, Grace," dedi Tara öfkeyle. "Bu lanet şeyi yenmek için tüm gücünü kullanacaksın. Catherine'le tekrar görüşmek de buna dahil. Ona şans tanıma, buluşmak için ısrarcı ol. Sana fazlasıyla borçlu."

Grace, Tara'nın haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden gönülsüz de olsa kuzenine hak verdi. "Peki, patron. Arayacağım."

7. BÖLÜM

Perşembe akşamıydı ve Liam, Jack'i eve bırakıyordu. Jack'i okuldan aldıktan sonra sinemaya götürmüştü. Liam, Jack'i pazar günü de görmüştü ama oğlunu almaya geldiğinde kapıyı Abby açmıştı. Grace'le tekrar konuşmak için can attığından şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Abby, Grace'in arkadaşlarıyla dışarı çıktığını söylemişti.

Salı akşamı Jack'i almaya geldiğinde de Liam'ı kapıda Tara karşıladı. Liam, Tara'yı geçip içeri girmek için hamlede bulununca Tara küçümser bir tavırla Liam'a baktı.

"Korkarım şu an içeri girmen için uygun bir zaman değil. Grace, Jack'i perşembe günü okuldan sonra alabileceğini söyledi." Liam başını sallayıp durumu kabul ettiğini sessizce belirtince Tara kapıyı Liam'ın yüzüne kapatıverdi. Tanrım, ne asabi bir kadındı. Sean'un bu asabiyete nasıl tahammül ettiğini merak etti. Her nedense Tara o akşam kapıyı açtığında Liam pek de şaşırmamıştı. Grace açıkça Liam'dan kaçıyor. Liam'dan nefret ediyor olmalıydı.

Jack salona koşturmaya çabalarken, "Merhaba, Tara Teyze. Annem nerede?" diye bağırdı.

Tara, Jack'i kendine doğru çekip öpücüklere boğarken, "Yatak odasında. Seni bekliyor," diye yanıtladı.

"Neler oluyor Tara? Buraya her geldiğimde neden zalim bir Gestapo subayı gibi davranıyorsun? Grace benden neden kaçıyor?" diye sordu Liam.

"Ah, işine bak sen. Dünya senin etrafında dönmüyor, Liam Ryan. Grace şu an meşgul, hepsi bu. Bir başka ziyaret daha ayarlamak için cumartesi günü seni arayacağını söyledi. Tamam mı?"

"Ne acımasız bir dilin var, Tara. Ne zaman bana bir şans tanıyacaksın? Bir daha düşündüm de, cevap verme. Grace'e selamımı söyle."

Liam topuklarının üstünde dönerken Tara'ya dil çıkarmamak için kendini zor tuttu. Kolundaki saate bakıp geciktiğini fark etti. Akşam yemeği için Tom ve Gerry'ye davetliydi. Onlarla tekrar vakit geçirmek için can atıyordu. On dakikalık bir gecikme yaşadı, çünkü giderken yolda durup iki şişe Pinot Noir aldı. Bunlar Gerry'nin en sevdiği şaraplardandı ve bunları alarak göze girmeye çalıştığını kabul etmekten de utanmadı. Vardığında Abby'nin de orada olduğunu gördü.

"Anlaşılan eşitliği sağlamak için buradayım," dedi Abby.

Liam bundan memnuniyet duydu. Arkadaşının güler yüzünü görmek çok iyiydi. Tom'a şarap şişelerini uzatırken üçü birden gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Tatlım, bütün geceyi evdeki içki şişelerini saklamakla geçirdik. Etrafında içkiye dair bir şey görmek istemeyeceğini düşündük. Ve sonra sen gelip kafayı çekmemiz için bize içki getirdin!" diye açıkladı Gerry.

"Ah, böyle düşünmeyin beyler! Annemden betersiniz. O da içki dolabını kilitlerdi. Ona eğer içmek istesem o kilidin beni durduramayacağını açıklamaya çalıştım! Gerçekten beyler. Bir şeyler için işte. Ben tek kadeh bile istemeyeceğim, söz veriyorum."

O gece mükemmel yemekler ve dostlukları sayesinde harika vakit geçirdiler. Tom her zamanki gibi işiyle ilgili hikâyeler anlatarak herkesi kahkahaya boğdu. Kahve içtikleri sırada Liam arkadaşlarından biraz bilgi edinmeyi denedi.

"Grace bu hafta benden kaçtı durdu?"

Gerry tiz bir ses tonuyla, "Gerçekten mi, tatlım," dedi. "Bence yanıyorsun. Muhtemelen meşguldür. Öyle değil mi Tom?"

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye yanıtladı Tom. "Fazla sıkma, Liam. Grace'e zaman tanı. Seninle konuşmaya hazır hissettiğinde mutlaka seni arayacaktır."

"Kafayı yiyorum. Jack harika bir çocuk. Çok eğlenceli, onunla geçirdiğim her dakika çok kıymetli ama Grace'i özleyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Hayat çok kısa, dostlar," dedi içtenlikle.

Abby hıçkırıklarının duyulmasına engel olamadı. Hissettirmemeye çabalasa da Liam bunu fark etti. Derken Gerry ve Tom arasındaki bakışmaları da yakaladı. Kaçırdığı bir şeyler olduğundan emindi ama bir türlü işin içinden çıkamıyordu.

"Sarınım geçen hafta sizlerle buluştuğumda önemli bir sırdan yoksun bırakıldım. Şakanın can alıcı noktasını bilmeyen tek kişi benim. Şu anda da öyle hissediyorum. Bir şeyi kaçırıyor muyum?"

Gerry oturduğu yerden sıçrayıp kendisi için bir fincan kahve daha doldurdu. "Saçmalama, resmen paranoyaksın. Kahve ister misin, tatlım?"

Liam arkadaşlarının sözlerine aldırmaz etmedi, yanlış giden bir şey vardı, hissedebiliyordu. Tom, Abby'ye aşk hayatının nasıl gittiğini sorarak rahatsız edici sükûneti bozdu.

"Aşk hayatı mı? Bunun ne olduğunu çoktan unuttum!" dedi Abby. "Tatlım, bu doğru olamaz. Sen *Sex and City*'deki kızlardan biri gibisin! İdame ettirdiğin bekâr hayatı büyüleyici!"

"Gerry, hayallerini kırmak istemem, tamam şehirde yaşıyorum ama öyle deli gibi seks yaptığım falan yok!"

Hepsi kahkahalara boğuldu.

"Ah, bu bir trajedi. Senin gibi bir güzelliğe tapılmalı! Dublin'deki erkeklerin nesi var?"

"Anlayabildiğim iki şey var. Tanıştığım 30 yaş üstü erkekler ya eşcinsel ya da evli!" Kahkahalar durana kadar bekleyip konuşmasına devam etti. "Sorunuz üzerine size bir sır vereyim, yalnızım."

Tom tepki gösterecekken Abby onu durdurdu. "Kimsesizim demiyorum, Tom. Bir başıma olmadığımı elbette biliyorum. Bir

kızın isteyebileceği en iyi aileye ve dostlara sahibim. Yalnız olmak başka bir şey. Etrafınızda oda dolusu insan olabilir ama siz bilirsiniz ki bu gezegende yaşayan tek insan sizsinizdir."

Gerry kalkıp Abby'nin yanına gitti. Kollarını Abby'nin boynuna dolayarak, "Tatlım, neden böyle hissettiğini bize söylemedin? Kendime kızıyorum. Fark etmeliydim," dedi.

"Çünkü bunu dile getirmek çok güç, Gerry. Şu an bile bunu size söylerken kendimi zavallı gibi hissediyorum. Geçen ay Tara'nın doğum günü için dışarı çıktığımız günü hatırlıyor musunuz? Tara ve Sean altı kişilik bir masa ayırtmışlardı. Hiç kimse bana yanımda birini getirmek isteyip istemediğimi sormadı bile."

"Ah, Tanrım, Abby. Birini getirmek istediysen neden bize söylemedin? Emin ol, bunu çok isterdik," dedi Tom.

"Önemli olan bu değil. Birini getirmek istememiştım zaten ama en azından bana sorulmalıydı. Mantıksız olduğunun farkındayım. Ama böyle hissediyorum işte. Sanki hepiniz bir erkek arkadaşım olmasından tamamen umudu kesmişsiniz gibi görünüyor."

Tom çaresizce Gerry'ye baktı. Soluğunun kesildiğini hissetti. Gerry bazen söylenecek tek kelime olmadığını bilirdi, bu yüzden Abby'ye sıkıca sarıldı.

Bir süre sonra, "Nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi Liam. "Ben de yalnızım. Ama ben neden yalnız olduğumu biliyorum. Grace'e âşığım ve bir başkasını istemiyorum. Senin çoktan nasıl kapılmadığını anlamıyorum ama! Tanrım, çok güzelsin. Öyle değil mi, Gerry?"

"Tatlım, o kusursuz. Tenine baksana, pürüzsüz. Ya şu dudaklar?" Gerry birden en iyi Clark Gable Güneyli aksanıyla konuşarak, "Nasıl yapacağını bilen biri tarafından sıklıkla öpülmelisin!" dedi.

Abby gülerek, "Keşke Rhett Butler'ımı bulabilseydim! Cumartesi geceleri o tiplerden pek fazla etrafta dolaşmıyor!" diye karşılık verdi.

"Geçen hafta çıktığın çocuğa ne oldu? Neydi adı? Kierran mıydı? Öyle bir şey miydi?" diye sordu Tom.

"Adı Kevin'dı. İşe yaramadı. Hikâye başlamadan bitti."

"Ne oldu? Ondan hoşlandığını sanmıştım," diye sordu Gerry.

"Size anlatmayacağım. Gülersiniz," dedi Abby.

"Gülmeyiz tatlım, öyle değil mi beyler?" Gerry, Tom ve Liam'a bakınca ikisi de başlarını hafifçe sallayarak onay verdi.

"Peki. Birkaç kez dışarı çıktık, her şey gayet iyiydi. En azından ben öyle olduğunu sanmıştım. Fakat pazartesi günü beni terk etti, bir..." Abby arkadaşlarının duyamaması için fısıldıyor gibiydi.

Gerry biraz ürkmüş bir edayla, "Bir ne tatlım?" diye sordu.

"Bir notla," diye bağırdı Abby. "Siktiri boktan bir notla, piç kurusu! Sevgili diye başlayan bir notla! 'Bu harika gece için teşekkürler ama yollarımızı ayırma vaktinin geldiğini düşünüyorum!'"

"Şerefsiz," dedi Tom.

"Aşağılık herif," diye ekledi Liam.

Durumu pekiştirmek için, "Vicdansız," diye devam etti Gerry.

Ve sonra dördü tam tekmil kahkahalara boğuldular.

8. Bölüm

Grace kendini berbat hissediyordu. Kemoterapi nihayet bitmişti, bu kez her nedense tedavi Grace'i silindir gibi ezip geçmişti. Her yeri ağrıyor ve Grace bunu önleyemiyordu. Tara boğazından yemek geçmesi için sürekli onu zorlamasaydı, yemek yemek bile zulüm gibi gelecekti. Gerçi bu da vakit kaybıydı, çünkü yediği her şey geri çıkıyordu. Grace'in en sevdiği söylemlerden biri, "Yaşama arzumu kaybediyorum!" idi ve yıllar boyu bu cümleyi pek çok kez dile getirmişti. Ama esas şimdi anlıyordu bu sözcüklerin gerçek anlamını.

Zavallı Jack ne olup bittiğinden bihaberdi. Bir anda hayatında pek çok değişiklik meydana gelmişti. Önce birdenbire babası ortaya çıkıvermişti. İyi bir şey bile olsa bu durum onun için oldukça sarsıcıydı. Bu hafta da, Grace tedavi sonrası toparlanmakla uğraşırken Jack okuldan sonra her gün bir arkadaşına yollanmıştı. Akşamları ise çabalarına rağmen yatağa gitmeden önce oğluyla beş dakikadan fazla ilgilenememişti. Eğer arkadaşları olmasaydı durumu idare edemezdi. Doktorlar son kemoterapi seansından sonra kan sayımının oldukça iyi olduğunu söylemişlerdi. Bundan dolayı mutlu olması gerektiğinin farkındaydı ama şu an çok yorgundu. Jack bugün de babasıyla beraberdi. Yarım saat önce Liam'a Jack'i emanet etmişti, şu an tek istediği uyumaktı.

Beş dakika uyumuş gibi hissederken, Grace aynı anda çalan cep telefonunun ve kapı zilinin sesine uyandı. Kol saatine baktı. Kahretsin, saat çoktan dört olmuştu. Sabah on birden beri

uyuyordu. Liam ve Jack eve dönmüş olmalıydı. Yataktan kalktı, aynadaki aksine şöyle bir baktı. Berbat bir haldeydi. Zayıf ve solgun görünüyordu, ne bekliyordu ki? Birkaç saat uyumayı, banyo yapmayı, erkekler döndüğünde de hazır olmayı planlamıştı. Jack'i korkutmak, Liam'ın da bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamasını istemiyordu.

Grace kapıyı açarken Liam'a, "Üzgünüm, uyuyakalmışım, zili duymadım," dedi. "Merhaba, tatlım. Güzel vakit geçirdin mi?" Grace göz kırparken Jack birden annesinin kucağına atıldı. Grace bütün kemikleri teninden fırlayıp dışarı çıkacakmış gibi hissetti.

"Grace, iyi misin bebeğim?" Liam endişeliydi. Grace gerçekten berbat ve çok zayıf görünüyordu. Grace tam yanıt verecekti ki Jack araya girdi.

"Anneciğim, çok acıktım. Babam bir McDonalds daha yiye-meyeceğimi söyledi. Günde bir kez cips yemek benim yaşımda bir çocuk için bile yeterliymiş!"

"Yemeden duramıyor!" dedi Liam. "Saat birde öğlen yemeğimizi, yarım saat önce de dondurmamızı yedik. Bu yedikleri nereye gidiyor anlamıyorum!" Liam, Grace'in Jack'i doğru düzgün besleyemediğini düşüneceğinden kaygılanıyordu ama Grace zaten onu dinliyor gibi görünmüyordu.

"Anne, televizyon izleyebilir miyim?" Grace, Disney Junior kanalını açmak durumunda kaldı. Mickey Fare bir kez daha Jack'e göz kulak olacaktı.

"Neler oluyor Grace? Berbat görünüyorsun," dedi Liam.

"Teşekkürler. Kadınları nasıl tavlayacağını biliyorsun."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Grace. Konuyu değiştirmeye çalışma."

"İşte saçma sapan bir gün geçirdim, hepsi bu. Ne istediğini bilmeyen müşterilerle uğraşmak çok fena. Sadece düzgün bir uykuya ihtiyacım vardı. Şimdi bir duş alırsam kendime gelirim."

Liam rahatsız olmuşçasına, "Bir şeyler de yemen gerek. Çok kilo kaybetmişsin. Sen de Tara gibi şu çılgın düşük karbonhidrat diyetini uyguluyorsun değil mi?" diye sordu.

Grace, "Saçmalama, seni aptal," diyerek güldü. "Beni bilirsin, kilom durmadan azalıp artar."

"Doğru, sana inanmadığımı söylüyorum, bu saçmalığa bir süre daha eşlik edeceğim. Ama anlaşma ortada. Git ve düşünü al, ben de ne tür bir yemek hazırlayabileceğime bir göz atayım. Bu tartışmaya açık bir konu değil, Grace. Yürü, haydi!"

Grace'in tartışacak kadar bile enerjisi yoktu ve dürüst olmak gerekirse sıcak su kulağa hoş geliyordu. Bu yetmiyormuş gibi grip olacaktı gibi de hissediyordu.

Bir saat sonra Grace kendini bambaşka bir kadın gibi hissetmeye başladı. Banyo muhteşemdi. Gerry geçen gün Benefit'ten harika bir güzellik sepeti getirmişti, Grace de kendini tamamen şımarttı. Daha sonra minicik bir tişörtle postallarını giydi. Yetişkinlik döneminin çoğunu 38-40 beden arasında geçirmişti ama bir ayda on kilo kadar vermişti, bu yüzden bütün elbiseleri büyük geliyordu. Grace kızarmış tavuğun kokusunu duyarak alt kata indi. Bu akşam için Jack ve kendisine kızartma yapmayı planlamıştı.

Jack kanepeye kıvrılmış, derin uykuya dalmıştı, çizgi film arka fonda devam ediyordu. Öyle masum uyuyordu ki. Oğluna baktığında bu iblis hastalığa boyun eğmeyeceğini düşündü. Jack için hastalığı yenmek zorundaydı. Kanepeye, oğlunun yanına oturdu, başını kucağına dayayıp saçlarını okşadı. Oğlunu öyle çok seviyordu ki bunu düşünürken nefesi kesiliyordu. Jack'i doğurduğuna inanamıyordu.

"Daha iyi görünüyorsun." Liam odaya gelip Grace'i izlemeye koyuldu.

Grace süklüm püklüm bir tavırla, "Teşekkürler. Çok zor olmadı. Frankenstein'ın gelini gibi görünüyordum, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır, biraz rahatsız edici görünsen de hâlâ gösterişlisin!" Liam, Grace'in attığı minderden kurtulmak için yana sıçradı.

"Yemek bir saate kadar hazır olur. Buzdolabını kurcaladım, tavuğu ve sebzeleri talan ettim. İyi mi?"

"Çok iyi, Liam. Teşekkür ederim. Eğer gitmek istiyorsan gidebilirsin. Eminim cumartesi gecesi için planların vardır"

"Hayır, planım yok. Dünyada en sevdiğim iki insan buradayken benim ne gibi bir cumartesi gecesi planım olabilir ki. Ayrıca istesem bile hiçbir yere gidemem. Yemeğin hassas bir aşamasındayım. Sebzeleri beş dakika içinde kızartmam gerek, soston bahsetmiyorum bile. Şefin işi asla bitmez!"

Grace gülümsedi, ikisinin bakışları o an birbirine kilitlendi. İkisi de bakışlarını birbirinden kaçırmadı. Grace bacaklarını altına kıvrımış orada savunmasız bir biçimde oturuyordu. Saçını arkadan bağlamış, makyaj yapmamıştı. İlk dönen Grace oldu. "Yardım edeyim mi?"

Liam, Grace'e yaklaştı, ona dinlenmesini söyleyerek eğilip alına bir öpücük kondurdu. Ancak mutfağa doğru ilerlediğinde yapmış olduğu şeyi fark etti. Grace'i öpmüştü ve Grace ona kızmamıştı. Liam havuçları doğrarken ısıklık çalmaya başladı. Belki de her şeye rağmen bir şansı vardı!

9. BÖLÜM

Pazar sabahı Tom ve Gerry erkenden uyandılar. Malahide Halici boyunca yürüyüş yapıp kahvaltı için Grace'in evine gitmeye karar verdiler. Durup yerel Eurospar'dan domuz pastırması, sosis, yumurta alıp Grace'e sürpriz yapmaya gittiler. Fakat eve vardıklarında kapıda üzerinde kot pantolonu dışında hiçbir şey olmayan Liam'ı görünce şaşırdılar.

"Tom, Gerry, erken kalkmışsınız. İçeri gelin. Grace hâlâ yatakta. Jack ve ben kahvaltı yapmak üzereydik." Liam şaşkın yüz ifadelerinden dolayı gülmemek için dilini ısardı. Tom ve Gerry tek kelime etmeden Liam'ı takip ettiler.

Gülerek arkadaşlarına, "Ağzınızı kapatın," dedi. Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi çok gülünçtü. Sorgulamaya geçmeden Grace sabahlığıyla alt kata inip, "Kim geldi, Liam?" diye bağırdı.

"Dün gece neler olduğuyla ilgilenen meraklı iki arkadaş. Söyleyiver, tatlım!" dedi Gerry.

Liam ve Grace birbirlerine bakıp kahkahaya boğuldular.

"Aklın fikrin hep başka yerde, Gerry!" dedi Grace. "Liam dün gece bize yemek pişirdi. Sonra DVD izledik. Çok geç olmuştu, o yüzden burada kaldı. Hayal kırıklığı yaşadığımız için üzgünüm ama tamamen masumaneydi!"

"Babam ranzamın üst katında uyudu!" diye ekledi Jack.

"Çok rahattı, dostum," dedi Liam.

"Siz ikiniz pazar sabahı bu kadar erken saatte niye buradasınız?" diye sordu Grace. "Yoksa beni kontrol etmeye mi geldiniz?"

"Saçmalama be kadın, " diye yanıt verdi Tom. "Haliç tarafında yürüyüşe çıkmıştık, sonra İngiliz usulü kahvaltı yapmak istedik. Senin evin bizimkine göre daha yakın. Liam'ı çalıştır, tavayı ocağa koysun!"

Liam, Grace'in arkadaşlarının kontrol etmeye gelip gelmediğini söylemesiyle ne kast ettiğini merak etti. Düne göre bugün daha iyi görünüyordu ama durgundu. O sırada telefon çaldı.

Grace telefonu açmak için oturma odasına giderken, "Bahse girerim Tara'dır," dedi.

Gerry, "Liam, tatlım, telefonu sen açmalısın. Tara kesin kalp krizi geçirir!" diyerek kahkaha attı.

Grace dönene kadar kahvaltı neredeyse hazırda fakat endişeli görünüyordu. Liam, Grace'in önüne tam porsiyon bir kahvaltı tabağı bırakıp yemesini söyledi.

Tom, Liam'ı işaret ederek, "Bahse girerim queer arkadaşının burada olduğunu Tara'ya söylemedin," dedi.

"Pek queer sayılmam," dedi Liam. "Üç kelime: demlik, su ısıtıcısı ve kahve!"

"Queer ne demek baba? Ben de queer miyim?" diye sordu Jack. Neden güldüklerini anlamamış olsa da o da kahkahalara eşlik etti. Mükemmel vakit geçiriyordu. Annesiyle babasını seviyordu, dayıları buradaydı, tabağında sosis vardı. Bu harikaydı!

Tom ve Gerry diğerleri hazırlanırken kahvaltı artıklarını temizlediler. Grace kahvaltı boyunca çok sessizdi ve pek fazla bir şey yememişti. Giyinmek için üst kata çıkmadan önce Tom'a kendisiyle konuşmak istediğini fısıldadı.

Grace, Jack ile birlikte yeniden ortaya çıktığında erkeklerin tamamı MTV *Cribs* izlemekteydi.

"Jack, babana hoşça kal de. İtiraz yok, Jack. Eğer baban birazdan evi terk etmezse anne muhafızları çağıracak!"

Grace oturma odasının kapısını kapatıp kapıya kadar Liam'a eşlik etti. Konuşmalarının dinlendiğinin farkındaydı.

"Liam, dün gece için milyonlarca kez teşekkür ederim. Yemek harikaydı, Jack de senin burada olmandan çok hoşlandı."

"Ya sen Grace? Burada olmam senin de hoşuna gitti mi?"

"Liam, bunu şimdi konuşmayalım. Şu an değil. Salı okuldan sonra her zamanki gibi Jack'i görmek ister misin?"

"Evet, elbette görmek isterim. Ama seni de görmek istiyorum. Benimle çıkar mısın Grace Devlin?"

"Ne?" diye ciyakladı Grace.

"Duydun işte."

"Çıkmak mı?" Grace sesinin sekiz oktav kadar daha yükseldiğini fark etti.

"Tanrım, sanki cinayet işlediğimi söylemişim gibi bir ifade var yüzünde. Evet, çıkmak. Bilirsin işte. Bir oğlan bir kıza tutulur ve birlikte dışarı çıkarlar. Kız da belki bundan hoşlanır! Hayır deme, Grace. Düşün." Liam, Grace'i bir kez daha alından öpüp yürüdü.

Grace öfkeyle, "Bu alından öpme muhabbeti de nedir?" diye düşündü. Öptü ve gitti! Yakınlarda kalsa ona vuracağını falan mı düşünmüştü? Şimdi de randevu ayarlamaya çalışıyordu. Aman Tanrım!

"Yüzündeki bu kocaman gülümsemenin nedeni nedir?" diye sordu Gerry.

Grace, "Gülümsemiyorum," diyerek tepki gösterdi. Ama gülümsüyordu. Ağzında bir elbise askısı varmış da onu çıkartamıyormuş gibiydi! Bu adamda ne vardı onu çeken? Beş dakikalık bir birliktelikle kendini yirmi yaşındaymış gibi hissediyordu. "Benimle çıkmak istiyor!"

Gerry gülümseyerek "Ne kadar heyecan verici! Ne giyeceksin?" dedi.

"Daha evet demedim Gerry."

"Ama diyeceksin. Sana söylüyorum. Demeyecek mi, Tom?"

"Bilmiyorum, Gerry. Neye karar verirsen ver Grace, eminim doğru karar olacaktır. Fakat son birkaç haftadır Liam'la epeyce vakit geçirdim. Hâlâ seni seviyor. Önceleri bir şey söylemek istemedim. Sonuçta bu sizin aranızda çözümlenecek bir şey. Ancak oturduğum yerden görüyorum ki sen de onu hâlâ seviyorsun."

Grace yanıt vermedi, sadece başını salladı. "Bu neden bir sene önce olmadı ki? Neden şimdi geldi ki? Onunla bir ilişkiye nasıl başlarım? Kanserim. Bu hiç adil değil."

Tom elini Grace'inkinin üzerine koyup, "Hayat adil değil, tatlım. Senin başına gelen şey de adil değil. Kanser olduğun için Liam'la birlikte olmanın adil olmadığını söylüyorsun. Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. Fakat buna karar verecek olan sen değilsin. Bu karar Liam'a ait. Bunu ondan saklaman adil mi? Seni seviyor, Grace. Onu küçümseme," dedi.

"Dün gece burada onunla olmak çok güzeldi. Çok rahattı. Tuhaftı. Bazı açılardan sanki yeni biri, yeni bir erkek arkadaş gibiydi. Ama bazı anlarda da sanki kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibiydi."

Gerry, Grace ve Tom'un yanına gidip Grace'in diğer elini tuttu.

"Ona bir şans ver, tatlım. Tom'un başına bir şey gelse ben onun yanında olmak isterim. Eğer yardım etmeme izin vermezse onu asla affetmem. Bunu Liam'a yapma."

"Haklı olduğunuzu biliyorum. Sadece bu durumu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Fakat hayatımın karmaşık olduğunu düşündüyseniz biraz sabırlı olun. Gelen telefon Tara'dan değildi. Evlat edindirme merkezindeki irtibat memurumdu. Biyolojik annem benimle buluşmayı kabul etmiş."

10. BÖLÜM

Liam, Grace'in pazar akşamı telefon açıp öğlen yemeği için onunla buluşmak istemesine inanamadı. Böylelikle kırk sekiz saat sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabasında Grace'le yan yana oturuyordu.

Liam gelir gelmez, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Grace.

Liam, Grace'i taklit ederek, "Şey, yemek için oldukça şatafatlı bir mekânda yer ayırtmayı planlamıştım ama sen divavari taleplerinle buna engel oldun. Ne söylemiştin? 'Seninle öğlen yemeği-ne çıkıyorum' ama şatafatlı bir şey istemiyorum. Yerel takılalım. Yoksa şansına küs," dedi.

"Ben böyle konuşmuyorum! Bu senin maskaralığın!" diye karşılık verip güldü Grace. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"Şey, şartların bana pek seçenek bırakmadı. Nereye gidebileceğimiz konusunda kafa patlattım durdum. Fakat bu sabah uyandığımda bu muhteşem bahar gününü gördüm ve çarpıldım. Eğer doğru anımsıyorsam, piknik yapmayı severdin, değil mi?"

Grace sevinçten resmen ciyakladı. Liam onu çok iyi tanıyordu. Grace piknikleri her zaman sevmiştir.

Birkaç dakika sonra istikametleri olan Donabate'deki Newbridge Parkı'na vardılar. Burası Grace ve Jack'in sık sık uğradıkları bir yerdi. Piknik için düzenlenmiş bahçeleri ve çocuklara ayrılmış gösterişli oyun alanları vardı. Hava iyi olduğunda hafta sonları buraya pek çok kez gelmişlerdi, burası her zaman çok kalabalıktı. Fakat bugün önemli ölçüde boştu, köpekleriyle

birlikte yürüyüş yapan birkaç çift dışında pek kimse yoktu.

Liam yere bir battaniye serdi, piknik gereçlerini sıralarken Grace'e oturmasını söyledi. Her şeyi düşünmüş gibiydi. Yanında getirdiği ufak CD-çaların düğmesine bastığında Michael Bublé'nin *Home* adlı şarkısı yumuşak bir tonda çalmaya başladı.

Grace kuşkuyla, "Michael Bublé'den nefret ettiğini düşünürdüm," dedi.

Liam masumane bir tavırla, "Ah, hayır. Ayrıldığımızda senin CD'lerinden birkaçını ayırmıştım, bu onlardan biri. Bazı şarkıları hiç de fena değil," diye yanıt verdi. Bu doğrudu. Kabullenemediği tek şey CD'aları açtığında hangi şarkının çalacağına karar vermek için tüm sabahını harcamasıydı. Bu şarkının sözlerinin Grace'in bilinçaltısını uyarmasını ümit ediyordu. *Yutuşa dönmeme izin ver. Senden çok ama çok uzaktayım.*

Grace gülümsedi. Liam kesinlikle çok çabalıyordu. İkisinin de müzik zevkleri farklıydı. Birkaç sene önce Grace bu CD'yi dinlemeye kalkışa Liam kesinkes küplere binerdi.

Grace, "Bana güzel bir manzara, iyi bir müzik sağladın. Peki, kumanyada ne gibi lezzetler var? Yumurta ve soğanlı sandviç mi?" diyerek dalga geçti.

"Hayır ukala seni. Fark ettiğin üzere bu sıra dışı bir piknik. Bu, Grace'in açık büfe restoranı." Bunu der demez Liam yanında getirdiği tüm yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Superquinn's'ten alınmış ev yapımı etli börek, Fransız ekmeği, ananas, peynirli lahana salatası, zeytin, kurutulmuş domates, tavuk, suşi, roka salatası, sarımsak, limon, mayonez, domuz etli turtada, Leonidas çikolatası ve bir paket Monster Munch.*

"Buraya dizdiğin yiyeceklerde bir düzen var, Liam." Grace birden Liam'ın yapmaya çalıştığı şeyi anladı. "Aman Tanrım! Benim en sevdiğim yiyecekleri toplayıp getirmişsin." Hemen mahcup oldu.

"Son zamanlarda pek bir şey yemediğini fark ettim. En azından ben etrafta dolanırken. Bu yüzden en sevdiğin yiyecekleri

* Biftek soslu veya soğanlı fırınlanmış mısır çerezi. -çn

getirirsem yemek için daha iştahlı olursun diye düşündüm. Haydi, gel buraya. İlk önce hangisiyle başlayacağına dair sabahdan beri kendi kendime bahse girip duruyordum. Etlî börek mi? Tanrı şahit bunları eskiden beş dakikada midene indirirdin. Yoksa seni Monster Munch baharatlı çerezleri mi cezbedecek? Ya da etli turtalardan başlayıp beni şaşırtacak mısın? Sakın bunları sevmiyormuş gibi davranma Grace Devlin, senin pis sırlarını biliyorum!” Liam uzun zamandır hiç bu denli mutlu olmamıştı. Grace’in keyifli yüzünü görmek harcadığı emeğe değdiğini kanıtlıyordu. Sabah ilk iş olarak şehre çikolata almak için inmişti.

“Liam, bu benim için yapılan en romantik şey.” Usulca Liam’ın eline dokundu. Liam deli gibi çarpan kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Acaba Grace dokunuşunun Liam için ne anlama geldiğini biliyor muydu? İç çekmemek için kendini güçlüklerle zapt etti.

Grace sergilenen bütün yiyecekleri işaret ederek, “Tercih yapmak çok zor,” diye başladı. “Ama sanırım şununla başlasam...” Grace bir kahkaha patlatıp Monster Munch çerezlerini kaptı.

“Biliyordum!” diye bağrdı Liam. “Bu çerezleri senin kadar seven başka bir kadın tanımadım! Çılgınsın sen, biliyorsun değil mi?”

Yarım saat boyunca pek bir şey konuşmadan yiyeceklere boğuldular, arada gevezelik edip şen kahkahalar attılar. Grace ne kadar çok yediğini görüp hayrete düştü. İştahını yeniden kazanmaya başlamış ve en sevdiği yiyeceklerden oluşmuş bu menü harikaydı!

“Haydi, biraz yürüyüş yapalım, tembel teneke.” Liam, Grace’i ayaklarından çekti. Piknik yiyeceklerinin kalanını pakitleyip parkta dolaşmaya başladılar. “İçimdeki gazeteci benden bir şeyler sakladığını söylüyor, Grace.” Liam, Grace’in baklayı ağzundan çıkarmasını istiyorsa ihtiyatlı davranması gerektiğini biliyordu.

Grace bir anda dondu. Konuşmaya hazır değildi.

“Ama kısa bir süre için daha mahremiyetine saygı gösterece-

ğim. Bazı kuşkularım var ancak hazır olduğunda benimle paylaşacağını düşünüyorum. Buraya senin için geldiğimi biliyorsun. Ve hiçbir yere gitmeye niyetli değilim," diye konuşmasını sürdürdü.

Grace duraksayıp Liam'a döndü. "Liam, bugün harika vakit geçiriyorum. Haftalardır ilk kez kendimi bu denli rahatlamış hissediyorum. Evet ters giden şeyler var ama şu an kilometrelerce uzağındaymışım gibi. Eğer şimdi konuşursak bu müthiş hissi kaybederim. Anlıyor musun?"

Liam anlamadı ama Grace öyle ciddi baktı ki üstelemekten vazgeçti. Basitçe başını sallayıp Grace'i kendine doğru çekti. Grace direnmedi, birbirlerine sıkıca sarıldılar. Konuşmak için uygun bir zaman değildi, onun da sırası elbette gelecekti. Birbirlerinin kollarında gevşediler, derken gökyüzü çatırdadı ve yağmur başladı. İrlanda'ya özgü tipik bir piknik günüydü, sağanak-tan kurtulmak için arabaya koştular. Çocuklar gibi kıkırdayarak arabaya sığındılar.

Harika bir gündü, diye düşündü Grace. Eve dönüyorlardı ve saatin neredeyse beş olduğuna inanamıyordu. Keyfiniz yerindeyse zaman akıp geçiyor! Günün sona ermesini istemiyordu.

"Yağmur için üzgünüm," dedi Liam.

Grace alaycı bir sert tavır takınıp, "Olmahsın, Liam," dedi. "Duş aldık resmen."

Grace arabanın camını indirdi.

Liam usulca, "Hâlâ gökkuşağının bitimini mi arıyorsun?" diye sordu.

Grace yanıt olarak gülümsedi. Gökkuşaklarını hep çekici bulurdu. Çocukken yağmur yağınasmdan hoşlanırdı. Yağmurdan sonra gökkuşağının çıkabileceğini bilirdi. Babası gökkuşağının Tanrı'nın insanlara sunduğu karşılıksız, göz alıcı bir ışık gösterisi olduğunu söylerdi. Şimdi ne vakit gökkuşağı görse ailesi aklına gelir ve yakınındalarmış gibi hissederdi. Sanki ailesi gökkuşağıyla ona mesaj gönderiyordu.

"Bugün gökkuşağı yok," deyip gözlerini yumdu.

Liam, "Bu gece biraz daha takılmaya ne dersin? Gerçekten bugünün bitmesini istemiyorum," diyerek Grace'in düşüncelerini böldü.

"Bunu nasıl yaptın? Aynı şeyi düşünüyordum. Zihin okumak da yeteneklerinden biri mi?"

"Keşke öyle olsaydı! Sanırım bu benzer şeyleri düşünmemizden ileri geliyor. Yani bir süreliğine sana yapışmama ne dersin?"

Grace yumuşak bir tonda, "Bunu çok isterim," dedi. Keşfedilmemiş toprakların başında durduklarını ve bunun geri dönüşü olmadığını biliyordu ama bu bir sorun gibi görünmüyordu. Grace içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Birkaç saat sonra oldukça heyecanlı olan Jack nihayet yataktaydı ve uyumuştı. Grace ona en sevdiği uyku masalını, Gruffalo'yu okumuştı. Gözlerini yummadan önce annesine, "Babam sabah burada olacak mı, anne?" diye sordu.

"Bilmiyorum, minnoşum, belki. Sabah burada olması hoşuna gider mi?"

Jack, "Keşke babam her gün burada kalsa," deyip iç çekti.

Grace oğlunu alnından öpüp sımsıkı kucakladıktan sonra gece lambasını açtı.

"Tatlı rüyalar, canım."

Liam'a katılmak için ilerlerken gülümsüyordu. Evde yetişkin birisinin varlığı gerçekten iyi hissettirmişti.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun, Grace. Çok sabırlısın. Jack sana hayran."

"Aynı soruyu 100 kez üst üste sorduğunda beni görmedin, bunu genelde sabahları erken saatte okul için onu hazırlamaya çalışırken yapar ve muhakkak geç kalırsın. Onu pencereden atacakmışım gibi hissettiğim günler de oldu!"

"Muhtemelen bundan hoşlanırdı! Kendini Örümcek Adam falan sanırdı! Sen yukarıdayken kahve yaptım. Bir fincan ister misin? Ya da daha sert bir şeyler?"

Bu soruyu sorunca Grace kalbinin küt diye duracağını sandı. Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündü. Liam yine içmeye başlayacaktı. Tanrım, ne kadar da aptaldı. Tam defolup gitmesini söyleyecekti ki Liam konuşmaya devam etti.

"Dinle Grace, ben etraftayken hiç alkol almadığımı fark ettim. Kendin de içki içmemeliymişsin gibi davranma. Şişe için peşinden koşturmam. Aksine insanların benim için alışkanlıklarından vazgeçmesi işleri daha da zorlaştırıyor. Sürekli kendimi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum."

Grace biraz mahcup bir ifadeyle rahatlamak için bir içkiye ihtiyacı olduğuna karar verdi. İlaçlarıyla birlikte fazla alkol tüketmemeliydi ama doktorlar bir kadehin zararı olmayacağını söylemişlerdi.

Elinde bir kadeh konyakla deri kanepenin ucuna kıvrılınca Liam da elindeki kahve fincanıyla kanepenin diğer ucuna kıvrıldı, Grace gülmeden duramıyordu.

Liam, Grace'in gülümsemesine eşlik ederek, "Seni eğlendiren şey ne?" diye sordu.

Birbirlerine işaret ederek, "Bu," diye yanıt verdi. "Her şey gerçeküstü. İkimizin birlikte kanepemde oturuyor oluşumuz, benim konyağımı yudumlamam karşısında senin kahve içiyor olman!"

Liam, "Başka türlü olsun istemem. Senin kahve yapış üsluplarını geliştireceğim. Bu kahve pek kötüymüş!" deyip bir kahkaha attı.

Grace elindeki kadehi kaldırarak gülümser bir ifadeyle, "Özlemiyor musun? Yani içkiyi?" diye sordu.

"Evet, elbette. Bir parçamın hep içmek istediğini düşünüyorum ama neyse ki diğer yanım her zaman kontrol altında, bana sürekli, 'Şurada ol, şöyle yap, şu tişörtü giy!' diyor. Bunu açıklamak çok zor ama sloganı 'Dur ve Düşün' olan Diageo TV reklamını biliyor musun?"

Grace başını salladı. Reklamı biliyordu. Sürmeli kapılarla ilgiliydi, bir adamın içki içtiğinde gecesinin ne hale geleceğini

anlatan bir reklamdı, pek hoş değildi ve adam sonunda ayık kalmaya karar kılıyordu.

"Hissettiğim böyle bir şey. İçtiğimde neye benzediğimi gördüm ve gerçekten iyi değildi. O hayata dönemem Grace, dönemeyeceğim; kaybedeceğim çok şey var." Liam derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Sana yaptığım her şey için üzgünüm. Berbat bir erkek arkadaşım. Parayı, tüm birikimini hiç ettim. Faturaların ve ev ipoteğinin hepsini sana yıktım."

Grace, "Bunları geçmişte yaptın, Liam," diyerek sözünü kes-ti. "Jack için her ay gönderdiğin harçlıkla borcunu ödedin."

Fakat Liam konuşmasını sürdürdü, içindeki her şeyi dökmek istedi. "Herkes otomatik ödeme talimatı verebilir, Grace; bu insanı baba yapmaz. Yaptıklarımı düşündüğümde soğuk terler döküyorum. Özür dilemek yeterli değil. Ama Jack ve senin için her şeyi yoluna koymak istiyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçemedim. Grace, sana ihtiyacım var, bebeğim. Bize bir şans daha vermek istiyorum. Ben seninle yaşlanmak istiyorum."

Liam birden duraksadı, Grace ağlıyordu. Çok üstüne gittiğini, yanlış bir şey söylediğini düşündü. Ağardan almalıydı, ama konuşmaya başlayınca kendine engel olamadı. Haftalardır bu konuşmayı kafasında evirip çeviriyordu.

"Ah, Grace. Lütfen ağlama. Susacağım. Eğer istediğin buysa sadece arkadaş da olabiliriz. Bana ne istediğini söylemen yeterli." Grace'in elinden tutup öptü.

"Seni istiyorum, Liam."

Liam kulaklarına inanamıyordu. Grace bu cümleyi sakince söylemişti, Liam ilk önce yanlış anladığını düşündü. Ama onu istediğini söylemişti, bundan emindi. Kendini kaybetmeden önce Grace'i yanına çekip gözlerinden, burnundan, yanaklarından başlayarak tüm yüzünü öptükten sonra dudaklarına da kibar bir buse kondurdu.

Grace kendini kaybedip ona karşılık verdi. Çok iyi hissettirmişti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ama gözyaşlarının kendisine mi yoksa Liam'a mı ait olduğunu anlayamıyordu.

Ne yapıyordu böyle? Buna dur demeliydi. Hiç de adil değildi. Liam'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Gizlilik zamanı sona ermişti. Geri çekilip çarçabuk ayağa kalktı; Grace'in bakışları Liam'ı ürküttü. Arkadaşlarına kanser olduğunu söylemesi şimdiye kadar yaşadığı en güç deneyimdi ama bu kez on kat fazla zorluk çekiyordu.

"Neler oluyor, bebeğim? Bilmeme izin ver, Grace. Bir an bağ kuruyormuşuz gibi oluyor, derken çat, ürkmüş tavşan gibisin. Bu durum beni mahvediyor."

Grace, Liam'ın itirazına karşılık, "Üzgünüm. Gerçekten. Seninle oyun oynamak istemiyorum ama bu benim için çok zor," diye geveledi.

"Biliyorum, bebeğim. Bana tekrar güvermenin vakit alacağını biliyorum ama bize bir şans tanı. Sana kendimi ispat edebilirim."

"Konu bununla ilgili değil, Liam. Sana inanıyorum, ne olursa olsun bir daha içeceğini düşünmüyorum. Bu sabah bana içindeki gazetecinin bir hikâye kokusu aldığını söyledin. Haklıydın."

Grace konyak kadehini eline aldı, içmeye ihtiyacı vardı. "Senden bir şey gizliyorum, üzgünüm. Ama bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Kolay bir yolu olduğunu sanmıyorum. Bunca kilo vermemin bir nedeni var. İyi değilim, Liam. Sen hayatımıza dahil olmadan birkaç gün önce bana lösemi teşhisi kondu." Liam duyduğu haberi idrak etmeye çalışırken Grace konyağından bir yudum daha aldı. Liam titriyordu. "Kemoterapiye başladım, üç ay kadar sürdü. Geçen hafta bu yüzden çok halsizdim. Tedaviyi yeni tamamlamıştım."

Grace gözündeki yaş sildi. Konuşabilmek için sakin olması gerekiyordu. Eğer Liam kalacaksa acıdığı için kalmamalıydı. "Görüyorsun, bizim için iyi bir zamanlama değil. Bunca tedavi ve türevi sürerken yeniden birlikte olmamız delilik olur. Neden arkadaş olarak kalmıyoruz? Sanırım en iyisi bu."

Liam ayağa kalktı. Duyduklarının yalan olduğunu umut etti, sarsılmıştı, düşünceleri onu hüzne boğmuştu. Gidip Grace'in elini tuttu. "Otur yanıma, bebeğim. Söyleyecek bir çift sözüm var,

şimdi senin beni dinlemen gerek." Duraksadı. "Arkadaş olarak kalmamız için hiçbir umut yok. Birbirimizi seviyoruz. Değil mi?" Gözlerine öyle yoğun baktı ki Grace yalan söyleyemedi. Liam'ın sorusuna başını sallayarak yanıt verdi. "O zaman bu arkadaşlık saçmalığına son verelim. Yeterince arkadaşın var, bir arkadaşına daha ihtiyacın yok."

Kendini ispatlamak için Grace'i tutkuyla öpüp konuşmasını sürdürdü. "Şu an buradayım, istesen de istemesen de benimle berabersin. Şimdi en baştan anlat, her şeyi bilmek istiyorum."

11. BÖLÜM

Sevgili Grace,

Mektubun için teşekkür ederim. Kötü haberlerini duyduğuma üzüldüm. Tez zamanda iyileşmen için her gün dua edeceğim. Buna inanmama olasılığının farkındayım ama mektubunu aldığımda günlerce ağladım. Daha önce seninle tanışamamış olmama rağmen seni hep düşündüm. Mutlu olduğuna, Dublin'de iyi bir hayat sürdüğüne sevinmiştim. Mektubunu aldığımda ayaklarımın altından yerin kaydığını sandım. Dizlerimin bağı çözüldü.

Bunca yıl senden uzak kalmam en iyi çözüm gibi görünmüştü. Belki de hatalıydım. 12 Mart'ta Dublin'e geliyorum, Swords'ta bir otelde yer ayırttım. Umarım bu sana da uygundur, çünkü seninle buluşmak için can atıyorum. Aradan, çok uzun süren otuz iki sene geçti.

Beni tanıyabilmen için bir fotoğrafımı yolluyorum. Bu hususta epeyce gerginim, umarım seni hiçbir konuda hayal kırıklığına uğratmam.

Sevgilerimle,

Catherine

Grace, Catherine'in fotoğrafını elinde tutuyor, fotoğrafa bakmaktan kendini alamıyordu. Ona benziyordu. Saçı Grace'inkinden kısaydı ve kızılımsı sarışın renk tonuna grilikler karışmıştı. Gözleri aynı değildi. Catherine'in mavi, Grace'in ise yeşil gözleri vardı. Grace hayatı boyunca hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Liam sözüne sadık kalıp yanında kalmıştı. Catherine'den mektup geldiğinde her zamankinden daha fazla Grace'in üstüne titremiş ama bu durum Grace'in aklını daha çok karıştırmıştı. Grace, Liam'ın destek olmaya çalıştığının farkındaydı ama şu an her şey Grace'i sinirlendiriyordu. Yaşamın her alanında kontrolü kaybetmiş gibiydi. Kanserini kontrol edemiyordu, hastalık içindeki kötücül hücreleri düşünmesini salık veriyor, günbegün büyüyen kötücül hücreler iyi olanları öldürerek vücuduna egemen oluyordu. Kemoterapinin işe yarayıp yaramadığını kontrol edememişti. Ve şimdi ilk kez Catherine'le karşılaşacaktı. Bu buluşmanın da nasıl olacağını kestiremiyor, bu histen nefret ediyordu. Teşhisi konulduğu ayın 13'üne rastlayan cuma gününden bu yana korku içindeydi.

Tara ve Séan onu erkenden aramış ve birkaç saatliğine parka götürmek için Jack'i almışlardı. Plan, buluşmanın iyi geçip geçmemesi üzerine kurulmuştu; iyi geçerse Catherine'le tanıştırmak üzere Jack'i eve getireceklerdi. Catherine ilik nakli için teste girmeyi isterse, Sean ona bazı tıbbi bilgiler de verebilirdi.

Grace birden, "Ondan bunu isteyemem, Liam. Bu kadarını bekleyemem," dedi.

Liam sertçe, "Evet, isteyebilirsin. Bahsi geçen şey senin hayatın. Sana borçlu," dedi.

"Yanıyorsun, Liam. Bana hiçbir borcu yok. Öncelikle başka seçeneği varken beni doğurmuş. Benden kurtulabilirdi. Üstelik bana ebeveynler de sağlamış, bunun ne denli zor bir şey olduğunu şimdi anlıyorum. Milyonlarca yıl geçse de Jack'ten ayıramam. Bunun onu nasıl incittiğini ancak tasavvur edebilirim."

"Peki, anlıyorum. Ama sana bir soru sormama izin ver. Eğer Jack doğar doğmaz senden alınsaydı onu sevmekten vazgeçer

miydin? Otuz sene görmemiş olsan bile onun için yapabileceğin hiçbir şey yok mudur?"

"Tabii ki hayır. Onu ebediyen seveceğim. O benim bir parçam."

"Catherine'in biraz olsun annelik duygusu varsa bunu senin için yapacağını düşünüyorum. Ona mutlaka sormalısın."

"Ne diyeceğim peki? Merhaba Catherine, tanıştığımıza memnun oldum. Gevezelik edecek vakit yok, bana iliğini verir misin? Böyle mi diyeceğim?"

"Grace herkes senin böyle duygusuz konuşmayacağını bilir. Sadece onunla konuş, tedaviye bağlı seçenekleri anlat. Olayların akışına göre hareket edelim, tamam mı?"

Daha fazla tartışmaya vakit kalmamıştı, çünkü birden kapı çaldı. Catherine gelmişti. Liam kapıyı açıp Catherine'i karşıladı. Korkmuş gibi görünüyordu ama Grace'in annesi olduğundan en ufak bir şüphe duyulamazdı. Birbirlerinin kopyası gibiydiler.

"Merhaba Catherine, ben Liam, Grace'in erkek arkadaşım. İçeri gel, hoş geldin. Grace oturma odasında."

Grace annesinin oturma odasına ve yaşamına girişini ağır çekimde izledi. Annesi oldukça güzeldi.

"Merhaba Grace." Catherine'in sesi yumuşak ve ılımlıydı.

"Merhaba." Grace kendini berbat hissediyordu. Midesi tepetaklak olmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Sana çiçek getirdim, biraz da bir şeyler içmeye ihtiyaç duyarsın diye düşündüm. Seni tanımıyorum, bu yüzden gerginim."

Liam, Catherine'in konuşmasını duyunca hayrete düştü, sanki Grace konuşuyor gibiydi.

Catherine, Grace'e bir buket beyaz gül ile bir şişe Hennessy uzattı. Grace'in rengi attı ve çabucak oturuverdi.

"İyi misin, Grace? Üzgünüm, sana hediye getirmemeli miydim? Elim boş gelmek istemedim ve ne getireceğimi bilemedim. Beyaz gül benim en sevdiğimdir, sen de seversin diye düşündüm."

Grace kendini toparladı. Catherine gergin, daha çok kafası karışmış gibi görünüyordu. Böyle sessizce oturduğum için bir

embesil olduğumu düşünüyor olmalı, diye düşündü Grace. "Teşekkür ederim, Catherine. Çok güzeller. Çiçekler beni şaşkına çevirdi, hepsi bu. Beyaz gül benim de en sevdiğim çiçektir. Tesadüfün böylesi beni şaşırttı."

Liam otuz iki sene sonra ilk kez karşılaştığı bu iki kadına bakıp ciddi bir şok yaşadı. Zihinlerinden neler geçtiğini ancak Tanrı bilirdi. Nazik olmak için çaba sarf ediyorlardı. Birden Grace'in elindeki konyak şişesini kaptı ve çabucak iki kadehe doldurdu.

Catherine ortada iki kadeh olduğunu fark edip, "Teşekkürler, Liam. Bize katılmıyor musun?" diye sordu.

"Ben içmiyorum, Catherine. Ama siz kızların buna ihtiyacı olduğunu kesin, haydi durmayın."

Grace onunla gurur duyuyordu. Liam tereddüt bile etmemişti. Grace, Catherine'i izleyerek konyağından usulca bir yudum aldı. Annesiyle oturup karşılıklı konyak içtiğine inanmakta zorlanıyordu. Yıllarca bu ânı hayal etmiş, söyleyeceklerinin provasını yapmıştı; şimdi Catherine buradaydı fakat doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Sessizliği Catherine bozdu. "Çok güzelsin, Grace. Bana gönderdiğin resmin senin yanında sönük kalıyor."

Grace hâlâ sesini bulamamıştı, bu yüzden Catherine'in anlayacağını umarak gülümsedi. Liam, Grace'in yanına oturup elini sımsıkı tuttu.

"Şu an kendini çok şaşkın hissediyor olmalısın. İnan, ben de öyleyim," diye devam etti Catherine.

Grace başını salladı. Catherine'in de kendisi kadar gergin olduğunu bilmesi yardımcı oldu. Boğazındaki düğümün her an büyümekte olduğunu hissetti. Liam gerginliğini duyumsayınca Grace'in elini iyice sıktı.

Bir yudum daha konyak içip derin bir nefes aldı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi usulca.

Catherine parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Gelmek benim için bir seçenek değildi. Sen benim kızsın, kanser olduğunu

ve bana ihtiyaç duyduğunu söylediğinde gelmem gerektiğinin farkındaydım."

Grace sarhoş olmuş gibiydi. Catherine ona ilk kez kızım diye hitap etmişti. Bu durumu her nasılsa gerçek kıldı. Gözyaşlarını tutmayı beceremedi.

Sonunda, "Burada olmana sevindim," diyebildi.

Birer yudum konyak daha içip gözyaşları arasından birbirlerine gülümsediler. Ne söyleyecekleri hususunda emin değillerdi. Odadaki duygusallık ve gerilim aşıkârdı.

"Nasılsın, Grace? Bana kanserinin seyrini anlat."

Grace bu kez fazla ayrıntıya girmek istemedi. Catherine sadece ilik nakli için çağrıldığını düşünüp kaçır gider diye ürküdü. Buna katlanamazdı, nihayet buluşmuşlarken buna dayanamazdı. Fakat bilmesi gereken çok şey vardı.

"Şu an iyiyim. İlk kemoterapi seansımı yeni tamamladım. Her hafta cumaları gideceğim. Hiçbir sorun kalmayana dek her perşembe sabahı kan sayıma baktıracağım, iyiye gideceğim. Biraz yorgunum, şu aptal soğuk algınlığım geçmek bilmedi ama bunun dışında iyiyim."

"Bunun başına gelmesine çok üzüldüm, Grace. Eğer yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana söyle."

Liam, Grace'i dürtükledi, çünkü bu an harika bir fırsattı. Fakat Grace başını sallayarak bir ihtiyacı olmadığını söyledi. Şimdi zamanı değildi.

Tekrar sükûnet.

"Ellerime baktığımı görüyorum, Grace. Neden?"

"Ah, kusura bakma. Senin parmaklarının da benimkiler gibi çarpık olup olmadığını görmek istedim. Bunu hep merak ettim. Bak." Grace, Catherine bakabilsin diye iki serçe parmağını havaya kaldırdı.

Catherine de parmaklarını gösterdi. Tıpatıp aynıydı.

Birkaç saniye boyunca güldüler, sonra tekrar sessizlik. Bir yudum daha konyak. Yakında alkolik olacağım, diye düşündü Grace.

"Pek çok şey merak ediyor olmalısın. Eğer bana soracakların varsa yanıtlamaya çalışayım," dedi Catherine.

"Bana kendinden bahset. Kim olduğunu anlamama yardımcı ol. Olur mu?" diye karşılık verdi Grace.

Catherine konuşmaya başlayınca Grace o gün ilk kez kendini bir nebze rahatlamış hissetti. Her kelimeyle bedenindeki gerginlik uçup gitti. Catherine'nin Meath'te küçük bir çay evi vardı. Yemek pişirmeyi seviyordu, bu yüzden kafe için gereken her şeyi kendisi hazırlıyordu. Liam, Catherine'e Grace'in de olağanüstü bir aşçı olduğunu söyledi.

"Öyle görünüyor ki pek çok ortak yönümüz var," dedi Catherine. Bekârdı, hiç evlenmemişti. Başka çocuğu yoktu. Otuz iki sene önce Grace'i evlatlık verdikten sonra Meath'e taşınmıştı ama aslen Wexfordluydu. Ebeveynleri hayatta değildi, Avustralya'nın Perth kentinde yaşayan bir erkek kardeşi vardı. Evli ve üç çocuk babasıydı.

Grace kendini açmaya hazır hissedip rahatlayınca Catherine'e yaşamını anlatmaya başladı. İç tasarımcı olduğundan, Liam'ı sevdiğinden ve yeniden bir araya geldiklerinden, Jack'ten, arkadaşlarından bahsetti. Hoş bir ikindi vaktiydi, telefon çaldığında iki saattir sohbet ettiklerini fark ettiler. Arayan Sean'dı, Jack'le beraber eve gelip gelemeyeceklerini merak ediyordu.

"Torununla tanışmak ister misin?" diye sordu Grace. Catherine'in gözleri ışıldadı ve bunun onu çok mutlu edeceğini söyledi. On dakika sonra Sean, Tara ve Jack eve geldiler.

"Jack, minnoşum, seni özel biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Catherine."

Jack, Catherine'e doğru yürüyüp, "Merhaba. Ben Mickey Fare'yi severim!" dedi.

Catherine gülmeye başladı. "Ben de severim! Donald Duck'ı da sever misin? O benim favorimdir."

"Onu da severim, Plüto'yu da!" diye cıyıkladı Jack.

Herkes sohbet halindeyken Grace ve Tara mutfığa geçip kahve ve çay hazırladılar.

"Tanrım, Grace, birbirinizin kopyasısınız!" diye haykırdı.

"Biliyorum. Gerçekten çok tuhaf. Otuz yıl içinde nasıl bir hale geleceğimi görebiliyorum!" Fakat cümlesini bitirir bitirmez kendi kendine, tabii hâlâ hayatta olursam, dedi.

Tara kuzeninin aklını okudu. "Olumsuz düşünmek yok, Grace Devlin. İyi anlaşıyormuş gibi görünüyorsunuz. Nasıl gidiyor?"

"Başta korkunçtu. Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi, konuşmadım. Çok heyecanlandım. Bana beyaz gül getirdi, Tara. Onun da favorisiymiş. Ne kadar tuhaf, değil mi?"

"Çok tuhaf!" diye onayladı Tara.

"Sonra yaşamlarımız hakkında konuşmaya başladık ve ikimiz de rahatladık. Onu sevdim, Tara. Hoş biri."

"Test konusunda fikrini sordun mu?"

"Hayır. Sırası değil, Tara. Bu mevzuyu bugünlük atlıyorum. Yarın buluşabilirsek soracağım. Belki ona babamı da sorarım ama uygun zamanı bulamadım. Sanki..." Grace doğru kelimeyi bulmak için uğraştı. "Sanki gereksiz gibi. Bu tip şeyleri konuşmak ortamın havasını bozuyor gibi."

"Patron sensin, Grace. Ama eminim senden çetin sorular bekliyordur. Babanın kim olduğunu bilmek istemen o kadar normal ki."

"Biliyorum. Ama bugün ikimiz için de fazla duygu yüklüydü. İlişkimize bir şey daha eklemekten önce ilk buluşmamızda yaşadıklarımızı iyice sindirmemiz lazım."

Grace ve Tara oturma odasına döndü, herkes ellerindeki sıcak içeceklerle iyice yerleşmişlerdi. Yarım saat kadar sohbet ettikten sonra Tara ve Sean çıkmak zorunda olduklarını söylediler.

Sean ve Tara ayrılırken Catherine, "İkinizle de tanıştığuma memnun oldum. Grace'in ailesiyle ve arkadaşlarıyla tanışmayı hep istemişimdir," dedi.

"Seninle de tanışmak bir keyifti, Catherine. Umarım yakında tekrar görüşürüz," diye karşılık verdi Tara.

Catherine, Grace'e, "Onları kapıya kadar geçirebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Grace, Liam'a şaşkın bir ifadeyle baktı, Liam da hayrete düşmüştü.

Birkaç dakika sonra Catherine döndü. "Çok tatlı insanlar, Grace. Böyle iyi arkadaşların olduğu için çok şanslısın."

"Biliyorum. Tara benim öz kardeşim gibidir. Birlikte büyüdük. Onun olmadığı bir hayat düşünemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacağından eminim. Seni çok seviyor. Bunu görebiliyorum. Sean da öyle. İyi bir adama benziyor."

"Onunla karaokede Frank Sinatra şarkısı söylerken tanıştığını söylemeyecek misin?" diye espri yaptı Liam. "Hazır konusu açılmışken sen de şarkı söyler misin, Catherine? Grace'in mükkemmel bir sesi vardır, inan abartmıyorum. Biyolojik ailesinin şarkı söyleyip söylemediğini hep merak ettik."

Catherine tekrar yüzüğüyle oynamaya başladı, gergin ve tedirgin görünüyordu. Gergin bir ses tonuyla, "Bu özelliğini benden almamış," dedi.

Grace ve Liam, Catherine'deki değişimi fark ettiler. Liam bu soruyu sorduğuna pişman oldu, Catherine'i üzmüştü. Tekrar sessizlik. Sessizliği bozmak için Liam, Grace'e vitaminlerini alıp almadığını sordu. Grace gülerek, "Evet, aldım titiz adam. Catherine bu adamın benim burnumdan getirdiğine inanamazsın. Artık kahve içmeme izin vermiyor, bana bitki çayları içirip duruyor. Yalnız bu da değil; tamamen organik bir aile olduk! Bütün bunlar ve yuttuğum vitaminlerle önünü alamıyorum!"

Liam hiddetle, "Organik gıdadaki vitamin ve mineral içeriği sıradan yiyeceklerden daha yüksek," diye karşılık verdi.

Şaka yaptığını kanıtlamak için Grace eğilip Liam'ı öptü. Oadaki gerilim sürdü ve Catherine konuşmaya başladı.

"Grace, bir şeyi bilmeni istiyorum. Sean'a mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde benim için kan ve doku testi düzenlemesini söyledim."

Grace, Liam'a pis pis baktı.

"Ben ağzımı açmadım, yemin ederim!" diye bağırdı Liam.

"Liam bana tek kelime etmedi, Grace. Kanser hakkında yaz-

dığın mektubun elime ulaştığında kendimi işe yaramazın teki gibi hissettim. Halk kütüphanesine gidip internetten biraz araştırma yaptım.”

Liam gülümsedi. O da aynı şeyi yapmıştı. Yeni sağlık rejimine böyle başlamıştı.

“Bu konu hakkında bulduklarım çok şaşırtıcı. Her neyse, kemik iliği nakli de olası tedaviler arasında geçiyor. Ve kan bağı olan kişilerle eşleşme şansının yüksek olduğunu da biliyorum.”

Catherine derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra konuşmaya devam etti. “Grace, yıllarca hayatında yoktum. Küçükken seni yatağına ben yatırmadım, suçiçeği veya kızamık çıkardığında sana ben bakmadım, okula başladığında ilk gününe tanık olmadım. Ama şimdi bir şey yapabilirim. Eşleşmesi için sürekli dua ediyorum ve eğer doğru donör bensem hayatımın geri kalanı boyunca her gün Tanrı’ya şükredeceğim.”

Grace şaşırmıştı. Catherine teklif etmişti; Grace’in sormasını bile beklememişti. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bunlar nereden geliyordu böyle? Ayağa kalktı, gidip hayatında ilk kez annesine sarıldı.

12. BÖLÜM

Grace kötü bir gün geçirmişti. Kendini berbat hissederek uyandı. Geçmek bilmeyen gripi gitgide kötüleşiyor, başı ağrıyordu. Liam sabah Sean'u çağırmış, o da hemen gelmişti. Ailede doktor olmasının faydaları, diye düşündü Grace. Sean, Grace'i muayene edip soğuk algınlığı olduğunu söyleyince Grace, "Tıp Fakültesi'ne yatırdığın para boşa gitmemiş," diye dalga geçti.

Bir şırınga çıkarıp, "Bu ne cüret, Bayan Devlin, sizden kan örneği alacağım," dedi.

Grace, "Tekrar yapma, Sean. Kendimi kanayan bir iğne yastığı gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"Nazik olacağım, söz veriyorum. Korkarım bu gerekli. Kemoterapi kemik iliği fonksiyonunu, özellikle akyuvarlarıyla trombositlerini geçici olarak engelledi. Kemoterapiyi takip eden zaman diliminde seviyenin düşmesi doğal ama enfeksiyon kapmana da neden olabilir."

Grace birden durumu anladı. Okuldaki biyoloji derslerini, akyuvarların enfeksiyona karşı savaştığını, alyuvarların vücuda oksijen taşıdığını, trombositlerin de kanı pıhtılaştırdığını anımsadı.

"Bu testin sonucunu yarın bildiririm ve eğer kan sayımın düşük çıkarsa sana biraz antibiyotik yüklememiz gerek. Bunun için kaygılanmanı istemiyorum, Grace. Bu gayet olağan bir durum."

"Sean, doktorla ayrı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu normalin ötesinde. Kan sayımım normale dönmezse ne olacak?"

"Eğer böyle bir şey olursa kemoterapi seansının bir sonraki dozunu erteleyeceğiz. Ama şimdilik bir adım önümüze bakalım, olmaz mı?"

"Peki doktor. Geldiğin için milyonlarca kez teşekkür ederim. Sana müteşekkirim." Sonra Liam'ın iç çekişini yakaladı, hiddetle not alıyordu. "Tanrı aşkına ne yazıp duruyorsun sen, Liam?"

"Sadece Sean'un söylediklerini not alıyorum, bebeğim. Her şeyi aklımda tutmak istiyorum."

"Ben de Tara'yı titiz sanırdım! Buraya gel de bana bir öpücük ver aptal!" Grace, Liam'a karşı huysuz tavırlar sergilemişti ve bundan dolayı kendini kötü hissediyordu. Ashında eğleneliydi, Liam son birkaç hafta içinde hayatına dahil olmuştu, artık yanındaydı, o olmadan hastalığın üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Grace sürekli yorgundu. Bir gün evvel Catherine'le buluşması çok iyi geçmesine rağmen onu çok yormuştu. Grace onu bugün öğlen yemeğine davet etmişti ama iptal etmesi gerekecekti. Birak fırında yemek pişirmeyi, daha yataktan çıkacak mecali yoktu. Sean yatakta istirahat etmesi için Grace'i sertçe uyarmıştı. Bu yüzden Grace, Liam'dan Catherine'e telefon açıp buluşmayı ertelemesini ve birkaç saatliğine Jack'le dışarı çıkmasını istedi. Liam'ın annesini ziyaret edeceklerdi. Kadıncağız Jack için deli oluyordu, Jack de büyükannesi için çıldırıyordu.

Evdeki sessizliğe ve sakinliğe rağmen ne kadar denerse denesin dinlenemeyince duş almaya karar verdi. Bu kendini harika hissettirdi. Sıcak su buz tutmuş kemiklerini ısıttı. Saçını yıkadı, duş jelinden bolca kullandı. Banyonun etkisi şaşırtıcıydı. Şimdi kendini daha iyi hissediyor, Jack ile Liam'ı dışarı gönderdiği için üzülüyordu. Ev birden sessizleşmişti.

Islak saçını bir havluya sarıp çabucak bornozunu giydikten sonra gizlice kahve yapmak için alt kata indi. Liam'ın bilmediği şey ona zarar vermezdi. Kahve hazır olana kadar saçını tarayıp doğal yollarla kurumasına izin vermek yerine fön makinesiyle kurutması gerektiğini düşündü. Artık bu gibi ufak konularda bile dikkatli olmalıydı. Tüm eylemlerinin kanser olgusu etrafında

dönüp durması canını sıkıyordu. Liam'ın sesini duyabiliyordu: "Saçını kurut, Grace, iyice ısıtmeyesin."

Derken beklediği şey oldu. Ona söylemedikleri şey tarakta altını saçından bir tutam gördüğünde neler hissedecekti. Güzel saçları dökülüyordu.

Şöminenin üstünde asılı duran aynanın karşısına geçip kendini incelemeye başladı. Dikkatle irdelediğinde saçlarının tutam tutam döküldüğünü gördü. Buraya kadardı işte, daha fazla dayanamadı. Çığlık atmak istedi. İyice sinirleri bozulmadan önce kapı zili çaldı. İhtiyacı olan şey tam da buydu. Kapı dübününün baktı, gelen Catherine'di. Liam öğlen yemeğini iptal ettiğine göre niye gelmişti ki? Fakat Grace onu gördüğüne çok sevindi. Nemli saçını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplayıp kapıyı açtı.

Catherine içeri girip Grace'e şöyle bir baktıktan sonra kızını kucakladı.

"Sorun ne tatlım?"

"Hiçbir şey. Sadece soğuk algınlığı. İçeri gel. Hazırda bir demlik kahvem var, sakın Liam'a söyleme."

Catherine, Grace'in canının sıkın olduğunu görebiliyordu. Oldukça solgun görünüyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Ağladığı belliydi. Onu zorlamaya hakkı var mıydı? Güçbela kıızıyla bir araya gelmişti. "Liam öğle yemeğini iptal etmek için beni erkenden aradı. Gayriihtiyari kendimi burada buldum. Küçükken erkek kardeşim Noel veya ben hasta olduğumuzda annem bu harika erişteli tavuk çorbasını pişirirdi. Her zaman kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlardı. Sana da bugün pişirebileceğimi düşündüm. Tüm malzemeleri yanımda getirdim. Fakat yalnız kalmak istiyorsan söyle gideyim. Hiç gücenmem."

"Hayır, gitme. Kulağa hoş geliyor, Catherine. Çok düşüncelisin. Gel de sana mutfakta ne nerede göstereyim."

"Hiç gerek yok. Şimdiden anlaşalım, sen televizyonun önüne kurulacak ve kalkmayacaksın. Hayatım boyunca mutfaklarda çalıştım, senin mutfağında da yolumu bulabileceğimi düşünüyorum." Catherine kalkıp televizyonu açtı, bir süre kanalları taradı,

ITV'de aşırı makyaj hakkında konuşan Holly ve Phillip'i buldu. "Hayatı bir süreliğine unutmak istediğim zamanlarda Holly ve Phillip işe yarıyor. Şimdi otur ve gevşe," dedi Catherine.

Kabarttığı yastıkları Grace'in arkasına koyduktan sonra alış-veriş poşetini kapıp mutfığa geçti. Otuz dakika sonra döndü.

"Çorba ağır ağır kaynıyor. Bir saate hazır olur. Birkaç gün yetecek kadar yaptım. Dolaptaki Tupperware kaplarından birine koyarsan uzun süre tazeliğini koruyacaktır," dedi Catherine.

"Teşekkür ederim, Catherine. Çok nazıksın. Ve haklıymışsın; Holly ve Phillip tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdı. Aynı anda kıkırdayıp durmalarını sevdim. Elinde olmadan sen de katlıyorsun."

Catherine dikkatle kızına baktı. "Konuşmak istediğin bir şey var mı? Bazen yakınlık duymadığın biriyle konuşmak daha kolaydır. Üstelik iyi bir dinleyiciyimdir."

"Başlarsam durabileceğimi sanmıyorum. Kötü bir gün geçirdim."

"Sana durmanı kim söylüyor ki? Çok bitkinsin. Bugün kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Böyle de denebilir. Şu ana kadar birkaç kemoterapi seansı almama rağmen sürekli yorgunum. Daha alacağım pek çok seans var. Bunun üstesinden gelecek kadar gücümün kalmaması beni korkutuyor."

"Bu anlaşılır bir durum." Catherine, Grace'in konuşmaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Basmakalıp sözleri duymasının bir anlamı yoktu.

Grace ayağa kalkıp büfeye doğru yürüdü. Bir çift zarf çıkarıp Catherine'e uzattı. "Bunlar da pek yardımcı olmuyor."

Catherine zarfları açtığında içlerinden dini kartlar çıktı. "Güzel kartlar, Grace. İyileşmen için sana dua okumayı öneriyorlar. Dindar biri değil misin?"

"Bunların ne olduğunu biliyorum, Catherine. Annem ve babam öldüğünde onlar için bana yüzlerce kart yollandı. Bence bunlar sadece birisi öldüğünde verilebilecek şeyler. Kartları açtı-

ğında sanki hissikablelvuku taşıyordu. Daha ölmeden beni mezara sokmuşlar gibi. Ben de kendimi Glasnevin Mezarlığı'nda annemle babamın yanına yatırıldığımı; bütün arkadaşlarımın, Liam'ın gömülme anını izlediğini ve cenaze töreninden sonra dağıtılan bu lanet olası kartları gördüm." Hıçkırığını bastırdı.

"Ah, Grace, tatlım. Senin için çok kötü bir durum. Kötü anıları da beraberinde taşıyor. Annie ve Mick'i kaybetmenden dolayı çok üzgünüm. Sana destek olmadığım için çok üzgünüm."

Grace, Catherine'e teşekkürlerini sunarcasına gülümsedi. "İnsanların bu kartları beni önemsedikleri için gönderdiklerini biliyorum ama bu benim açımdan dehşet vericiydi."

Grace başını ellerinin arasına koydu ve bir süre sessizce oturdu. Sonra başını kaldırıp konuşmaya devam etti. "Lösemi teşhisi konulduğunda, Liam ve arkadaşlarıma hiçbir koşul altında Jack'in karşısında ağlamamalarını söyledim. Hastalığın hayatımı altüst etmesi benim açımdan, arkadaşlarım açısından yeterince kötü. Bunun Jack'i de etkilemesine dayanamam."

"Bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Şu ana kadar bihaberdi ama bunu artık daha fazla gizleyemeyeceğim. Baksana." Grace saçını çektiği an Catherine önceden dökülen saçların oluşturduğu kelleşmiş bölgeyi gördü.

"Ah, canım, oldukça büyük. Saçın ne zaman dökülmeye başladı?" Catherine kızının neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıştı.

"Sen gelmeden hemen önce. Duş aldıktan sonra saçımı taramdım ve bir de baktım ki fırçada koca bir tutam saç var. Kemoterapiden sonra bunun olabileceği konusunda beni uyarmışlardı ama insanı saçının döküleceği âna hiçbir şey hazırlamıyor. Nafile olduğunu biliyorum ama saçımı seviyorum. Ne kadar fazla döküleceğini bilemediğimden saçımı taramaktan vazgeçtim. Kel kalmak istemiyorum." Grace hıçkırıklara boğuldu.

"Ah, Grace, tatlım. Beni dinle. Saçını taramaman dökülmesine engel olmaz. Taramazsan, karmaşık görünecektir! Eğer dökülmeye devam ederse bu konuda ne yazık ki yapabileceğin bir

şey yok. Ne kadar döküldüğüne bakmama ne dersin? Böylelikle neyle uğraştığımızı anlıyorsunuz. Tamam mı? Bakabilir miyim?"

Grace annesine izin verince Catherine kızının uzun, güzel saçını usulca taramaya başladı. Tarama işlemini bitirdiğinde Grace'in başında bozuk para büyüklüğünde üç adet kel alan oluştu. Çantasını açıp tel tokalarından birini çıkarttı, kızının saçını kaldırıp kelleşmiş bölgelerin kapandığından emin olduktan sonra muz topuzu şeklini verdi. "Bak bakalım. Jack hiçbir şey anlamayacak."

Grace kalkıp aynadaki aksini inceledi. Doğrusu şu an hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ama bir süre sonra güzel saç stilleriyle olanları saklamak epeyce güçleşecekti.

"Grace, bu aralar gençlerin başlarına taktıkları şeyin adı ne? Hani eşarp gibi olanlar?"

"Bandanadan mı söz ediyorsun?"

"Evet, bandana. Şimdi çok moda, değil mi? Bazen *Neighbours*'u izliyorum, oradaki kızlardan biri birkaç yıl önce kanser olduğunda hep bunlardan takmıştı. Ona çok yakışıyordu, saçları seninkine benziyordu."

"Steph. *Neighbours*'daki kızın adı."

"Evet, o."

"Bandana taksam Jack bunu havalı bulur herhalde. Daha önce hiç düşünmemiştim. Kendimi hep akrilik bir perukla hayal etmiştim." Düşüncesi onu ürkütmüştü.

"O kadar da değil. Artık gerçek saçtan yapılmış peruklar var," diye bilgilendirdi kızını. Grace'i şaşırtıyordu. Yirmi dört saat önce ilk buluştukları andan bu yana Grace'i defalarca hayrete düşürmüştü. Annesinin yaşamına dahil olmasından mutluluk duyuyordu. Hiçbir şey annesinin yerini tutamazdı ama Catherine'in yanında olmasıyla kendini rahat ve güvende hissediyordu.

"Öfkeli boş konuşmalarımı dinlediğin için teşekkürler. Bahse girerim aradığında bunların hiçbirini beklemiyordun. Dram için özür dilerim."

"Dinle, tatlım. Ortada özür dilemen gereken hiçbir şey yok. Şu an hayatında olup bitenler yüzünden üzgün olman çok doğal. Herkese karşı cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştığının farkındayım ama bazen insanların kötü bir gün geçirdiğinden haberdar olmasına izin ver. Şimdi, çorba hazır olmalı. Bundan bir kâse içeceksin ve sana söz veriyorum kendini daha iyi hissedeceksin."

On dakika sonra Grace önünde bir kâse erişteli tavuk çorbasıyla yemek odasındaki masaya kurulmuştu. Çorba gerçekten muazzamdı, Catherine haklı çıkmıştı, Grace kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

13. BÖLÜM

Abby, Cafe en Seine'de Gerry ile birlikte oturmuş Tom'un içecekleri getirmesini bekliyordu. Kendini yalnız hissettiğini söylediği günden beri Gerry, kendini Abby'nin kişisel sosyal sekreteri olarak atamıştı. Bir sürü erkekle tanışmanın yolunun hızlı randevulaşmaktan ileri geldiğine kanaat getirmişti. Abby bunun kendisine göre bir şey olmadığını söyleyince, Gerry de gidip o gece için ona yer ayırtmıştı.

Tom içkilerle geldi; Gerry ve Abby için Cosmopolitan ve kendisi için Bulmers.

"Haydi bakalım, şu hızlı randevu işini bana bir daha açıkla-yın," dedi Tom.

Gerry coşkuyla, "Şey, Abby kayıt olurken bir numara alacak. Sonra bir yere oturup randevularından ilkinin gerçekleştirmek için bekleyecek. Bu gece yirmi kişiyle görüşecek, her biriyle dört dakika kadar sohbet edecek. Nihayetinde tekrar görmek istediklerini puan kartına işaretleyecek. Gerçekten çok heyecan verici," dedi.

Abby, "Korkunç demek istedin herhalde!" diye feryat etti. "Yirmi yabancıyla ne konuşacağım?"

Tom, "Nereli olduğunu ve ne iş yaptığını söylediğinde süren dolacak zaten," diye katkıda bulununca Gerry bağırarak sevgilisinin sözünü kesti.

"Delirdin mi, sevgilim? İş ve ev hakkında konuşmak yok! Çok sıkıcı! Gizemli ve heyecan verici olmalısın. Gel, haydi pratik yap-

lım! Diyelim ki ilk randevunu benimle gerçekleştiriyorsun." Gerry derin bir aksan takınarak, "Merhaba, ismim Gerry. Nasılsın?"

Abby hafif bir alay emaresi göstererek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Gerry. İsmim Abby ve doğruyu söylemek gerekirse biraz gerginim," diye karşılık verdi.

"Hayır tatlım, olmadı! Gergin olduğunu falan söyleme! Eğlenceli biri olmadığını düşünecekler! Unutma, gizemlisin ve hızlı randevu gibi yeni şeyler denemek için heveslisin. Şimdi tekrar dene, nasılsın?"

Abby, "Berbat durumdayım, çünkü salak arkadaşım Gerry bu konuda zırvalayıp duruyor," dedi.

"Bu söylediğinden dolayı seni başışlıyorum, çünkü şu an oldukça gerginsin. Bunu sana yardımcı olmak için yapıyorum, tatlım. Böyle davranma. Sana nasıl olduğunu sorduklarında ne söyleyeceksin?"

Abby pes edip Gerry'yle oyunu sürdürmeye karar verdi. Çok hevesliydi. Vazgeçmeyecekti. "Harikayım. Aslında hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bu çok iyi bir fikir, değil mi?" Cümlesini en coşkulu, parlak sés tonuyla tamamladı.

Gerry, "Güc sende genç Skywalker' ama henüz bir Jedi" değil-sin," diye üzgün bir tavırla karşılık verdi.

Tom usulca, "Bir süredir *Yıldız Savaşları İmparator*'dan alıntı duymamıştık," dedi.

"Duruma uygun göründü. Hazır sayılırsın, sadece her an olumlu olman gerektiğini unutma!"

"Tanrı aşkına Tom, ben ne yapıyorum burada? Erkek arkadaşın hesap vermek zorunda kalacak!" diye haykırdı Abby.

Tom arkadaşına cesaret verdi. "Bak Abby, Gerry'yi ve onun bilge laflarını boş ver. Sadece kendin ol ve konuşmayı akışına bırak. Harika bir kişiliğin var, herifler senin için saraya girecek."

* (Luke) Skywalker, Yıldız Savaşları evreninde yer alan kurgusal bir karakterdir. -çn

** Jedi, Yıldız Savaşları filmlerinde, barışın koruyucuları olarak adlandırılan kurgusal gruptur. -çn

"Güvenoyun için müteşekkirim. Kahretsin, yukarı çıksam iyi olacak, geç kalıyorum." Abby kokteylinin kalanını çabucak içti.

Gerry var gücüyle bağırdı. "Änı yaşa tatlım, hayatını sıra dışı yap!" Bardakiler durup onlara baktı.

Abby, Tom'a korkuyla bakarak, "Tanrım, kıpkırmızıyım. Tom, bu yine Gerry'nin şiirsel bir uydurması mıydı yoksa yine bir filmden alıntı mı yaptı?"

Tom gülüp omuz silkti. "Bazen ikisini birbirinden ayırmakta güçlük çekiyorum."

"Her zamanki gibi bu da bir alıntı; *Ölü Ozanlar Derneği*'nden," diye güldü Gerry. "Dürüst olmak gerekirse bunu kullanmak için aylardır doğru zamanı bekliyordum. Git de hallet şu işi."

Abby, Tom ile Gerry'yi kahkahalarıyla baş başa bırakıp bu-luşmaların gerçekleşeceği odaya; üst kata çıktı. Abby'ye kayıt esnasında bir numara ve isim etiketi verildi. Dört numaraydı, işte bu iyiye işaretti; dört Abby'nin uğurlu sayısıydı. Dört numaralı masaya yönlendirildi, yerine oturur oturmaz garsondan bir Cosmo daha istedi. Bu durumun üstesinden gelebilmek için alkol alması gerektiğini düşündü. İlk randevusu gerçekleşmek üzereyken nefesini birden tuttu.

"Merhaba. İsmim Brian, dört numarayım. Önce evrak işlerini tamamlayalım. Senin de numaran dört ve ismin Abby, öyle değil mi?" Oldukça ciddi görünüyordu.

"Evet, doğru. Daha önce bunu yaptın mı?" Abby karşısındaki konuşmalarından ne yaptığını bilen birine benzediği sonucuna varmıştı. "Her ay gelirim. Bunu yapan bir sürü şirket var artık. Hepsininkine gittim. 'Sohbet Festivali'ne de gitmelisin. Oraya dört yüzden fazla insan geliyor!"

Abby çok şaşırmıştı. Bir gecede yirmi randevu yeterince berbat bir şeydi, dört yüz kişiyle görüşmek için insan çıldırmış olmalıydı.

Ne söyleyeceğini düşünüp kaygılanmadı, çünkü Brian daha önce gerçekleştirdiği hızlı randevuları hakkında konuşmayı sürdürdü. Öğrenmesi gereken bir sonraki şey de organizatörün,

"Süre bitti, beyler. Lütfen yan masaya geçin! Harımlar, siz olduğunuz yerde kalın, bir sonraki randevunuz başlayacak!" diye bağırması oldu.

Tanrım, bu Brian denen adam delinin tekiydi. Profesyonel bir hızlı randevucu buna denir! Brian, Abby'ye tek bir soru bile sormamıştı, bu yüzden Brian'ın inanları nasıl tarımaya çalıştığını anlayamadı.

İkinci randevuya Drogheda'da çiftçilik yapan Tom geldi, Abby'de göre biri değildi. Üçüncü randevu Cork'tan gelen Mick'leydi. Babasından daha yaşlıydı! Onuncu randevuda gerçekten güzel vakit geçirdi. Ara verdiklerini anons ettiklerinde Abby çantasını kapıp Tom ve Gerry'yi yakalamak için alt kattaki bara doğru koştu.

Gerry heyecanla, "Tatlım, mutlu görünüyorsun! Rüyalarının erkeğiyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Arkadaşlar, başım dönüyor. Üst kat tımarhane gibi!" diye yanıtladı Abby.

"Kimse puan kartında seni tikledi mi Abby?" diye takıldı Tom.

"Bunu söylemek için saatlerdir bekliyor, tatlım." Gerry bir kahkaha attı. "Bahse girerim hepsi seni işaretlemiştir! Sen ne yaptın?"

"Şu ana kadar on kişiden birini işaretledim, belki bir tane daha. Bu işte umut yok, arkadaşlar."

"Umarım çok titiz davranmıyordursundur. Anlat bana hepsini," dedi Gerry.

"Şey, şu ana kadar çetele bu durumda, üçü kesin elli yaşın üstündeydi. Daha o kadar düşmedim! Biri de tam aksine en fazla yirmi yaşında olmalıydı. Hangisinin daha kötü olduğuna siz karar verin. Yaşlı ve zengin adam mı toy boy' mu? Raheny'den gelen kesin uyuşturucu almıştı. Cork'tan gelen bir çiftçi bana prensip olarak Dublinli kızlardan hoşlanmadığını ama benim bir istisna olabileceğimi söyledi. Sanki o bana bir iyilikte bulunuyor!

* Yaşlı kadınlara arkadaşlık eden genç erkeklere verilen argo isim. -yhn

Tanrı aşkına, tipsizin tekiydi! Gerçekten hoş olup da fiziksel veya kişisel açıdan benim tipim olmayan iki kişi vardı.”

“Sekiz oldu, sanırım. Diğerlerinde ne sorun vardı?” diye sordu Tom.

“Şey, birinin adı Shay’di. Hoş görünümlü bir mimardı. Anlaşabileceğimizi düşünüp kutusunu işaretledim! Diğerinin adı sanırım Ferguson’du. Reklamcıydı. Hoştu ama biraz sessizdi ve benim tarzım olup olmadığından emin olamadım.”

“E, işaretle kutusunu! Kaybedecek bir şeyin yok!” dedi Tom.

İkinci yarı için gitme zamanı geldi. Sonraki randevularından ilki Abby’yi ekti. Anlaşılan ilk yarıda yeterince yorulmuştu. Sonra farklı erkekler ortaya çıktı. Farklı boylarda ve ölçüdeydiler, bir-iki istisna dışında hemen hepsi hoş çocuklardı. Nihayetinde iki kutuya daha işaret koydu. İkisi de IFSC’de finans üzerine çalışan, oldukça fit görünümlü, Güney Amerikalı gençlerdi. Abby, neden olmasın ki, diye düşündü. Etkinlik sona erdiğinde elindeki kartta dört işaretli kutu vardı, hemen koşarak görev aşkıyla kendisini bekleyen Tom ve Gerry’nin yanına gitti. Yarım düzine kadar Cosmo içtiğinden Gerry çakırkeyifti. Abby aşağı indiğinde Gerry, Tom’a onu ne kadar çok sevdiğini söyleyip duruyordu. Birkaç kadeh daha bir şeyler içtiler, derken mimar olan Shay merhaba demek için yanlarına geldi. Gerry heyecanlandığı için cıyıklamasını bastıramayınca Tom çenesini kapatmasını sağlamak için masanın altından Gerry’ye hafif bir tekme savurdu. Geceyi Crystals’ta tamamlayıp gecenin geç saatlerinde yaylana yaylana eve döndüler. Başını yastığa koymadan önce Abby’nin düşündüğü son şey hızlı randevunun harika bir eğlence olduğuydu.

14. BÖLÜM

Perşembe gecesiydi ve grup bir şeyler içmek için Cock Tavernası'nda buluşmuştu. Abby'nin hızlı randevulardan bir sonuç alacağını düşündüğü için Gerry heyecandan kendini kaybetmişti. Abby bir eş bulamıyorsa kimin daha çok hayal kırıklığı yaşayacağından emin değildi.

Herkes gelip içkilerini söylediğinde Gerry, Abby'den sonuçlar hakkında tam bir açıklama talep etti.

"Evet, herkes hazır mı arkadaşlar? Konuştuğum on dokuz erkekten biri daha ilk aşamada reddedip merhaba demeye bile gelmedi ama toplamda... hazır mısınız? On beş tik aldım!"

Hepsi yaşı, var ol nidalarıyla zevkten dört köşe oldu. Gerry, Abby'nin başarısından kendine pay biçerek ayağa kalkıp selam verdi. "Benim bilgelik dolu sözlerim sayesinde! Ârı yaşadın, tatlım!"

"Hemen havalara girme, on beş randevum yok! Sadece dört kişiyi işaretledim, yani dört uyumluluk söz konusu."

"Kim olduklarını bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Favorim mimar olan Shay, reklamcı Ferguson, Richard ve Cameron adlı iki Güney Afrikalı."

"Güney Amerika'dan gelen iki turistle üçlü bir ilişki mi kurmayı planlıyorsun?" diye soran Sean, Abby'nin fırlattığı bira altlığından kaçınmak için yana çekildi.

"Şimdi ne olacak? Onları arayacak mısın yoksa onlar mı seni arayacak?" diye sordu Tara.

"Sanırım her ikisi de. İletişim numaralarını aldım, onlar da

benimkini aldı." Gerry'nin yüzüne bakıp konuşmaya devam etti. "Ama onların aramasını bekleyeceğim. İlgileniyorlarsa irtibata geçeceklerdir." Gerry onaylarcasına başını salladı. Abby'ye bir hediye verdi: *Kurallar Kitabı*. Bu *Sex and the City*'de bekâr bir kıza, randevu kurallarını anımsatan bir kitap olarak verilmişti; Gerry temel olarak bu konunun uzmanı gibi davrandığı için gidip Abby'ye bu kitabı almıştı. Bir kopyasını da kendine ayırmış, ancak Tom'la olan ilişkisi sona ererse burada yazan kuralları uygulayacağına dair yemin etmişti. Kitabın konusu sizinle ilgilenmeyen bir erkek için boş yere beklememeniz üzerine kurulmuştu. Adama ilk hamleyi yapması için izin ver, böylelikle seninle ilgilenip ilgilenmediğini anlarsın. Sonra aktif bir biçimde seni kovalamasını sağlayarak ilgisinin sürdüğünden emin ol. Okuduğu üzere Abby kitapta kendisi için kesinlikle doğru olan yanlar olduğunu kabullenmek durumundaydı. Geçmişte yaptığı hataları anımsadı. Buna bir fırsat vermek istiyordu. Tom gibi bir erkekle, heteroseksüel bir versiyonuyla tanışabilse bol bol güleceğini, mutlu olacağını hayal etti. Hızlı randevu gecesi incik cincik edildikten sonra Tara, Grace'e nasıl olduğunu sordu.

"Ah, dün kötü bir haber aldık. Catherine'in doku testi sonucu geldi ve benimkiyle eşleşmedi." Kimse ne diyeceğini bilemedi. Hepsi uygun donör olduğunu düşünüp Catherine'e bel bağlamıştı.

"Ah, tatlım, olumlu düşünmeye devam et. Uygun bir donör bulacağına eminim. Değil mi Sean?" diye sordu Tara.

"Ulusal İlik Donör Programı'ndaki her olasılık bizim için iyi olacaktır. Sürekli yeni insanlar ekleniyor. En azından kan sayımın tekrar yükseldi. Cuma günkü kemoterapi için hazır mısın?" dedi Sean.

Grace, "Eh işte," dedi duygusuzca. Liam, Grace'in elini sıkıca tuttu. Bir gün önce Catherine kötü haberle çıkıp geldiğinde Grace'in nasıl bir hayal kırıklığına uğradığını görmüştü. Catherine de harap olmuştu. Hepsi Grace'in sonunda annesini bulduğunda donör olmayı isteyeceğini ve dokusunun kızıninkiyile eşleşeceğine inanmıştı.

Grace, "Yakında kel kalacağım," diyerek sükûneti bozdu. Başındaki kel bölgeleri bandanalar ve şapkalarla gizlemişti ama bir sonraki kemoterapinin kalan saçının da dökülmesine neden olacağını farkındaydı. Başını kaldırıp arkadaşlarının yüzüne baktığında dostlarının nasıl cevap vermeleri gerektiğinden emin olamadığı için sessiz kaldıklarını fark etti. Yüzüne bir gülümseme konurup, "Bu yüzden kızlar, yeni bir peruk almak üzere alışverişe çıkmam gerek! Ve sen Gerry, seni de bu işe dahil ediyorum, kaygılanma!"

"Harika, tatlım. *Pulp Fiction*'daki Uma Thurman gibi kısa kesilmiş, siyah bir saç sana yakışır. Ya da Julia Roberts gibi uzun, dalgalı, kıvrık saçlarla yahut Charlize Theron gibi gerçek bir sarışın olarak!" Gerry havaya girmişti. Grace'i hangi favori aktrislerinden birine dönüştüreceği üzerine hayal kuruyordu.

"Orada kal bakalım, dostum. Grace'in eve yine Grace görünümünde gelmesini isterim, başkası olarak değil!" diye ekledi Liam.

"Kaygılanma, bebeğim. Gerçeğe en yakın perukla eve döneceğim. Belki bir farklılık olabilir, kabarık olmaz."

Tara ile Abby güldü. Grace'in ne demek istediğini anlamışlardı. Saçında doğal dalgalar vardı, düzgünce fön çekmediği sürece saçı kabarık dururdu.

"Catherine evine mi döndü?" diye sordu Tara.

"Evet, dün akşam gitti. Fakat kemoterapi boyunca benimle birlikte oturmak için cuma günü tekrar gelecek."

"Onunla tanışmak için can atıyorum, Grace. Liam'ın anlattığı kadıyla harika birine benziyor," dedi Tom.

"Evet öyle, Tom. Gerçekten onu sevdim. Tanışmamızın ilk yarım saati dışında dostluğuyla beni çok rahatlattı. Beni zorlamıyor, anne olmaya çalışmıyor. Havalı bir teyze gibi davranıyor."

"Peki ya baban?" diye sordu Tara.

Grace omuz silkti.

Liam, "Catherine'e henüz bunu sormadı. Soracaksın, değil mi bebeğim?" diye nazikçe araya girdi.

"Doğru zamanı bulmak çok zor. Bundan hiç bahsetmedi, ben de söz açmak istemiyorum," dedi Grace.

"Cuma günü sorarsın, tatlım," dedi Gerry.

"Neden cuma?"

"Sen bir seruma bağılyken nasıl olur da yanıt vermeyi reddeder. Gözyaşı dökmene bile gerek yok, hastane ortamı bile yalnız başına güçlü duyguları harekete geçirmeye yetecektir!"

Grace diğerleri gibi güldü ama sonra Gerry'nin gayet ciddi olduğunu fark etti. Bazen Gerry'nin yüzeyselliğine ve herkesi parmağında oynatışına bayılıyordu!

15. Bölüm

Salı öğleden sonra Grace kemoterapideydi. Fazla etkilenmediği için esasen oldukça şanslıydı. Her akşam çektiği mide bulantıları ile yorgunluk hissinin dışında kemoterapinin üstesinden gelmişti. Ağzını sürekli yıkamasına ve Liam'ın sunduğu şekerlere rağmen ağız ülseri çekiyordu. Bunlar onu şimdiye kadar en çok sinir eden şeyler olmuştu.

Liam da Tanrı'nın ona bir armağanıydı. Okuldan döndüğünde Jack'e babasının baktığını bilmek harika bir duyguydu. Bu kez işleri nispeten farklı yollarla çözmeye çalışmışlardı. Liam, Jack'e bakmak için evde olduğundan, oğluyla ilgilenmesi için birilerini bulma kaygısından kurtulmuştu. Jack'e annesinin hasta olduğunu söylemeye karar vermişlerdi ama olayı çok da büyütmemeliydiler. Jack gerçekten harika bir çocuktü. Ona Grace'in hastaneye gidip ilaç kullanması gerektiğini söylerken epeyce endişelenmişlerdi. Ama Jack annesinin yanına gidip ona kocaman bir öpücük vermiş, "Ben öpünce daha iyi olursun anneciğim," demişti.

Grace gözlerinin dolduğunu hissetmişti. Her şey çok zordu. "Teşekkür ederim, minnoşum, kesinlikle kendimi daha iyi hissediyorum. Bu öpücüğün gerçekten faydası oldu. Ama ilaç da alsam iyi olacak, sadece emin olmak için. Olur mu?"

"İlaç ne anne?" diye sorarken kelimeyi telaffuz etmekte zorlandı.

"Evet, minnoşum, iyi bir ilaç. Bekle ve gör. Beni özlemene fırsat kalmadan evde olacağım."

Bir ses duyunca Grace gözlerini açtı ve düşüncelerinden sıyıldı. Catherine gelip hastane yatağının kenarına oturmuştu.

"Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu Grace.

"Birkaç dakikadır, tatlım. Çok huzurlu görünüyordun, dinlenmeni bölmek istemedim. Nasıl hissediyorsun?" diye karşılık verdi Catherine.

"Çok kötü değil aslında. İlk seanstan sonra ilaçların kan dolaşımına girmesine alışıyor insan. Neredeyse bitmek üzere. Belki bir yarım saat daha. Trafik kötü mü?"

"Hayır, tatlım, gayet iyi. Sana ne getireceğimi bilemedim, o yüzden bu dergileri aldım. Dükkânda çalışan kızlar bunların en iyileri olduğunu söyledi."

Catherine; *Tatler*, *Stellar*, *Marie Claire*, *Cosmopolitan*, *Woman's Way* ve *Image* dergilerini çıkardı.

Grace, "Bunlar bana uzunca bir süre yeter," diyerek güldü. "Zahmet oldu, Catherine. Beni ziyaret edeceklerinde insanlara hiçbir şey getirmemesini söylüyorum. Dostluğunuz en güzel hediyeye zaten."

"Liam ve Jack nasıl?" diye sordu Catherine.

"Harikalar. Sanırım birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorlar. Liam'ın bir süre bakıcı olması iyi oldu. Kaybettiği üç yıl için fazlasıyla suçluluk duyduğunu biliyorum. Tek başına Jack'le kaliteli zaman geçirmesi bir nebze olsun onu rahatlatır diye düşünüyorum."

Catherine, "Sence yeniden içmeye başlar mı?" diye usulca sordu.

Grace yanıt vermeden önce birkaç dakika düşündü. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. İçgüdülerim bana bunu tekrarlamayacağını söylüyor. Geçen ay bir yığın zorlu işle uğraştı ama şişeyi açma gereği duymadı, bu yüzden umutluyum. Bu konuda konuşuyoruz sık sık ve sanırım bunun ikimize de yardımı dokunuyor. Birbirimize karşı dürüst davranacağımıza dair anlaşma yaptık, buna onun içme isteği duyduğunda benimle paylaşması da dahil. Liam her zaman içmek istediğini ve bunu her gün 1'den

10'a kadar derecelendirdiğini söylüyor. Beşin altında kalması iyiymiş; eğer beşin üzerine çıkarsa AA toplantısına gidiyor."

"Kulağa çok mantıklı geliyor. Toplantılara ne sıklıkla gidiyor?"

"Haftada bir kez aksatmadan gidiyor. Geçen hafta iki kez gitti."

"Benim dokum seninkiyle eşleşmeyince mi içme ihtiyacı duydu?" diye kaygıyla sordu.

"Saçmalama, Catherine. Her şey için kendini suçlayıp durma. Sarurım buna Jack sebep oldu. Liam gazete için yeni bir makale yazmayı bitirmişti, tam o sırada Jack hoplayıp zıplayarak geldi ve Liam'ın kahve fincanı kâğıtların üzerine devrildi. Liam sadece kağıda yazar, bu yüzden ufak çaplı bir felaket yaşandı!"

Catherine minik bir kahkaha eşliğinde, "Ah, Tanrım. Çılgına dönmüş olmalı," dedi.

"Hayır, yerinden sıçrayıp ağlamaya başlayan Jack'e üzülmesini söyledi. Ne yazık ki o gün ben de epeyce huysuzdum, zavallı Liam'ın üstüne çok geldik, bu yüzden toplantıya gitti."

Catherine, Grace'in başının tamamını eşarpla örttüğünü fark etti. "Saç durumun nasıl, tatlım?"

"Ah, neredeyse tamamı döküldü. Kalarını da kazıtacağım. Bundan kaçınmaya çalışıyorum, ama saçlar beni deli ediyor. Hemşireler uzun vadede düzensiz kısımdan kurtulmamın işimi kolaylaştıracağını söylüyor."

"Oldukça mantıklı, Grace. Sarurım senin için zor bir an olacak."

"Kel kalmayı dört gözle beklemiyorum ama gelecek hafta peruk almak için alışverişe çıkacağım. İnanmayacaksın ama dün Liam'ın bana destek olmak amacıyla saçını kazıtacağını öğrendim."

Catherine gülümseyerek, "Çok tatlı, Grace," dedi.

"Evet, sadece o değil. Tom, Sean, hatta Gerry bile aynı şeyi yapmaya karar vermişler. Kardeşlik dayanışması gibi. Daha da kötüsü, Tara ve Abby de bu dayanışmaya katılacaklarını söylediler."

"İnanmıyorum!" diye haykırdı Catherine.

Grace, "Gerçekten. Bu karara nasıl vardıklarını bilmiyorum. Tanrım, düşünsene, bir araya geldiğimizde Budist rahiplere benzeceğiz!" diyerek kahkaha attı.

"Peki onları durduracak mısın?" diye sordu Catherine.

"Durduracağımı biliyorsun. Böyle bir şey yaptıkları takdirde onları asla affetmeyeceğimi söyledim. Birlikte dışarı çıktığımızda nasıl görüneceğimizi hayal edebiliyor musun?"

Catherine sinsice, "Ah, onlar sadece sana destek olmaya çalışıyorlar. Bunun gerçekleşmeyecek olmasına üzüldüm, eğlenceli olabilirdi!" dedi.

"Tara ile Abby'yi rahatlattığının farkındayım. Oğlanlar istediği için bu çılgın fikre onay vermişlerdi. Zavallı Abby'nin bu gece randevusu var. Kel bir kafayla giderse karşısındaki oğlanın yüz ifadesini hayal etsene!"

Grace ve Catherine bir saat daha çene çalıp güldüler. Sonra tedavi bitti ve Grace cihazın kancalarından kurtuldu.

"Bir tane daha kaldı."

Catherine kızına gülümsedi. Kızının bu denli cesur olmasını hayretle izliyordu.

Grace, ya şimdi ya da asla, diye düşündü. "Catherine, bilmem gereken bir şey daha var. Babamı biraz anlatır mısın? Boşlukları doldurmak istiyorum."

Küçük odanın atmosferi bir anda değişti. Catherine'in gülümsemesi kayboldu ve o lanet yüzüğü yine çevirmeye başladı. "Bilmiyorum, Grace. Babanın kim olduğunu bilmiyorum. Bununla gurur duymuyorum ama tek gecelik bir ilişkiydi. Sarhoştum. Kim olduğunu bile hatırlamıyorum. Üzgünüm."

Grace duyduklarına inanamadı. Nedenini bilmese de Catherine'in yalan söylediğinden kuşkulandı. Bir şey saklıyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun? İsmi bile mi? Buna inanmak çok güç," dedi Grace kibarca. Annesini zorlayarak ürktmek istemiyordu.

Catherine, "Adı Michael'dı. Tek bildiğim bu. Şimdi kusura bakmazsan bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemiyorum."

Yeterince acı verici," der demez kalkıp eşyalarını topladı. Grace'i alınından öpüp kapıdan koşar adımlarla çıktı.

Odadan çıkarken Tom'la çarpıştı. "Tanrım, bu ne acele?"

Catherine özür dilemek için mırıldandıktan sonra Grace'e dönüp kederle baktı ve gitti.

"Giden Catherine miydi?"

"Evet," dedi Grace.

"Bir şey mi oldu?"

"Ona babamı sordum. Ürktü ve bana bir yığın yalan uydurdu."

"Ne söyledi?"

"Sarhoş olduğunu, Michael adında biriyle tek gecelik bir ilişki yaşayıp hamile kaldığını söyledi. Adam hakkında başka bir şey bilmiyormuş."

"Daha önce duyduğum pek çok hikâyeye benziyor. Evlatlık verilen çocuklarının izini bulmaya çalışan kadınlarla yaptığımız görüşmelerde bu tip hikâyelere sık rastlıyoruz. Yalan olduğunu nasıl anladın?"

"Önsezi. İçgüdü. Nasıl anladığımı bilmiyorum, tek bildiğim bana yalan söylediği. Yalan olduğu yüzünden belliydi. Tanıştığımızdan bu yana benden bir şeyler gizlediği hissine kapılıyor, bunun benim hüsnükuruntum olduğuna inanıyordum."

"Sarhoş olup tek gecelik ilişkiler yaşayacak bir tipe benzemiyor. Ama asla bilemezsin, Grace. Belki de çekiniyordur, belki de bu yüzden sorduğunda gerilmiştir. İnsanın yeni bulduğu kızına kolayca söyleyebileceği bir şey değil bu."

"Hayır, abartmıyorum. Beni bırakmak zorunda kalışını anlatırken hep gözlerimin içine baktı. Evet üzgündü, gergindi ama söylediği her kelimenin amacı ortadaydı. Az önce Michael'ı anlatırken benim dışımda her şeye baktı. Yalan söyledi. Bundan eminim." Grace sırtını yastığa dayayıp bir an gözlerini yumdu. Kendini yine ihanete uğramış gibi hissediyordu. Kesinlikle Catherine'den daha fazlasını öğrenmeyi hak etmişti.

Tom, Grace'in acı çektiğini görünce kendini berbat hissetti. Grace çok solgundu, hastane yatağında uzanmış ufak tefek

birine benziyordu. Yüzünden süzülen tek damla yaşı görmek Tom'u mahvetti.

"Ah, Grace. Ağlama, bilirsin kadınların gözyaşlarına dayanamam. Bak, belki ben sana yardımcı olabilirim."

Grace gözlerini açtı. "Nasıl?"

"Catherine hakkında biraz araştırma yapabilirim. Seni yirmi beş yaşındayken mi doğurmuştu?"

"Evet. Ne tür bir araştırma?"

"Bak. Eğer aklıma gerçekten koyarsam hakkında bilgi edinemeyeceğim hiç kimse yoktur. Hepimiz hakkında bilgiler var, sadece bulunmayı bekliyorlar. Doğum tarihini biliyor musun? Hepsi bu kadar mı?"

Grace her dakika daha da umutlanarak, "Evet, biliyorum. Bana hamile kalana dek Wexford'da yaşamış," dedi.

"Başlangıç için iyi bir bilgi. Sen işi Tom Amca'na bırak. Birkaç araştırma yapacağım. Ne tip bir kız olduğunu öğreneyim. Cigara içer miymiş filan gibi. Eğer düzenli görüştüğü erkek arkadaşı falan olduysa onu bulayım. Belki baban hakkında bir iz sürmemize yardımcı olur."

Tom, Grace'in gülümsediğini görünce rahatladı.

"Teşekkürler, Tom. Bu harika olur!"

"Yine de Grace... Garanti vermiyorum fakat babanı bulmak için elimden geleni yapacağıma dair söz veriyorum."

16. BÖLÜM

Tom ve Gerry Wexford'a doğru gidiyordu. Gerry yol boyunca Bee Gees'den *Staying Alive*'ı söyledi. Tom bu şarkıyı çok severdi. Gerry yaptıkları her şeye heyecan katacak bir şey buluyordu. Bir gün önce gezi sürprizinden ötürü Gerry'nin nasıl havalara uçtuğunu, nasıl bir tepki verdiğini anımsadı.

"Şehir dışında bir hafta sonu geçirmeye ne dersin, Gerry?"

"Buna bayılırım, Matt Bomer," diye yanıtlamıştı Gerry. "Fevkalade! Beni nereye götüreceksin?" Gerry heyecandan kendini kaybetmişti. Tom'un sürpriz yapması hoşuna gitmişti.

"Wexford'a. Uyar mı?" diye güldü Tom. Gerry, Noel zamanındaki bir çocuk kadar şendi.

"Nerede kalacağız, Tom? Seafield mı? Lütfen, evet de!" Orada kalmayı ikisi de severdi, ikisinin de favori yerlerinden biriydi.

"Bu kez orası değil, tatlım. Ama kaygılanma, hoş bir mekândan yer ayırttım. Rose Tree Manor adında bir kır oteli." Tom göz atması için partnerine birkaç broşür uzattı. Tom on yıl önce orada ufak bir düğün töreninde bulunmuştu ve o günden sonra hep oraya tekrar gitmek istemişti. Gerry iyice heyecanlanmadan önce gizli bir nedenleri olduğunu da itiraf etmeyi düşündü. Şimdiden ata binmekten, uzun yürüyüşlere çıkmaktan, balık tutmaktan ve golf oynamaktan bahsetmişti.

"Golf ve balık malzemelerine para harcamadan önce beni dinle, Gerry." Bu gezi için alışverişe çıkmayı planladığını tahmin etmesine inanamayan Gerry'nin şaşkın yüz ifadesini görünce

kahkahaya boğuldu. Gerry bazen Tom'un kendini ne kadar iyi tanıdığını unuturdu. "Oradayken yapacak birkaç işim de olacak! Grace gizlice annesini araştırmamı istedi. Annesi hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak istiyor, böylelikle belki de biyolojik babasının izine rastlar."

Gerry bunu önemsemedi. Grace'e yardım etmekten memnuniyet duyardı. Catherine'in Grace'e babasının kimliğini açıklamaması karşısında dehşete düşmüştü. "Ben de araştırmama yardım edebilir miyim?" diye yalvardı Gerry.

"Bakacağız. Catherine'in kasabadaki evine gittiğimde benimle gelebilirsin fakat ağzını açmayı deneme bile." Tom kimliğini gizlemeye çalışırken Gerry destekten çok bir engel olacaktı. Gerry kendine engel olamıyordu; ketum olmak mayasında yoktu.

Trafik yoğun değildi, bu yüzden yolculuk güzel geçti. Yoğun cuma akşamı trafiğine takılmamak için Dublin'den öğle saatinde çıkmışlardı. Wexford'a varmalarına az kalmıştı, otel kasabanın birkaç kilometre ötesindeydi.

"Catherine hakkında şimdiye dek neler öğrendin?" diye sordu Gerry.

"Tam ismi Catherine, Grace Dunne. Wexford'ın beş kilometre ötesindeki küçük bir köy olan Ballymichael'da doğmuş. Avustralya'da yaşayan, Noel adında bir erkek kardeşi var. Elli yedi yaşında, ebeveynleri hayatta değil. Kırsalda yaşayan birkaç kuzeni var. Benim tanışmak istediğim Ann Dulton. Catherine'le aynı yaşta, belki onun bildiği bir şeyler vardır."

"Ann ve Catherine görüşüyor muymuş?"

"Bunu bilmiyorum. Yakında öğreniriz. Ann ve kocası Pat, Ballymichael'da yerel bir bar işletiyor. Orayı ziyaret edeceğiz."

"Peki, diğer kuzeni kim?"

"Adı Mary. Biraz daha genç, kırk sekiz yaşında, bu yüzden bize anlatabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Robert Hegarty adında bir güvenlik memuruyla evli."

"Planın ne? Bu kadınların sorduğu sorulara hemen yanıt vereceğinden kuşkuluyum."

Tom en iyi Alman aksanını takınarak, "Elbette konuşmağla-
ğını sağlayacağık yöntemleğimiz vağ!" dedi.

"Ha ha, çok komiksin, Tom. Ciddiyim, bu kadınları görür
görmez Catherine ile ilgili sorular sormaya başlayamazsın. Kuş-
kulanırlar."

"Biliyorum. Doğaçlama hareket etmeyi düşündüm, neler ola-
cak göreceğiz. Gerektiğinde kullanmak üzere bir kenarda hazır
kozum var. Bu kez sorumluluk bizim üstümüzde, Gerry. Bu kişi-
sel bir mesele, bizim kız için önemli. İşi sıçıp batıramayız."

Sonunda ismine yaraşır bir yer olan Rose Tree Manor'a var-
dılar. Otelin girişı Tom'la Gerry'nin o ana dek gördüğü en ku-
sursuz gül ağaçlarıyla bezeliydi. Çekici kırmızılar, canlı turun-
cular, saf beyazlar ve güzel sarılar. Gerry defalarca 'Fevkalade!' di-
ye cıyıklarken Tom da ona katılıyordu. Gerçekten çok güzel
bir yerdi. Çantalarını kaptılar: Tom için elde taşınan ufak deri
bir çanta, Gerry için güzel bir Louise Vuitton bavul. Kayıtlarını
yaptırıp odalarına çıktılar. Sarı Oda'ya. Oda güzeldi, görkemli
antikalar ile zamane mobilyalarla doluydu. Geniş, maundan şi-
foniyezin üstüne yerleştirilmiş, içinde bahçeden toplanmış sarı
güller olan büyük bir vazo vardı. Hızla tazelenip çay içmek için
aşağıya indiler. Gerry otele girerken oturma salonunda çay ser-
vis edildiğini görmüş ve oturup bir fincan içemezse öleceğini
söylemişti! Çay güzel bir gümüş servis ve ince porselenden fin-
can takımıyla sunuldu. Çilek reçelli ve kremalı ev yapımı küçük
çörekler ve bir çift meyveli kek dilimi çaya eşlik etti. Şöminede
büyük bir ateş yanıyor, fondan Adele'in tutkulu sesi usulca du-
yuluyordu.

"Tanrım, her şey mükemmel! Bu hayata alışabilirim, Gerry
aşkım!" Tom bunu der demez üstüne bolca reçel ve krema sür-
düğü çöreği ısırdı.

Gerry kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına ba-
kılarak, "Burada çok sesli konuşma, sevgilim!" dedi.

Tom kıkırdayıp duran Gerry'ye göz kırpıp pot kırmışçasına, "Üzgünüm, Gerry. Kendimi toparlamaya çalışacağım. Kibar kırısal insanını rencide etmek istemem!" diye karşılık verdi.

Minik ziyafeti bitirdiklerinde garson kız tabakları toparlamaya girişti.

"Çok güzeldi. Teşekkürler," dedi Tom. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsunuz? Gerçekten harika bir otel."

Kız, "Beğenmenize sevindim, Bay Whelan. Yaklaşık on yıldır buradayım. Harika bir işyeridir. İsmim Fiona, bir ihtiyacınız olduğunda söylemeniz yeterli," deyip gülümsedi.

"Epeyce uzun bir zaman, Fiona. İşini seviyor olmalısın," dedi Tom. "En uzun hizmet süresi olan kişinin sen olduğunu sanıyorum," diye sorguladı.

Gerry merakla Tom'a baktı. Tom dedektif havasındaydı, bilgi edinmeye çalıştığı sırada ses tonu bile değişti. Normalde daha sakin, daha usul konuşurdu. Gerry erkek arkadaşının Fiona'nın burada ne kadar zamandır çalıştığını merak etme nedenini anlayamadı.

Fiona bu iki erkekle sohbet etmekten hoşlanmış bir edayla, "Ah, hayır. Bayan Murtagh otuz yılı aşkın süredir burada çalışıyor. O bir kat görevlisi ve burada koşturup durur. Bahçıvan ve tamirci olan kocası daha da uzun zamandır burada. Çok tatlı insanlardır. Burada kaldığınız süre içinde onları göreceğinizden eminim," diye karşılık verdi.

Tom bahşiş olarak iki euroyu kıza uzatırken, "Bunu çok isterim, Fiona. Tekrar teşekkürler," dedi.

Fiona yanlarından ayrılınca Gerry, "Ne işler çeviriyorsun, Tom Whelan?" diye sordu.

Tom sırtarak, "Hiçbir şey. Buranın sakinleriyle tanışmak iyidir," dedi.

Gerry, Tom'u zorlamaması gerektiğini bilirdi. Hazır olduğunda kendisi mutlaka anlatırdı.

"Biraz bahçede dolaşmaya ne dersin, Gerry? Haydi, şu sözünü ettiğin kır havasını soluyalım."

"Ve az evvel yiyip bitirdiğin 2000 kalorilik atıştırman da erisin!" Gerry sırtını yasladı. Tom iki dilim meyveli keki midesine indirirken Gerry özenle elinde tuttuğu yarım çöreği kemirmişti.

Tom koca göbeğini ovalayıp sırtarak, "Bu bebeğe ne kadar para harcadığımı biliyor musun?" diye sordu.

Gerry, "Üçüncü Dünya ülkelerinin borçlarını silecek kadar, sevgilim," diye espri yapıp ciddiyetini takındı. "Pazartesi diyete başlıyorsun, Tom. Kalp krizinden ölmene izin vermeyeceğim." Gerry, *Dört Dügün Bir Cenaze* adlı filmi izlediği günden bu yana Tom'un sonunun da Simon Callow'un oynadığı Gareth karakterininki gibi olacağına, ansızın kalp krizi geçirip öleceğine dair düşüncelere kapılmıştı.

Tom, Gerry'ye sataşmak için hissettiği dürtüye dayanamayınca filmde kullanılan ünlü *Auden* şiirini ezberden okumaya başladı.

Gerry çaresizce gülmeye çalıştıysa da becermedi. "Kes şunu, Tom. Ben ciddiyim. Sensizliğe dayanamam."

Tom, Gerry'nin kendisi için endişelendiğini biliyordu, onunla dalga geçtiği için kendini kötü hissetti, bu yüzden çarçabuk partnerine pazartesi sabahı kek yeme işine son vereceğine dair söz verdi. Gerry teskin edilmiş bir halde Tom'la birlikte yürüyüşüne devam etti. Oteli çevreleyen 8000 metrekarelik alana yayılmış olan bu bahçeler büyüleyiciydi. Tom ile Gerry'nin şimdiye dek görmediği renklerdeki çiçeklerden oluşan çiçek tarhları vardı. Güzel bir akşamdı, havada hafif bir serinlik vardı. Kol kola girip kuğular ve ördeklerle dolu bir göleti bulana dek etrafı keşfettiler.

Gerry iç çekerek, "Sanat eserine benziyor, Tom," dedi. Tom koluyla Gerry'yi sarmaladı, göletin yakınlarındaki bir banka oturup sessizce etrafı seyrettiler.

"Eğer mutfağın ziline basarsanız kuşları beslemeniz için size biraz ekmek getirirler." Kalın bir ses tonu ikilinin derin düşüncelerini böldü.

Etrafa baktıklarında pipo içen, yaşlı bir adamın yanlarında durduğunu gördüler. Üstünde bir iş tulumu vardı ve kim olduğunu anlamak için Einstein olmaya gerek yoktu. Tom ve Gerry

içgüdüsel bir tavırla birbirlerinden ayrıldılar. İkisi de bu adamın neslinden bazı insanların aralarındaki ilişkiyi tasvip etmeyeceğini biliyordu.

"Sanırım Bay Murtagh'sınız, değil mi?" diye sordu Tom.

"Aynen öyle. Ve siz de Bay Whelan ve Bay O'Leary olmalısınız," diye yanıt verdi.

Gerry gülerek, "Bu doğru. Nasıl anladınız?" dedi.

"Rose Tree Manor'daki konuklarımızı elbette tanırız. Yumuşak bir gün, şükürler olsun!"

Tom, Kerry'de geçirdiği çocukluk günlerinden beri bu deymi duymamıştı. "Aynen Bay Murtagh. Bu bahçeler sizin eseriniz olmalı," dedi Tom.

Bu iltifat bahçıvanı memnun etti. Buraya ömrünü verdiği beliydi. İşini seviyordu ama hiçbir şey, konukların çalışmasını takdir etmesi kadar onu mutlu edemezdi. İşte bu dünyalara bedeldi.

Tom, "Fiona bize burada otuz yılı aşkın bir zamandır çalıştığınızı söyledi," diye devam etti.

Gerry tekrar Tom'a baktı. Hizmet süresiyle ilgili sorulara geri dönmüştü, kesinlikle balığın oltaya gelmesini bekliyordu.

"Bu yaz kırkuncu yılımı dolduracağım. İşe on sekiz yaşındayken tamirci olarak başladım. Ama hep çiçekçiliğe meraklıydım. Otelin sahibi olan O'Connor ailesi bahçelerde çalışabileceğimi söylediğinde kulaklarıma inanmadım. İhtiyacım olan çiçek soğanlarıyla ağaçları satın alabilmem için bana tam yetki ve para verdiler."

Tom bahçıvanı cesaretlendirmek istercesine Bay Murtagh'ın söylediği her şeyi başını sallayarak onayladı. "Yıllar içinde buraya gelip giden bir yığın insan görmüşsünüzdür."

"Evet, burada bir sürü insan çalıştı. Genelde birkaç sene sonra taşındılar. Yaz aylarında pek çok geçici personel çalıştırırız."

"Otuz sene önce burada çalışan çok yakın bir arkadaşım var. Ama kızı kesin anımsamazsınız. Çok uzun zaman önceydi."

Aha, işte başladık, diye düşündü Gerry.

* Havanın dondurucu değil soğuk, hafif soğuk, bol nemli, çisentili olduğu zamanlarda İrlanda'da sıklıkla kullanılan bir deyim. -çn

"Vücudum yaşlandı, Bay Whelan. Ama zihnim kırk yıl önce işe başladığım gün gibi taze. Kimmiş?"

"İsmi Catherine Dunne."

"Genç Kitty Dune. Tanrım, yıllardır onu hiç düşünmemiştim. Harika bir kızdı. Evet, onu hatırlıyorum. Nasıl peki?"

"Kitty! Kimse ona böyle seslenildiğini bilmiyor! Gayet iyi, Bay Murtagh. Şu an Meath'te yaşıyor, kendi çay ocağını işletiyor. Ev yapımı çörekleri satmak için kendine bir yer açtı."

Gerry bu söz karşısında kaşlarını kaldırdı. Yalnızca gerçekler hakkında konuş, der gibiydi. Tom, Catherine'le sadece karşılaşmıştı, dükkânında ne sattığını bilmesine imkan yoktu.

"Ah, harika bir aşçıydı. Çok güzel yemekler yapardı. Bekleyin de hanımı çağırayım, çok yakın arkadaşlardı. Aynı anda işe başlamışlardı."

Bu iyi işte, diye düşündü Tom.

"Ben işime devam etsem iyi olacak. Hava kararmadan tıkalı iki pis su borusunu açmam gerek. Sizinle konuşmak çok hoştu." Bunu der demez sallana sallana yürümeye başladı.

"Kahretsin. Birkaç sorum daha vardı," dedi Tom.

"Catherine burada çalışmış! Neden bana söylemedin?" diye sordu Gerry.

"Sana sürpriz olsun istedim, aşkım. Buradan yola çıkıp iz sürebileceğimden emin değildim. Çok uzun zaman geçmiş, otuz yıl öncesinden Catherine'i hatırlayan biri çıkmayabilirdi."

"Neden onu durdurup sorularını sormadın?"

"Meraklı biri gibi görünmek istemedim. Haberleri Bayan Murtagh'a ulaştırmasını bekleyelim. Umarım sonra tekrar konuşmaya gelirler. Bay Murtagh'ın içmekten hoşlandığından şüpheleniyorum, belki bir ara ona bizimle bir şeyler içmeyi isteyip istemeyeceğini sorarız."

"İçmeyi sevdiğini nasıl anladın?" Gerry, Tom'un çıkarımları karşısında her zaman hayrete düşerdi.

"Hava burnunun kızarmasına yol açacak kadar soğuk değil. Bir onluğuna bahse varım, viski içicisi."

"Harikasın!" Kalkıp otele doğru yürümeye başladılar.

17. BÖLÜM

Tom ve Gerry dedektifçilik oynamakla meşgulken Abby kaygıyla randevusunun gerçekleşmesini bekliyor, alkolden cesaret almak için Tara ve Sean'la bir şeyler içiyordu. Bu gece Güney Afrikalı gençlerden biri olan Richard'la buluşacaktı, bu yüzden oldukça gergindi. Fergus'la daha önce çıkmış ve tam bir felaketle karşılaşmıştı. Fergus tek kadeh bile içmeyip tüm gece bardağındaki suyu yudumlamıştı. Abby'nin çıktığı en sıkıcı bekâr adamdı. *Kim Milyoner Olmak İster?* yarışmasına takıntılıydı, tüm gece izlediği bölümleri anlatıp durdu. Birlikte geçirdikleri ilk saatin sonunda Abby ayrılmaya hazırды fakat nezaket anlayışı ve kibarlığı kaçıp gitmesine engel oldu. Abby'nin yaşadığı en uzun gece olarak tarihe geçti, alkolün uyuşturucu etkisi olmadan dayanılacak gibi değildi.

Abby randevu felaketini anlatırken Tara, "Neden kendine bir içki almadın? Ben olsam alırdım," dedi.

Abby, "İki tane içtim ama o bardağındaki suyu yudumlarken ben şarabımdan aldığım her yudumla kendimi bir alkolik gibi hissettim," diye homurdandı.

"Fergus'un Bay Abby Nolan olamayacağını mı çıkarıyoruz bundan?" diye sordu Sean.

"Cesedimi çiğnemesi gerekir. Adam tam bir klişe. Salı akşamından bu yana tam üç kez aradı. Hep aynı şey işte. Aranmak ve bu saçma sapan tiple dışarı çıkmak istemiyorum."

"Haydi ama, sadece biri böyle çıktı!" deyip güldü Tara.

"Biliyorum. Yine de hâlâ sinir ediyor. Tamam bara gideyim. Bir saat sonra beni aramayı unutmayın, tamam mı?" Abby son felaketin benzerini tekrar yaşamamı diye bir plan kurmuşlardı. Eğer görüşme kötüye giderse arkadaşlarının gelip onu kurtarmasını istemişti. Son bir yudum şarap ve şans dilekleriyle Abby McDaid's'ten çıktı.

"Tanrım, sana sahip olduğum için çok mutluyum," dedi Tara kocasına. "Bu randevulaşma muhabbetine hiç sabrım kalmadı."

Sean gülerek, "Ah, beni kapana kıştırdın, Tara," deyip karısının attığı bira altlığından kaçınmak için yana kaydı.

Abby mekâna hızlıca göz attı. Richard ortalarda yoktu. Bara gidip kendine bir içki söyledi. Sigara yasağı yüzünden hemen hemen herkes dışarıda ayakta sigara içiyordu. Tam içkisinin ücretini ödemişti ki Richard içeriye girdi. Hiç değilse Richard, Abby'yi tanııyordu, bu da Abby'yi rahatlatmıştı. Unutulmuş olabileceğinden korkuyordu, çünkü hızlı randevunun üzerinden haftalar geçmişti. Hırpani bir yakışıklılığı vardı. Abby ise Topshop'tan aldığı kokteyl elbisesiyle fazla resmi giyirmiş gibi hissetti. Gerry bu elbiseyi giymesi için ona sert bir üslupla ısrar etmiş ve bir kez daha galip gelmişti, elbise gerçekten harikaydı. Bununla birlikte Richard soluk bir kot pantolon ve tişörtle çıkıp gelmişti. Kendine büyük bir şişe Guinness alıp Abby'nin yanına oturdu.

"Nasılsın bakalım?" dedi rahat bir havayla.

"Çok iyiyim, Richard. Ya sen nasılsın?"

"Harikayım! Müthiş görünüyorsun!" deyip göz kırptı.

Abby heyecanlandı. Bir erkekten iltifat duymayalı epey zaman olmuştu, bu sözden çok hoşlandı.

"Haydi bana kendini anlat," dedi Richard.

On beş dakika kadar rahatça gevezelik ettiler. Abby içkisini bitirdiğinde Richard yenisini sipariş edecekmiş gibi davranmadı. Adil olmak gerekirse Richard şişesinin henüz yarısına gelmişti. Bu yüzden Abby barmenin bakışlarını yakalayıp kendisi için bir içki ve Richard için de bir şişe bira sipariş etti.

Cep telefonunun çaldığına inanamadı, zaman hızla akıp gitmişti. Arayan Tara'ydı.

Özür dileyip telefonu açtı.

"Adam erkeksi değil de ne?" dedi Tara.

Abby, "Erkeksi de ne demek, deli!" deyip kıkırdadı. "Aslında gayet iyi görünüyor. Tasasız ve oldukça konuşkan."

"Neden yarımıza gelip bize katılmıyorsunuz? Haydi, Abby, onunla tanışmak istiyorum. Böylelikle senin için uygun eşleşme olup olmadığını anlayabiliriz!" Büyük bir kahkaha attı. Muhtemelen birkaç kadeh içmiş, çakırkeyif olmuş, kafiyeli sözcükler kullanmaya girişmişti.

"Sorayım, bir saniye. Neden olmasın?" dedi Abby.

Richard arkadaşlarına eşlik etmenin harika bir fikir olduğunu söyleyince eşyalarını toplayıp içkilerini bitirerek McDaid's'e doğru yola koyuldular. Tanıştılar ve Tara, Richard'a arkasını döndüğü sırada tam puan verdi. Sean kalktı ve bara gidip içkileri aldı.

"Anlat bakalım, Richard. Nerede yaşıyorsun?" dedi Tara.

"Birkaç arkadaşım ile birlikte Rathgar'da bir apartman daire-sinde kalıyorum. Başımın çaresine bakabilene kadar kanepede uyumaya devam edeceğim."

Sean içkileri getirirken, "Ah, bu sırtını harap ediyordur, dostum," dedi.

Tara, "Peki ne iş yapıyorsun?" diyerek sorgusuna devam etti.

Abby keyifliydi, bu tip kişisel soruları bu denli erken sormak istememişti. Şimdi Tara sorguyu onun yerine yapıyordu.

Richard lakayt bir biçimde, "Şunu, bunu işte," diye yanıt verdi.

Abby bu yanıtı şaşırdı. Hızlı randevu esnasında finans üzerine çalıştığını söylediğine emindi. Belki de iş hakkında pek konuşmak istemiyordu.

"Çok gizemli," diye mırıldandı Tara.

Sean karısının Richard'dan hafif soğumaya başladığını görebiliyordu, bu yüzden çabucak konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Bir uzaylıdan hamile kaldığını iddia edip muayenehanesine gelen bir kadın hastasını anlatmaya başladı. Sean hikâyeyi bitirdiğinde Tara bardağını havada salladı.

Sean gülerek, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu. Yerinden sıçrayıp bara yöneldi, hâlbuki Richard'ın kendisini durdurmasını beklemişti. Ama Richard, Abby'yle birlikte derin bir soh-bete koyulmuştu. Belki de dikkatinden kaçmıştı.

İçkiler herkese dağıtıldı, tekrar soh-bete başladılar. Bir süre sonra Tara, Sean'un kulağına eğilip fısıldadı. "Bunun cebinde akrep var."

Sean, "Şişt, seni duyacak," diyerek karısını azarladı.

"Boş ver. Bir kez bile bir şey ısmarlamadı. Umarım Abby ondan hoşlanmaz!"

Richard tuvalete gitmek için kalkınca Tara, Abby'ye bir şeyler sorma şansı yakaladı. "Hoş birine benziyor. Ama beni rahatsız eden bir şey ver, Abby..." dedi.

Ama Abby'ye neden rahatsızlık duyduğunu anlatacağı sırada Abby, "Onu çok yargılamak istemiyorum ama henüz bir içki bile ısmarlamadı," diyerek arkadaşının sözünü kesti.

Sean kuşkuyla, "Bruxelles'da da mı bir şey ısmarlamadı?" diye sordu.

Abby onlara olanları anlattı.

Sean şüpheli bir tavırla, "Belki de her şey kendiliğinden gelişmiştir. Kuşkumuzu gidermesi için ona şans tanıyalım. Muhtemelen şimdi o bir şeyler ısmarlayacaktır," dedi.

Fakat birkaç dakika sonra Richard elleri boş bir halde masaya dönünce hepsi birbirine bakarak kaşlarını havaya kaldırdı.

Bir süre sonra bardaklar tükenmeye yüz tutunca Abby, Richard'a konuyu açmaya karar verdi. "Birer içki daha alabilir-mişiz gibi görünüyor," dedi.

Richard dahil herkes Abby'yi onayladı ama hiç kimse yerinden kumildamadı.

Sean meseleyi ele alması gerektiğini düşündü. Usul usul yaklaşımları işe yaramıyordu.

"Peki, Richard. Ben büyük bir şişe bira istiyorum. Kızlar şaraba devam edecek. Haydi, dostum."

Herkes sessizliğe büründü. Richard rahatsız olmuş bir tavır

takınıp Abby'ye döndü. "Artık ufak bir yürüyüşe çıkıp geceyi bitirsek iyi olur. Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Ne?" Abby'nin kafası allak bullak olmuştu. Richard birkaç dakika önce yürüyüş yapmakla ilgilenmiyordu.

Gülümseyişine cazibe katmaya çalışarak, "Yeterince içtim. Güzel bir kızla biraz yürüyüş yapmak istiyorum. Ya sen?" dedi.

"Bahse girerim Sean birer içki almaya gitseydi o zaman içkiye doymuş olmayacaktın," diye iğneledi Tara.

Richard öfke dolu gözlerle Tara'ya baktı, ayağa kalkıp ceketini giydi. "Abby, geliyor musun?"

Abby cesurca, "Aslında bir içki daha almak istiyorum. Bara gidip bana bir içki alır mısın?" diye karşılık verdi.

"O biraz zor. Şu an biraz sıkıntı çekiyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Abby.

Richard, "İşsizim. Bilirsiniz işte," diyerek omuz silkti.

"Hayır, aslında bilmiyorum," dedi soğuk bir tavırla. "Bana çıkma teklifi ettiğinde aslında beş parasız olduğunu mu söylüyorsun yani?"

Richard sessizce başını salladı.

"Aşağılık herif," dedi Tara.

"Yaptığın çok ayıp ahbap," diye ekledi Sean.

"Hepimiz eğlenmedik mi?" Richard bunu pinti olmak için yeterli bir mazeret olarak görüyordu.

Abby sertçe, "Evet, eğlendik. Seni kırmak istemem ama bütün gece beleşçi davranabilecek kadar da hoş sohbet biri değilsin. Eğlenceli olan arkadaşlarım ve bendim. Güle güle, Richard," dedi.

"Ben gidiyorum o halde. Seni tekrar arayayım mı?"

Richard arkasına dönüp gitmeden önce Abby, "Tabii, çıkmaz ayın son çarşambası arayabilirsin," dedi.

Sean kızların histerik kahkahalarını bölerek, "Ne sinir bozucu bir herif," diye söylendi. Kalkıp birer içki daha aldı. Abby'nin gerçekten bir içkiye daha ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

"Neden ben?" diye mırıldandı. Tara arkadaşına sınıksı sarılıp bunun sadece kötü şans olduğunu söyledi.

Abby, "Ah, Tanrım. Kötü şans aylardır peşimi bırakmadı. Önceki hayatımda sürtük müydüm neydim? Aklımı yitirmek üzeriyim. İrlanda'nın erkeklerinin nesi var böyle?" deyip içkisinden büyük bir yudum aldı.

Tara, "Hepsi kör, tatlım. Neyi kaçırdıklarının farkında değiller. Ama dürüst olalım, şu ahmak İrlandalı değildi," diyerek arkadaşını teselli etti.

"Bu doğru. Gelecekte yerli halka tutunacağım. En azından onlar söz konusu olduğunda ne beklemem gerektiğini biliyorum," dedi Abby.

"Böyle bir şey olduğunda yapılacak tek bir şey vardır!" diye haykırdı Sean. "Tekila içmek!"

Abby, "Şimdi anlıyorum bu herifi neden sevdiğini, Tara! Kriz anında ne yapılacağını iyi biliyor!" deyip güldü.

18. BÖLÜM

Tom ve Gerry, Rose Tree Manor'un oturma odasında oturmuş konyaklarını içiyorlardı, harika bir dört çeşit yemek menülerini evvel bitirmişlerdi. Tom Cumberland soslu, ev yapımı bir kıymalı böreği silip süpürmüş, ardından biberiyeli, sarımsaklı kızarmış kuzu göğsünü bitirmiş ve sonunda ağız sulandırıcı bir cheesecake'i de midesine indirmişti. Gerry bile diyetini boş vermişti, çünkü menü çok çekiciydi. Başlangıç olarak kaplan karidesi, ana yemek olarak levrek yemiş, tatlı için de crème brûlée tercih etmişti. İkisi de güçlkle hareket ediyordu. Yemekte ayrıca güzel bir şişe Sauvignon Blanc içtiklerinden oldukça keyifliydiler. Fiona daha fazla rahat edeceklerini düşündüğünden oturma odasına çekilip kahve ve konyaklarını orada içmeleri için ısrar etmiş ve bunda haklı çıkmıştı.

"Sence hakkımızda ne düşünüyorlar?" diye sordu Gerry. "İnsanların birkaç tuhaf bakışını yakaladım." Gerry insanların onlara karşı gösterdikleri tepkilerle çok ilgilenirdi. Eşcinsel olduğunu açıkladığında ailesi Gerry'yi evlatlıktan reddetmişti, sonuç olarak bu konuda güvenini kaybetmişti. Tom bunu hiç umursamazdı. Halinden hoşnuttu, erkek arkadaş edindiğinde çok mutlu olmuştu. Üstelik şanslıydı. Ailesi cinsel yönelimini biliyordu ve önyargıların daha yoğun olduğu kırsal bir yerde yetişmiş olmasına rağmen pek çok insanı şaşırtarak onu tamamen desteklemişlerdi. Ailesi inanılmazdı. "Milletin canı cehenneme," deyip onu oğulları olduğu için sevmeyi tercih etmişlerdi.

"Dinle, tatlım. Bu tip bir yer için alışılmadık olduğumuzdan eminim. Ama Rose Tree Manor'un daha önce eşcinsel çiftleri ağırlayıp ağırlamadığını nereden bilelim? Fiona'yı mı kast ediyorsun, sevgilim?"

Gerry kaygıyla, "Evet, sence biliyor mu?" diye sordu.

"Tabii ki biliyor, Gerry. Çift kişilik odada kalıyoruz, kayıt yaptırdığımızda bunu fark etmiştir. Herkes biliyor. Hatta hakkımızda konuştuklarını bile söyleyebilirim. Çok doğal."

Gerry merakla, "Yani hiçbir şey için endişelenmemeli miyim?" diye sordu.

Tom, "Evet, aşkım, endişelenmemelisin. Hafta sonu kaçamağı yapan birbirine âşık bir çiftiz. Kamuya açık alanda kimseye satışmıyoruz, bu yüzden rahatsız edilmeyiz. Kaygılanma," deyip rahatlatmak için Gerry'nin elini tuttu.

Tam o sırada kısa boylu, tombul, yanakları al al bir kadın yanlarına geldi. "Merhaba Bay Whelan ve Bay O'Leary. Ben Bayan Murtagh. Kocam bana sizlerle tanıştığını söyledi."

Tom ve Gerry sıçrayıp birbirlerinin elini bıraktılar, kadını cesaretlendirmek istercesine gülümsediler.

"Bizimle bir şey içmek ister misiniz, Bayan Murtagh?" diye sordu Gerry. "Bir süre sizinle sohbet etmek isteriz."

Kadın, "Ah, sohbetinizi bölmek istemem," deyip tereddüt etti.

"Bölmezsiniz, sizinle biraz sohbet etmek isteriz. Bay Murtagh da buralarda mı? Ona da bir içki ısmarlamak isteriz," diye devam etti Tom.

Kadın oturma odasını işaret ederek, "Kocam barda. Burada pek rahat etmez," dedi.

"Neden hepimiz barda toplanmıyoruz? Haydi, yolu gösterin!" dedi Tom.

Bara gittiklerinde içkiler sipariş edildi, Bay Murtagh kendine Powers viski söyleyince Gerry kıkırdamaya başladı. Tom'a on avro borçlanmıştı. Parayı vermezse tahammül edilemez hale gelirdi, çünkü Tom haklı olduğu ortaya çıktığında çok sevinirdi.

Küçük holde duran masalardan birini kaptılar, Tom kadehini kaldıkları en güzel otelin şerefine kaldırdı. Birkaç dakika boyunca otel hakkında konuştuktan sonra Bayan Murtagh, Catherine'i sordu.

"Otuz yılı aşkın zamandır onu görmedim. Ne acı, biz gerçekten iyi arkadaşık," diyerek sızlandı.

Tom sempatik bir tavırla, "Maalesef bu sıklıkla olur. İnsanlar irtibatı kaybediyorlar," diyerek durumu onayladı.

"Kitty nasıl?" diye sordu kadın.

"Aslında gayet iyi. Eminim Bay Murtagh size Catherine'in ne işle uğraştığını söylemiştir. Kafesi çok başarılı, öğlen yemeği saatlerinde çok yoğun oluyor," dedi Tom.

"Yemek yaparken eli hep hafifti," dedi kadın.

Tom kadının ne demek istediğinden emin olamadı, ama yine de iyi bir şey dediği kanısına kapıldı. "Catherine'in geçmişte nasıl olduğunu hayal edemiyorum. Onu son yıllarda tanıdım," dedi Tom. Asla doğrudan soru sorma, sadece insanların konuşmasını sağla. Bu sözün işe yaradığını bilirdi.

"İyi bir kızdı. Çalışkandı, sanırım burada mutluydu da. Aynı zamanda çalışmaya başlamıştık; ben kat hizmetlisiydim, o mutfak hizmetlisi."

"Yemek hizmetinden nasıl bu kadar iyi anladığı ortaya çıktı," dedi Gerry.

"Ah, evet, öyleydi. O dönemin şefi olan Bayan O'Reilly'nin bu yeteneği keşfetmesi fazla zaman almadı. Bütün fırın işlerini o yapmaya başladı. Kitty mutfakta malzemeleri karıştırıp yeni bir şey yarattığında çok mutlu olurdu."

Tom şaka yollu, "Umarım sadece çalışıp kendini eğlenceden uzak tutmamıştır," dedi.

"Pek eğlendiği söylenemez," dedi Bay Murtagh. "Haftada bir gün iznimiz vardı. Kitty ile Molly'nin, Molly Bayan Murtagh oluyordu, boş günlerinde bisikletlerine atlayıp Ballymichael'a gittiklerini anımsıyorum."

"Siz de mi oralısınız?" diye sordu Tom.

"Hayır, Tom. Oralı değilim. Ben bir Waterford kızıyım. Ama Kitty'nin ailesi resmen beni evlat edinmişti. Evim çok uzaktaydı, ben de Kitty'nin ailesinin evine giderdim. Ailesi çok hoş insanlardan oluşuyordu. Gerçekten sıcakkanlı ve dost canlısıydılar. Bir de erkek kardeşi vardı. Neydi adı?"

"Noel," diye bilgilendirdi Tom. Artık Avustralya'da yaşıyor, evli, iki çocuğu var."

Tom gerçekte bunu bilmiyordu, bir an tereddüt etti.

"Ne hoş. Catherine hiç onu ziyaret etti mi?"

Gerry sıçrayıp, "Ah, evet. Catherine beş yılda bir Noel'i ziyaret eder. Onlar iyi anlaşırlar," dedi.

"Her zaman öyleydiler," dedi kadın. "Tüm bu konuşmalar beni geçmişe götürdü."

Tom çarçabuk kadına bir kadeh daha Baileys, kocasına da viski söyledi. Alkolün dillerini çözeceğini umuyordu.

Gerry, "Eskiden kesin bir afettin. Ne hoş elmacık kemiklerin ve dudakların var!" diyerek kadına iltifat edince Bayan Murtagh utancından kızardı.

"Ah, güzel bir kızdı," dedi kocası. "İkisi de tablo gibiydi. Benim Molly'imın güzel, siyah saçları, Kitty'nin de kızılımsı sarı renginde, lüleleri vardı. Onları kovalayıp duran birkaç genç oğlan vardı. Molly'yi çıkmaya ikna etmek için çok uğraşmıştım."

"Ama sonunda onu elde etmişsin! Ne kadar romantik!" dedi Gerry.

Kadın hafif kızarak, "Öyle oldu, sanırım. Ona evet diyene kadar her hafta başımın etini yedi," dedi.

"Böylece Ballymichael'a yaptığınız haftalık gezilerinize son mu verdiniz?" diye sordu Tom.

"Bir bakıma. Zamanımı bu adamla geçirmeye başladım. Ama yine de Kitty'nin evine gittiğim zamanlar da oldu."

Tom, "Kitty'nin de erkek arkadaşı var mıydı?" diye gelişigüzel soruverdi.

"Hayır, yoktu. Birkaç randevusu olmuştu ama ciddi şeyler değillerdi."

"Ya şu güvenlik memuru?" Bay Murtagh karısına sordu. "Onunla çıkmamış mıydı?"

"Ah, evet, bu doğru. Adı Robert Hegarty'ydi. Kitty'ye çılgınca âşıkta ama Kitty onunla pek ilgilenmemişti. Sanırım adamın kalbini kırdı."

Tom bu bilgiyi duyunca daha dikkatle dinlemeye başladı. Robert Hegarty sonradan Catherine'in kuzeni Mary'yle evlenmişti. Bu oldukça ilginçti. Aynı küçük kasabada Robert Hegarthy adında iki farklı adam olması fazla tesadüfi olurdu.

"Kitty çok içer miydi?"

Bayan Murtagh, "Bu oldukça tuhaf bir soru," diyerek sert bir yanıt verdi. Bu adamlar otuz yıl öncesiyle fazla ilgiliydiler. Eski arkadaşı hakkında fazlaca dedikodu yaptığı düşüncesine kapıldı.

Tom kadını zorladığını fark edip geri adım attı. Ustalıkla, "Ah, özür dilerim Bayan Murtagh. Sadece meraktan. Catherine hep benim yaşam tarzımla dalga geçer. Eve dönmeden önce komik birkaç hikâye yakalayabilir miyim diye düşünmüştüm," dedi.

Bayan Murtagh rahatladı. "Üzgünüm ama anlatacak pek hikâye yok. Kitty içki içmezdi. Sarhoş olduğunu hiç hatırlamıyorum. Kontrolü kaybetmekten hoşlanmazdı ve sarhoş adamlardan nefret ederdi."

Birkaç dakika daha süren sohbetten sonra karı koca misafir-perverlikleri için Tom ve Gerry'ye teşekkür edip gittiler. Bayan Murtagh, Tom'a telefon numarasını verip Catherine'e ulaştırmasını rica etti. Onunla sohbet etmekten hoşlanacaktı. Tom şu ana kadar edindiği bilgilerden dolayı gayet memnundu. Artık izini sürmesi gereken başka biri vardı. Robert Hegarthy, Grace'in babası olabilir miydi? Gerry de aynı şeyi düşünüyordu.

Gerry, "Sevgilim, Catherine kuzenini üzmemek istemediği için Grace'in bilmesini istememiş olabilir mi?" diye sordu.

"Kuvvetle muhtemel, Gerry. Üstelik sarhoş olduğu için kimden hamile kaldığını bilmediğini söylemesi de suya düştü. Bayan Murtagh eski dostunu gizlemediğine göre Catherine sürekli

içen, sarhoş olup tanımadığı biriyle uyumayı önemsemeyen biri olamaz."

"Peki şimdi ne yapacağız, Tom?"

"Sanırım sabah arabayla Ballymichael'a gitmemiz gerekiyor. Gidip köyü ziyaret edelim. Bakalım, bir şeyleri gün yüzüne çıkarabilecek miyiz."

19. BÖLÜM

Grace televizyonun karşısında bağdaş kurup *İtfaiyeci Sam*'e kendini kaptırmış olan oğlunu seyrediyordu. Oğlunun ısıldayan yüzüne bakıp mutfığa doğru gittiğinde Liam'ı paspasla kovayı çamaşır odasına taşıırken gördü.

Liam, "Koridoru temizledim," dedi.

"Yine Jack'in marifeti mi?" diye sordu Grace. Üç yaşındaki oğulları dünyanın en sakar çocuğuydu ve sürekli yere süt veya meyve suyu dökerdi. Bazen ellerinde paspasla Jack'in arkasından koşturdukları olurdu.

Liam kusursuz bir biçimde oğlunun ses taklidini yaparak, "Evet. Ama kazaya oldu," diye yanıt verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Az önce Tom'a bir mesaj bıraktım. Wexford'a gitti hani. Muhtemelen şu aşamada henüz paylaşacak bir bilgi bulamamıştır ama çok merak ediyorum."

"Eğer babanın kim olduğunu bulabilecek biri varsa o da Tom'dur. Nasılsın?"

Grace, "İnsanların nasıl hissettiğimi sormalarından bıktım artık, o kadar!" diye gürlledi ama bunu der demez kendisini berbat hissetti. "Özür dilerim. Sadece kanserin hayatımda yer etmediği bir gün yaşamak istiyorum."

Liam yemek masasının önünden bir sandalye çekip Grace'in yanına oturarak, "Anlıyorum. Konuş benimle," dedi.

Grace, "Ah, bugünlerde her konuşma dönüp dolaşıp benim kanserime geliyor. Dört ya da beş dakikadan fazla bu konuyu

içermeyen bir sohbet ettiğimi anımsamıyorum. Yediğimin içtiğimin, üşüyüp üşemediğimin izlenmesinden bıktım usandım; dürüst olmak gerekirse bunlar epeyce bunaltıcı," diye itiraf etti.

"Sanırım bunu çözebiliriz," dedi Liam. "Tamam, git hazırlan. Dışarıya çıkıyoruz. Plan program yapabilmem için bana bir saatlik süre ver, sonra çıkalım."

Heyecanı sesine yansıyan Grace, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Liam kız arkadaşına kapıyı işaret ederken, "Evet, gerçekten," diye yanıt verdi. "Git de hazırlan, Jack de hazır olsun."

Bir saat sonra üçü birden yola çıkmak için Liam'ın arabasına sıkıştılar.

Jack heyecanla, "Nereye gidiyoruz, baba?" diye sordu.

"Önce sinemaya gidiyoruz!" dedi Liam.

Grace kuşkuyla bir tavırla, "Ben de mi?" diye sordu. Kalabalıktan dolayı enfeksiyon kapabileceğinden ötürü kamuya açık alanlara gitmekten olabildiğince kaçınıyordu.

Liam, "Evet, sen de," dediğinde eşinin yüzündeki şüpheli ifadenin neşeye dönüştüğünü fark edip gülümsedi. Sinema kelesinin en sevdiği iki kişiyi bir araya getirmesi heyecan verici bu durumdu.

"Dondurma da yiyebilir miyim? Lütfeeennnn," diye yalvardı Jack.

"Ah, kesinlikle dondurma da olmalı," dedi Grace. "Her birimize en az iki top," derken parmağını Liam'a doğru salladı.

Liam, "Bugün kesintisiz hizmet var. İsteddiğiniz zaman tıka basa yiyebilirsiniz," deyince çığlıklardan dolayı neredeyse sağır oluyordu.

Bir saat sonra büyük perdenin önüne oturup Ben & Jerry's dondurmalarını kaşıklamaya başladılar, filmdeki Disney kötü karakterinin giriştiği kötülükleri izlerken kanser düşüncesi Grace ve Liam'ın zihninden uçup gitti. Film bittiğinde yavaş yavaş arabaya döndüler, Grace biraz gönülsüzdü.

Liam eşinin kederli yüzünü görünce, "Yüzün neden asık?" diye sordu.

"Eve gitmek istediğimden emin değilim." Sesi üç yaşında bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı.

"Kim eve gideceğimizi söyledi ki? Lunaparka gidiyoruz."

Liam var olan tüm arama motorlarını kullanarak internette çığınca bir araştırma yapmış ve sonunda harika bir lunapark bulmuştu. Dún Laoghaire'de içinde lunapark olan bir festival vardı. Grace adrenalin tutkunuydu, bu fikri beğeneceğini düşünmüştü.

"Harikasın baba!"

"Evet, harikasın baba!" Grace vites koluna doğru eğilip Liam'a bir öpücük verdi.

Dublin'den Dún Laoghaire'ye kadar trafik çok da yoğun değildi ve çok geçmeden Grace "Aksiyon" adında bir rollercoaster'a binip oturağına kayışla bağlanmıştı. Liam, Grace'in ilk binen olması konusunda ısrar etti. Daha sonra başka makinelere binmesi için Jack'in bol zamanı olsun istemişti. Böylece lunaparkı birkaç dakika taradıktan sonra Aksiyon'a kesinlikle binmesi gerektiğine karar verdi. Makine, bacakları farklı yönlerde uzanan dev bir örümceğe benziyordu. Jon Bon Jovi'nin söylediği *Living on a Prayer* adlı şarkı kulaklarında patladığında Grace kalp atışlarının hızlanmaya başladığını fark etti. İki erkeğe de çarçabuk el salladı, ikisi de boyunlarını turna gibi uzatıp metal bir oturakta oturan Grace'in usulca havada hareket edişini izlerken Grace gözlerini yumdu.

Bam! Makine havalandığında Grace yukarı doğru süzülüyüğünü hissetti, sonra aniden alçaldı ve etrafında hızla dönmeye başladı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu, aylardır kendini bu kadar canlı hissetmemişti. Dönme esnasında çığlık attı, makinenin yarattığı kaos ve gürültü arasında sesinin kaybolup gideceğini bilmenin güvenini yaşadı. Gözlerini açtığında yukarıda, zirvesinde olduğunu fark edip gökyüzüne baktı. Gördüğü kusursuz beyaz bulutların tembelce gezindiği masmavi bir gökyüzüydü.

"Hâlâ buradayım. Hâlâ hayattayım. Beni duyuyor musun?" diye gök kubbeye haykırdı. Neşeli, canlı ve her şeyle yüzleşmeye hazırdı. Makine tekrar dönmeye başladığında yana kaydı ve coşkuyla çılgık attı.

Makinenin süresi dolduğunda yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti. Çarçabuk gözyaşlarını silip Liam'a koştı, kollarını boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. "Bugün için teşekkürler," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye yanıt verdi Liam. Duygulandığı için sesi titremiştir.

Jack ikisinin de bacaklarını çekiştirip huysuzca, "Bana da sarılın," diye sitem etti.

Kahkahalara boğuldukları an Liam oğlunu tutup kucağına aldı, izleyenlere karşı kayıtsız bir tavır sergileyerek birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Jack üç yaşındaki tipik bir çocuk gibi, "Şimdi sıra bende!" dedi.

Grace gülümseyerek, "Evet, sıra sende," diye karşılık verdi. Bir gün sonra yeni bir kemoterapi seansı daha vardı, bunu anımsar anımsamaz bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı. Bugün kansersiz bir gündü.

Lunaparkta Jack'in şişme kaydıraktan her defasında yeniden kaymasını seyrederek saatlerini geçirdiler.

Liam, Jack'i sonunda ayrılmaya ikna etmeyi başardığında, "Jetonlar için ödediğimiz parayla eve bir kaydırak alabilirdik!" diye homurdandı.

"Eve mi?" diye sordu Grace. Araba koltuğuna bağlandığında Jack çok uykulu görünüyordu.

"Hayır, henüz değil. Önce bu kaydırakçı oğlan büyükannesinin evine yatılı misafir olarak bırakacağız. Ve biz baş başa kalacağız. Siam'da yer ayırttım."

Grace kaşlarını çatarak, "İptal edebilir miyiz?" diye sordu.

"Kötü mü hissediyorsun? Ah, hayır, Grace. Seni çok yordum, öyle değil mi?" Endişesi yüzünden okunuyordu.

Grace gülümseyerek, "Kötü mü? Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim Liam! Hayır, sadece aç değilim. Ama başka bir şey yapabiliriz," diye yanıt verdi.

Liam "Yani?" diyerek birden canlandı.

Grace "Yani... Haydi, Jack'i büyükannesinin evine bırakalım, çünkü ikimiz için planlarım var!" diye karşılık verip kıkırdadı.

20. BÖLÜM

Tom ve Gerry Ballymichael'e gidiyorlardı. Barın kapanış saatine kadar konyak içtikleri için ikisinde de hafif bir akşamdan kalmışlık vardı. Gerry "bavul" diye adlandırdığı göz altlarındaki torbaları gizlemek için Guess güneş gözlüğünü takmıştı! Tom son durumu öğrenmek için sabah Liam'ı aramıştı. Grace bugünkü tedavisini tamamlamış ve şu an evde istirahat etmekteydi. Liam kemoterapinin gitgide kolaylaşacağını tahmin ediyordu, çünkü bu kez Grace'in midesi bulanmamıştı, sadece çok yorgundu. Kısa bir sohbet ve öğrendikleri yeni bilgiler için telefona çıkmıştı. Tom konuşmaları boyunca Grace'e Murtagh ailesinden bahsetmişti. Aldığı bilgiler karşısında şaşırmış ve açık bir şekilde heyecanlanmıştı.

"Sence Robert Hegarty babam olabilir mi?" diye sordu Grace.

"Şimdi hayal gücünü harekete geçirme, Grace. Bildiğimiz tek şey adamın annenle bir dönem çıkmış olması. Bayan Murtagh ne zaman birlikteliklerini sona erdirdiklerini tam olarak bilmiyor, bu konuda onu daha fazla zorlayamadım. Zamanlama belki de Catherine'in hamile kalmasıyla örtüşmüyordur."

"Biliyorum, Tom. Fazla heyecanlanmayacağıma dair söz veriyorum ama sonuçta bu da bir başlangıç!"

Babasının izini sürme ümidi ve olasılığı, Grace'e yeni bir canlılık katıyordu.

"Liam ve Grace gerçekten mutlu görünüyorlar, değil mi?" diye sordu Gerry.

"Evet, öyle görünüyorlar. Şükürler olsun, Liam başardı. Düşünsene, Grace'in hayatına tekrar girmeseydi kızcağızın hali Jack'le ne hale gelirdi?"

"Biliyorum, düşüncesi bile kötü," diye yanıt verdi Gerry. "Bu kader, Tom. Her şey olacağına varır."

Tom, Gerry'ye gülümsedi ve vardıklarını söyledi.

Ballymichael taş duvarları ve küçük kulübeleriyle tatlı bir köydü. Sanki ellili yıllardan bir film setine gelmiş gibiydiler. Fakat sonra 2013 yılında olduklarını tokat gibi yüzlerine vururcasına bir Mace işareti gördüler. Köyde okul, postane, kilise, Mace marketi, ufak kuaförler ve tabii ki üç tane bar: Daltonlar tarafından işletilen Kinsellas, Whelan ve The Village Inn vardı. İrlanda'daki en küçük köylerde bile seçme şansı olması için en az üç bar bulunduğunu görmek Tom'u şaşırtmamıştı. Bir şeyler içmek için saat çok erkendi, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Tom tepenin üstünde, kiliseden hemen sonra konuşlanmış olması gereken Catherine'in eski aile evini bulmak istiyordu.

Kısa bir gezintiden sonra bir çift yıkık bungalova yaklaştılar, arkadaki üç numaralı kulübe Catherine'in doğup büyüdüğü ev olmalıydı.

"Grace'in büyükanne ve babasının hayatları boyunca burada yaşadığını hayal et," dedi Gerry. "Tuhaf, değil mi?"

"Tuhaf olan ne?" diye sordu Tom.

"Catherine hamile kaldığında köyünü terk etmeseydi Grace de burada doğup büyüyecek ve muhtemelen bizler onunla tanışamayacaktık."

Gerry ürkerek, "Çok iç karartıcı bir düşünce bu, Tom. Grace'in olmadığı bir hayat düşünemiyorum. Ya da Jack'siz. Tanrım, dediğin gibi olsaydı muhtemelen Tara'yı, Sean'u, Abby'yi de tanıyamayacaktık," dedi.

"Ee, şimdi ne yapmak istersin?"

Tom etrafına bakınırken, "Emin değilim. Biri geçer de onlara bu evler hakkında bir şeyler sorarız diye umut ediyordum," dedi.

"Sanırım şansın yaver gidiyor, 1 numaralı evden biri çıkıyor gibi." İlk kulübeden çocuk arabası iten bir kadın çıkıvermişti. Gülümseyip selam verdi.

Gerry biraz ilerleyip hayranlık dolu bakışlarla, "Ne kadar güzel bir bebek. Kaç yaşında?" diye sorunca Tom da kumru gibi cıvıladı.

"Altı haftalık. Benim küçük meleğim. İsmi Mia."

"Çok güzel!" diye karşılık verdi Gerry. "Yeni bebeği olan bir anneye göre harika görünüyorsunuz."

Genç kadın bu iltifat karşısında keyiflendi. Tom, Gerry'yi bulduğu için bir kez daha Tanrı'ya şükretti. Böylesi durumlarda gerçekten çok başarılıydı, rahatsız edici hiçbir tavrı yoktu. Kadınlar genelde onunla çabucak anlaşırırdi.

"Çok güzel evler. Gerry ve ben, bu arada benim adım Tom, köye yerleşmeyi düşünüyoruz, bunlardan biri harika bir ev haline gelebilir." Tom orada bulunma nedenleriyle ilgili bilgi vermek istemişti.

"Merhaba Tom ve Gerry." Kız adlarını duyduğunda kıkırdadı ama sonra kabalığından ötürü özür diledi.

"Önemli değil. Hep başımıza gelir." Evet, bu doğrudu. İrlanda'da gay olmak yeterince zordu, bir de üstüne çift olarak isimlerinin çizgi film karakterlerini anımsatması daha da kötüydü.

"Adım Michelle. Bu evler çok güzel. Dörder yatak odaları var ve oldukça ferah. Ballymichael güzel bir köydür ama bu konuda önyargılıyım."

"Ah, neden?" diye sordu Tom.

"Hep burada yaşadım. Ailem de bu köyde yaşıyor!"

Gerry gülümseyerek, "Bu güzel bir şey değil mi?" diye sordu. "Bu kulübelerde yaşayanları tanıyor olmalısın. Sence bu evleri satarlar mı?"

Michelle bir an soruyu düşündü ve Tom bir tür suçluluk his-sine kapıldı. "Şey, 2 numarada Bayan Doyle yaşıyor, kırk iki senedir burada. Herhangi bir yere taşınacağını sanmam."

Tom cesaret verici bir biçimde gülümsedi. İşte bu harikaydı. Belki de Bayan Doyle'u bir süre sonra ziyaret etmelilerdi. Dunne ailesini tanıyor olmalıydı.

"3 numaralı ev kiralandı. Şu an o evde üç erkek yaşıyor. Hoş çocuklar, bir grupları var, konser falan veriyorlar."

Tom sohbet sırasında Michelle'e, "Böyle bir yerin kiralanacağını hayal edebilir miydin?" diye sordu.

"Hayır, edemezdim. Sahipleri olan Bay ve Bayan Dunne öldü ve çocukları evi kiraya verdiler."

"Burada yaşamak istememeleri üzücü, öyle değil mi? Burada doğmuş olsaydım asla ayrılmazdım," dedi Tom.

Michelle bu iki adamın evlerle bu kadar çok ilgilenmesinden keyif aldı. "Sanırım oğulları Noel Avustralya'da, kızları Kitty de ülkenin iç kısımlarında bir yerde yaşıyor. O asla buraya gelmez, bu gerçekten tuhaf. Kira işleriyle kuzeni ilgilenir."

"Eh, işlerini kolaylaştırıyor olsa gerek," dedi Tom. Şüphe uyandırmadan sorgulamaya nasıl devam edeceğini düşündü. Gerry tekrar meseleye el attı.

"Michelle, burayla ilgili ufak bir dedikodu var bence. Memeleketini hiç ziyaret etmeyen bir kız! Haydi ama, çıkar şu baklayı ağzından!" dedi Gerry.

Michelle güldü. Bu adamlar çok komikti ve kesinlikle Ballymichael'dakilere benzemiyorlardı. Kesinlikle eşcinseldiler, en azından Gerry öyle olmalıydı. Tam bir eşcinsel gibi konuşuyordu. Michelle sır verircesine, "Şey, bu ben doğmadan önceydi. Ebeveynlerimle yaşıt olan Kitty'den söz ediyorsunuz, çocukken duyduğum dedikodulardan fazlasını bilmem. Yıllardır isminin telaffuz edildiğini duymamıştım," dedi.

"Ah, tatlım şimdi iyice meraklandım. Söz, ağzımı sıkı tutacağım."

"Kitty hakkında bildiğim tek şey yirmili yaşlarında hamile kaldığı. Bebeğin babasının kim olduğunu söylemediği için babası Kitty'yi evlatlıktan reddetmiş. Dublin'de manastır benzeri bir yere gönderilmiş, bebeğin evlatlık verildiğini sanıyorum."

"Ne korkunç! Zavallı kız," dedi Gerry. Bu kez rol yapmıyordu. Bu ne yazık ki hüznü ve gerçek bir hikâyeydi.

"Evet, öyle olmalı. Minik Mia'mdan vazgeçtiğimi hayal bile edemem." Michelle uyuyan minik bebeğine bakıp hafifçe yanığına dokundu.

"Bebegin babasını daha sonra bulmuşlar mı?" diye sordu Tom.

"Sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla olayın asıl tuhaf yanı da oydu. Öyle görünüyor ki Kitty evlilik dışı hamile kalacak tipte bir kız değilmiş. Erkek arkadaşı olmamış, en azından ciddi bir ilişkisi olmamış. Sanırım babasını kahreden şey tam da buydu. Bebeğin babasının kim olduğunu öğrenmek istemişti, böylelikle kızını adamla evlendirebilirdi. Ama Kitty adamın adını söylememiş. Bunun üzerine öfkelenen babası kızını evden atmış."

"Ya annesi?" diye sordu Gerry.

"Bayan Dunne irtibatını koparmadı galiba. Ama gizlice görüşmüşler. Bay Dunne yaşadığı süre içinde kızının isminin telaffuz edilmesini dahi yasaklamış."

Tom ve Gerry hikâyeyi sessizce dinlediler. Catherine için ne korkunç bir hatıra.

"Bundan roman olur resmen, değil mi?" diye sordu Michelle.

"Aynen öyle," dedi Tom. "Bahse girerim böyle bir köyde bebeğin babasının kim olduğuna dair dedikodular olmuştur."

"Elbette olmuştur ama korkarım ben bilmiyorum. Dediğim gibi ben o zamanlar çocuktum. Her neyse, gitmem gerek. Uyanıldığında Mia'yı doyurabilmem için gidip biraz alışveriş yapmam lazım. İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum."

Michelle uzaklaşırken Tom dönüp Gerry'ye, "Hmm. Çok ilginç. Zavallı Catherine," dedi. "Haydi, köye dönüp barın öğle yemeği için açılıp açılmadığına bakalım."

"Midenden başka bir şey düşünmez misin sen?" diye haykırdı Gerry. "Ben hâlâ kahvaltıyla tıka basa doluyum."

Dolambaçlı yollardan geçerek köy meydanına inip Daltons'ta yaşam belirtileri buldular. Barın arkasında çalışan göz kamaştı-

rı, yaşlıca bir hanım, Catherine'e çok ama çok benziyordu. Bu kadın Catherine'in kuzeni Ann Dalton olmalıydı. Tom ve Gerry bara oturup iki kahve sipariş ettiler. Kadın kahvelerle döndüğünde Tom yiyecek bir şeyler olup olmadığını sordu.

"Her gün bir spesiyalimiz olur. Bugün Çoban Aşı var. Güzelidir. Kocam aşçı. Ama daha hafif bir şeyler tercih ederseniz çorba veya sandviç de yapabiliriz."

Tom kederle, "Kulağa hoş geliyor. Bu hafta sonu yemeğe aşırı düşkünlük gösterdik. Tam bir İrlanda kahvaltısı ettik, o yüzden belki çorba ve sandviç yesek daha iyi olur," dedi.

Gerry onayladığını belirtmek için başını salladı. Parmağıyla Tom'u işaret ederek, "Bu adam tüm İrlanda için yiyor. Sadece çorba alalım, lütfen," dedi.

Kadın gülümseyerek, "Patron sizsiniz," dedi.

Tom, "Evet, öyle. İsmim Tom, o da Gerry," deyip kadına elini uzattı.

"Tanıştığınıza memnun oldum. İsmim Ann. Kocam Pat mutfakta yemek pişirmekle meşgul. Siparişinizi iletmeme müsaade edin."

"Grace'e benziyor, değil mi?" diye fısıldadı Gerry. "Ona da Catherine'i tanıdığını söyleyecek misin?"

"Henüz değil. Şimdilik akışına bırakalım."

"Rose Tree Manor'da mı kalıyorsunuz?" diye sordu Ann.

"Evet, orada kalıyoruz. Bu sabah biraz keşif yapmak istedik. Köy gerçekten çok güzel."

Ann gururla, "Evet, güzeldir. Tüm hayatım burada geçti," diye karşılık verdi.

"Köydeki güzel evlere göz attık. Tepede kiraya verilmiş bir ev var. Numara 1'deki Michelle bize evden bahsetti," dedi Tom.

Ann kaşlarını kaldırarak, "Evi biliyorum," dedi.

"Şey, Michelle bu evle köyden birinin ilgilendiğini söyledi. Bize bir isim vermedi. Kim olduğunu bilme şansınız var mıdır?" dedi Tom.

"Şanslısın, Tom. Kira işlerine ben bakıyorum. Bahsettiğin ev kuzenlerime ait. Ne bilmek istiyorsun?"

Tom sırtıarak, "Ne güzel tesadüf. Küçük yer olunca demek böyle oluyor," dedi. "Yazın kalmak için köyden bir ev satın almak istiyoruz. Düşündük ki önce birkaç haftalığına bir ev kiralamak daha iyi bir fikir. Köye, eve alışabilmek için."

"Bu adam bir dâhi," diye düşündü Gerry.

"Korkarım o evle ilgili size yardımcı olamam. Şu an kiralık değil. Kural olarak kısa dönemli kiralamalar yapmam. Şu anki kiracılar bir yıllık sözleşme imzaladılar. Bu daha kolay," dedi Ann.

"Peki ya sahipleri? Onlar da evi kullanıyor mu?" diye sordu Tom.

"Hayır, kullanmıyorlar. Pat'in sesi geliyor. Bir dakika, gidip yemeğinizi getireyim."

"Peki ya şimdi ne olacak? Pek bir şey anlatmıyor," dedi Gerry.

"Farkındayım. Biraz daha arsız davranacağım, ne tepki vereceğini görelim. Kaybedecek bir şey yok."

Ann havuçlu, kişnişli bir çorbayla ince dilimlenmiş kahve-rengi, sodalı ekmek getirdi. Çok lezzetliydi. Yemeklerini sessizce yiyip kâselerini silip süpürdüler.

"Harikaydı, Ann. Şefe iltifatlarımızı ilet!" dedi Gerry.

"Beğenmenize sevindim."

"Sence 3 numaralı evin sahipleri evi satar mı?" diye sordu Tom.

Ann çabucak, "Hayır, satmazlar. Böyle bir seçenekle ilgilenmiyorlar," diye yanıt verdi.

Tabii, diye düşündü Tom. Çıta'yı yükseltme zamanı gelmişti. Tom dobra dobra, "Kızın evi satmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Oradaki kötü hatıralarını bir düşünsene," dedi.

Ann bardakları temizlemeyi bırakıp Tom'a ne demek istediğini sordu.

"Michelle mülk sahiplerinden birinin Avustralya'da, diğerinin de ülkenin iç kısımlarında bir yerde yaşadığından söz etti. Kız yıllar önce evlilik dışı bir ilişkiden hamile kaldığı için babası tarafından evlatlıktan reddedilmiş."

Ann öfkeyle, "Michelle'in bunu size anlatmaya hakkı yoktu!" dedi.

"Ah, lütfen, Michelle'e kızmayın. Dedikodu yapmadı, doğruyu söylüyorum. Sadece evle fazla ilgilendiğimiz için konu oraya kadar geldi," diyen Gerry başlarının belaya girebileceğini düşünüp umutsuzluğa kapıldı. "O kızın durumunda olmak ne demek bilirim," diyerek konuşmasını bitirdi.

Ann, "Hamile kalıp sokağa mı atıldın?" diyerek dudak büktü.

"Hayır, ama ben de ailem tarafından evlatlıktan reddedildim. Ben eşcinselim. Bu durumdan hoşlanmadılar."

"Ah, özür dilerim, Gerry. Bu korkunç," diyen Ann birden yumuşadı. Gerry çok hüzünlü görünüyordu.

"Sanırım bu yüzden bu kızın hikâyesiyle çok ilgilendim. İrtibat halinde misiniz?" diye devam etti Gerry.

"Evet, olabildiği kadar. Birbirimizi sık sık görmeyiz ama ara sıra telefonla konuşuruz. Hoş bir kadındır ve neyse ki artık her şey son buldu. Meath'te mutlu bir hayat sürüyor."

"Ah, çok sevindim," dedi Gerry.

"Bebeğin babasını öğrenebildiler mi bari?" diye sordu Tom.

"Tom!" diye haykırdı Gerry. "Bu kadar merak yeter!"

Tom masumane bir tavır takınıp, "Ne?" dedi. "Merak ettim, çünkü gizemli bir roman gibi. Sonunu öğrenmek istiyorum."

Ann güldü. Çeneleri düşmüştü. "Korkarım gizemli romanınızın hiçbir zaman sonu olmayacak. Kuzenim bebeğin babasının kim olduğunu asla açıklamadı. Dost olmamıza rağmen bana bile söylemedi."

"Vay! Sırta bak sen," dedi Tom.

"Evet. Doğrusu ona hiçbir zaman bunu sormadım. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmaz ve bahsi geçtiğinde sessiz kalmayı tercih eder," dedi Ann.

"Birkaç şüpheli de mi yok?" diye sordu Tom.

"Gerçekten yok. O zamanlar bir ton dedikodu olmuştu. Yani böyle bir haberin yayılmasını önleyemezsiniz. Çok zayıf bir kızıydı, o yüzden gebeliği daha ilk aylardan kendini belli etmeye baş-

lamıştı. Herkes bebeğin babasının kim olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu ama gerçek bir ipucu asla bulunamadı."

"İşyerinden biri olabilir mi?" diye üsteledi Tom.

"Bildğim kadarıyla hayır. Kitty, Rose Tree Manor'dan kimse hakkında konuşmazdı. Oranın mutfağında çalıştı, bir başka tesadüf daha, Tom."

Öğle yemeği için iki köy sakini içeri girince Ann onları karşılamak için yanlarına gitti. Tom ve Gerry gitmek için ayaklanıp tezgâha biraz para bıraktılar.

Tom, "Ann, biz gidiyoruz. Belki yarın uğrarız. Güzel yemek için teşekkürler," deyip Gerry ile birlikte kadına el salladı.

21. BÖLÜM

Tom arabada oturmuş şimdiye kadar edindikleri bilgilerin üstünden geçiyor, Gerry de not alıyordu.

"İşte bildiklerimiz bunlar. Catherine on sekizine kadar Ballymichael'da ailesiyle birlikte yaşadı. En yakın arkadaşı şu an köydeki Dalton Bar'ın işletmecisi olan Ann'di. On sekizine geldiğinde Catherine, Rose Tree Manor'un mutfağında çalışmaya başladı. Otelde çalıştığı dönemde Molly Murtagh ile yakın arkadaş oldular. Haftada bir gün izni vardı ve hep ailesini ziyaret ederdi. Bize anlatıldığı üzere Molly de yanında olurdu. Güvenlik memuru Robert Hegarty ile çıktı ama adamın kalbini kırdı. Daha sonra adam Catherine'in kuzeni Mary'yle evlendi. Catherine içki içmezdi. Yirmi beşinde gebe kaldı. Ailesi durumu öğrendiğinde feryat etti. Catherine bebeğin babasının kimliğini açıklamak istemedi. Babası öfkelenip kızını evlatlıktan reddetti. Annesi gizlice Catherine'le görüşmeyi sürdürdü. Kaçırdığım bir şey var mı, Gerry?"

"Hayır, sanırım hepsi bu kadar. Hâlâ olası bir şüpheliye ışık tutan bir bilgi yok, değil mi?"

"Hayır, yok. Ve doğruyu söylemek gerekirse bence Ann Dalton'un sakladığı bir şey yok. Bu arada oldukça etkileyiciydin, aşkım. Sana gerçekten güvendi. Michelle de. İlerde seni tüm araştırmalarımıza dahil edeceğim."

Gerry sevgilisinin övgülerinden dolayı keyiflendi. Tom için tuttuğu notlara göz attı. Okunaklı olduğundan ve bir şey kaçırmadığından emin olmak istedi. Pek çok insanın onu büyük bir

dram kraliçesi olarak gördüğünü bilirdi ama gerekli durumlar-
da ciddi olmayı da bilirdi.

Tom arabanın camından çevreye bakındı. Bu köyde biri
Grace'in babasının kim olduğunu biliyordu. Bundan emindi. Bu-
gün görüşecekleri iki kişi daha vardı: 2 numarada oturan Bayan
Doyle ve Garda Hegarthy.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gerry.

"Çiçek almaya. Yaşlı bir hanıma kısa bir ziyarette bulunaca-
ğız," dedi Tom.

On dakika sonra Bayan Doyle'un kapısını çaldı. Zihninde ya-
rım yamalak bir planı vardı. İnsanların konuşmasını ve Grace'in
babasının kimliğiyle ilgili bir ipucu edinebilmesi sağlamak için
hikâyeyi biraz değiştirmesi gerektiğini düşündü. Sadece Bayan
Doyle'un çok fazla konuşmamasını umdu. Eğer Ann Dalton veya
Michelle ile karşılaşırsa yalanı ortaya çıkardı. Bu kez Gerry'ye
arabada kalmasını söyledi. Tek başına giderse sonrasında "gey
çift" ile ilişkilendirilme olasılığı daha düşük olurdu. Ballymi-
chael gibi küçük bir köyde arkalarından epeyce konuşulacağı-
nı tahmin ediyordu. Tom arabanın camına doğru eğilip en iyi
Jim Carrey taklidiyle, "Eğer beş dakika içinde gelmezsem, daha
uzun süre bekle!" dedi. Bu cümlesi Gerry'nin şen kahkahasıyla
ödüllendirildi. Onu eğlendirmek kolaydı!

Yetmişli yaşlarının sonuna gelmiş bir hanım kapıyı açtı. Kibar bir
yüzü vardı, Tom'u gülümseyerek karşıladı.

"Bayan Doyle?" dedi Tom.

"Evet, benim."

Tom kadınla tokalaşırken, "İsmim Michael O'Grady." Bu
isim Tom'un soruşturmalarda sıklıkla kullandığı takma adlar-
dan biriydi. Kulağa güçlü ve güvenilir geliyordu. "Yan komşu-
nuz Noel Dunne'ın bir arkadaşım," dedi.

Bayan Doyle gülümseyerek "Noel. Ah, ne güzel sürpriz. Hoş
bir gençti. Nasıl peki?" dedi.

"Şey, her zaman olduğu gibi harika. Buraya geldiğimi duyunca sizi ziyaret edip merhaba dememi rica etti. Size bunları getirdim." Kadına bir demet zambak uzattı. Tam bir buket değildi ama köydeki çiçekçinin elinden en iyi bu gelmişti. Bayan Doyle'un memnuniyetini görünce biraz suçluluk hissetti. Bu işinin bir parçasıydı ama yine de yalan söylemekten nefret ederdi.

"Lütfen, içeri gel, Michael. Az önce çay yapmıştım. Bana eşlik eder misin?"

"Çok sevinirim. Dilim damağım kurudu." Tom büyükannesini ziyaret ediyormuş gibi hissetti. Duvar kâğıdı eflatun çiçeklerle kaplıydı ve bununla uyumlu kenarlıkları vardı; altından bir mumla aydınlatılmış *İsa'nın Kutsal Yüreği* resmi bulunmaktaydı. Bayan Doyle, Tom'u oturma odasına doğru yönlendirdi, odada üstünde güzel porselenlerin gururla sergilendiği büyük, maundan bir konsol vardı. Tom yönlendirildiği biçimde oturup vaat edilen çayın gelmesini bekledi. Çay annesinininki gibi hakiki çay yaprağından yapılmıştı. Bayan Doyle minik gümüşten bir süzgeç kullandı, çay gerçekten çok lezzetliydi. Bu sanki çaya biraz daha lezzet katmış gibiydi. Bir süre Noel ve Avustralya'daki yaşamı hakkında konuştular. Yani kurgusal versiyonunu! Tom gerçekte Noel'in hayatında ne olup bittiğini bilmiyordu ama doğru tahminlerde bulunmak için elinden geleni yaptı. Kitty konusuna gelmek istiyordu ama acele etmek niyetinde de değildi. Sonunda Bayan Doyle'un aralara yolculuk etmesini sağlamaya karar verdi.

"Burası yıllar içinde epeyce değişmiş olmalı, Bayan Doyle," dedi Tom. Beklendiği üzere kadın eski, güzel günler hakkında konuşmaya başladı. Neyse ki konuşmasının sonunda yan komşusu olan Dunne ailesinden bahsetmeye başladı.

"Açıkça görülüyor ki onlara çok düşkünmüşsünüz, Bayan Doyle," dedi Tom.

"İyi komşulardı. Bayan Dunne yakın arkadaşımды. Öldüğünde harap oldum. O günden sonra hiçbir şey benim için aynı olmadı. Hiç evlenmedim ben. O anlamda bir ailem de olmadı, sadece Killenny'de yaşayan iki kuzene sahibim."

"Ah, bu çok zor bir şey. Yalnızlık zor. Peki ya Kitty? Hâlâ onunla görüşüyor musunuz?"

Bayan Doyle bu soru karşısında kederlendi.

"Kitty bana her Noel kartpostal gönderir. Her zaman iyi bir kızdı. Noel ve Kitty çocukken okuldan sonra bana geldiklerinde onlara bir şeyler ikram ederdim. Kitty büyüyüp bölgedeki bir otele çalışmaya gittiğinde izinli olduğu günlerde bana uğrayıp hediyeler getirirdi. Genelde yumuşak jöleler... Onları severdim." Bayan Doyle'un hoş bir gülümseyişi vardı.

Tom da gülümsedi. Catherine hakkında bir şeyler öğrendikçe onu sevmeye başladı.

"Başına gelen utanç vericiydi." Bayan Doyle otuz sene önce-sini anımsayınca yüzü düşünceli bir hal aldı.

Tom birden nezaketle konunun peşine düşebileceğini hissetti. "Noel bana Kitty'nin evden ayrıldığını söylemişti. Annesi için çok zor geçmiş bir dönem olmalı."

"Evet, öyle. Kalbi kırıldı. Ama Kitty'nin babası Bill isminin telaffuz edilmesini bile istemedi. Eski kafalıydı ve kızının başına gelen şeyden dolayı büyük utanç duydu."

"Sizce bebeğin babasının kimliğini biliyor muydu?"

"Hayır, hiç kimse bilmiyordu. Genelde biri gebe kaldığında babasının kimliğine dair mantıklı bir fikriniz olur. Ama Kitty'nin durumu farklıydı. Pek dışarı çıkmazdı. Asla sarhoş olmazdı."

Tom hüsrana uğradı. Dönüp dolaşıp aynı hikâyeye geliyordu. Bir kereliğine sarhoş olmuş olamaz mıydı? Doğüstü bir şekilde gebe kalmış olamazdı ya.

"İzin günlerinde eve geldiğinde ne yapardı?"

"Önceleri hep arkadaşıyla beraber geldi. Adı Molly'ydi sanırım."

Tom gülümsedi. Kadının hafızasında sorun yoktu.

"Genelde evde Bill ve Maura'yla birlikte zaman geçirirler, sonra bir şeyler içmeye giderlerdi. Çok popülerdiler. Bütün erkekler onlara bayılırdı."

"Kitty'nin ciddi bir ilişkisi oldu mu?"

"Robert Hegarty'yle çıktı. Köye güvenlik memuru olarak atanmıştı. Kitty'ye deli oluyordu. Fakat Kitty onunla ilgilenmedi. Adam kızın işten ayrılıp eve taşınmasını ve onunla evlenmesini istedi. Fakat Kitty adamın aradığı kızın kendisi olmadığını söyleyip başlamayan ilişkilerini sona erdirdi."

"Ne zamandı?"

"Sanırım yirmi bir ya da yirmi iki yaşındayken. Dur bir düşüneyim. Evet, doğru. Molly'nin Ballymichael'e ziyaretlerini kestiği dönemdi. Molly evlenmişti."

"Peki ya Kitty? İzin günlerinde ne yaptı?"

"Dürüst olmak gerekirse Kitty dışarı çıkmak istemezdi. İçki içmezdi ve Molly'ye eşlik etmek için Dalton'ların yanına giderdi. Molly orada olmaz; ailesiyle birlikte evde kalırdı. Sanırım Robert'tan kaçınmaya çalışıyordu. Yolları ayrılınca adam fena dağılmıştı."

Tom, "Sizce daha sonra tekrar birlikte olmuş olabilirler mi?" diye derinlemesine bir soru sordu.

"Robert ve Kitty mi? Hiç sanmam. Ortalıkta hiç görünmedi. Üstelik Kitty ortadan kaybolunca adam bir sürü yeni kız arkadaş edindi. Köyden pek çok kızla çıktı. Yıllarca evlenmedi. Kitty'nin kuzenlerinden biriyle tanışana dek."

"Çok ilginç," diye mırıldandı Tom.

"Kitty'yi atlatamadı bence, zavallı Mary sadece kuzeninin dublörüydü. Mutlu bir evlilikleri olduğunu sanmıyorum. Çok yazık, çünkü Mary sevimli bir kadındır."

Bütün bunları dinledikçe Tom, Robert Hegarty'nin Kitty'yi unutamadığı ve sonrasında bir şekilde tekrar birlikte olduklarını, onun da Grace'in babası olduğu fikrine iyice ısınmaya başlıyordu. Catherine hakkında konuştuğu kimsenin dilinden Robert Hegarty'nin adı düşmüyordu.

Bayan Doyle, "Köydeki kiliseye de yardım etti," diye ekledi.

Tom şaşkınlıkla, "Kitty mi?" diye sordu.

"Evet, izin günlerinde orada çalıştı, çiçekleri düzenledi. Peder O'Hara, Kitty'nin işlere hızır gibi yettiğini söylerdi. Hamile

kalmasına çok üzülmüştü. Kitty evden ayrıldıktan sonra her gün ailenin yanına geldi, desteğini Bill ve Maura'dan hiç esirgemedi."

"Eminim ona müteşekkirdirler. Aslında size sormak istediğim bir şey daha var. Noel, Kitty'nin Michael adında bir arkadaşından söz etmişti. Soyadını bilmiyorum. Kim olabileceği hakkında fikriniz var mı?"

Bayan Doyle gözlerini yumup bir süre düşündü. "Korkarım size yardımcı olamayacağım. Adı Michael veya Mick olan hiçbir arkadaşını tanımıyorum."

Tom saatine baktığında bir saattir içeride olduğunu fark etti. Gerry muhtemelen küplere binmişti. Çayını bitirip Bayan Doyle'a teşekkür etti.

"Güzel çiçekler için size teşekkür edemedim, Bay O'Grady. Sizinle konuşmak pek güzeldi. Pek sohbet edecek kimsem yok. Sizi eski anılara boğduğum için kusura bakmayın. Yaşlı bir kadına ayak uyduracak denli naziksınız."

"Bir şey değil, Bayan Doyle. Sohbetimizden gerçekten keyif aldım."

Tom eğilip kadının yanağına hızla bir öpücük kondurdu, köye tekrar geldiğinde uğrayacağına dair söz verdi. Michael'ın kim olduğunu anımsarsa diye telefon numarasını bırakmayı da ihmal etmedi. Gerry'nin şimşek gibi çakan yüzüyle oturup beklediği kilisenin otoparkına doğru tepeden inişe geçti.

Gerry, "Kaç tane beş dakika geçti Ace Ventura?" deyip dudak büktü.

"Üzgünüm, tatlım. Tahmin ettiğimden uzun sürdü. Ama ilginç bilgiler edindim." Tom Bayan Doyle'la yaptığı sohbetin özünü Gerry'ye anlattı.

"Yani şimdi görmemiz gereken iki kişi var. Robert Hegarty ve Peder O'Hara. Sanırım şimdiki durağımız Garda, değil mi?" dedi Gerry.

22. BÖLÜM

Tom, Catherine'in köydeki yaşamını daha iyi anlamaya başlamıştı. Catherine'in Robert dışında gerçek bir erkek arkadaşı olmamıştı ve adam Grace doğmadan üç yıl önce hayatından silinmişti. Belki de adam Kitty'yi unutamadığı için daha sonra Grace'in doğumuyla sonuçlanacak kısa süreli bir ilişki yaşamışlardı. Bir çılgınlık ânı olabilir miydi? Eğer öyleyse neden Kitty bebeğin babasının güvenlik memuru olduğunu söylememişti ki? Ya da Tom yanlış izin peşindeydi. Otele döndüğünde Murtagh ailesini yeniden sorguya çekmeliydi. Bu işten sorumlu tutulabilecek kişi bir iş arkadaşı olabilir miydi? Tanrı aşkına belki de otele gelen konuklardan biriydi. Eğer öyleyse adamın kimliğine ulaşmak mümkün değildi. Bu düşünceler Tom'un başını döndürdü. Artık kötü şöhretli Robert Hegarty'yi ziyaret etme vakti gelmişti.

Tom ve Gerry karakola gidip danışmadaki zili çaldılar. Elli yaşlarında, uzun boylu, iyi görünümlü bir adam dışarıya çıktı. Kırçilli saçları vardı ve fit görünüyordu.

Gerry, "Richard Gere, çatla da patla!" diye heyecanla fısıldadı. Tom da bu düşünceye katıldı, aralarında güçlü bir benzerlik vardı.

"Garda Hegarty?" diye sordu Tom.

"Evet, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arkadaşımın birlikte yakında buraya taşınmayı planlıyoruz. Bugün biraz etrafa bakındık, bölgeyi keşfetmek için sizinle konuşmamızın iyi bir fikir olduğuna kanaat getirdik. Suç oranı gibi konularla ilgili."

Gerry sevgilisine gülümsedi. Tüm gün bu hikâyenin varyasyonlarını duyduğu için artık kendisi de hikâyeye inanmaya başlamıştı.

Robert Hegarty göğsünü şişirip masanın ardından öne geçti. "Lütfen oturun beyler, biraz sohbet edelim." Hepsi danışma bölümünde yerlerini aldı. "Burası gayet güzel bir yerdir. Bally-michael son on yılda dört kez en düzenli kasaba unvanını kazanmıştır."

"Nedenini anlayabiliyorum. Etraf tertemiz ve açıkça görülüyor ki iyi bakılıyor," dedi Gerry.

Robert, "Mahalle komitesindeyim ve her sakin, bahçesinin kabul edilebilir düzeyde olmasından sorumludur," diye övündü.

"Münasip bir düzen," dedi Gerry. "Tutkulu bir bahçevanımdır. Eğer buraya taşınırsak her koşulda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Garda Hegarty teşekkür etti. "Köydeki suç oranının yok denecek kadar az olduğunu söylemek isterim. Serserilere karşı asla tolerans göstermem."

"Sıfır tolerans mı?" diye sordu Tom.

"Evet. Her zaman," diye yanıt verdi adam.

Gerry ve Tom on dakika boyunca adamın küçük bir köyde polis olmak üzerine verdiği dersi sabırla dinlediler. Bunun Gar-da Hegarty'nin en sevdiği konu olduğunu, adamın on saat bile konuşabileceğini fark ettiklerinde Tom işleri huzlandırmaya gerektiğini anladı.

"Umarım bu söylediğimi hoş görürsünüz ama bu bölgede epeyce sevilen birisiniz. Günün çoğunu burada geçirdik ve isminiz pek çok defa karşımıza çıktı."

Gerry biraz ürktü. Tom'un yaptığı gibi konular açmaya asla cesaret edemezdi.

Adam mütevazı bir kahkahayla, "Kötü bir şey duymamışsınızdır umarım?" diye sordu. Köyün saygın sakinlerinden biri olduğunu biliyordu ve hakkında hiç kimsenin endişesi olmadığını da farkındaydı.

"Tam aksine. Sizi temin ederim hep iyi şeyler duyduk. Bize gençlik yıllarınızda nasıl bir Romeo olduğunuz anlatıldı."

Adam bu söz karşısında kahkaha attı. Yakışıklı bir adamdı ve bunun farkındaydı. Yıllar içinde kadınlardan yeterince payını almıştı. Kadınların üniformalı erkelerden hoşlandığını bilirdi.

Tom planlı bir biçimde ses tonunu alçaltarak, "Yıllar önce burada yaşamış genç bir kız hakkında hüzünlü bir hikâye de duyduk. Sanırım adı Kitty Dunne," dedi. Bu ismi duyar duymaz adamın yüzündeki gülümseme kayboldu.

Adam kuşkuyla, "Siz ikinizle Kitty hakkında kim konuştu?" diye sordu.

"Birkaç kişi aslında. 3 numaralı evi satın almaya niyetlenmiştik ama bize Kitty ile erkek kardeşinin evi satmayacağı söylendi. Farklı insanlarla ev hakkında konuşurken hamile kaldıktan sonra evlatlıktan reddedilmesiyle ilgili trajik hikâyeyi öğrendik." Tom tepkisini ölçebilmek için dikkatle Robert'ın yüzüne baktı. Hikâyeden dolayı epeyce öfkelenmişti belliydi. Tom sessiz kalıp konuşmaya adamın başlamasına izin verdi. Sessizlik birkaç dakika sürdü, sonra adam konuşmaya başladı.

"Dunne ailesi için kötü zamanlardı. Ama her şey geçmişte kaldı. Ortada ikiniz için endişelenecek bir durum yok."

Tom adamı kasten kıskırtmak için, "Ah, endişelenmedik. Sadece ilginizi çekti. Yüzyılın gizemi gibi duruyor. *Dallas*'ı anımsayın: JR'ı kim vurdu? Ballymichael sakinleri, üzerinde 'Kitty'yi kim gebe bıraktı?' yazılı tişörtler edinmeliydi," dedi. Kısmen adamdan bir tepki almak kısmen de onu sinir etmek için böyle konuşuyordu.

Gerry, Tom'un saygısızlığına şaşırmasına rağmen bu cümleler karşısında kıkırdamadan duramadı. Tom'un adamı sinirlendirmeye çalıştığının farkındaydı.

Adam, "Bence Bay Whelan, bu köyün çoğu sakininin bu tavrınızı tasvip etmeyeceğinin farkındasınızdır. Kitty burada oldukça sevilen bir insandı," diye sertçe yanıt verdi.

Tom, "Ah, özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim. Sadece bebeğin babasıyla ilgili büyük bir muamma olduğunu söylemek istemiştim. Belki de sizin için bu bir gizem değildir," diye küstahça devam etti.

Adamın yanakları kızardı. "Bununla ne demeye çalışıyorsunuz?"

Tom, "O kızla çıkmıştınız, öyle değil mi? Haydi canım, erkek erkeğeyiz, sır perdesini aralayın. Kızla siz mi birlikte oldunuz? Bebeğin babası siz misiniz?" diyerek adamı galeyana getirmeye çalıştı.

"Bu ne cüret!" diye kükredi adam. "Kitty Dunne iyi bir kızdı ve kimseyle 'birlikte' olmadı. Tabii ki ben bebeğin babası değilim. Kitty'yle hiç birlikte olmadım."

Tom, "Üzgünüm, Garda Hegarty. Sizi suçlamak istemedim. Sanırım hassas bir noktaya değindik. Biz kendi işimize bakalım," diyerek çarçabuk özür diledi. Adamı fazla zorladığının farkındaydı.

"Yüzüne bir yumruk indireceğini sandım, Tom! Boynundaki damarın nasıl attığını gördün mü?" dedi Gerry.

"Fiyakacı, ihtiyar budala. Hiç değilse bu herifi başından savdığı için Catherine'in zevk sahibi bir kadın olduğunu biliyoruz. Haydi, ufak bir içki için The Village Inn'e gidelim. Bir içki içmem lazım."

Bu sefer çardağa oturdular, çünkü şimdiye dek topladıkları bilgiler üzerine düşünmek istediler.

"Adamın doğruyu söylediğine inanıyor musun, Tom?"

"Bilmiyorum, Gerry. Eğer zorlasan, 'adamın gerçeği söylediğine inanıyorum' derim. Aksi takdirde kesinlikle Oscar'ı hak ediyor. Sen ne düşünüyorsun? İçgüdülerin ne diyor?"

"Senin gibi düşünüyorum, adam doğruyu söylüyor gibi. Grace'le aralarında bir benzerlik var mı diye adamın yüzüne dikkatle baktım ancak bulamadım. Siyah ve beyaz gibi birbirlerinden farklılar."

"Bu doğru ama bu bir şey kanıtlamaz, Grace fiziksel açıdan babasına değil de annesine çekmiş olabilir. Keşke adamın tıbbi kayıtlarına ulaşabilsek! En azından kan grubunu öğreniriz. Bu adamı elememizi yahut suçlamamızı sağlar."

"Eğer daha önce kan verdiyse, kayıtlara geçmiştir," dedi Gerry. "Pazartesi günü bunu kontrol edeceğim." Tom evde yapılabilecek türden bir yardıma ihtiyaç duyduğunda Gerry internet araştırması yaptı. Bu hususta gayet başarılıydı ve daha önce birkaç kuvvetli irtibatın kurulmasını sağlamıştı. Biralarnı bitirip kalktılar.

"Son bir ziyaret daha var. Peder O'Hara'nın bu konuyu aydınlatıp aydınlatamayacağını görmeliyiz. Sonra otele döneriz. Pestilim çıktı, tatlım."

Kiliseye bağlı eve doğru yürüyüp kapıyı çaldılar. Tom, Gerry'ye dürüst bir yaklaşım sergileyeceklerini söyledi. "Catherine'le bu konuyu konuşup konuşmadığını sorarsak bize yanıt vermeyecektir. Onların da Hipokrat Yemini'ne benzer bir yeminleri var, değil mi?"

"Sanırım sadece günah çıkartmayla ilgili, Tom. Ama Catherine bu köyden kimseyle görüşmüyor gibi. Güvende olduğumuzdan emin olmalıyız."

Önlüklü, orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Kuvvetle muhtemel yemek pişiriyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye nazikçe sordu.

"Evet, lütfen. Peder O'Hara'yı görmek istiyoruz," dedi Tom.

"Kim geldi diyeyim?"

Sırayla isimlerini söylediler.

Kadın onları tanışma yeri olarak tasarlanmış, küçük bir odaya aldı. İstenmeyen gebelik, alkol ve uyuşturucu bağımlılığı, evlilik sorunları, Trocaire ile ilgili risaleler ve cemaatten gelen bir yığın mektup masanın üzerinde duruyordu. Birkaç dakika sonra Peder O'Hara odaya girdi. Altmış yaşlarındaydı. Dağınık gümüş saçlarına rağmen mümtaz bir görünüşü vardı. İçeri girer girmez Tom ve Gerry'ye gülümsedi.

* Katolik kilisesinin İrlanda'daki resmi kalkınma ajansı. -çn

"Beklediğim için üzgünüm, beyler. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek gülümsedi.

"Aslında bir sorun yok, Peder. Hemen bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Öncelikle size anlatacağımız konuda fikrinizi almak isteriz. Bu sohbetin aramızda kalması hususunda hemfikir olursak size müteşekkir kalırız," dedi Tom. Peder O'Hara başını sallayarak onay verdi. Muhtemelen yıllardır insanların sırlarını saklıyordu. Günah çıkartırken insanların neler anlattığını Tanrı bilir. Muhtemelen yıllar önce Catherine'in de günahını dinlemiş ve bebeğin babasının kimliğini öğrenmişti.

"Kitty Dunne adında bir kızı tanıdığınızı sanıyorum. Eskiden kilisenin çiçeklerini düzenlemiş," dedi Tom.

Peder O'Hara bir an şaşırdı. "Kitty Dunne. Uzun zamandır duymadığım bir isim. Evet, ara sıra kiliseye yardımcı olurdu. Neden soruyorsunuz?"

"Kızı Grace ile ilgili bir araştırma yapıyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse peder, Grace'in biyolojik babasının kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz."

Tom pederin sözlerini anlaması için bekledi.

"Bu konuda size yardımcı olabileceğimden emin değilim, Bay Whelan. Kitty sevimli, genç bir kadındı ve kiliseye yardımcı olurdu. Ama korkarım bu konuda günah çıkartmadı."

"Bana Dunne'ların aile dostu olduğunuz söylendi."

"Ben tüm cemaatin yakını olduğumu düşünürüm. Ama evet, Dunne'lara yakındım. Kitty evden ayrıldığında aileye destek olmaya çalıştım.

"Kitty kendi isteğiyle evini terk etmemiş, öyle değil mi?"

Peder ciddiyetle, "Evet, bu doğru. Babası evi terk etmesini istedi. İyi bir Katolik'ti ve kızının günaha battığını düşünmüştü," dedi.

"İnsanın apaçık sıkıntıda olan tek kız çocuğunu evlatlıktan reddetmesi çok haşın bir durum. İyi bir Hristiyan böyle mi yapar?" diye sordu Gerry. Kendine hâkim olamamıştı, insanların Tanrı'nın adını anıp kötülük yapması onu çok kızdırdı.

Peder kibarca, "Evet. Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum, Bay O'Leary. Ama bu olayın otuz yıl önce yaşandığını hatırlamak zorundasınız. O zamanlar her şey farklıydı," dedi.

"Sizce Garda Hegarty bebeğin babası olabilir mi?" diye sordu Tom.

Peder, "Tanrım! Ne biçim soru bu? Kesin bir şey söyleyemem ama Kitty gebe kalmadan yıllar önce ilişkileri sona ermişti. Bu yüzden babasının kimliğini bulabileceğinizden emin değilim. Kitty hiç kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmişti. Benim tahminime göre bebeğin babası otelde kalan konuklardan biriydi. Belki evli bir adamdı ve yeterince tanımadan onunla birlikte olmuştu. Belki de kim olduğunu kendisi bile bilmiyordur," diyip kederle başını salladı.

Bu Tom'un duymak istediği şey değildi. Bu düşünce üzerine o da kafa yormuş, bunun da bir olasılık olduğu kanısına varmıştı. Ama içgüdüsel bir biçimde Grace'in babasının bu köyde yaşadığını düşünüyordu.

"Zavallı, ruhunu ne zaman teslim etti?" diye sordu peder.

"Affedersiniz, kimi kast ediyorsunuz?" diye karşılık verdi Tom.

"Kitty'yi. Sanırım öldü, değil mi? Müşteriniz Grace bu yüzden babasını arıyor olmalı."

"Aman Tanrım! Kusura bakmayın peder. Daha önce açıklamalıydım. Hayır, Kitty hayatta, Meath'te güzel bir hayat sürüyor. Kendi işini kurdu. Grace ve annesi yakın zamanda tanıştı ama Kitty babasının kimliğini açıklamıyor."

Peder O'Hara düşünceli bir tavırla, "Öyle mi? Kızına gerçeği söyleyeceğini sanırdım," dedi.

"Evet, ne yazık ki söylemedi. Grace hayal kırıklığına uğradı. Gerçekten geçmişini bilmek istedi ancak Kitty ya da bizim bildiğimiz adıyla Catherine babasının kimliğini açıklamayı reddetti. En azından söyleyemeyeceğini belirtti," dedi Tom.

Peder O'Hara sorgular bir tavırla kaşını kaldırdı.

"Babasının kim olduğunu bilmediğini söyledi," dedi Tom. "İşte bu tek gecelik bir ilişki olduğuna dair şüphemi doğruluyor.

Tanrı onu bağışlasın," derken pederin sesi yükseldi.

Tom başını yukarı kaldırdı. Aşağılık sofu, diye düşündü. Sonra bir papaza bilendiği için Tanrı'dan af diledi. Büyükannesi mezarında ters dönecekti. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler peder. Artık size huzur verebiliriz. Gitmeden önce bir şey daha sorayım. Gebeliği sırasında Kitty'yle tanışık olan Michael isimli birini tanıyor musunuz?"

Michael ismini duyduğu anda pederin beti benzi mi atmıştı yoksa bu Tom'un hayal gücünden mi kaynaklanıyordu?

"Hayır, üzgünüm, Bay Whelan. Kitty'yi tanıyan Michael adında birini bilmiyorum. Neden sordunuz?"

"Kaygılanacak bir durum yok, Peder O'Hara. Artık gidelim. Lütfen bu konuşmamız aramızda kalsın," dedi Tom.

"Ketumluğumdan emin olabilirsiniz. Tanrı sizi korusun."

23. BÖLÜM

Ağustosun on beşiydi ve Grace evden uzaklaştırılmıştı. Son kemoterapi seansını tamamlamıştı ve kendini iyi hissediyordu. Geçen hafta kanserinin hafiflediği söylenmişti, bu yüzden Liam bir parti vermeleri gerektiğine karar vermişti. Ayrıca birkaç gün sonra Grace'in doğum günüydü, çifte kutlama yapacaklardı. Liam her şeye son şeklini vermek için Jack'le birlikte evdeydi, Grace ise Tara ve Sean ile birlikteydi.

"İyi görünüyorsun, Grace," dedi Tara. "Aylar öncesinden çok daha iyi."

"Teşekkürler, tatlım. Harika hissediyorum. Sonunda kemoterapiyi bitirmek büyük rahatlık. Yeni peruğum hakkında ne düşünüyorsun? Catherine doğum günüm için aldı."

Tara yanıt veremedi Sean, Grace'e ıslık çalarak içeri girdi.

"Çok ateşlisin Grace."

Grace, Tara'ya dönüp gülerek, "Bu tip klişe laflara nasıl tahammül ediyorsun?" diye sordu.

Tara, "Bilmem. İşin kötüsü yaşlandıkça daha beter hale geliyor," deyip bir kahkaha patlattı.

"Catherine'le baban hakkında tekrar konuşabildin mi?" diye sordu Sean.

"Hayır, hiç söz etmiyoruz. Catherine'i görmeyi sürdürmek istiyorsam bu konudan uzaklaşmam gerektiğini fark ettim. Ne zaman bahsini açacak olsam kalkıp gidiyor ve haftalarca ortalıkta görünmüyor."

Tara merakla, "Bu korkunç. Peki ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, babamın kimliğini bilmeden de yaşayabilirim. Aslında bunu bilmem de gerekmiyor. Geçmişi öğrenmek iyi olabilirdi ama nasılsa kimse babam Mick'in yerine geçemez."

Grace arkadaşlarına gülümsedi. Söylediğinde ciddiydi. Babasını bulma konusu artık bir sorun olmaktan çıkmıştı. Tam desteğe ihtiyaç duyduğu anda Catherine hayatına dahil olduğu için şükrediyordu. Şu an nekahet dönemindeydi, kendini harika hissediyordu, bu yüzden ilik nakli konusu birkaç ay önce olduğu gibi önceliklerinin başında değildi. Doktorları uzun süre kendini iyi hissedebileceğini ancak uygun bir donör bulunmazsa yapılacak bir şeyin kalmayacağını söylemişlerdi. Kanserin ona öğrettiği şeylerden biri de hayatında olan her şeyi kontrol edemeyeceğiydi. Bazen zorlukların üstesinden gelmeniz gerekirdi.

"Tom yeni bir şeyler öğrenmiş mi?" diye sordu Tara.

"Hayır. Catherine açıklamadıkça hiçbir zaman ortaya çıkmayacak bir sır olacağını söylüyor."

Tom ve Gerry, Rose Tree Manor'a döndüklerinde Bay Murtagh'la, Catherine'in orada çalıştığı dönem üzerine tekrar sohbet ettiler. Bahçıvana göre eğer Kitty konuklardan biriyle birlikte olmuş olsaydı bu skandal olur ve asla gizli kalamazdı. Açıkça görülüyordu ki Catherine veya Kitty'nin böyle bir şey yapmış olması işten atılması için yeterli bir suç olurdu. Tom kimle konuştuysa aynı cümleleri duydu: Kitty içki içmeyen, Garda Hegarty dışında ilişkisi olmayan, hoş bir kadındı. Haftanın altı günü otelde çalışıp bir gün izin kullanıyordu, izin gününü de ailesinin evinde geçiriyordu, vakit buldukça köydeki kilisede çiçek tanzimiyle uğraşıyordu.

Grace kendisine anlatılanların defalarca üstünden geçmişti. Catherine'in neden sessiz kaldığıyla ilgili bir yığın teorisi vardı. Tom'un daha olası gördüğü iki teori vardı. İlki, annesinin de anlattığı üzere Kitty'nin sarhoş olduğu için babasını gerçekten tanımıyor olmasıydı. Bu kişiliğine aykırı bir davranış olduğu için

bu konuyu konuşmaya çekiniyordu. Ya da ikinci seçenek, Catherine adamın kimliğini gizlemek durumunda kalmıştı. Belki de adam evliydi. Belki Robert Hegarty'ydi, adam Catherine'in kuzeni Mary'yle evlendiği için kimliğini açıklayamamıştı. Sonunda Grace konuyu kapatmaya karar verdi. Bu konuda konuşmak enerjisini tüketiyordu.

Sean gülümseyerek, "Gençlik aşkın ne âlemde?" diye sordu.

Grace sırtarak, "Sevinçle bildirebilirim ki, harika gidiyor, teşekkürler. Klişe olduğunu biliyorum ama her geçen gün Liam'a daha da âşık oluyorum. Hasta dönemimde beni epeyce şaşırttı. Tüm zamanını Jack'le benim mutlu ve güvende olmamız için harcıyor," dedi.

Tara, "Jack'le gayet iyi anlaşıyor," diyerek kuzeniyle hemfikir oldu. Aslında son birkaç aydır Liam'da kusur bulamamıştı. Liam her aşamasında Grace'in yanında olmuş ve yanlış bir harekette bulunmamıştı.

Grace şaşkınlıkla, "Bir araya geldiğimizden beri Liam hakkında söylediğin tek olumlu cümle bu oldu!" dedi. "Gerçekten onu takdir ettiğini mi söylüyorsun!"

Tara hiddetle, "Bu kadar şaşıрма, Grace Devlin," dedi. "Biliyorsun ki Jack ve senin için en iyisini isterim. Ve görüyorum ki en iyisi Liam. Ashnda onu severim. Hep sevdim, sadece alkol bağımlılığı sinirimi bozuyordu."

Grace gülümseyerek, "Teşekkürler, Tara. Gerçekten senden bunu duymaya ihtiyacım vardı," dedi. "İkinizin anlaşabilmesi benim için önemli."

Tara, "Söylediklerimden sakın ha Liam'ın haberi olmasın," deyip göz kırptı. "Yaptığı işe tüm enerjisini ve dikkatini vermesinden hoşlanıyorum."

Sean kızları kapıya doğru yönlendirirken, "Evet, çocuklar, gitme zamanı, Liam geç kalmamamız konusunda son derece ısrarcı!" dedi.

* * *

Dairenin önüne vardıklarında Grace içeride neler yapıldığını merak ediyordu. Ön kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Jack, "Mutlu yıllar anne!" diye bağırarak kapıyı açtı. Grace oğlunun dış görünüşüne bakıp güldü. Jack, *Robin Hood* kılığına girmişti ve çok sevimli görünüyordu.

Hevesle, "Nasıl görünüyorum anne?" diye sordu.

Grace hayranlıkla, "Çok yakışıklı olmuşsun, minnoşum," diyip oğlunu başından öptü.

"Bu bir kostüm partisi, anne! Babam hemen üst kata çıkmanı istedi. Gidip kostümünü giy!"

Grace duyduklarına inanamadı. Tara ve Sean'a dönerek tekrar gülmeye başladı. Sean elindeki çantayı havaya kaldırıp, "Bunlar da bizim kostümlerimiz. Oyun bozulmasın diye giyine-medik. Odanı kullanabilir miyiz, Jack?" dedi.

Üçü birden Jack'i takip ederek üst kata çıktı.

"Sana söyleyene kadar odadan çıkma anne, tamam mı?"

Anlaşmaya vardılar, Grace yatak odasına girdi ve bir sevinç çığlığı attı. Yatağın üzerine serilmiş sarı bir peruk ile boyundan bağlamalı beyaz bir elbiseden oluşan *Yaz Bekârı* filmiyle ünlenmiş Marilyn Monroe kostümü vardı. Kostümü çok beğendi. Liam, Grace'in Marilyn Monroe'yu çok sevdiğini biliyordu ve bundan daha iyi bir kostüm seçemezdi. Grace çarçabuk üstünü değiştirdi, kendi peruğunu çıkarıp platin sarısı peruğu taktı. Görüntüsünü kontrol etmek için banyodaki aynanın önüne koştı ve iyi göründüğü için iyice keyiflendi. Makyajını değiştirmesi gerekiyordu. Kıpkırmızı bir ruj sürüp dudağınını üstüne bir ben çizmesi gerekiyordu. Ardından kirpiklerine siyah maskara sürdü ve makyajını tamamlamak için gözlerine kalem çekti. Harika görünüyordu! Birkaç dakika sonra Jack içeri girip, "Çok güzel olmuşsun, anneciğim. Savı saçlavını çok beğendim," dedi. R harfini bazen telaffuz edemiyor ve V gibi söylüyordu. Çok sevimliydi.

Grace eğilip oğlunu bir kez daha öptü. "Seni seviyorum, minnoşum. Bunu daha önce sana söylemiş miydin?" dedi.

Jack, "Dünden bu yana söylememiştin, anneciğim!" diyerek

gölümsedi. "Ben de seni seviyorum, anne!" Uzanıp ufak kollarını Grace'e dolayarak annesine sıkıca sarıldı.

Grace oğluna, "Artık aşağıya inebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, herkes seni bekliyor." Jack elini tutup annesine eşlik etti. "Tom Dayımı görmem lazım!"

Oturma odasına girdiklerinde Jack, "Üpriiiiiz! Annem geldi!" diye haykırdı.

Kapı açılınca Grace gözlerine inanamadı. Oda harika görünüyordu. Liam odayı parıldayan, yüzlerce küçük ışıkla donatmıştı. "İyi ki doğdun!" pankartları teras kapısının üstündeki duvara sıralanmıştı ve yemek masası tabak tabak ara sıca sıklıkla doldurulmuştu. Bu kadarı kaldırabileceğinden fazlaydı. Teker teker kendisine gülümseyen arkadaşlarının yüzlerine, sonra da Liam'ın yüzüne baktı. Gözlerinin dolduğunu hissetti, aynı zamanda Liam'ın kolları de dolmuştu. Daha önce hiç bu denli mutlu olmamıştı.

"Fevkalade görünüyorsun, bebeğim," dedi Liam. Grace arkadaşlarının giydiği kostümleri gördüğünde gülmeye başladı.

"Asıl kendinize bir bakın!" deyip bir kahkaha daha attı.

İtfaiyeci kostümü giymiş olan Liam, Grace'e göz kırptı. Grace'in onu her zaman bu üniformanın içinde görmek istediğini biliyordu. Parti sonrası yaşayacaklarını dört gözle bekliyordu.

Liam imalı bir üslupla, "Ne düşünüyorsun, Marilyn?" diye sordu.

Grace, "Sanırım bu gece bir yangını söndüreceksin," deyip bir kahkaha attıktan sonra sevgilisini öptü. "Parti için teşekkürler. Oda muazzam olmuş."

Liam, "Rica ederim, bebeğim. Sen bunu hak ediyorsun. Bu daha başlangıç," deyip göz kırptı.

Grace, Sean ve Tara'ya dönüp baktığında onların Ozzy ve Sharon Osbourne gibi giyinmiş olduklarını gördü.

Sean, Ozzy gibi ayaklarını sürüyerek Grace'e yaklaşıp, "Bu köpekler yine her yere işedi, Sharon," dedi.

Tara da İngiliz aksanını takınarak, "O zaman temizle sidiği Ozzy," diye karşılık verdi.

Grace'in gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. Dönüp baktı-
ğında Abby'yi nefes kesici bir *Wonder Woman* kostümü içinde
buldu. Uzun, kahverengi peruğu kırmızı, mavi, beyaz kostümü-
n tamamlıyordu. Yalnızca Abby kırmızı, ateşli bir şort taşıyabi-
lirdi. Abby kendi etrafında dönünce, Sean ve Liam görünüşünü
beğendiklerini gösterecek şekilde mırıldandılar.

Tara ve Grace, "Sakin olun beyler," deyip güldüler.

"Ya biz nasıl olmuşuz?" diye sordu Gerry. "Bize bakın!"

Grace, Tom ve Gerry'ye baktığında neredeyse gülmekten
yere düşecekti. Sean ve Tara da aynı durumdaydı. Gerry Bat-
man, Tom ise yardımcısı Robin kılığına bürünmüştü. Batman
kostümü içinde muhteşem görünen Gerry elinde altılı bira pa-
keti tutuyordu, Tom ise Robin kostümüyle utançtan ölecek du-
rumdaydı! Kostümün kırmızı üst kısmı, siyah kemeri ve yeşil
oraplarıyla Tom'un göbeğİ iyice belirginleşmişti.

Tom suratını asarak, "Sana benim Batman olmam gerektiğini
söylemiştim," dedi.

"Sevgilim, sana kıyafetini ıkarmamanı söyledim." Arkadaş-
larına dönüp, "Robin kostümüyle çok şeker olmamış mı?" diye
sordu.

"Ben Joker olmak istemiştim!" dedi Tom. "Ama o izin vermedi."

Jack, Tom'un yanına gidip, "Bence çok eğlenceli olmuş, Tom
Dayı. Bu benim favori kostmm," dedi.

Tom, Jack'in sözleriyle yatışınca elindeki Bulmers'tan bir yu-
dum daha aldı.

Sonra kapı açıldı ve uzun, iekli yeşil elbisesi ve sarı ps-
kll kemeriyle Catherine içeriye girdi. Mkemmел ve yaşından
daha gnc görünüyordu.

"İyi ki doğdun, Grace." Herkese dönüp baktıktan sonra,
"Jack, *Robin Hood* kostümü giyeceğini söyleyince ben de Maid
Marian' olmak istedim," dedi.

Grace, "ok güzel görünüyorsun," deyip annesine sarıldı.

* Soylu bir Norman prensesiyken Sherwood çetesine dahil olan *Robin
Hood*'un sevgilisi. -n

"Sen de öyle tatlım. Muhteşemsin."

Liam etrafta koşturup insanlara içki dağıttıktan sonra müziği başlattı. Parti en canlı zamanındaydı, *Robin Hood*, *Batman* ve *Robin*, *Wonder Woman*, *Osbourne Şov*, *Alev Kapanı* filmlerinin tema müziklerini, en sonunda da Marilyn'in *Diamonds are a Girl's Best Friends* adlı şarkısını dinlediler. Liam hangi şarkıyı çaldıysa ilgili kişiler kalkıp dans ettiler. Çok eğleneliydi.

Grace şaşkınlık içinde, "Bu kadar şeyi nasıl düzenledin?" diye sordu.

Liam, "Kostümleri kiraladım, Catherine yiyecekleri halletti ve müzikleri internetten iPod'uma indirdim! Abby, Tom ve Gerry odayı süslemem için öğlen gelip bana yardım etti. Kolay oldu!" deyip omuz silkti.

"Seni seviyorum." Grace, Liam'ın gözlerinin içine baktı, kesinlikle çok mutluydu.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye karşılık verdi Liam. Odadaki herkesin kendilerine baktıklarını fark edince utandılar.

Jack de, "Seni seviyorum, anne!" diye haykırarak kollarını annesinin bacaklarına doladı. Herkes kahkahalara boğuldu.

Liam ayrıca bir karaoke makinesi kiralamıştı ve herkes sırasıyla şarkısını söylüyordu. Grace'in şimdiye kadar kutladığı en iyi doğum günü partisiydi ve berbat geçen son altı aya derman olmuştu. Yemek, içki ve müzikle geçen birkaç saatin ardından herkes rahat bir nefes aldı.

"Baba, vakti gelmedi mi?" diye sordu.

"Evet, dostum. Zamanı geldi," dedi Liam.

Grace sorgularcasına arkadaşlarına baktı ama arkadaşları omuz silkti.

Liam merdivenin altındaki dolabı açtığında ortaya helyum dolu balonlar çıktı. Her birinin ucunda süslü bir rulo bağlıydı. Liam gruba, "Jack bu akşam herkese bir hediye vermek istedi. Tüm gününü sizler için resim çizmekle geçirdi," diye açıklama yaptı. Liam ilk balonu Tom ve Gerry'ye doğru adım atan Jack'in eline tutuşturmuştu. Tom ruloyu çözdü ve neşeyle güldü. Jack

Tom'u bir şerif ve Gerry'yi de aliveriş çantalarıyla gezen biri olarak çizmişti.

Tom, "Harika!" diye kükreyip Jack'i kucagina aldı.

Gerry de, "Tatlım, bu bir şaheser," diyerek Tom ile Jack'e sarıldı. "Jack Ryan'ın ilk eserlerinden birine sahibiz! Yıllar sonra servet değerinde olacak! Bunu çerçeveletip yatak odamıza asacağım."

Jack, Tom ile Gerry'nin verdiği tepkiden dolayı iyice keyiflendi. Bu resimler için çok sıkı çalışmıştı. Bir sonraki resmi Abby'ye verdi, onu bir peri gibi çizmişti. Tara ve Sean'u resimde de hastanede çalışan bir doktor ve hemşire olarak çizmişti. Catherine'e resmini verdiğinde, anneannesi ruloyu açar açmaz ağlamaya başladı. Resimde Catherine kek pişiriyordu ve kekin üzerinde, "Seni seviyorum, Kitty Nene!" yazıyordu. Herkes gülüyor, Jack'in resimlerine iltifatlar yağıdırıyordu. Üç yaşında olmasına rağmen nasıl bu denli yetenekli olduğuna şaşarmışlardı.

Jack, "Yazıları babam yazdı," diyerek herkesi bilgilendirdi. Dürüst olması gerektiğini düşünmüştü. Görünüşe göre herkes onun bir dâhi olduğu kanısındaydı.

"Şimdi sırada anneminki var!" diyerek gülümsedi. Grace resmi görmek için can atıyordu, sıranın kendisine gelmesine çok sevindi. Jack elinde tuttuğu balonla annesinin yanına gitti. Grace, Liam'a bakıp gururla gülümsedi. Oğulları bir yıldızdı! Ruloyu açtığında Grace gözlerine inanamadı. Kâğıtta, "Anneciğim, babamla evlenir misin?" yazıyordu.

Jack, "Yüksək sesle oku, anne," dedi.

Grace şaşkınlıktan titrek bir ses tonuyla okudu. Odada sessizlik oldu. Hiç kimse böyle bir şeyin planlandığını bilmiyordu. Liam, Grace'in yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü.

"Grace, seni seviyorum. Bunu on yıl önce yapmış olmalıydım. Artık sen ve Jack olmadan bir gün bile yaşamak istemiyorum. Seninle beraber yaşlanmak istiyorum. Lütfen seninle evlenme şerefine nail olayım." Liam konuşmasını gözyaşları içinde tamamladı. Umurunda değildi. Herkesin kendisini ve Grace'i iz-

lediğinin farkındaydı. Cebinden ufak bir kutu çıkartıp Grace'in şimdiye kadar gördüğü en güzel yüzüğü göstermek için kutuyu açtı. Bu etrafı elmaslarla süslenmiş zümrüt bir yüzüktü ve kesinlikle muhteşemdi. Liam zümrüdün Grace'in gözleriyle uyum sağlayacağını düşünerek seçmişti. Oda sessizliğe büründü, herkes Grace'in vereceği yanıtı bekliyordu. Derken Grace ağlamaya başladı.

Liam, "Grace, ne diyorsun?" diye sordu usulca.

Grace kollarını sevgilisine dolayıp, "Evet, seninle evlenirim," diye yanıt verdi.

İşte o an oda tebrik sesleriyle uğuldadı. Kızlar ağlıyor, Abby gördüğü en romantik sahnenin bu olduğunu söylüyordu. Hiç kimsenin hayatının sonuna dek unutamayacağı büyülü bir geceydi.

Grace dönüp arkadaşlarına baktığında ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

24. BÖLÜM

Grace, Tara ve Abby'yle birlikte bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştı. Kız kıza gece dışarı çıkmayalı epeyce zaman geçmişti, bu yüzden hepsi çok istekliydi. Grace mavi Guess kotu ve pembe askılı bluzuyla harika görünüyordu. Tara hatlarını kusursuz bir biçimde vurgulayan kot pantolonunun üzerine siyah korse bir üst, Abby ise hippy tarzı düşük bel pantolon ile ten rengi bir tişört giymişti.

"Haydi Abby, aşk hayatında en son neler oldu, anlat bakalım," dedi Grace.

"Maalesef anlatabileceğim bir şey yok. Hiçbir şey, sıfır! Nasıl kabul ettiğime bir türlü inanamasam da Gerry beni hızlı randevu olayını denemem için ikna etti." Abby bu olaydan sonra iki kişiyle, Fergus ve Richard'la çıkmıştı, her ikisi de fiyaskoyla sonuçlanmıştı. İkinci Güney Afrikalı çocukla buluşmamaya karar vermişti, çünkü muhtemelen onda da Richard'dakine benzer bir sorun vardı ve ne yazık ki mimar olan Shay, Abby'yi aramamıştı.

"Hiç şans yok mu?" diye sordu Grace.

Abby, "Hızlı randevu olayına ilk katıldığım gün gördüğüm iki kişi vardı," deyip güldü. "Hızlı randevu defteri benim için kapanmıştır. Bir süre tekrar erkeklerle tanışmak için geleneksel yöntemi izleyeceğim!"

"Neymiş o?" diye sordu Tara.

Abby çıplak göbeğini işaret edip, "Frikik vermek ve stratejik açıdan bara yakın konumlanmak," dedi.

Tara, "Genç ve bekâr olmak!" deyip iç çekti. Arkadaşlarının

yüz ifadelerini görünce, "Kaygılanmayın, Sean'u sepetlemeyi falan düşünmüyorum. Onu ölümüne seviyorum ama bazen bir gün kiminle karşılaşacağımı düşünmek zorunda kalmamak beni üzüyor."

Grace, "Yeni nişanlanmış birinin aklına bunları soktuğun için çok teşekkürler, Tara," deyip güldü.

Tara, Grace'in nişan yüzüğüne bakıp, "Liam'ın bu kadar romantik biri olduğunu bilmiyordum," dedi. "Beni gerçekten çok şaşırttı."

Grace hülyalı hülyalı, "Beni de. Partiden önce ortada hiçbir ipucu yoktu. Doğru ölçüyü bulabilmek için yüzüklerimden birini aşmış, hiç fark etmedim!" diye karşılık verdi.

"Peki büyük gün ne zaman?" diye sordu Abby.

"Bu Noel'de evleneceğiz. İkimiz de oyalanmak istemiyoruz ve sade bir töreni yeterli görüyoruz."

Abby, "Bu harika!" diye bağırıp dikkatleri üstüne çekti. Stranın ne zaman kendisine geleceğini düşünerek içlendi. Fakat hemen kendini toparladı. Şu an odak noktası Grace'ti, kendisi değil.

"Sadece bir mekân bulmamız gerekiyor, balayı için de Florida'ya gitmeye karar verdik."

"Jack de mi sizinle geliyor?" diye sordu Tara.

Grace, "Evet, önce yalnız gitmeyi düşündük ama Jack olmadan keyif alamayacağım kanısına vardım," diyerek gülümsedi.

Tara, "Jack'in Mickey Fare'yle tanıştığını hayal etsene. Aklını yitirecek!" deyip güldü.

"Biliyorum, bunu görmeye can atıyoruz. Ama kızlar size bir sorum var. Nedimem olmak ister misiniz?"

İki kızdan yükselen çığlık yeterli bir yanıtı.

Grace, "Liam, Tom'un nikâh şahidi olmasını istiyor," dedi. Liam evde hem çocuğa bakıyor hem de erkek arkadaşlarıyla poker oynuyordu. "Sean'a da sağdıçı olup olamayacağını soracak."

Tara, "Olay çıkacak desene. Tom'un ağlamamak için sakınmış gibi görünmeye çalışacağından eminim," deyip güldü.

"Peki ya Gerry?" diye sordu Abby.

"Endişelenme, onu da düşündük. Ondan düğün organizatörüm olmasını rica ettim."

"Ne dedi peki?" diye sordu Abby.

Grace arkadaşlarına, "*Gelinin Babası*'nu izlemiş miydiniz?" diye sordu. İkisi birden başlarını sallayınca hepsi kahkaha atıp, "Franc!" diye haykırdı.

"Evet, berbat bir 'Franc' aksanıyla filmde birkaç alıntı yaptı. Düğün merasimi olana dek kafayı yememe sebep olacak ama hiç değilse bu onu mutlu edecek," dedi Grace.

"*Gelinin Babası* demişken kilise koridorunda sana kim eşlik edecek?" diye sordu Tara. Grace'in bunu Tom'dan rica edeceğini düşünmüştü. Grace'in Tom'u ağabeyi gibi gördüğünü bilirdi.

"Bunu epeyce düşündüm. Sanırım Catherine'e sormayı da düşündüm."

Abby, "Bu harika olur," deyip gülümsedi. "Eminim onur duyacaktır."

"Biliyorum. Bu onu mutlu eder ama onunla ilgili bir şeyler bir türlü kafama oturmadı," diyerek kederle gülümsedi. "Bunu ona asla söylemem, lütfen siz de duyduğunuzu unutun. Catherine'i seviyorum ve hayatıma dahil olduğu için çok mutluyum fakat kilisede bana eşlik etmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Bu cümleler beni tam bir orospu yapar mı?"

"Hayır, tatlım, asla böyle düşünme," dedi Tara. "Ben de bunu tuhaf bulurum doğrusu. Mick eniştem değilse, Catherine'in sana eşlik etmesi doğru olmayabilir."

"Ben de böyle düşünüyorum. Catherine'den bunu yapmasını istersem anneme ve babama saygısızlık edeceğim kanısına vardım. Ama biliyorsunuz ki Catherine'in olmasını gerçekten çok isteseydim onlar da bunu önemsemezdi."

"Haklısın," dedi Tara. "Çok iyi niyetli insanlardı ve yaşasalardı Catherine'i desteklerlerdi. Bahse girerim Annie hayatta olsaydı Catherine'le dost olurdu."

"Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. Zaten bu bir mesele değil artık, başkasına sordum bile."

Kızlar, "Kim?" diye bir ağızdan bağırdılar.

Grace, "Jack, tabii ki!" diyerek kahkaha attı. "Kim benim bu işi sevgili oğlumdan daha iyi yapabilir ki?"

Erkekler de benzer şeyler konuşuyorlardı. Jack çoktan yatağa gitmişti, Cabernet Sauvignon'unu yudumlayan Gerry dışındaki herkes kutu biralarını içiyordu.

Liam, Tom'dan nikâh şahidi, Sean'dan da sağdıçı olmasını istediğinde ikisi de coşkuyla havada ellerini birbirine vurdular. Gerry dikkatle Tom ile Sean'a bakıp gri ve mavi takım elbiseler hakkında mırıldanmaya başladı.

Liam, "Dur bir saniye, dostum," diyerek güldü. "Yakın aile ve dostlarımızla birlikte olacağımız sade bir tören istiyoruz. Muhtemelen toplamda elli kişi kadar olacak. Gösteriş istemiyoruz, tamam mı?"

Gerry, "Delirdin mi? Gösterişle ne ilgim var benim?" diye haykırdı. "Hayatımda hiç gösteriş meraklısı olmadım! Fakat sade bir tören olması şık olmamasını gerektirmez. Biraz bekleyin, Liam; sizin için neler hazırladığımı görünce bana teşekkür edeceksiniz. Öncelikle mekâna karar vermelisiniz. Uygun olduğunu düşündüğüm yerlerin kısa bir listesini yaptım. Grace bana senin kendi şapeli olan bir otel istediğini söyledi, öyle mi?"

Liam mekâna karar vermeleri için Gerry'nin çoktan bir liste yapmış olmasına inanamadı. Grace, Gerry'ye düğün organizatörü olup olamayacağını bu öğleden sonra sormuştu.

Arkadaşının şaşkın yüz ifadesini gören Tom, "Gerry aklına bir şey koymuşsa onu kimse durduramaz," dedi.

"Gerry'nin listesindeki mekânlardan biri de Rose Tree Manor. Kesinlikle nefes kesen bir yer, otele ait şapel de var ama Catherine'in ne düşüneceğini bilemem."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Tom," dedi Liam. "Bu konuyu Grace'le konuşacağım ama burayı tercih ederse Catherine bunu kabul etmek zorunda." Liam bunda kararlıydı. Düğünlerinin ku-

sursuz olmasını istiyordu, bu yüzden eğer Rose Tree Manor uygun yer ise düğün orada olacaktı. Gerry, Dublin yolunda listedeki mekânları dörde indirmiş, her birini ebattan yemek seçeneklerine kadar farklı kriterlere göre derecelendirmişti. İşte bu harikaydı!

Erkekler poker oynamaya başlayınca kızlar da geceye başlıyorlardı. Üçüncü Baby Guinness shotlarını devirdiklerinde çakırke-yiftiler. Abby tuvaletten dönerken yüzünde şaşkın bir ifade taşıyordu.

Çarpıcı bir biçimde arkasını işaret ederek, "Aman Tanrım, bara bakın!" dedi. Tara ve Grace söyleneni yaptı ama görmeleri gereken şeyin ne olduğunu anlayamadılar.

"Kahretsin! Onu tanımadığınızı unutmuşum! Hızlı randevuda tanıştığım mimar Shay'i hatırladınız mı?" Kızlar başlarını salladı. "Bara yaslanan kişi ta kendisi. Sağdan üçüncü sırada Guinness içen çocuk!"

"Vay anasını, fevkaladeymiş," dedi Tara.

"Biliyorum. Sizce ne yapmalıyım?"

"Seni gördü mü?" diye sordu Grace.

"Hayır, burnum havada bir şekilde yanından geçtim."

Grace, "Peki, içki ısmarlama sırası sende o zaman. Hemen bara gidip birer içki daha söyle," deyip güldü.

Abby, "Yapamam," diye feryat etti. "Ya beni görürse?"

"Amaç o zaten, deli! Git ve siparişleri ver, eğer sana selam verirse sen de ona verirsin."

"Kendimi ona hatırlatmalı mıyım?"

Tara ve Grace birbirlerine bakıp aynı anda, "Asla!" diye bağırdılar.

Grace, "Eğer seni bir yerden tanıdığını söylerse çekimser bir tavırla onun da yüzünün tanıdık geldiğini söyle. Sonuçta seni aramadı, poposunun kalkmasına izin verme!" diye devam etti.

Abby saçını düzeltirken, "Tamam. Nasıl görünüyorum?" dedi.

Tara, "Kesinlikle harikasın ama tek bir şey var," deyip karnı iyice görünsün diye Abby'nin tişörtünü tutup yukarı çekti. "Güzelsen, övünmesini bilmelisin."

Abby bara doğru yürüdü, Shay'in yanına konuşlanarak siparişleri verdi. İstekli görünmemek için kendini zorladı ve arkadaşlarının kıkırdamalarını önemsememeye çalıştı.

Sonra bir ses sükûneti böldü. "Güzel bir gece geçiriyor gibi görünüyorsunuz."

Abby soluna döndü, konuşanın Shay olduğundan emin oldu. "Evet, teşekkürler. Kız kıza takılıyoruz."

Shay, "Birlikteyken tehlikeli oluyorsunuz!" deyip bir kahkaha attı.

Abby, "Biz böyleyiz işte, kötü kızlar!" dedi. "Peki ya sen? Sen de güzel bir gece geçiriyor musun?"

"Evet, teşekkürler. Bir arkadaşımla geldim, şu an tuvalette," dedi.

Barmen para bekliyordu, bu yüzden Abby daha fazla konuşamayacağını anladı. Derken Tara yanına geldi.

Tara, "Gelip sana içkiler için yardımcı olayım diye düşündüm," dedi. Abby'ye göz kırparak, "Konuştuğun yakışıklı da kim?" diye sordu.

Shay gülüp kendini tanıtmak için elini uzattı. "Shay Corrigan. Tanıştığımıza memnun oldum." Tara da kendini tanıttı. Shay, "Senin ismin neydi?" diye sordu. Abby elini uzatırken usulca, "Abby Nolan," diye karşılık verdi.

Tara, Abby'nin kötücül bakışlarını umursamaksızın, "Neden gelip bize katılmıyorsun?" diye sordu.

Abby utançtan yerin dibine girmiş bir tavırla, "Tara, Shay arkadaşıyla birlikte zaten. Eminim olduğu yerde gayet mutludur," dedi.

"Aslında size katılmak isterim, kızlar. Arkadaşım dönünce beraber geliriz. Sana da uyarsa tabii Abby?"

Abby gülümseyerek karşılık verdi, içkileri alıp masaya doğru yollandılar.

"Bravo, hiç çaktırmadın Tara!"

Grace ile Tara kahkahalara boğulmuştu.

"Bu aşkı alevlendirmek için bir şey yapmamız gerek!" dedi Tara. "Kırpiklerini kırıştırma zamanı, oğlanlar geliyor!"

Shay'ın Abby'yi beğendiği belliydi. Doğruca Abby'nin yanına oturdu ve hemen koyu bir sohbete girdi. Paddy ise, Shay üç kızla birlikte oturacaklarını söylediğinde kulaklarına inanamamıştı. Tara'yı mı Grace'i mi seçmesi, sarışın mı yoksa esmer mi tercih etmesi gerektiğine karar veremiyordu. İkisinin de çoktan evli olduğunu öğrenince üzüldü.

25. BÖLÜM

Abby, Shay'le buluşmak üzere trenle şehir merkezine doğru yol alıyordu. Oldukça gergindi. Geçen cuma kızlarla dışarı çıktığında gecenin sonunda Shay, Abby'den telefon numarasını istemişti. Abby numarasını vermiş, telefonun yanına oturup beklemeye başlamıştı. Tekrar hayal kırıklığı yaşamamak için kızlara bunu pek de önemsemediğini söylemişti ama aslında Shay'den hoşlanmıştı ve en azından onun düzgün çıkmasını umuyordu. Derken salı akşamı telefonu çaldı, arayan Shay'di. Cumartesi günü çıkıp çıkamayacaklarını sorduğunda Abby çabuk elde edilebilir bir kız gibi görünmek istemediğinden planı olduğunu söyledi. Böylece cuma akşamı için bir randevu ayarlandı, Bailey'de buluşacaklardı. Shay, Abby'ye yaklaştığında mesaj atmasını söyledi, böylelikle barın önüne çıkıp onu bekleyecekti. Abby bunun hoş bir tutum ve iyiye işaret olduğunu düşündü. Graton Caddesi'nden yukarı yürüyüp mesajı gönderdiğinde yanıt alabilmek için dua etti. Son dakikada Shay'in randevuyu iptal edebileceğine dair kötü hisleri vardı. Fakat birkaç saniye sonra Shay'in orada beklediğini belirten bir mesaj aldı. Ama Abby hâlâ çok gergindi. Köşeyi döndüğünde Shay'i barın önünde biraz gergin bir halde beklerken buldu. Endişe dolu gözlerle caddeyi baştan sona tarıyordu, Abby'yi gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Abby, Shay'e el sallayıp gülümsedi.

"Merhaba Abby."

"Merhaba Shay." Birdenbire utandığını hissetti.

"İçeri girelim mi?" diye sordu Shay.

"Elbette," diye yanıtladı Abby. Ah, ne korkunç, diye düşündü sonra. Konuşmaları öyle yapmacıktı ki. Shay, Abby'yi bir çiftin daha oturduğu masaya doğru yönlendirdi. Masada Shay'in içmeyi sürdürdüğü büyük bir şişe Guinness duruyordu.

"Sana ne getireyim, Abby?" diye sordu Shay.

Abby rahatlayarak, "Votka ve yabancımersini suyu, lütfen," diye yanıt verdi. Bir an zavallı Richard'la geçirdiği korkunç geceyi tekrar yaşayacağını, içkisini kendisinin alması gerekeceğini düşünmüştü. Shay sipariş için bara yöneldiğinde Abby, Shay'i dikkatle inceledi. Abby soluk mavi bir kot pantolon giymiş olan Shay'in sıkı poposuna bakmaktan kendini alamadı. Kot pantolonuyla uyumlu süt mavisi tişörtü esmer tenini iyice öne çıkarıyordu. Shay gerçekten hoş görünüyordu, Abby onunla çıktığı için daha da keyiflendi. Shay gelip Abby'nin içeceğini masaya bıraktı.

"Çok zarif görünüyorsun, Abby," dedi kibarca.

Abby gülümseyerek teşekkür etti. Belki de bu sefer her şey yolunda gidecekti. Bütün günü hazırlanmak için uğraşarak geçirdiğini elbette söylemedi.

Shay, "Geçen hafta bana ressam olduğumu söylemiştin. Anlatsana biraz," diyerek Abby'yi cesaretlendirdi.

Abby, Shay'in bunu hatırlamasından ve meraklanmasından ötürü memnun oldu. Stephen Green'de sattığı tablolarından bahsetti. "Dün bir resmimi sattım, bu gece bir tür kutlama aynı zamanda," dedi Abby.

Shay bundan çok etkilenmiş bir şekilde, "Harika! Ne sattın peki?" diye sordu.

"Eserim modern ve rengârenkti. Resmin oturma odalarına çok yakışacağını söyleyen genç bir çift satın aldı. Büyük tablolarımdan biriydi ve üç aydır satılmayı bekliyordu, bu yüzden satıldığında ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsin."

"Bir tabloyu tamamlaman ne kadar sürüyor?"

"Ah, bu çok değişiyor. Ufak tabloların bazılarını bir günde

tamamlayabiliyorum. Ancak büyük tabloları son halini vermem aylar sürebiliyor. Bahsettiğim özel parçayı iki ayda tamamladım ve üzerinde çok sıkı çalıştım."

"Resimlerini görmeyi çok isterim, Abby."

Abby birden cesaretlenip, "Her cumartesi, salı ve perşembe Stephen Green'deyim. O tarafa gelirsen ara," dedi.

"Satışın resimlerle makul bir yaşam sürdürebiliyor musun?" diye sorup hızla devam etti, "Özür dilerim Abby. Kaba ve fazla meraklı davrandım."

Abby gülerek, "Mühim değil," dedi. "Bu hafta gibi geçerse iyi oluyor tabii, çünkü büyük bir tablo sattım. Ama sanatıma mali destek sağlamak için karakalem portre de yapıyorum, ekmeğim ve yağım da buradan geliyor."

"Ah, muhteşem. İnsanlar geçip önüne mi oturuyor?"

"Bazen. Genelde bana beğendikleri resimlerinden birini veriyorlar, o resimden çalışıyorum. İnsanlar genellikle sevdiği birini kaybettiğinde yahut onu onurlandırmak istediğinde böyle şeyler yapıyorlar. Bu tip resimler üzerinde çok çalışıyorum, çünkü aile bireyinin veya arkadaşının özünü algılayabilmem bu insanlar için çok önemli." Abby bir an utanıp duraksadı. İş hakkındaki fazla konuşmuştu, buna pek alışkın değildi. Çıktığı erkekler genellikle kendileri hakkında konuşur ve Abby'nin sanatıyla pek ilgilenmezlerdi. Shay'ın bardağının da boşaldığını görünce yeniden sipariş vermek için yerinden kalktı.

Shay kesin bir ifadeyle, "Abby, lütfen, otur. Seni davet eden benim, içkileri ben getiririm," deyip bara doğru ilerledi.

Abby rahatlayıp gülümsedi. Gerçekten iyi gidiyordu. Shay içkilerle birlikte masaya döndüğünde Abby onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi. Öne doğru eğilip, "Peki, sen anlat bakalım. Dublinli misin?" diye sordu.

"Hayır, aslen Kilkenny'denim. Üniversite için Dublin'e geldim, bir iş bulunca da geri dönmedim."

Abby, "Ailen hâlâ Kilkenny'de mi?" diyerek derinlemesine sorgulamaya başladı.

Shay, "Evet, annem, babam ve dört kız kardeşim orada yaşıyor. Ben en büyükleriyim," diyerek gülümsedi.

Abby, "Vay! Büyük bir aile. Dört kızla birlikte büyümek eğlenceli olmalı! Klasik büyük ağabey havalarında mıydın?" diye dalga geçti.

Shay gülerek, "Biraz kâbus gibi davranmış olabilirim. Kızlara karşı fazla korumacıydım, sanırım hâlâ da öyleyim. Arkadaşlarımla onlara yaklaşmasına müsaade etmedim, onlara güvenmedim. Yine de kız kardeşlerimden Fiona nihayetinde en yakın arkadaşım Michael'la evlendi."

"Mutlular mı?"

"Evet, iki çocukları var, daha mutlu olamazlardı!"

"Peki ya ebeveynlerinle aran nasıl? Onlarla da yakın mısındır?"

"Evet. Ayda bir kez onları ziyaret ederim ve her hafta telefonla konuşuruz. Biz gerçekten bağları kuvvetli bir aileyiz. Annem ve babam hoş insanlardır. Çok genç evlendikleri için henüz ellili yaşlarındalar ve sanırım benimkinden daha iyi bir sosyal yaşamları var."

Abby ailesiyle iyi anlaşılan bu delikanlıdan hoşlanmıştı. Hayatın her zaman siyah ve beyaz olmadığını bilirdi ama ailesiyle iyi bir ilişkisi olmayan erkekler onu biraz düşündürürdü.

"Peki ya sen Abby? Ailenden bahsetsene?"

"Seninkine benzer bir durum. Annem ve babam hoş insanlardır, oldukça yakınızdır. Clondalkin'de yaşıyorlar, her pazar öğle yemeği için onlara giderim. İki erkek kardeşim var, ikisi de evli, onlar da her pazar eşleri ve çocuklarıyla birlikte aile ziyaretinde bulunurlar. Çok eğlenceli geçer, ülke dışında değillerse buluşma gününü kaçırmak istemezler."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Evet, öyle. Şanslıyım. Ailemin benim için biraz endişelendiğinin farkındayım. Kendime doğru düzgün bakmadığımı, yeterince beslenmediğimi falan düşünüyorlar, bu yüzden bu pazar gidip sattığım tablonun çekimini babama göstereceğim! Eminim çerçevelemek isteyecektir!"

Shay, "İyi bir miktar olmalı," deyip güldü. "Aman tanrım,

özür dilerim, gerçekten burnumu sokmaya çalışmıyorum.”

“Ah, sorun değil, Shay. 1200 euroluk bir çek.”

“Bu harika! Gerçekten kutlamaya değermiş!” Shay birden yerinden sıçrayıp bara gitti ve barmenin kulağına bir şey fısıldadı. Masaya döndüğünde ne sipariş ettiğini söylemeyi reddetti fakat barmen elinde bir şişe şampanyayla görününce Abby’nin keyfi iyice arttı.

“Ah, Shay, çok hoşsun. Teşekkür ederim.” Abby tam yanğından öpmek için eğilmişti ki Shay bir anda başını çevirdi ve dudakları buluşuverdi. Abby bakışları Shay’in gözlerinde kilitlenmiş bir halde utanıp geri çekildi. Fazla istekli görüneneğinden çekindi. Fakat kısa bir süre sonra ikisi birden eğilip ilk gerçek öpüşmelerini yaşadılar, gerçekten inanılmazdı. Abby’nin başı dönmüş gibiydi, daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşadığını hatırlamıyordu. Shay de benzer hisler taşıyor olmalıydı ki ayrıldıklarında ona bakıp, “Vay canına!” dedi.

Bir saat boyunca birbirlerinin gözlerine bakıp öpüşerek zamanı geçirdiler. Oldukça romantikti ve Abby barda kendilerinden başka kimse yokmuş gibi hissetti. Bardakilerin onları seyrediyor olmasına aldınış etmedi çünkü bu yaşadığı çok özeldi. Barın kapanış saati geldi çatı, mekândan çıkmaları gerekti. Ne o ne de Shay gecenin sona ermesini istiyordu.

Shay, “Crystals’e gidelim mi?” diye sorduğunda Abby hemen kabul etti. Grafton Caddesi boyunca yürüyüp bir içki daha içmek üzere kulübe girdiler. Kapı görevlisi onları sorgusuz sualsiz hemen önden içeri alınca Abby etkilendi. Shay mekânın müdavimi olmalıydı.

Shay omuz silkip, “Önemli müşterilerimizi sıklıkla buraya getiririm,” dedi.

Bir yer kapıp oturdular ve Shay siparişleri verdi. Çok tuhaftı, normalde Abby’nin bu aşamada çoktan sarhoş olması gerekirdi ama her nasılsa içtikleri başını döndürmemişti.

Shay bir an Abby’ye bakıp ciddiyetle, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

"Elbette," diye karşılık verdi Abby.

"Hiç hızlı randevuya katıldın mı?"

Abby müphem bir edayla, "Galiba. Ya sen?" diye sordu.

"Evet, bir kez. Ama tam bir felâketti. Gerçekten beğendiğim bir kız vardı! Sana benziyordu ama beni işaretlemedi. Ne hale düştüğümü hayal edebiliyor musun?"

Abby, Shay'e kuşkuyla baktı. Abby'nin onu seçmediğini mi söylüyordu? Ama seçmişti, bundan emindi. "Tuhaf. Çünkü hızlı randevuya katıldığında sana benzeyen biriyle karşılaştım ve onu seçtim. O da beni tercih etti ve böylelikle eşleştik. Ama benimle irtibata geçmedi!"

Shay, "Sen olduğunu biliyordum!" deyip güldü, sonra ciddiyeyle, "Bende telefon numaran yoktu ama, Abby, doğru söylüyorum. Benimle eşleştiğin kaydedilmedi. O gece iyi anlaştığımızı düşündüğüm için sonradan hayal kırıklığına uğradım."

Abby çekinerek, "Ben de! Aramamana inanmadım. Özellikle de daha sonra gelip selam vermiş olmana rağmen aramamanı anlayamadım," dedi.

Shay suçlarcasına, "Dur bir dakika," dedi. "Benim bilgilerim sende var mıydı? Neden beni aramadın?" dedi.

Abby bir kahkaha atıp, "Ah, sanırım eski kafalı bir kıyım!" dedi.

Shay, "Tanrım, boşa harcadığımız zamana yazık!" deyip güldü. Sonra kendini toparlayıp, "Haddimi aştıysam özür dilerim. Ama senden gerçekten hoşlandım, Abby. Seni tekrar görmek isterim," dedi.

Abby kulaklarına inanmadı. O kadar mutlu olmuştu ki halalara uçmuştu. "Ben de seni tekrar görmek isterim, Shay."

26. BÖLÜM

Abby cumartesi sabahı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uyandı. Neden bu kadar mutlu olduğunu anlaması için birkaç saniye düşündü ve birden Shay'in yüzü zihninde beliriverdi. Çalar saate bakıp çarçabuk yataktan fırladı. Kahretsin, geç kalıyorum, diye düşündü. Saat 7.30'u gösteriyordu ve daha duş alıp giyinmesi gerekiyordu; saat 9.00'da şehir merkezinde olmalıydı. Gece 3.30'da eve girdiğinden akşamdan kalmaydı ama yine de kendini harika hissediyordu. Duş onu kendine getirdi, huzla kurulanıp giyindi. Karakalem çalışmalarını, el ve alet çantasını topladığında 8.15 aracını kaçırdığını fark etti. Derken kapı zili çaldı. Abby bu saatte kim gelmiş olabilir, diye düşündü.

Hoparlörden, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, tatlım. Gerry! Seni kasabaya götürecek birine ihtiyacın vardır diye düşündüm!"

"Sen bir cankurtaransın, Gerry. Seni seviyorum! Geliyorum." Abby merdivenden koşar adımlarla inip apartmanın kapısını açtı ve kendini Gerry'nin kollarına bıraktı. Nefes nefese, "Çok geç kaldım! Nasıl tahmin ettin?" diye sordu.

"Dün gece kurtarılmak amacıyla beni aramayınca randevunun yolunda gittiğini düşündüm. Bugün biraz yardımsever olayım dedim, yol boyunca da dedikodu yaparız diye düşündüm. Haydi gel tatlım."

Abby bir an düşündü. Gerry'ye randevuyu düzgünce anlatmak istedi, bunu yapmanın tek yolu randevuyu bir filme ben-

zetmekti. "Özel Bir Kadın'da Julia Roberts ile Richard Gere'nin ilk buluşmasını anımsıyor musun?" diye sordu.

Gerry neredeyse öndeki arabaya vuracakken, "Richard'ın Julia'yı operaya götürdüğü, Julia'nın siyah dantelli elbiseyi giydiği sahneyi mi diyorsun? Seni operaya mı götürdü?" diye sordu.

"Yola bak, Gerry. Hayır, tabii ki. Beni operaya götürmedi ama o tarzda kusursuz bir randevuydu. Bana muhteşem görüldüğümü söyledi."

"Ah, sevdim adamı!"

"Resimlerimi merak etti, üstelik mantıklı sorular sordu. Bunun benim için yarım günlük işten öte kariyerim olduğunu anladı." Bu Abby için çok önemliydi.

Gerry, "Peki sorun ne? Bir sorun olmalı!" deyip güldü.

"Biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Perşembe günü bir resmimi sattığımı söyleyince kutlama yapmak için bir şişe şampanya getirdi!" Abby bunun Gerry'yi etkileyeceğinin farkındaydı.

"Peki onu doğruca eve atıp deli gibi seviştiniz mi?"

"Hayır, uslu bir kız gibi davrandım. Meyilliydim ama bu kez ağırdan almaya karar verdim."

Gerry onaylarcasına başını salladı. Abby'nin çıktığı oğlanlarla daha ilk buluşmada birlikte olma gibi bir alışkanlığı vardı, ne yazık ki sonra Abby'yi bir daha aramazlardı. Gerry yıllarca Abby'ye sevişmeden önce onlarla en az üç kez görüşmesini söylerdi.

Abby rüyadaymışçasına, "Ama öpüştük! Gerry, şimdiye kadar en iyi öpüşmemdi," dedi.

Gerry hayretler içinde, "Tanrım, ona âşık olmuşsun," dedi. "Abby Nolan, bu herife âşık olmuşsun!"

Abby, "Biliyorum. Kendime engel olamıyorum. Onunla ilgili her şeyden hoşlandım," diye itirafta bulundu.

Gerry, "Ah, tatlım, senin adına çok sevindim. Bunu hak ediyorsun," deyip gülümsedi. Abby'yi bu kadar mutlu görmek gerçekten inanılmazdı. Gerry Stephen's Green'in otoparkına arabayı park edip Abby'ye eserlerini sergilemesi için yardım etti. Her

şeyi düzene koyduklarında kahvaltı etmek üzere Kylemore'a doğru yürüdüler. Gerry, her zamanki meyve ve mısır gevreğini, Abby de klasik İrlanda kahvaltı tabağını sipariş etti. Ağzı salamlar ve pastirmalarla doluyken Abby, Gerry'ye randevunun her ânını saniyesi saniyesine aktardı. Çok heyecanlıydı.

"Abby için ne müthiş bir hafta! Şaheserini satıyor ve bir sevgili buluyor!"

"Bundan daha iyi olamazdı, değil mi Gerry?" Birden yüzü asıldı. "Ya beni geri aramazsa? Ya her şey buraya kadarsa?" Abby tekrar her şeyden kuşkulunmaya başladı.

Gerry yumuşak bir tonla, "Saçmalama, tatlım," dedi. "Senin ne kadar hassas biri olduğunu fark etmiş. O da sana abayı yakmışa benziyor. Erkekler kızlara öyle şip şak şampanya ısmarlamaz, bilirsin."

Abby, "Şip şak," deyip kıkırdadı.

Gerry de, "Yaşlıyım ben," deyip güldü. Birer su şişesi kapıp Abby'nin standına döndüler. Gerry ona eşlik etmek için birkaç saat oyalanmaya karar verdi. On bire kadar genelde sakin olurdu, sonra etraf kalabalıklaşmaya başladı. Abby'nin randevu gecesini en az on kez etraflıca anlattırdıktan sonra Gerry, Abby'den karakalem bir resmini yapmasını rica etti. Gerry poz vermek için oturunca Abby arkadaşının resmini çizmeye koyuldu.

"Tanrım, çok yakışıklı bir adamsın, Gerry. Tom şanslı bir adam!"

"Biliyorum. Ona her gece bunu söylüyorum."

Abby taslağı çizmek için yirmi dakika harcıyıp tamamen işine gömüldü. Birden duyduğu ses Abby'yi ürküttü.

"Bu harika Abby," dedi Shay.

Abby hemen utandı. "Merhaba Shay. Ne zamandır oradasın?"

"Birkaç dakikadır. Seni çalışırken görmek harika bir şey. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Müşterinle ilgilen."

Gerry oturduğu yerden sıçrayıp, "Ah, tatlım, boş ver beni," dedi.

Shay bir yabancıнын kendisine "tatlım" diye hitap etmesinden bir nebze kaygılanmış gibi görünüyordu ama Gerry'yi anımsayınca rahatladı. Gerry'yle ilk hızlı randevu gecesinde karşılaşmıştı. "Merhaba, ben Shay. Sanırım birkaç ay önce tanışmıştık." Öne doğru ilerleyip Gerry'nin elini sıktı.

"Tanışmıştık, yakışıklı. İsmim Gerry. Sadece güzel Abby'ye bir süreliğine eşlik ediyorum." Gerry çiftin birbirlerine bakmadan duramadıklarını fark etti. Birbirlerine gülümseyip hızla gözlerini kaçırıyorlardı. Çok tatlılardı.

"Abby, tatlım. Kahve içmek istediğini söylememiş miydin? Neden gidip Shay'le bir kahve içmiyorsun? Ben standa bakarım merak etme."

"Harika olur," dedi Shay.

Gerry, "Müşteri gelirse seni cep telefonundan ararım," diye söz verdi.

Abby ve Shay yan yana yürüyerek Gerry'nden uzaklaştılar, bir anlık duraksamadan sonra Shay'in Abby'nin elini tuttuğunu görünce çok sevindi. Standtan bir dakikalık mesafedeki küçük bir kafeye girip bir masa kaptılar.

"Hiç değilse kahveleri ısmarlamama izin ver," dedi Abby. Gece boyu Abby'nin para harcamasına müsaade etmemiş, hatta taksi parasını ödemek için de ısrar etmişti.

"İsrar ediyorsan, tamam," dedi Shay.

Lattelerini söyledikten sonra birbirlerine hayranlıkla bakmaya devam ettiler.

Shay, "Ergenliğimden bu yana hiç böyle hissetmemiştim," diye itirafta bulundu. "Seni tekrar göreceğim anı bekleyemedim, umarım kusura bakmazsın."

"Hayır, Shay. Ben de ayrı şeyleri hissediyorum. Dün gece harika zaman geçirdim. Her şey kusursuzdu."

"Bence de. Abby, sanatın büyüleyici. Tüm o resimleri senin yaptığına inanamıyorum. Çok güzeller."

"Teşekkürler." Shay'in iltifatları o an Abby için her şeyden kıymetliydi. Shay'e bakıp doğruyu söyleyip söylemediğini anla-

maya çalıştı. Evet, kesinlikle resimleri beğendiği belliydi.

"Gerry'nin karakalem resmi harika."

Abby mütevazı bir şekilde, "O sadece eskiz," dedi.

"Gerry'yle arkadaş mısınız? Oldukça yakın görünüyorsunuz."

"Evet, öyleyiz. Aslında yakın arkadaşlardan oluşan hoş bir grubumuz var. Gerçekten şanslıyım."

"Bana onlardan bahset." Gerçekten merak etmiş ve Abby hakkında her şeyi öğrenmek istemişti.

"Şey, Gerry'yle tanıştın. Gerry eşcinsel, sanırım tahmin etmişsindir. Sevgilisinin adı Tom. O gece onunla da tanışmıştın."

Shay birkaç ay önceki geceyi anımsayıp gözlerini kısarak, "Evet, anımsadım. Biraz daha yaşlıca olan mı?" diye sordu.

Abby, "Konsantre olmaya çalıştığında çok şeker görünüyorsun," deyip gülümsedi. "Eyvah! Yüksek sesle mi düşündüm?"

Shay, Abby'nin sorusuna yanıt olarak gülüp başını sallayınca Abby rahatladı.

"Neyse, evet. O Tom. İyi hafızan var! Yıllardır birlikteler, şahit olduğum en sağlam ilişkilerden biri. Birlikteyken harikadırlar. Clontarf'ta bana çok yakın oturdukları için onlarla sık sık görüşürüm."

"Gerry eğlenceli birine benziyor," dedi Shay.

"Evet, zırdelinin tekidir. Onu çok severim!" Latteleri gelince Abby garson kıza ödemeyi yaptı. "Üç yaşında Jack adında bir oğulları olan Grace ve Liam var."

Shay birbirlerine vuruldukları gece Abby'nin yanında olan kızları anımsayınca, "Geçen hafta gördüğüm kızlardan sarışın olanı mı yoksa esmer olanı mı?" diye sordu.

"Grace sarışın olan. O da harika bir insandır. Altı aylık kemoterapi tedavisini yeni bitirdi, şu an nekahet döneminde."

Shay samimi bir merakla, "Tanrım, çok fena! Şimdi iyi mi?" diye sordu.

"Bunun için dua ediyoruz. Bu Noel'de evlenecekler ve ben de nedime olacağım."

Shay, "Beze gibi görünen kabarık elbiselerden mi giyeceksin?" deyip güldü.

"Hayır, Grace çok rahattır. Kendi elbiselerimizi giymemize müsaade etti. Bize sadece rengi söyleyecek, stil bize ait. Tara geçen hafta tanıştığın esmer kız, o da diğer nedime, Sean'la evli. İşte grubumuz bu!"

"Birbirinize çok mu yakınsınız?"

"Evet, haftada bir kez, genellikle perşembe günleri buluşuruz. Bazen Grace'e yemeğe gideriz. Harika bir aşçıdır. Ya da Tom'la Gerry'nin evine. Çoğunlukla Malahide'daki Duffy'nin yerine veya Swords'taki Cock Tavernası'na takılırız."

"Harika; Paddy ile ben de ilkokuldan bu yana yakın arkadaşız. Otuz yılı geçti! Arkadaşlar önemlidir."

"Babam her zaman, 'İnsanı sahip olduğu arkadaşlarından tanırsın,' derdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam arkadaşı olmayan birinin genellikle öyle olması için iyi bir nedeni olduğunu düşünür. Yıllar içinde haklı olduğunu anladım."

"Baban oldukça bilge birine benziyor. Paddy için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Birkaç dakika sonra Abby, Gerry'den çabucak geri dönmesini söyleyen bir mesaj aldı. Kahvelerini bitirip doğrudan stand'a gittiler.

"İşte sanatçımız da burada, Bayan Abby Nolan. Bugün burada olduğu için şanslısınız, genellikle haftalarca kendini atölyesine kapatıp çalışır!" Gerry çarpıcı biçimde yanında bekleyen çifti bilgilendirdi. Abby ileri yürüyüp tokalaşmak istediğinde çift neredeyse reverans yapıyordu. Gerry, Abby'nin epeyce reklamını yapmış olmalıydı. Gerry'ye şaşkın bir bakış fırlatan Abby çifte nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Kadın gururla, "Birlikte bir ev satın aldık," dedi.

"Güle güle oturun, " diye karşılık verdi Abby.

"Yatak odamız için bir tablo satın almak istiyoruz," diye devam etti.

Gerry sergideki en büyük ve en pahalı parçayı işarete ederken, "Bu harika bir yatırım olacak, tatlım," dedi.

"Aklınızdan nasıl bir şey geçiyor? Burada beğendiğiniz bir şey var mı?" diye sordu Abby.

Adam büyük tablolardan birini işaret ederek, "Biz bu tabloyu gerçekten beğendik ama ödeyebileceğim fiyatın üzerinde," dedi.

Abby nazikçe, "Ne kadar bütçe ayırdınız?" diye sordu.

Adam sessizce, "Yaklaşık üç yüz," diye yanıt verdi.

Adamın gösterdiği parça bir gün önce sattığı tablonun benzeriydi, bu yüzden bin eurodan aşağı satılmasına izin veremezdi. Bu durumu çifte açıkladı ve fiyatı 400 EURO olan daha küçük bir parçaya yönlendirdi.

"Çok güzel," dedi çift bir ağızdan. "Ama bunu da ödeyemeyiz."

Abby gülümseyip çarçabuk bir karar verdi. "Bakın, iyi bir günümdeyim. Bu parçayı size üç yüze bırakırım. Ama dostlarınıza fiyatını söylemeyeceksiniz."

Çift çok sevindi ve anlaştılar. İşitme mesafesinden çıktıklarında Abby, Shay ve Gerry keyiften hoplayıp zıpladılar.

"Tamam, beyler, öğle yemeği benden!" Shay ve Gerry ile birlikte restorana doğru süzüldü. İşler yoluna mı giriyordu ne? Yeni bir erkekle tanışmıştı, resimleri satılıyordu ve Grace çok iyiydi.

27. BÖTÜM

Tom, Liam'a, "Neyin var, dostum?" diye sordu. Gerry, Grace'in düğün planlarıyla ilgileniyordu. Çiçek aranjmanları hakkında konuşmaya başladıklarında Liam yardımcı olamayacağını bildiğinden Tom'un yanına gitti.

"Bir şeyim yok, neden sordun?" diye karşılık verdi Liam.

Tom açıkça, "Ah, bilmiyorum. Dalgın görünüyorsun. Alkol yüzünden mi?" diye sordu.

Liam bir an düşünüp yanıt verdi. "Hem evet hem hayır." Tom'un sorgulayan yüz ifadesini görünce konuşmaya devam etti. "Haftada en az bir kez hatta bazen günde bir kez alkol aklıma geliyor. O hep içimde ve buna saygı göstermem gerekiyor."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Liam pişmanlıkla, "Hayır, yok. Biliyor musun, bazen zamanı geri çevirip yirmili yaşlarıma dönsem ve içkiye hiç başlamasam, diye düşünüyorum," dedi.

"Dönebilseydin kendine ne derdin?" Tom gerçekten çok merak etmişti.

"Yavaşlamam gerektiğini söyledim. Tek içkiyle yetinip yeri gelince de içmeyi bırakmayı bilmeyi öğretmek isterdim. Eğer yavaşlamazsam günün birinde alkolü tamamen bırakmam gerekeceğini ve esas acının bu olacağını söyledim."

"Sence kendini dinler miydin?"

Liam kederle, "Hayır, muhtemelen kendime siktiri çekip bir

içki daha sipariş ederdim," diye durumunu kabullendi. Ve ikisi birden kahkahaya boğuldu.

"Cidden zor, Liam. Son birkaç aydır tek kadeh bile içmeye yeltenmemene çok şaşıyorum. Grace'in yaşadıklarını izlerken bunu yapabilmek çok zor!"

"Bunu anlatmaya kelimeler yetmez, dostum. Bu beni çok korkutuyor. Çok hasta olduğu günlerde koşup en yakın bara gidecek bir şişe viski söylemek geçiyor aklımdan. Ona bakma sorumluluğu muazzam ve kimi zaman alkolle her şeyi uyuşturmak iyi bir seçenek gibi görünüyor."

"Seni ne durduruyor peki?"

"Grace ve Jack. Onları alkolden daha fazla seviyorum. Birkaç sene önceki halime dönmek istemiyorum. Kahretsin! Güçbela yaşadım, işleri baştan savma yapıp her gece alkole gömüldüm. O haldeyken nasıl yazabildiğimi ve bu yazıları neden yayımladıklarını düşünüp şaşıyorum."

Tom kuşkuyla başını sallayıp, "Bunları nasıl yaptığını ben de anlamıyorum. Londra'da ortalıktan kaybolduğunda seni takip ettim. Yayımladığın birkaç makaleni okudum ve sana söylemeliyim ki gerçekten iyidiler," dedi.

"Teşekkürler, Tom. Annem hepsini almış. Yazdığım tüm makaleleri. Tedaviye giderken onları bana getirdi ama ben hiçbirini anımsamadım bile."

"Şimdi işler nasıl gidiyor?"

"Güzel. Birkaç tane anlaşma yapacak gibiyim, parası da iyi. Ama biraz farklı."

"Nasıl yani?"

"Aldığım her işi düşünürüm. Yapacağım iş konusunda seçiyimdir. Zamanı geldiğinde Jack'in benimle gurur duymasını istiyorum. Ve ilk kez kariyerimin kazandıracağı parayı düşünmeye başladım."

Tom buruk bir ifadeyle, "Er ya da geç hepimiz başlarız," dedi. Liam hüznle, "Biliyorum. Uzunca bir süre öğrenciymişim

gibi yaşadım. İşler sarpa sararsa diye biraz para biriktirmek istiyorum," dedi.

Tom kaşlarını çatarak, "Grace'in tekrar hastalanabileceğini mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Evet. Şu an nekahet döneminde ama kanserin tekrar yayılma olasılığı var. Grace işe geri döndü ama yarı zamanlı çalışıyor. Maalesef son altı ay içinde yığınla iş kaybetti, çünkü hastaydı, bu yüzden müşterilerini geri kazanması için zamana ihtiyacı var."

Tom endişeyle, "Durumlar kötü mü?" diye sordu.

"Üstesinden geliyoruz. Evi falan kaybetmek üzere değiliz, parikleme hemen. Ama düğünden dolayı birikim yapamıyoruz."

Tom alaycı bir tavırla, "Günümüz İrlanda'sına hoş geldiniz," dedi. "Ev kredisi ve çocuğu olup aynı zamanda birikimi olan pek genç çift tanımıyorum."

"Biliyorum. Belki de gereksiz yere tasalanıyorum ama eğer Grace'e tekrar bir şey olursa en iyi tedaviyi görmesi için paramın olmasını dilerim. Anlatabiliyor muyum?"

Tom bunun Liam için önemini anladı. Yardım etmek istedi. "Bak, dostum, biraz birikimim var. Borç verebilirim."

"Ah, Tom, hayır. Milyonlarca kez sağ ol ama umalım da yıllar boyu birikim yapmamıza gerek kalmasın. Daha önce de söylediğim gibi, sadece tedbirli olmak istiyorum. Gereksiz lüks harcamaları kıstık, birkaç euro da olsa biriktirmeye başladık. Ve Grace'le işlerimizin iyi tarafı esnek olmaları. Jack'in kreş masrafını azalttık, artık haftanın sadece birkaç günü kreşe gidiyor."

"Akıllıca Liam. Büyüklük taslamak gibi olmasın, seninle gurur duyuyorum, dostum. Grace ile Jack'in emin ellerde olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Yanlarında olduğun için şanslılar. Ve lütfen unutma, ne zaman paraya ihtiyaç duyarsan söylemen yeterli."

Liam, Tom'un bu sözleriyle mutlu olup teşekkür etmek amacıyla arkadaşına sarıldı. Tom'la konuşup korkularını paylaşabilmesi ona iyi gelmişti. Tom'a anlattıklarından Gerry'nin bile haberinin olmayacağını bilirdi. "Peki sizden ne haber, Gerry'yle nasıl gidiyor?" diye sordu Liam. Her şey eski günlerdeki gibiydi,

Tom'la Liam dertleşiyorlardı. Bu Liam'a kendini iyi hissettirdi.

Tom gülümseyerek, "Komik, şamatalı, dramatik, romantik... İşte bildiğin Gerry gibi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

"Hiç kavgaya etmiyor musunuz?"

"Elbette ediyoruz, etmeseydik normal olmazdı. Genellikle Gerry'nin kredi kardı ekstresi yüzünden tartışıyoruz. Ekstreği saklarsa ortadan yok olacağını sanıyor. Ortak hesabımız yüzünden tartışıyoruz, çünkü gülünç şeyler için para harcıyor. Bel ölçüm yüzünden kavgaya ediyoruz! Gerry içkiyi, sigarayı ve yağlı yiyecekleri bırakmamı istiyor."

Liam usulca, "Doğru bir noktaya değinmiş," dedi.

Tom kapıyı işaret ederek, "Sen de başlama! Yoksa çık dışarı!" dedi. "Bunları Gerry'den her gün duymak yeterince kötü zaten. İşin kötüsü haklı olduğumu biliyorum. Bu yüzden pazartesi diyete başlayacağıma dair söz verdim. Tanrı yardımcım olsun!"

Liam, "Tanrı hepimize yardım etsin, demek istedin sanırım," deyip bir kahkaha attı. Tom'un diyetleri efsaneydi, ne vakit diyet başlasa barut fıçısı gibi dolaşırdı.

"Bu lafını duymamış gibi davranıyorum, Liam. Herkes öfke-min saman alevi gibi olduğunu bilir!" Tom kahveleri tazelemek için kalktı ve birkaç dakika sonra elinde bir kâğıtla döndü. "Bu akşam uğradığın için mutlu oldum. Sana göstermem gereken bir şey var. Sadece doğru zamanı bekliyordum."

Evrakı Liam'a uzattı. Burada bir isim listesi vardı.

Liam şaşkın bir ifadeyle, "Bu da ne?" diye sordu.

"Hatırlasana, Garda Robert Hegarty'nin Grace'in biyolojik babası olabileceğini düşünmüştük ya. Kan grubunu araştırdık, iyi bir vatandaşın yapacağı gibi düzenli olarak kan bağışında bulunuyormuş. Kan grubu 0 negatif yani bu adamın Grace'in babası olması imkânsız."

"Kahretsin!" Halbuki Liam, Hegarty'yi ziyaret edip Grace tekrar hastalanırsa uygun bir donör olup olamayacağını öğrenmek için, doku testi yaptırmasını talep etmeyi düşünmüştü. Ancak bu sonuçlar onu temize çıkarıyordu.

Tom, "Bunu nereden bulduğumu sorma ama elimde Wexford bölgesine ilişkin kan gruplarını içeren, elbette kayıt dışı, bir liste var. Kırk yaş üstü erkekleri içeren daraltılmış bir liste. Daha gençlere bakmaya gerek yok. Ve ilk bakışta tanıdık bir isim görmedim," dedi.

Liam listeye baktı, onun da gözüne kimse çarpmıyordu.

Tom, "Grace babasıyla ilgili konuyu unutmaya karar verdiğin için onu üzmemek istemediğimden önce seninle konuşayım istedim. Ve açık konuşmak gerekirse, eğer Catherine oteldeki bir konuktan hamile kaldıysa Grace'in babası yeryüzünde gezinen herhangi biri olabilir. Bu listede de adı yoktur zaten. Araştırılacak tek bir yol var," dedi.

"Biliyorum, Tom ama belli ki gözden kaçırdığım bir şey var ki bana bu listeyi getiriyorsun. Grace babasını bulamayacağı fikrine kendini alıstırmış olsa da ben alıstırmadım. Ne olur ne olmaz hazırda durması için uygun bir donör bulmak istiyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Liam. Dün şans yüzüme güldü. Bayan Doyle'dan bir telefon aldım. Catherine'in yan komşusu olan hanım, anımsadın mı?"

Liam anımsadığını belirtmek için başını salladı.

"Ziyaretim esnasında ona Catherine'in takıldığı Michael adında birini tanıyıp tanımadığını sormuştum."

Liam, "Michael, Catherine'in Grace'in babası olarak söylediği isim," diye mırıldandı.

"Evet, doğru. Ona sorduğumda bu isimde birini tanımadığını söylemişti. Ama dün Bayan Doyle beni aradı ve aylardır Michael isminin üzerine kafa yordüğünü söyledi. Ve sonunda hatırlamış. Bir anlamı olmadığını düşünse de beni arayacağına dair söz verdiği için telefon açtığını söyledi."

Liam sabırsızlıkla, "Haydi ama, söyle artık," dedi.

"Catherine, Michael adında birini tanıyormuş. Peder O'Hara'nın gerçek ismi Michael. Ama peder ikinci ismini, yani Joseph'i kullanıyor."

"Kahretsin, Tom. Bu çok önemli bir bilgi. Yoksa onun mu olduğunu..." Liam cümlesini tamamlayamadı.

"Bilmiyorum Liam ama bu da bir olasılık. Tanıştığım da adamdan hoşlanmadım. Catherine'le ilgili anlattıklarında beni ve Gerry'yi rahatsız eden bir şey vardı."

Liam elindeki kâğıdı havaya kaldırarak, "Peki bu kâğıtla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bayan Doyle ile görüştüğümde sonra listeye tekrar baktım. Daha önce neden görmediğimi bir türlü anlayamadım. Listenin alt kısmına bak."

Liam listeyi taradı ve "Bay O'Hara" ismini gördü.

Tom aceleyle, "Rastlantısal bir şey de olabilir," dedi. "Bu ismin Peder O'Hara'yı işaret edip etmediğini araştıracağım. İlk ismi yok, yani Michael bile olmayabilir."

"Peki ne yapacağız?"

"Donör acentesindeki tanıdığım la irtibata geçeceğim ve bu O'Hara ile ilgili biraz daha bilgi edinmeyi deneyeceğim. Aynı adam mı değil mi görelim. Öyleyse, konuşmamız gerekir."

"Bunu ne kadar sürede halledersin?"

"Yarın sabah ararım. Öğrenir öğrenmez de seni bilgilendiririm."

"Neyle uğraştığımızı anlayana kadar Grace'e tek kelime etmek yok," dedi Liam.

"Anlaştık."

28. BÖLÜM

Tom ve Gerry oturmuş kahvelerini içiyor bir yandan da Liam'ı bekliyorlardı. Tom sabah kalkar kalkmaz İrlanda'daki O'Hara isimli kan donörlerini araştırmaya koyulmuştu. Kapı çaldı, gelen Liam'dı.

"Evet, ne buldun?" diye soran Liam meraklı görünüyordu.

Tom, Liam'ı mutfaka doğru yönlendirip, "Gel de otur. Kahve hazır," dedi. "Tamam, sabah kayıt memurunu aradım, Peder O'Hara'nın kan grubunun 0 pozitif olduğundan %99 eminim."

"Bu ne demek peki?"

"Grace'in babası olma ihtimali var."

"Kahretsin, kahretsin!" Liam söyleyecek söz bulamadı.

"Biliyorum, biz de çok şaşırdık," dedi Gerry.

"Siz pederle tanıştınız. İzleniminiz nedir?"

Gerry açıkça, "Peder, Grace'in babası. Tanıştığımız andan bu yana rahatsız olduğum bir şey vardı ama bir türlü anlamlandıramıyordum. Geçen gece akıma geldi. Gözleri. Grace'in göz rengiyle aynı: yeşil. Tıpkı Grace'in gözleri gibi," dedi.

"Bunu söylemek için beni uyandırdı. Tanıştığımızda dikkat etmememize inanamadım. Bir an bile Grace'in babasının bir peder olabileceğini düşünemedim. Muhtemelen adama kuşkuyla yaklaşmadım," dedi Tom.

"Kim düşünürdü ki zaten?" dedi Liam. "Tanrım bu Grace'i nasıl şok edecek farkında mısınız? Peki, ne yapmalıyız?"

Gerry tam, "Gazap Kuşları"ndaki gibi," diye başlamıştı ki film-

ler hakkında konuşmanın sırası olmadığını fark edip çabucak sustu. "Üzgünüm, alışkanlık işte."

"İki seçeneğimiz olduğunu söyleyebilirim," dedi Tom. "Catherine'e gidip kuşkularımızı dile getirebiliriz. Hikâyeyi bize baştan anlatması için ona bir şans daha tanıyabiliriz. Ya da doğrudan Wexford'a gidip Peder O'Hara'nın itiraf etmesini sağlayabiliriz."

Liam telaşla mutfakta gezinip duruyordu. Düşünmesi gerekiyordu.

"Muhtemelen inkâr edecektir," dedi Gerry. "Kesin bir kanıtımız yok. Bildiklerimiz hep ikinci dereceden kanıtlar."

"Bu doğru," diye onayladı Tom.

Liam ikisine birden baktı. "Uygun olanın önce Catherine'le konuşmak olduğunu düşünüyorum. Sonuçta kurcaladığımız onun hayatı. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Tom, "Mantıklı görünüyor," diyerek arkadaşıyla hemfikir olduğunu beyan etti. "Grace'e söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum, dostum. Bir araya geldiğimizde ondan asla bir şey saklamayacağıma dair söz verdim. Ama bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilemiyorum." Endişesi Liam'ın yüzünden okunuyordu.

Tom onu anlayışla karşıladı. "Ondan bir şey gizlemiyorsun, sadece bildiğin bir şeyi anlatmayı erteliyorsun. Gerry'nin dediği gibi, kesin kanıtımız yok. Birkaç gün geç öğrendiği için Grace'in bozulacağını sanmam."

"Sen ne düşünüyorsun, Gerry?" diye sordu Liam.

Gerry fikri sorulduğu için şaşırdı. Liam'ın Tom'un düşüncelerini herkesinkinden üstün tuttuğunu bilirdi, bu yüzden Liam'ın Gerry'ye de fikrini sorması çok anlamlıydı, onun da söyleyeceklerini duymak istemişti. "Bence bunu şimdi söyleyerek Grace'i üzersin. Zaten zihni tümüyle düşünle meşgul. Catherine'le konuşana kadar aramızda kalsın," dedi Gerry.

Liam sertçe, "Bu demek oluyor ki, Abby, Sean ve Tara'ya da söylemeyeceğiz," dedi. "Grace, hepimizin bir olup arkasından iş çevirdiğimizi düşünmesini istemem."

"Catherine'le ne zaman irtibat kuracaksın?" diye sordu Tom.
"Yerinde olmayı pek istemezdim, dostum."

Liam, "Hiç vakit kaybetmemeliyim. Hemen şimdi arayacağım. Eğer müsaitse Meath'e gidip derhal yüz yüze konuşacağım. Bu konuyu beklemeye alamam," diye yanıt verdi.

"Anlıyorum. Peki ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Tom.

"Yakınlarda olduğumu ve bir kahve için uğrayacağımı söyleyeceğim."

"Eşlik etmemizi ister misin?"

Liam'ın yüzünden rahatladığı belli oluyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse çok sevinirim," dedi.

Gerry partneri kendisine daha fikrini sormadan, "Sen git, Tom," dedi. "Liam'la birlikte git. Hatta arabayı sen kullan. Böylelikle Liam sen de Catherine'le yapacağın konuşmaya odaklanırsın."

Liam cep telefonunu çıkarıp Catherine'in numarasını tuşladı. Catherine hemen yanıt verdi ve Liam'ı görmekten mutluluk duyacağını belirtti. Tüm gün kafede olacaktı. Birkaç saat içinde orada olacağını söyledikten sonra Tom'un arabasına atlayıp yola koyuldular.

Meath'e yaklaştıkça Liam'ın gerginliği arttı. Catherine'e Peder O'Hara'yı nasıl soracağından pek emin değildi. Catherine zarif bir kadındı ve ona seksle ilgili bir şey sormak kaba bir davranış olacaktı. Bunun kendi annesinin seks hayatını sorgulamaktan farklı olmadığını düşündü.

"Neredeyse geldik, dostum," dedi Tom. "Seni arabada mı bekleyeyim?"

"Bilmiyorum, Tom. Olabilir. İkimizi birden görünce kendini tehdit altında hissedebilir."

Tom, "Doğru. Burada kalayım o zaman. Desteğe ihtiyacın olursa haber ver," deyip babacan bir tavırla Liam'ın omzuna elini koydu.

Liam, Catherine'in dükkanının önüne geldiklerinde arabadan indi. Badanalı, kıpkırmızı bir kapısı ve çerçeveleri olan şirin bir

kulübeydi. Kapiya doğru ilerlerken buruna gelen, fırından taze çıkmış ekmekle çöreğin kokusu oldukça kuvvetliydi, Liam gergin olmasına rağmen acıkmaya başlamıştı. Dükkâna girmesine fırsat tanımadan Catherine güler yüzlü bir edayla Liam'a doğru koştu.

"Ah, Liam! Ne güzel bir sürpriz. Seni ne getirdi buralara?" Catherine kollarıyla Liam'ı sımsıkı sararak kucakladı.

Liam, Catherine'e sevecenlikle sarılırken bu kadına karşı daha nazik olması, onu kesinlikle incitmemesi gerektiğini düşündü. "Merhaba Catherine. Üzerinde çalıştığım bir hikâye yüzünden buradayım, hepsi bu."

Catherine gururla, "İçeri gel. Seni herkesle tanıştırmak istiyorum. Kızlar, bu Liam, Grace'imın nişanlısı," dedi.

Dükkânda Catherine'le beraber çalışan iki kadın vardı, Liam hızla kendini tanıtti. Catherine'in Grace ve ailesi hakkında sık sık konuştuğu aşıkardı, çünkü kadınlar yaşamları hakkında her şeyi biliyorlardı. Liam bundan çok etkilendi.

Catherine, Liam'ın gözünün içine bakarak, "Otur lütfen, Liam. Çay içelim," dedi. Kadınlardan biri masaya çörek, kaymak, çilek reçeli ve seramikten büyük bir çaydanlık getirdi.

Liam samimiyetle, "Harika görünüyor, Catherine," dedi. İltifattan ötürü Catherine'in gözleri parladı. Liam arabada bekleyen Tom'u düşündü ve gülümsedi. Burada olsaydı kesin havalara uçardı.

"Çörekler daha bu sabah yapıldı, çok taze. Ye haydi, sonra konuşuruz."

Liam, Catherine'in nasıl formda kaldığını düşündü, eğer kendisi böyle şeyler pişirebilseydi muhakkak file dönerdi. Gerginliğine rağmen iki çöreği silip süpürdü, güzel çayı da midesine indirdi. Catherine tamamen doyduğuna kanaat getirdiğinde Liam'ı dükkânın arka kısmına doğru yönlendirdi. Evi çok güzeldi. Eviyle ilgilendiği ve sevgiyle baktığı her halinden belliydi. Eğer gözleri Liam'ı yanıltmadiysa oturma odasında birkaç parça antika eşya vardı ve büfedeki vazoda tabii ki beyaz çiçekler duruyordu.

"Grace'le benzerliğiniz çok şaşırtıcı," dedi Liam. "Bu genetik faktörlerin çevresel koşullardan daha önemli olduğunu kanıtıyor."

"Ah, bilmiyorum, Liam. Bence her ikisi de eşit derecede önemli. Grace'in bana benzemesi hoşuma gidiyor, onda kendimi görüyorum, onun yaşında olduğum zamanları anımsıyorum. Fakat Mick ve Annie'nin yetiştirme tarzının etkisini göz ardı edemeyiz."

Liam başını sallayıp, "Bu doğru," diyerek onayladı.

"Haydi ne haberlerle geldin, anlat. Grace ve Jack nasıllar?"

"İkisi de iyi, Catherine. Grace'in akli fikri düğün hazırlıklarında. Gerry onu renk seçimleri, çiçekler ve oturma düzenleriyle resmen perişan etti."

"Düğün mekânını seçtiniz mi?"

Liam bunun konuyu Grace'in babasına çevirmede bir fırsat olacağını fark etti. "Aslında bir eleme yaptık. Yaklaşık elli konumuz olacağından küçük ve samimi, aynı zamanda bünyesinde şapeli olan bir yer olsun istiyoruz."

"Ah, kulağa hoş geliyor." Catherine bu fikri beğenmişti.

"Düşündüğümüz yerlerden biri Wexford'daki Rose Tree Manor Otel'i."

Liam, Catherine'in tepkisini dikkatle ölçmeye çabaladı. Catherine'in yüzündeki dostane gülümseme birden dondu ve daha ihtiyatlı bir ifade takındı. Liam kendini berbat hissetti. Catherine'in daha neler duyacağından haberi yoktu.

"Rose Tree Manor. Güzel bir oteldir. Orada bir dönem çalıştım, biliyorsun."

Liam bunu bilip bilmediği hususunda konuşmak istemediğinden bir süre yorum yapmadan beklemeye karar verdi. "Evet, güzel. Bünyesindeki şapel de harika. Tom yıllar önce orada bir düğün törenine katılmış, gördüğü en muhteşem yer olduğunu söylüyor."

Catherine düz bir ifadeyle, "Tahmin edebiliyorum," dedi.

"Bak Catherine, Grace ve ben Rose Tree Manor'un Bally-

michael'a yakın olduğunu biliyoruz. Eve bu kadar yakın olmak seni rahatsız eder mi?"

"Ballymichael yıllardır benim evim değil, Liam. Grace ve sen Rose Tree Manor'da evlenmek istiyorsanız size engel olmam. Ayrıca, orada uzun zamandır görmediğim dostlarım var. Düşün onları görmem için de bir fırsat olur." Catherine geçmişi hatırlayınca bir an titredi. Ballymichael onun için üzücü anılarla dolu bir yerdi. Her şeyin geçip gittiğini, aradan otuz sene geçtiğini bilmesine rağmen Ballymichael'ı düşündüğünde hâlâ kendini yirmili yaşlarında korkmuş, genç bir kadın olarak görüyordu.

Catherine, "Murtagh ailesi hâlâ orada mı acaba?" diyerek sessiz düşündü.

"Evet, oradalar," diye yanıt verdi Liam. Catherine'in şaşkın bakışlarını fark eden Liam, "Tom ve Gerry birkaç ay önce Rose Tree Manor'da bir hafta sonu geçirdiler. Murtagh ailesiyle tanışmışlar. Seni tanıdıklarını söylemişler," diyerek konuşmasını sürdürdü.

Catherine, "Ah, anlıyorum," deyip kaşlarını çattı. "Neden bundan daha önce haberim olmadı?"

Liam'ın bu soruya verecek cevabı yoktu. Bu yüzden kartları masaya yatıracağı anın geldiğini düşündü.

29. BÖLÜM

Liam sakın bir üslupla, "Catherine, aslında sana karşı tamamen dürüst davranmadım. Bugün burada olma sebebim iş falan değil, özellikle seninle konuşmak için geldim," dedi. Catherine'in yüzündeki acı Liam'ın kendini iğrenç hissetmesine neden oldu. Ama artık buradaydı ve devam etmesi gerekiyordu. "Babasının kim olduğunu söylemediğin için Grace gerçekten çok üzgün." Liam bu cümlelerin sindirilmesi için bekledi.

Catherine tedirgin bir halde, "Bunu neden tekrar gündeme getirmek zorundasın?" diye sorup parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı.

"Üzgünüm Catherine. Seni incitmeye çalışmıyoruz ama lütfen duruma bir de Grace'in açısından bak. Nereden geldiği hakkında bilgi sahibi olması onun da hakkı. Bu yüzden Tom ona bir soruşturma çerçevesinde yardımcı olabileceğini söyledi."

Catherine'in gözlerinden korku okunuyordu. "Hayatımı, geçmişimi araştırmak mı?" diye soğuk bir ifadeyle sordu.

Liam başını sallayıp Catherine'i onaylarken kendini yine berbat hissetti.

"Peki, Tom ne buldu?" diye haykırdı Catherine.

"Catherine, lütfen bunu neden yaptığımızı anlamaya çalış. Babasının kim olduğunu bilmediğini söylediğinde Grace yalan söylediğini anlamıştı. Bir tür önseziydi belki ama artık bir şeyler sakladığın ortada. Ve daha da önemlisi, Grace'in babasını bulmamız gerek çünkü başka çocukları varsa kuvvetle muhtemel

Grace için uygun donör olacaktıdır. Eğer kanser geri dönerse..." Liam cümlesini bitiremedi.

Catherine kalkıp Liam'ı omuzlarından tutup sarstı. "Seni aptal herif! Beni ne zannediyorsun? Geceler boyu uyanık kalıp Grace'in kanserini ve kanserin tekrar yayılma olasılığını düşündüm. Uygun donörü bulmanın türlü yollarını araştırdım. En uygun donörün bir kardeş olabileceğini biliyorum. Tanrı aşkına, babasının başka çocuğu olduğunu bilsem bunu uzun zaman önce size söyledim."

Liam bu bilgiyi özüksedi. Gözleri Catherine'inkilerden ayrılmadı, Catherine'in bakışlarındaki korkuyu ve teslimiyeti görebiliyordu.

"Peki, ne bildiğini sanıyorsun? Tom ne bulmuş?" diye sordu Catherine.

Liam, "Grace ve ben senin sarhoş olucaya kadar içip tek gecelik ilişkiler yaşayan bir kadın olacağına hiç inanmadık. Bu sana göre değildi," derken kendini kötü hissetmeye devam ediyordu.

Catherine, "Değişmiş olabilirim. Geçmişte nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diyerek meydan okudu.

"Fikrimiz var, Catherine. Tom ve Gerry boşlukları doldurmak için Rose Tree Manor'a gitti. Arkandan iş çevirdiğimiz için gerçekten çok üzgünüm ama Grace'in babası hakkında konuşmayacaktın, çıkmaza girmiştik."

Catherine başını sallayarak bunu onayladı.

"Tom, Bay ve Bayan Murtagh'la konuştu. Ann Dalton, Bayan Doyle, Garda Hegarty ve Peder O'Hara ile de görüştü."

Catherine'in beti benzi attı. "Ann bana bundan bahsetmedi," diye fısıldadı.

"Üzgünüm ama Tom araştırmasını birkaç dolap çevirerek yürüttü. Seni tanıdığını gizleyip bilgi edinmek amacıyla 3 numaralı ev, yani senin evin hakkında araştırma yaptı."

"Anlıyorum. Peki 'araştırması' sonucunda ne buldu?" Catherine kelimeleri tek tek vurgulayarak alaycı bir ifade takındı.

"Örnek bir vatandaş olduğunu, çok çalıştığını, içki içmediğini ve orada burada insanlarla yatıp kalkmadığını öğrendi. Robert Hegarty adında bir erkek arkadaşının olduğunu da."

Catherine dobra dobra, "O Grace'in babası değil, soruşturmanız o yönde ilerlemişse yazık. Hiç birlikte olmadık," dedi.

Liam kan testi sonuçları olmasa da Catherine'in doğruyu söylediğini anladı. "Biliyoruz. Başta babası olabileceğini düşündük, çünkü romantik açıdan seninle birlikte adı geçen tek isimdi. Ama kan grubu uyumlu değil."

"Tom çok titiz çalışmış," dedi Catherine.

Liam elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak, "Evet, öyle. Catherine, biz Peder O'Hara'nın Grace'in babası olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Catherine koltuğa gömülüp yüzünü elleriyle kapadı. Korkuyla, "Grace biliyor mu?" diye sordu.

Liam, Catherine'in bunu inkâr etmeye kalkışmadığını fark etti. "Hayır, sadece Tom, Gerry ve ben biliyoruz. Peder O'Hara'ya gitmeden önce seninle konuşmamızın daha uygun olacağını düşündüm."

Catherine ağlamaya başladı. Başını ellerinin arasına aldı. Liam ne yapacağını bilemedi.

Sonunda, "İyi misin?" diye sordu Catherine'e.

Catherine gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü çevirdi, birkaç dakika içinde on yaş daha yaşlanmış gibiydi. "Hayır, iyi değilim, Liam. Ne bulduğunuz hakkında en ufak bir fikriniz yok. Evet, Peder O'Hara, Grace'in biyolojik babası. Şüphelerinizi doğrulayayım. Ama o asla Grace'e yardım etmez. Şeytanın tekidir o. Peder cübbesi giyiyor olabilir ama dürüst bir adam değildir."

"Grace'in babası olduğunu biliyor mu?"

"Evet ama bunu inkâr edecektir. Aradan milyonlarca yıl geçse bile kabul etmez. Çünkü kaybedecek çok şeyi var."

Liam umutla, "Donör testi yaptırmayı kabul eder mi?" diye sordu. "Nihayetinde öz kızının hayatı söz konusu."

"Anlamıyorsun, Liam. Kürtaj olmamı istemişti. Düşünsene,

bunu benden isteyen Tanrı'nın adamı! Babamı şeytan olduğum konusunda dolduruşa getirip günahlarımın bedelini ödemem gerektiğini söyledi. Babam beni evden kovdu ve bir daha hiç konuşmadı. Yirmi yıl önce benimle tek kelime etmeden göçüp gitti. Ölümünden sonra Peder O'Hara babamı inatçılıkla suçladı. Sözünü ettiğiniz kişi böyle bir adam," diyen Catherine huçkırıklara boğuldu.

Liam tevazu ile, "Üzgünüm, Catherine," dedi.

Catherine kalkıp içki dolabına doğru yürüdü. Kendine bir kadeh konyak doldurup oturdu.

"Grace'e söyleyecek misin?" diye sordu.

Liam nazikçe, "Söylemek zorundayım, Catherine. Bunu bilmeye hakkı var," diye yanıt verdi.

Catherine, "Neden? Bunun ona ne faydası var? Babasının kimliğini bulamayacağını kabullenmişti. Neden bu konuyu burada kapatmıyorsun?" diyerek yalvardı.

"Çünkü buna karar verecek olan ben değilim, Catherine. Bunu ona sen söylemelisin. Seni anlayacaktır. Gençtin, yanlış adama âşık oldun. Bu yeryüzünde ilk kez senin başına gelmiş bir şey değil. Seni anlayacaktır eminim." Catherine'in kahkahalarını duyunca birden konuşmayı kesti. Soğuk, neşesiz bir kahkahaydı, Liam ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Catherine soğuk bir tavırla, "O adamla bir ilişki yaşadığımı mı düşünüyorsun? Ona âşık olduğuma gerçekten inanıyor musun? Liam, kiliseye destek olmaya gidiyordum, çünkü rahibe olmaya karar vermiştim. Robert Hegarty'yle olan arkadaşlığımı sona erdirdikten sonra birkaç yıl rahibe olmayı düşündüm. Peder O'Hara'dan tavsiye istedim," dedi.

Liam, Catherine'i cesaretlendirmek istercesine başını salladı. Nihayet bir şeyler öğrenmeye başlıyordu. Catherine ağzındaki baklayı çıkarmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey Liam'ı bundan sonra duyacağı şeye hazırlayamadı.

Yüzünden gözyaşları süzülen Catherine, "Bana tecavüz etti," dedi.

Liam önce yanlış duyduğunu sandı, Catherine mırıldanır gibi konuşmuştu. Ama sonra kelimeleri vurgulayarak cümlesini tekrar etti.

"Aşâğılık herif bana tecavüz etti."

Ve birden her şey yıkıldı. Liam kamına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Catherine'i acı içinde görmeye dayanamıyor ama ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Şaşkına dönmüştü. Tom'un arabasına binip doğruca Wexford'a giderek sözde pederin hakkını avucuna vermek istiyordu. Tanrı bağışlasın, pederi gebertmek istedi. Catherine'e doğru yürüyüp kollarını omuzuna dolayıp defalarca çok üzüldüğünü söyledi.

Sonunda gözyaşları hafiflediğinde Catherine, "Şimdi anlıyor musun?" diye yalvarıncasına konuştu.

"Yavaş yavaş."

"Hayatımı mahvetti, Liam. Ona tamamen güvenmiştim ama o günün birinde güvenimi sarsıp en korkunç biçimde ırzıma geçti. Bakireydim. Bekâretimi benden çaldı ve sonra bunun tamamen benim hatam olduğunu söyledi. Onu baştan çıkardığımı, Şeytan tarafından gönderildiğimi iddia etti. Eğer birine söylersem kesinlikle inkâr edeceğini ve beni orospu olarak ifşa edeceğini söyledi. Ona inandım."

Liam kibarca, "Konuşabileceğin hiç kimse yok muydu?" diye sordu. "Kuzenin Ann? Ya da arkadaşın Bayan Murtagh?"

"1980'lerin İrlanda'sından bahsediyoruz, Liam. Kilise otoriteydi. Bugün duyduğumuz hiçbir seks skandalı o zaman yoktu. Ya da açıkça konuşulmuyordu. Bir pederi böyle bir şeyle suçlamak intihar etmekle eş değerdı. Bir kez Ann'e anlatmayı denedim. Ama söyleyecek söz bulamadım."

"Bunun senin için ne anlama geldiğini hayal bile edemiyorum. Peki, tekrarı oldu mu?"

"Hayır, derhal kilisedeki işimi sonlandırdım ve tahmin edebileceğin üzere rahibe okuluna kaydolma düşüncem de yitip gitti. Tanrı'nın beni bağışlayacağını düşündüm."

"Hamile olduğunu öğrendiğinde ne oldu?"

"Onu görmeye gittim. Caddede beni görünce sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi davrandı. Hamile olduğumu söyleyince sakın yüz ifadesi silindi. Beni fahişelik yapmakla, otele gelen konuklarla düşüp kalkmakla suçladı. Bebeğin babası olduğunu inkâr etti. Ama biliyordu. Ondan önce ve sonra hiç kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde doğruyu söylediğimi biliyordu!" Catherine'in her kelimesinden hiddet saçılıyordu.

"Sana kürtaj olmanı mı önerdi?"

"Evet. Birleşik Krallık'ta bana yardım edebilecek yerler olduğunu söyledi. Aslında tam olarak kürtaj kelimesini kullanmadı. Bunu yapmayacak kadar zekiymi. Bana meselenin 'yükünden kurtulmamın' en doğru çözüm olacağını söyledi."

"Aşâğılık herif," dedi Liam. O an bir şeyi yumruklamak istedi.

Catherine kederle, "Evet, aynen öyle," dedi. "Beni esas mahveden babamın tepkisiydi. Aileme hamile olduğumu söylemek, Grace'i evlatlık vermek dışında hayatımdaki en zor şeydi. Çok kötü karşıladılar. Babam kalkıp oturma odasına gitti sonra kapıyı kapatıp birkaç saat boyunca ortalıktan kayboldu. Döndüğünde bebeğin babasının kim olduğunu öğrenmek istedi. Bunu söyleyemeyince babam deliye döndü, odayı darmaduman edip eşyaları kırdı. Annemle birlikte yan komşumuz Bayan Doyle'a sığındık."

Liam, Catherine'in ailesine olanları anlatmanın ne kadar zor olacağını düşünmemişti. Gelecekte ne yaparsa yapsın her zaman Jack'in yanında olacağına dair kendi kendine söz verdi.

"İronik olan ne, biliyor musun? Babamı sakinleştirmek için annem, Peder O'Hara'yı çağırdı. Üzerinde cübbesi, elinde İncil'yle çıkıp geldi. Babamla konuşmaya başlamadan önce üzerime yürüyecek, elini başıma koyup, 'Tanrı seni bağışlasın!' diyecek kadar küstahtı. Şeytanın iş başında olduğuna ve günahlarımın cezasını çekmem gerektiğine babamı inandırdı."

"Nasıl sessiz kalabildin? Eminim, onlara gerçeği söylemek istemişsindir."

"Değil mi? Zayıf bir karakterim olduğu için kendimle gurur duymuyorum. Ama korkmuştum. Hiç kimsenin bana inanmaya-
cağını sanmıştım. Aslında bana inanmaları daha kötü sonuçlar
doğurabilirdi. Babam gerçeği öğrenseydi, pederi öldürebilirdi."
Catherine mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırdı. "Özür dilerim.
Kahveye ihtiyacın olsa gerek." Hafifçe gülümsedi.

Liam, Catherine'i tepsiyi hazırlarken izledi. Kahve içmek istediğinden emin değildi ama birkaç dakikalığına da olsa dikkatinin dağılması iyi gelmişti. Düşüncelerini toparlamaya ihtiyacı vardı.

Oturma odasına döndüklerinde kahvelerini yudumlarken Liam, "Şimdi ne yapmak istiyorsun, Catherine?" diye sordu.

"Grace hakkında mı?" diye karşılık verdi.

Liam onaylarcasına başını salladı.

Catherine mırıldanır gibi bir ses tonuyla, "Bilmiyorum, Liam. Sence tecavüz sonucu doğduğunu öğrenmek ister mi? Sence bununla baş edebilir mi?" diye sordu.

Liam yanıt vermeyince sessizlik oldu.

"Daha önce Grace'le buluşmamamın nedeni de bu. Onu gördüğümde tecavüz dehşetini tekrar yaşamaktan öyle çok korktum ki. Onu sevebileceğimden emin değildim."

Liam kayınvalidesi olarak gördüğü bu acı dolu kadını izlerken gözlerinin dolduğunu fark etti.

Catherine sessizce ağlarken, "Bundan dolayı yılları kaybettim, Liam," dedi.

"Peki Grace'i şimdi gördüğünde neler hissediyorsun?"

Catherine tutkuyla, "Sevgiyle doluyorum. Onu hayatıma dahil ettiği ve çocuğumu tanımak adına bana ikinci bir şans tanıdığı için her gün Tanrı'ya şükrediyorum," dedi.

"Catherine, bu senin kararın. Sana daha önce güvenmediğim için üzgünüm. Umarım yaptıklarımız yüzünden bizi affedebilirsin, inan bunu Grace'in mutluluğu için yaptık."

"Saçmalama. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Hiçbirinizin. Grace'in neden babasının kimliğini bilmek istediğini

biliyorum ama bunu bir süre düşünmem gerek. Birkaç gün daha bunu gizleyebilir misin? Haklısın, eğer Grace bunu öğrenecekse benden duymalı.”

Liam, Catherine’le aynı fikirdeydi. Birkaç dakika sonra gitme vaktinin geldiğini hissetti. Catherine’in bir süre yalnız kalması gerektiğini düşündü. Sersemlemiş gibi görünüyordu ve Liam, Catherine’in bu denli gerilmesine neden olduğu için çok üzgündü. Catherine, Liam’ı dalgın dalgın yanağından öpüp birkaç gün içinde arayacağını söyledi.

30. BÖLÜM

Tom daha önce Liam'ın yüzünde bu denli acıyla öfkenin karışımını görmemişti. Liam arabaya binip kontrol panelini yumrukladı.

"Lanet olsun, içmek istiyorum!" Tom, Liam'ı gerçekten hiç böyle görmemişti.

Tom kuru bir ifadeyle, "İşler yolunda gitmedi mi?" diye sordu.

"Tahmin bile edemezsin." Liam arkadaşına dönüp, "O piç kurusu Catherine'e tecavüz etmiş. Anlıyor musun? Tecavüz etmiş."

"Aman Tanrım! Peder O'Hara mı?"

"Evet, bir kez ve tek seferde. Hiç şu anki kadar içki içmek istememiştim," diyen Liam yüzünü ellerinin arasına aldı.

Tom arabayı çalıştırdı. Liam'ın Catherine'le konuştuğu sırada Tom keşfe çıkmış ve birkaç kilometre ötede ormanlık bir alan bulmuştu. Tom oraya giderek Liam'ın öfkesini bastırabileceğini ümit etti. Yol boyunca Liam manasız bir biçimde küfredip paneli yumruklamaya devam etti. Güzel bir manzarası olan alana vardıklarında Tom kimseciklerin olmamasından ötürü rahatladı.

"Haydi, dostum. Biraz yürüyelim. İçindeki öfkeyi at."

Liam arabadan inip patikada ilerlemeye başladı, Tom oflayıp pufalayarak nefes nefese arkadan geliyordu. Yaklaşık on dakikalık hızlı bir yürüyüşten sonra Tom yorgunluktan yere yığıldı.

"Ah, Tanrım. Bir dakika bekle. Ölmek üzereyim."

Liam ardına döndüğünde en iyi arkadaşının yüzünün kıpkırmızı kesildiğini ve ter içinde kaldığını görünce kahkahaya bo-

ğuldu. "Aman Tanrım, üzgünüm Tom. İçerdeyken duygularımı fena bastırmıştım."

"Tamam, sorun değil. Ama birkaç dakikalığına oturabilir miyiz?" Tom patika yolun kenarında duran banka ilerledi. Liam da yanına gidip oturdu.

"Çok korkunçtu dostum. Catherine paramparça oldu," dedi Liam.

"Ne oldu?" diye sordu Tom.

Liam hiçbir şeyi atlamadan tüm sohbeti arkadaşına aktardı.

"Zavallı kadın. Ballymichael'a dönmemesi çok doğal. Sence Grace'e anlatacak mı?" diye sordu Tom.

"Evet, bence anlatacak. Sadece durumu kabullenmesi için birkaç güne ihtiyacı var. Ama ben darmaduman oldum. Bunun Grace'i nasıl etkileyeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Catherine bunu sır olarak saklamak isterse yine de Grace'e söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. Lanet olsun, bilmiyorum, Tom. Sen olsan ne yapardın?"

"Hiçbir fikrim yok, Liam. Grace'in bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum. Ama bu durum onun aklını çok karıştıracak. Belki de ona söylemek yerine bunu sır olarak saklamalıyız."

Liam kederli bir biçimde, "Neden her şey arapsaçına döndü?" diye sordu.

Tom elbette yanıtı bilmiyordu, kolunu arkadaşının omzuna gevşekçe doladı. Catherine'in itiraf etmesini sağlamak cehennem azabı gibi olmalıydı. Bencilce o odada olmadığına şükretti.

Tom kaygıyla, "En yakın bara gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Liam alaycı bir tavırla sırıtip, "Hayır. Kaygılanma. Çok zor bir durumdayım ama eğer Grace'in hastalığını içmeden atlatabiliyorsam her şeyin üstesinden gelirim. Bu benim için bir tür refleks, gergin bir ortamda olursam otomatik olarak derhal içmek isterim. Şu an iyiyim. Yine de bu gece bir toplantıya gitsem iyi olacak."

Tom, Liam'ın bu denli olgunlaşmasına bir kez daha tanık olduğu için şaşırmıştı.

Arkadaşıyla gurur duydu. "Haydi gel, dostum. Dönelim. Ama bu kez maratona çıkmayacağımıza dair bana söz ver. Hafif bir gezinti yapalım, kahve kokusunun tadını çıkaralım!"

Öğleden sonra Dublin'e vardılar, Liam arabasına geçti.

"Gidiyorum, dostum. Grace'i görmek ve ona kocaman sarılmak istiyorum."

"Gidip sarıl, dostum."

Liam büyük bir ciddiyetle, "Teşekkürler, Tom. Sana çok şey borçluyum," dedi.

Tom, "Bana borcun yok. Şimdi git ve Grace'i benim için de öp," diye karşılık verdi.

Liam hızla eve koyuldu, bir buket gül almak için çiçekçide, Örümcek Adam oynacağı almak için oyuncakçıda durdu. Oturma odasına girdiğinde Grace'i kucığında bir gelin dergisiyle deri kanepenin üstünde uyurken buldu. Grace eski haline ve kilosuna kavuşmaya başlamıştı. Ona yakışıyordu. Liam nefesini tuttu. Bu kadına karşı duyduğu derin hisler bazen kendisini bile şaşırtıyordu. Yarı başına diz çöküp Grace'in yanağını okşadı. Grace uykulu bir edayla gözlerini açtı, biraz şaşkın görünüyordu, Liam'ı görür görmez kollarını sevgilisinin boynuna dolayıp usulca ismini fısıldadı. Liam çiçekleri yere bırakıp Grace'i usulca öpmeye başladı, tutkuları arttıkça öpüşmeleri hızlandı. Grace'in bluzunu çıkarıp omuzlarını öpmeye başladı. Grace de Liam'ın gömleğinin düğmelerini çözdü, hızla ve tutkuyla kanepenin üstünde sevişmeye başladılar.

Liam içine girerken Grace inleyince, "Seni seviyorum, Grace Devlin," diye kulağına fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, sevgilim," diye karşılık verdi Grace. Beraber boşaldılar ve bir süre birbirlerinin kollarında öylece yattılar. Grace, Liam'a dönüp afacan bir tavırla, "Her öğlen şekerlemelerimden beni böyle uyandırır mısın?" diye sordu.

Liam abartılı bir gülümseme takınıp, "Ayarlanız, bebeğim. Neden olmasın? Bunu söylediğine pişman olacaksın," dedi.

Grace usulca Liam'ın saçını okşarken, "Günün iyi geçti mi, tatlım?" diye sordu.

"Daha iyi olabilirdi ama şu an harika hissediyorum, bebeğim. Ya senin günün nasıl geçti?" Grace'e gerçeği söylemediği için vicdanının sızladığını hissetti.

"Harika bir gündü, teşekkürler. Bir saat önce Catherine aradı."

"Öyle mi? Neden aradı?"

Grace, "Sadece beni sevdiğini söylemek için. Çok hoş değil mi?" deyip gülümsedi.

Liam saygıyla, "Evet, bebeğim. Catherine iyi bir kadın," dedi.

"Ayrıca yeni bir iş aldım. Bayan Williams bebek odasını tasarlamamı istiyor. Bir sene önce oturma odasını yapmıştım."

"Bu harika bir haber, bebeğim. Tekrar iş almaya başlayacağını biliyordum."

"Sabah Abby uğradı. Ah Liam, o çok mutlu. Shay adında yeni biriyle tanıştı ve durmadan beraberler. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Çok hoş. Abby'nin yıllar önce havada kapılmamasını bir türlü anlayamıyorum. Adam nasıl biri?"

"Mimar. Hızlı randevudan, hatırlıyor musun?"

Liam bir an düşündü ve, "Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

Grace, "Tanrım, erkekler bu konuda gerçekten berbat! Sean da senin gibi. O da hatırlayamadı!" diyerek kıkırdadı.

Liam, "Karşılaşmadığımıza göre neden onu hatırlayayım ki?" diye sordu.

"Bu hafta sonu tanışma fırsatın olacak. Cumartesi gecesi hep birlikte dışarı çıkıyoruz. Abby hep beraber yemeğe çıkalım, diyor. Annene Jack'i ona bırakıp bırakamayacağımızı sordum, o da kabul etti."

Liam, Grace'i belinden kavrayıp, "Harika. Yani ev bize kaldı! Belki de yemekten kaytarıp evde kalırız!" dedi.

Grace şakayla karışık, "Yavaş ol, bakalım," dedi. Liam'ın ne demeye çalıştığının farkındaydı. Hastalık devam ederken sevişememişlerdi ama şimdi nekahet döneminde Grace kendini iyi hissettiği için her boş vakti avantaja çevirmeye çalışıyorlardı. Sorun üç yaşındaki Jack'in gecenin bir yarısı yatağından çıkıp gelerek annesine sarılmak isteme alışkanlığıydı! Birkaç hafta önce annesiyle babasını neredeyse sevişirken yakalamış ve ikisini epey korkutmuştu. Yine de şikâyetçi değildiler. Araları hiç bu kadar iyi olmamıştı. Grace bazen bu kadar mutlu olduğu için endişeleniyordu. İşlerin şimdiki gibi yolunda gitmeme ihtimalini düşündükçe kaygılanıyordu. Ama bunları düşünmeye vakit yoktu.

"Haydi, tatlım. Jack'i okuldan alma zamanı geldi!"

31. BÖLÜM

Sean ve Tara Malahide'daki Tayland restoranı Siam'da arkadaşlarını bekliyorlardı. Bu gece Shay'le doğru düzgün tanışabileceklerdi. Tara ve Grace birkaç hafta önce onunla tanışmıştı ama pek konuşma fırsatı bulamamışlardı. Şükürler olsun Tara, Atkins diyetini bırakmış, hayatı boyunca karbonhidratsız yemeklerden uzak durma fikrine daha fazla dayanamamış, böylece her şey normale dönmüştü. Ne sipariş edeceğini biliyordu. Başlangıç olarak *tempura** ardından yeşil Tayland körisi** yiyecekti. Enfes! Sean karısının gülümsediğini fark etti. Yemeği düşündüğü her halinden belliydi. Tara ne vakit yemek düşlese gözleri parlardı. Onun gülümsediğini görmek harikaydı. Geçen ay da hayal kırıklığı yaşamışlardı. Geçen hafta Tara regl olmuştu. Sean'u endişelendiren şey Tara'nın vazgeçmeye başlamış olmasıydı. Her ikisi de bebekleri ve gebe kadınları görmekten yorulmuştu. Bugün bir doktor olarak, çılgınca sevinen bir kadına hamile olduğunu söylemiş, babalık haberini aldığı anda insanın neler hissettiğini düşünmekten kendini alamamıştı. Bunun Tara için de çok zor olduğunu farkındaydı; her ay gebelik testi sonucu negatif çıktığında eşinin ne denli harap olduğuna şahit oluyordu. Sonunda yardım istemeye karar verip bir yığın test yaptırdılar ve sonuçta fiziksel hiçbir sorunlarının olmadığı ortaya çıksa da bir türlü ikna olamadılar. Bu elbette iyi haberdı ama hamile kalabilmeye engel olan şeye bir

* Balık, sebze çeşitleri ve yeşil biberle yapılmış, soslu Uzakdoğu yemeği. -çn

** Deniz mahsullerinden yapılan Uzakdoğu mezesi. -çn

özüm getiremeyecek olmak sinir bozucuydu. Tara kocasına "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "İyi misin, bebeğim?"

Sean, "İyiyim. Abby ve Shay'in arasındaki ilişkinin gerçek olup olmadığını düşünüyordum," diyerek pembe bir yalan söyledi.

"Bilmiyorum, Sean. Abby'ye göre, her şey mükemmel. Onları birlikte görmek ilginç olacak. Grace'e kontrole gelmesi gerektiğini hatırlatmayı unutma."

"Biliyorum. Pazartesi onu aradım, randevu alacağına dair söz verdi ama elbette almadı. Bu yüzden karar verme yetkisini elinden alıp onun için pazartesi sabaha bir randevu ayarladım. Beğense de beğenmese de."

Tara teşekkür etmek için eğilip kocasını öptü. Grace kendini iyi hissediyor olsa da rutin kontrollerini yaptırması son derece önemliydi.

Derken Tom ve Gerry geldiler. Erkekler tokalaşırken Tara ve Gerry olağan teatral öpüşmelerini sahnelediler.

Gerry, "Tatlım, bu gece enfes görünüyorsun. Sen de fena görünüyorsun, Sean!" deyip Sean'a bir öpücük attı. Gerry her fırsatta Sean'u kızdırmaktan hoşlanırdı. Eşcinselliğin onu hafif gerdiğini bilirdi. Gerçi Sean bunu kabullenmezdi.

Tom, "Sean'u rahat bırak," deyip güldü. "Haydi, içkilerimizi alalım." Garsona işaret ederek Gerry ve kendisi için iki votka tonik sipariş etti. Tara ve Sean zaten içkilerini yudumluyorlardı.

O sırada Grace ve Liam içeri girdi, biraz dağınık görünüyorlardı.

"Yine sevişiyordunuz değil mi?" diye fısıldadı Tara.

Grace başını sallayıp, "Kıskanma," diye yanıt verdi.

Tara, "Tabii ki kıskanacağım! Siz ikiniz hiç mola vermiyor musunuz?" deyip kıkırdadı.

"Siz ikinizin fısıldaması bitmedi mi?" dedi Tom. "Şimdi, beni dinleyin. Abby daha sonra Shay hakkında ne düşündüğümüzü sorduğunda ne yapacağımız belli."

Tom planını herkese anlatırken Gerry gülümsedi. Restorana

gelirken yol boyu bunu düşünmüştü. Herkesi bilgilendirdikten sonra gecenin çifti mekâna girdi. Abby kendinden memnun bir edayla içeri girdi, Shay kendinden emin görünmeye çalışsa da bir nebze endişeliydi.

Abby erkek arkadaşını gururla, "Herkesle merhaba. İşte Shay," diyerek tanıştırdı.

"Shay, Grace ve Tara'yı hatırlıyoursundur. Bu Liam, Grace'in nişanlısı, bu da Tara'nın eşi Sean." Shay ilerleyip erkeklerin ellerini sıktıktan sonra kızların yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Ve bu da Tom, Gerry'yle zaten tanışmıştın." Shay her ikisiyle de tokalaştı, Gerry sıçrayıp yanağından öpünce bir an şaşırdı.

"Ona kızlardan biriymiş gibi davranmalısın, dostum," dedi Tom.

Gerry, Abby'ye, "Tatlım, her zamanki gibi harikasın," diyerek yanına oturdu.

"Teşekkürler, Gerry. Sen de mükemmel görünüyorsun. Yakışıklı ve zarif." Abby'nin sözleri karşısında Gerry resmen havalara uçu.

Garson geldi, içki siparişlerini alıp çok çeşitli menüden tercihlerini yapabilmeleri için grubu yalnız bıraktı. Hepsi daha önce orada yemek yemişti, uğrak yerleriydi, bu yüzden yemeklerin de gayet iyi olduğunu bilirlerdi. Siparişler verildiğinde Tom, Shay'e dönüp, "Mimar olduğuna inanamıyorum," dedi.

Shay biraz utanıp sıkılarak, "Evet, öyleyim," dedi. Herkesin kendisini yakından izlediğini fark ettiği için Abby'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Ne tür işler yapıyorsun? Ticari mi meskûn mu?"

"Firmam hoş olan pek çok şeye imza atıyor ama ben meskûn olanları tercih ederim. Bu tip evler gerçekten çok özel oluyor."

"Paranın mühim olmadığı durumlar mı?"

"Evet, öyle bir şey. Bazen müşterilerim için yeni konseptler geliştirmek epeyce iddialı hale geliyor ama bu işi seviyorum."

Gerry, Abby'ye dönüp, "Tatlım, bu harika. Evlenirseniz senin için ev tasarlayabilecek bir adam var yanında!" diye haykırdı.

Abby utançtan öleceğini sandı ve özür dilercesine Shay'e baktı ama Shay sadece gülüyordu. Tanrıya şükür, sadece espri olduğunu anlamıştı. Sonra Grace ve Shay tasarladıkları bazı evler ile Grace'in iç tasarımını yaptığı mekânlar üzerine derin bir sohbet koyuldular. Ortak noktaları çok fazlaydı. Abby arkadaşlarının Shay'le hemen kaynaşmasından memnun olmuştu. Shay de ortama ayak uydurmuştu. Başlangıçlar masaya geldiğinde her zaman olduğu gibi birkaç dakikalığına ortama sessizlik hâkim oldu, çünkü herkesin aklı fikri önlerindeki güzel yiyecekleri tüketmekteydi. Mezeler bitince herkes kadehlerini kaldırıp tokuş-turdu ve sohbete kaldıkları yerden devam ettiler. Sonunda konu Grace ile Liam'ın düğününe geldi.

"Jack'in smokinini görmelisiniz. Gerry'yle beraber bugün Debenhams'tan aldık. Çok yakıştı. Çok tatlı görünüyor," dedi Grace.

"Üzerine giydi mi?" diye sordu Tara.

Liam, "Denemek mi? Deliye döndü. Altına Örümcek Adam tişörtünü giyebileceğini söyleyince kabul etti," diyerek araya girdi.

Gerry, "Amanın, bir an için kaygılanmıştım! Elleri örümcek ağları dolanmış bir halde kilise koridorunda Grace'e eşlik etmek-te ısrarcı olacağını sandım!" dedi.

Herkes Gerry'nin bu sözlerine güldü.

Grace, Tom'a dönüp sırtarak, "O halde kostümlü bir düğün töreni yapalım, sen de Robin kostümünü tekrar giyersin," dedi.

Tom artık bu durumun Grace'in diline yapışmış olduğunun farkındaydı.

Gerry, "Her neyse, düğün mekânının ayarlandığını bilmeni-zi isterim. Çift 24 Aralık günü Rose Tree Manor'da dünya evine girecek," dedi.

Herkes alkışlayıp ıslık çaldı, Tom garsona şampanya getirmesini söyledi.

"Catherine bunu sorun etmedi mi?" diye sordu Tara.

"Hayır, dün beni aradı ve düğünü orada yapabileceğimizi söyledi. Harika bir fikir olduğunu, iyi bir şekilde ağırlanmamız

için arkadaşları olan Murtagh çiftini arayacağını da ekledi."

Tom, Gerry ve Liam birbirlerine baktılar. Gerry, "Catherine'i tekrar ne zaman göreceksin, tatlım?" diye sordu.

"Birkaç hafta içinde geleceğini söyledi." Grace, Liam'a dönüp, "Aradığında sana ne söyledi, tatlım?" diye sordu.

"Aynısını, bebeğim. Yakında ziyaretimize gelecektmiş." Liam'ın başını hafifçe sallamasıyla diğerleri Catherine'in kararını verdiğini ve Grace'le konuşmak üzere geleceğini anladı.

Bu dünyada başına korkunç şeyler gelen insanlar vardı. Birilerinin yaşamına hep acı hâkimdi, Tom üzülerek Grace'in de bu insanlardan biri olduğunu düşündü. İşi nedeniyle bu tip insanlarla çok karşılaşmıştı. Geçmişe dair öğrendiği bazı dehşet verici hikâyeler tüylerini diken diken etmişti. Ama Grace güçlüydü. Geçmişte her şeye göğüs germiş, zorlukların üstesinden gelmişti. Ailesini kaybetmesi, Liam'ın alkol bağımlılığı, ilk yıllarında Jack'i tek başına büyütmesi, kanseri yenmesi... Catherine'in tecavüze uğraması nedeniyle doğduğunu öğrenmesiyle de elbet başa çıkabilecekti. Tom bundan emindi.

"Tom, sorun ne? Bana çok tuhaf bakıyorsun!" dedi Grace.

"Affedersin, tatlım. Seni ürkütmek istemezdim. Sadece bu gece ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," diye karşılık verdi Tom.

Grace gülümseyerek, "Peki, affedildin," dedi.

Shay tuvalete gitmek için izin istedi. Masadan kalkar kalkmaz Abby gruba dönüp heyecanla onu nasıl bulduklarını sordu. Altı yüz de sessizliğe büründü. Abby buna inanamadı. Hâlbuki Shay'den övgüyle bahsedeceklerini ummuştı. Onu sevmiş gibi görünüyorlardı.

Abby gülümseyerek, "Gerry, sen zaten onunla tanışmıştın. Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

"Tatlım, durmadan etrafı gözlüyor sanki, beni endişelendiriyor," dedi.

"Grace, Tara siz beğendiniz ama değil mi? Geçen gece gördüğünüzde hoş biri olduğunu söylemişsiniz."

Grace dönüp, "Gülüştü biraz yapmacık değil mi, Tara?" diye sordu.

Tara ciddiyetle, "Sahte gülüştü bir erkek her zaman kaygı uyandırır," deyince masadaki herkes Dalai Lama'yı dinliyor-muşçasına başlarını sallayarak Tara'ya onay verdi.

Abby panikleyerek, "Tom, ya sen?" diye sordu.

Tom, "Kaşları gerçekten çalı gibi. Meymenetsiz bakışları var," diye yanıt verdi.

"Sean, Liam? Ya siz ne diyorsunuz? Haydi ama, ondan hoşlandığınızı biliyorum."

Teker teker başlarını salladılar. Abby deliye dönmüştü, duyduklarına inanamıyordu. Bir an arkadaşlarının yüzüne baktığında gülmek için kendilerini zor tuttuklarını fark etti.

"Sizi pislik adiler! Benimle dalga geçiyorsunuz!"

Gerry, "Aynen öyle, tatlım," deyip arkadaşına ufak bir öpücük kondurdu. "Onu sevdik. Kusursuz görünüyor, öyle değil mi millet?"

Bu söz üzerine herkes Abby'ye Shay'den ne kadar çok hoşlandıklarını anlatmaya koyuldu, Shay masaya dönerken ortam tekrar sessizliğe büründü.

"Ee, sınavı geçtim mi?" diye sordu Shay. Yüz ifadelerini görünce sırtarak, "Sanırım Abby'ye hakkımdaki düşüncelerinizi aktarıyordunuz. Çantamı alıp gideyim mi yoksa kalayım mı?" diye sordu.

"Seri sevmişler," dedi Abby gülerek.

Shay, "Ah, Tanrıya şükür. Gözünüzden düşerim diye çok tedirgindim," deyip güldü.

"O kadar da korkutucu değiliz değil mi," dedi Tom.

"Evet, öyleyiz," dedi Liam. "Grace'in beni Tara ve Abby'yle ilk tanıştırdığı günü hatırlıyorum. Gerçekten korkunçtu! Tam bir İspanyol engizisyonuydu!"

* Dalai Lama, Budizm'in kurucusu olan Shakyamuni'nin reenkarnasyon sürecini tamamlayarak, yeniden doğduğu düşünülen kişilere verilen isimdir. ~ç~

"Korkak," dedi Tara sırtarak.

"Şimdi rahat rahat pazar gününe kendimi hazırlayabilirim," dedi Shay.

"Pazar günü ne oluyor?" diye sordu Grace.

Abby, "Bu pazar ailemle beraber öğle yemeği yiyeceğiz," dediği anda gruptan kahkahalar ile bağırışlar yükseldi. Bildikleri üzere Abby ailesinin evine hiç kimseyi davet etmemişti. Demek ki Abby gerçekten abayı yakmıştı.

"Babasına dikkat et, dostum," dedi Tom. "Erkekleri kapıda tüfekle karşılar."

"Yaruna mutlaka birkaç kutu mide ilacı almalısın, çünkü annesi korkunç bir aşçıdır," diye ekledi Liam.

Sean, "Ya erkek kardeşlerine ne demeli?" diyerek durumu perçinledi.

"Bitti mi?" diye sordu Abby. "Kaygılanma Shay, babam erkekleri tanıştığı anda vurmaz."

Yemek kahkahalar ve neşeli konuşmalarla sürüp geçti. Abby ve Shay gitmek üzere ceketlerini alırken Grace Abby'ye, "Galiba doğru kişiyi buldun. Sabah uyanınca ara da rahat rahat dedikodu yapalım," dedi.

Tom, Shay'e çıkarken, "Perşembeleri bize takıl da bir şeyler içelim," dedi.

Abby hiç bu kadar mutlu olmamıştı, gece tam anlamıyla büyük bir zafferdi.

32. BÖLÜM

Catherine hafta sonunu Grace ve Liam'la birlikte geçirecekti. Grace'e babasının kimliğini açıklamaktan çekindiği için haftalardır onlardan uzak duruyordu. Liam, Catherine'e telefon açarak gelip Grace'le konuşmazsa her şeyi anlatacağını söyledi. Catherine'in kesin bir planı yoktu. Bunu fark ettiğinde kederli bir edayla kendi kendine güldü, halbuki son dört haftayı bunu düşünerek geçirmişti. Olası her senaryoyu zihninde canlandırmış, ne söyleyeceğini, Grace'in nasıl bir tepki vereceğini hayal edip durmuştu. Şu an Grace'in Swords'taki evine doğru arabasını sürerken bile sözcükler aklında karman çorman olmuştu. Kelimeleri düzgün bir sıraya koymayı bile beceremiyordu. Yarım saat sonra kendini Grace'in oturma odasında oturmuş, Jack'in okuldaki en yakın arkadaşıyla ilgili hikâyeyi dinlerken buldu.

Jack heyecanla, "Ben Mickey Fare'yle tanışmış," dedi.

Catherine, "Yakında sen de Mickey Fare'nin yaşadığı Disneyland'e gideceksin," deyip gülümsedi.

Jack arnesine dönüp, "Sence Mickey Fare bana da bir öpücük verir mi, anne?" diye sordu.

"Elbette verir, minnoşum. Ama iyi bir çocuk olursan!"

Yaklaşan düğün hakkında konuşarak güzel bir öğlen geçirdiler. Liam akşamüstü editörüyle toplantısından döndü.

Ellerinde torbalarla oturma odasına girip, "Akşam yemeği hazır!" dedi. Bir Hint restoranında durmuş ve paket servis almıştı.

Grace annesinin tabağındaki yiyeceklerle oynadığını görünce endişelenerek, "Pek yemek yemiyorsun, Catherine. İyi misin?" diye sordu.

"Gayet iyiyim, tatlım. Kaygılanma. Pek aç değilim."

Liam, Catherine'e baktığında onun neler hissettiğini anladı.

Yemekten sonra hep beraber biraz televizyon izlediler, sonra Grace, Jack'i yatırmak üzere üst kata çıktı.

Grace odadan ayrılır ayrılmaz, "Bu gece Grace'le konuşacak mısın?" diye sordu.

"Yapabileceğimden emin değilim," dedi Catherine.

Liam sertçe, "Elbette yapabilirsin, Catherine. Yapmak zorundasın," dedi.

"Senin için söylemesi kolay, Liam. Grace'in bunu bilmesi gerektiğine emin misin? Bunun ona ne faydası olacak?"

"Mutlaka öğrenmesi gerektiğini düşünmüyorum, Catherine. Sadece bunu bilmeye hakkı var. Bunu ondan saklayamayız. Bu doğru olmaz."

"Neden doğru olmasın? Eğer Tom, Ballymichael'a gidip casusluk yapmasaydı, hiçbiriniz bunu bilmeyecektiniz."

"Ama gidip 'casusluk' yaptı ve bir ay önce yaptığımız konuşmayı görmezden gelemeyiz. Bunu Grace'ten saklamamı beklemen hiç adil değil."

Grace içeri girip meraklı bakışlarla, "Benden ne saklıyormuşsunuz bakayım?" dedi. "Siz ikiniz benim için nasıl bir sürpriz hazırlıyorsunuz, bakalım?" Grace ikisinin de yüzüne dikkatle baktığında pek de iyi bir şey hakkında konuşmadıklarını anladı. Grace kaygıyla, "Neler oluyor, Liam?" diye sordu.

Liam eliyle işaret edip, "Catherine'in sana anlatacakları var. Buraya gel, bebeğim, yanıma otur," dedi.

Grace yerine çakılmış bir şekilde durarak, "Burada iyiyim," dedi. "Catherine, bana ne anlatacaksın?" Grace endişelenmeye başlamıştı. Catherine ile Liam çok gergin görünüyordu, Grace'in aklından bin bir türlü şey geçti. "Aman Tanrım, yoksa hasta mısın, Catherine?"

"Hayır, tatlım, hasta değilim. Otur da anlatayım."

Grace rahatlayarak, "Şükürler olsun. Ne olursa olsun çok kötü olamaz," dedi.

Grace, Liam ile Catherine arasındaki bakışmaları fark edince tekrar endişeye kapıldı.

Catherine çarçabuk, "Baban hakkında konuşacağım," dedi.

Grace'in şaşkınlığını yüzünden okuyan Liam, "Mick'ten değil, gerçek babandan bahsediyor," dedi.

Grace annesini suçlarcasına, "Kim olduğunu bilmediğini sa-
nıyordum," dedi.

"Sana yalan söyledim. Sanırım sen de bunu tahmin ettin. Babanın kim olduğunu tabii ki biliyorum ama bunu sana söyleyemedim."

Grace duyduklarına inanamadı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu harika bir haberdirdi. Sonunda babasını bulabilecekti. Gidip Liam'ın yanına oturdu ve, "Bu harika. Kalbim deli gibi atıyor! Sonunda nereden geldiğimi öğrenebileceğime inanmıyorum!" dedi.

Liam, Grace'in elini tutarak, "Sakin olmaya çalış, bebeğim. Bu Catherine için pek kolay bir an değil," dedi.

Grace, "Özür dilerim, Catherine. Çok heyecanlandım. Lütfen devam et," deyip gülümsedi.

Catherine usulca, "Bunu söylemek benim için çok zor, Grace. Sana gerçeği söylemekten çekiniyorum," dedi.

"Neden? Bak, Catherine, söyleyeceğin hiçbir şey beni şaşırtmaz. Sana söz veriyorum."

"Umarım hikâyemi anlattığımda aynı şeyleri hissedersin. Liam bana Tom'un geçmişimi araştırdığını söyledi."

Grace suçlarcasına Liam'a baktı. Bunu Catherine'e ne zaman anlatmıştı? "Burada gizli bir şeyler dönmüş gibi görünüyor," dedi.

Liam, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Catherine konuşmasına devam etti. "Yaklaşık bir ay önce Liam beni görmeye geldi. O ve Tom babanla ilgili bir bilgiye ulaşmışlardı ve bunu doğrulamamı istediler."

Grace duyduklarını özümsemişti. Aklında bir yığın soru olması-
na rağmen sessizliğini korudu.

"Tom ve Liam'dan bunun bir süre aramızda kalmasını rica
ettim, çünkü bunu sana ben söylemek istiyordum." Catherine
ayağa kalktı, ilerleyip Grace'in yanına oturdu. "Babanın kimli-
ğini açıklayamamamın bir nedeni vardı, Grace. Benim için zorlu
ve acı dolu bir anı ve yıllardır onu gömmeye çalışıyorum. Bunu
senin de kabullenmen pek kolay olmayacak, bunu sana söyledii-
ğim için gerçekten çok üzgünüm."

Catherine konuşurken Grace'in rengi soldu ve duyacağı şe-
yin hayatını tamamen değiştireceğini anladı. Dönüp Liam'a bak-
tığında onun da oldukça kaygılı olduğunu gördü.

"Tom'un sana gerçek bir erkek arkadaşımın olmadığını ve
uslu bir kız olduğumu söylediğini biliyorum."

Grace başını salladı.

"Bu doğrudu. Tek bir erkek arkadaşım oldu. Adı Robert He-
garty."

"Onu sevdin mi?"

"Hayır, tatlım. Dürüst olmam gerekirse hiçbir erkeği sevdiğii-
mi sanmıyorum. Robert nazik bir adamdı, bana çok iyi davrandı
ama ben ondan hoşlanmadım. O senin baban değil, Grace." Cat-
herine, Grace'in bu olasılığa sığınmaya çalıştığını düşünmüştü.

Grace, "Peki o zaman kim?" diye sordu.

"Tecavüze uğradım, Grace." Catherine kızının yüzüne dik-
katle bakınca yaşadığı şoku görebildi. Grace ayağa kalkıp odada
volta atmaya başladı.

"Tecavüz mü?" Buna kendini hazırlamamıştı. "Babam bir te-
cavüzcü mü?"

"Evet."

Grace yüzü dehşetten donmuş bir halde, "Onu tanıyor muy-
dun?" diye sordu. Sanki ciğerlerindeki bütün hava çekilmiş gibi
hissettiren o tanıdık duygu içine işledi. Bam! Üzerinden tır geç-
miş gibiydi.

"Evet, onu tanıyordum."

"Kim peki?"

"Bilmek istediğine emin misin? Biraz düşün bunu Grace. Kim olduğu önemli değil. Senin esas baban Mick Devlin. Bu asla değişmeyecek. Benim ırzıma geçen adam bir hiç. İnan bana senin bir dakika düşünmene bile değmeyecek biri."

Grace korkuyla annesine baktı. Duyduklarına inanamıyordu. Zihni allak bullaktı ve ne düşüneceğini bilmiyordu.

"İyi misin, bebeğim?" diye sordu Liam.

Grace dönüp Liam'a alaycı bir bakış fırlattı. Ona çok kızmıştı ama adil davranmadığının farkındaydı. Yanlış bir şey yapmadığını, Catherine'le gizlice görüşmüş olsa bile bunu iyi niyetlerle yapığını biliyordu. Kapıya doğru yürüdü. "Yürüyüşe çıkıyorum. Zihnimi boşaltmam gerek." Liam kalkmaya yeltendi ama Grace, "Eşlik etmeni istemiyorum, Liam. Catherine'le kal," diyerek onu durdurdu. Kapıya vardığında duraksayıp Catherine'e dönerek, "Sana kızgın değilim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, birazdan dönerim," dedi.

Ceketini ve çantasını kapıp kapıdan çıktı. Liam gidip dolaşmasının en iyisi olduğunun bilincindeydi. Yağmur yağdığı için Grace yol kenarındaki bara girmeye karar verdi. Evden çıkarken nereye gideceğini planlamamıştı, sadece bir süreliğine oradan uzaklaşması gerektiğini düşünmüştü. Öğrendiklerini hazmetmesi için biraz yalnız kalması gerekiyordu. Bara girip zencefilli konyak söyledi. Sessiz bir köşeye çekilip içkisini yudumlamaya başladı. Bir anlığına az önceki konuşmanın hayal olup olmadığını düşündü. Catherine tecavüze uğradığını mı söylemişti? Kahr-etsin. Kâbus gibiydi. Kim böyle bir şey yapmış olabilirdi? Otele gelen konuklardan biri mi? Ballymichael'dan biri mi? Yoksa aileden biri mi? Tanrım, herhangi biri olabilirdi. Bunları düşününce başından aşağı soğuk terler boşaldı. Zavallı Catherine. Onun için korkunç bir şey olmalıydı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamasına imkân yoktu. Catherine bu aşağılık herifin kimliğini öğrenmesine gerek olmadığını söylemişti. Ama Grace kim olduğunu kesinlikle bilmek istiyordu. Ya kim olduğunu bilmeden onunla

karşılaşırdı? Tek bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. Keşke annesiyle babası hayatta olsaydı. Onlara ne yapması gerektiğini sorabilirdi. Grace'in ne yapmasını gerektiğini bilirlerdi, her zaman bilirlerdi. Bu gizemle ilelebet yaşayamayacağını farkındaydı, içkisini bitirip eve doğru yürümeye başladı.

Yağmur dinmişti, Grace başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hafif bir gökkuşağı belirmişti. "Ah, anne, baba! Gökkuşağının bitiminde misiniz?" diye fısıldadı. "Ne yapacağımı bilmez haldeyim." Ailesinin yüzlerini hayal edip, bu hayalin kendisini sarmasına izin verdi. Sonra annesini, Catherine'i düşündü, ona karşı içi sevgiyle doldu ve eve gider gitmez ona sımsıkı sarılma-ya karar verdi. Bunun onun için ne anlama geleceğini hayal bile edemezdi.

33. BÖLÜM

Catherine son yarım saat içinde onuncu kez, "Sence nereye gitmiş olabilir?" diye sordu. Evin içinde durmadan volta atıyordu.

Liam, "Dönecek," diyerek Catherine'i teselli etti. "Hazmetmesi gereken çok şey var. Öğrendiklerini sindirmesi için ona biraz zaman tanı." Liam, Catherine'i sakinleştirmeye çalışıyordu, çünkü kendinden geçmiş bir haldeydi. Liam da kaygılıydı ama belli etmemeye çalışıyordu. Tanrı bilir Grace'in aklından neler geçiyordu. Kapı kilidinin tıkırtısını duyunca rahatladı. Hole koşarak Grace'e sarıldı. "İyi misin, bebeğim?"

Grace, "İyiyim, Liam. Bir anda evden çıktığım için kusura bakma," diyerek özür diledi. "Catherine iyi mi?"

Catherine kapıya yaklaşp, "İyiyim, tatlım. Sadece senin için çok kaygılandım," diye yanıt verdi.

"Kaygılanma, Catherine. Senin suçun yok. Bana neden daha önce anlatamadığını şimdi anlıyorum. Senin için bunun hakkında konuşmak çok zor olmalı. Bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim." Grace annesine yaklaşp sınıksı sarıldı. Rahatladığı için annesinin yükünden kurtulduğunu hissetti. Annesine sarıldığında oldukça narin bir bedeni olduğunu ve neredeyse altmış yaşına geldiğini ilk kez fark etti. "Liam, çay demler misin? Senin biraz çay içmeliyiz. Gel, Catherine. Haydi, otur." Grace, Liam'ı bir kez daha şaşırtmıştı, çünkü sevgilisi kontrolü eline almış, Catherine'le ilgilenmeye başlamıştı. Evde olmadığı yirmi dakika içinde tecavüzle ilgili öğrendiklerini hazmetmiş gibi görünüyordu.

"Sana tecavüz eden adam Ballymichael'dan mı?"

Catherine onaylarcasına başını salladı.

"Onu tanıyor muydun?"

"Evet. Ebeveynlerimin arkadaşıydı. Ona güvenirdim."

"Onunla bir ilişki yaşadın mı?"

Catherine sertçe, "Arkadaşıktan başka hiçbir duygu beslemedim. Bana zorla sahip oldu. Engel olamadım," diye karşılık verdi.

"Catherine, lütfen beni buna ikna etmen gerektiğini düşünme. Sana kesinlikle inanıyorum. Sadece zihnimde resmi tamamlamaya çalışıyorum. Bu konu hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu? Eğer fazla geldiyse bırakabiliriz."

"Hayır, iyiyim. Bilmeye hakkın var ve benim de artık hayaletlerden kurtulma vaktim geldi. Bu sırnı ömrüm boyunca sakladım. Kuzenim Ann'e söylemeye çalıştım ama çok zordu, yapamadım."

"Hamile olduğunu öğrendiğinde ne oldu?"

"Aileme söyledim ama öfkeden deliye döndüler. Babanın kimliğini söylemeyince babam beni evden attı."

Grace, Catherine'in olayları üstünkörü anlattığını hissetti. Hikâyeyi yumuşatmaya çalıştığı belliydi. Destek verdiğini göstermek için Catherine'in elini tutarak annesinin Ballymichael'dan nasıl ayrıldığını, Dublin'e nasıl geldiğini ve bebeğini evlatlık verdiğini dinledi.

Liam çay ve kahveyle içeri girdi. Herkesin fincanını doldurup anne-kızın karşısına oturdu.

Grace ümitsizce, "Tecavüze uğradığımı neden babana söylemedin? Eminim seni desteklerdi," dedi.

"Korktum, Grace. Tecavüze uğradığım için utandım, sandım ki tamamen benim hatamdı. Hamile kaldığım için utandım, bunun ailemi küçük düşürdüğünü sandım. Ne yapacağımı bilemedim."

Bunları daha önce de duymuş olmasına rağmen Liam tekrar öfkelenildi. Grace'in de aynı durumda olduğunu görebiliyordu.

"Aile dostu olduğunu söylemiştin. Babanın arkadaşlarından biri miydi?"

Catherine başını salladı.

"Hamile olduğunu biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu. Aslında hamile olduğumu aileme anlattığımda babam onunla konuştu."

Grace dehşete düşerek, "Peki ne yaptı?" diye sordu.

Catherine tereddüt etti, ne kadarını daha anlatması gerektiğini kestiremiyordu.

"Lütfen anlat, Catherine. Ne olursa olsun sindirebilirim."

Catherine doğruca kızının gözlerinin içine bakarak, "Kürtaj olmamı istedi. O da korkmuştu. İnsanlara anlatacağımdan korkuyordu," dedi.

Grace bu açıklama karşısında şaşırdı, sonra şaşırmasına da şaşırdı. Bir kadın, tecavüzcü bir erkekten ne bekleyebilirdi ki? "Kürtaj olmayı düşündün mü? Amacım seni suçlamak değil. Böyle bir durumda ben hamileliği devam ettirebilecek kadar güçlü olamazdım."

"Bir an olsun düşünmedim, Grace." Doğru söylediği yüzünden okunuyordu.

Grace, "Teşekkürler," deyip gözünden akan yaş sildi.

"Ne için, tatlım?" diye sordu Catherine.

"Beni doğurduğun için. Tecavüze uğramanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve tecavüz sonucu hamile kalmanın da. Kürtaj olsaydın seni hiç kimse suçlayamazdı."

"Bu benim için bir seçenek değildi. Üstelik o yıllarda İrlanda çok farklıydı."

Grace, "On yıl önce benimle tanışmak istememenin nedeni de tecavüz müydü?" diye fısıldadı.

Catherine dürüstçe, "Kısmen," diye yanıt verdi. "Korkmuştum. Ödleşti tekiyim, değil mi? Seninle karşılaştığımda bana onu hatırlatacağını düşünmüştüm. Ayrıca babanın kimliğini öğrenmek isteyebileceğin ihtimali de beni çok ürkütmüştü."

"Ödlek falan değilsin, Catherine. Tanıdığım en cesur kadın-

lardan birisin." Grace öne doğru eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Hâlâ sana tecavüzü hatırlatıyor muyum?" diye sorup "hayır," yanıtını almayı umdu.

"Hayır. İkinci mektubunu aldığımda gerilmedim. Seni görmem gerektiğini, bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Ama tanıştığımızda bu hissi kaybedebileceğimden korkmuştum. Fakat endişelenmeme hiç gerek yokmuş. Her açıdan çok güzeldin, seni ilk gördüğümde aklımdan bunlar geçmişti. Seni gördüğümde tecavüz aklıma gelmiyor. Babanın kim olduğunu sorduğun anlar dışında tabii." Bu son bilgiye Catherine'in gülümsemesi eşlik etti.

"Her defasında dönüp dolaşıp aynı şeyi sorarak kaçıp gitme-
ne neden olduğum için özür dilerim."

Çaylarını yudumladılar. Grace titrek bir sesle, "Onunla karşılaşma olasılığım var mı?" diye sordu.

"Çok zayıf bir ihtimal, Grace. Hâlâ Ballymichael'da yaşıyor ama onu görmek için oraya gitmediğin sürece karşılaşma şansın yok," diye yanıtladı Catherine.

Liam sert bir ifadeyle, "Onunla hiçbir zaman tanışmak zorunda değilsin, bebeğim," dedi.

Grace, Liam'a dönüp, "Peki tüm bunları kimler biliyor?" diye sordu.

"Tom, Gerry ve ben. Diğerlerine anlatmadık."

Grace bunu duyunca rahatladı. Eğer herkes biliyor olsaydı adamın kimliğini öğrenmekten başka seçeneği kalmayacaktı. "Durum böyleyse kim olduğunu bilmek istemiyorum. Adını öğrenmemin bana ne faydası olacak? Catherine'e yaptıklarından sonra onunla tanışmak istemiyorum. Benim babam Mick Devlin. Başka bir babaya ihtiyacım yok. Artık bu konu kapanmıştır."

Catherine kızının söylediklerini duyunca tamamen rahatladı. Babasının tecavüzcü bir papaz olduğunu bilmesi Grace'in kaldıramayacağı bir şeydi. "Eğer bir gün öğrenmek istersen sana kim olduğunu söyleyeceğime dair söz veriyorum. Ama bu şekilde düşündüğün için mutluyum. Adını öğrenerek elde edebileceğin hiçbir şey yok."

Grace, "Liam, Tom ve Gerry'ye bu sırrı saklamalarını söyler misin?" dedi.

"Elbette, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum. İkinizle de gurur duyuyorum." Liam kalkıp iki kadını birden kucakladı.

34. BÖLÜM

"Bir, iki, üç!" Grace, Abby, Tara ve Gerry ufak Guinnesslerini bir dikişte yuvarlayıverdiler.

Gerry dudaklarını yalayarak, "Kızlar! Bu içkilerin cennetten bir parça olduğuna dair yemin edebilirim!" diye haykırdı.

Tara, Gerry'ye dönüp, "Barmenin daha önce taç takmış, minik bir Guinness'ini serçe parmağını havaya kaldırarak içen, dudak parlaticısı sürmüş bir erkek gördüğünü sanmıyorum," diyerek dalga geçti.

Grup kahkahalara boğuldu ve, "Daha çok!" diye bağırıp bara yöneldi. Grace'in bekârlığa veda partisi nedeniyle Downings adlı küçük bir köydeki Donegal'daydılar. Grace, Temple Bar'da veya diğer şehirlerde yapılan partilere benzer bir şey istememişti. Tara bunu tahmin etmiş ve Donegal sahilindeki bu güzel köyü bulmuştu. Gerçekten büyüleyici ve kusursuz bir yerdi. Köydeki bara yürüme mesafesinde olan bir yerde kalıyorlardı. Öncesinde güzel bir biftek yemişler, şimdi de güzelce parti yapmak için kendilerini hazır hissediyorlardı. Gerry kızlar için süslü püslü şeyler getirmişti. Hepsinin başında tacı, elinde asası, Grace'in bunlara ilaveten bir de peri kanatları vardı. Tara da peri kıyafetiyle birlikte gülünç görünen şişme göğüsler getirerek işe renk katmıştı.

Abby içecekleri getirirken Gerry, "Tamam, haydi oyun zamanı!" dedi. Ciddiyetle, "Burada bir deste kart ve her kartta her gelinin evlenmeden önce yapmaları gereken doğruluk veya cesaret

soruları var," dedi. "Şimdi bir kart çek, Grace, sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Grace gülerek, "Pişman olacağımı biliyorum ama canı cehennem!" dedi. "Dört numaralı kartı alayım, lütfen."

Gerry şehvetle göz kırpıp, "İyi bir tercih, Bayan Seksi Anne!" dedi. "Sandalyenin üstüne çık ve bize ayıp bir fıkra anlat!"

Abby, Tara ve Gerry bir ağızdan, "Fıkra, fıkra, fıkra!" diye bağırınca bardaki herkes ne yaptıklarını görmek için dönüp gruba baktı.

Abby gülerek, "Yapmayacak," dedi.

Tara kıkırdayarak, "Elbette yapacak," dedi. "Grace ilgi odağı olmayı sever!"

Bu sözü duyar duymaz Grace oturduğu yerden sıçrayıp Budwiser şişesini kaptı. Şişeyi bir mikrofon gibi tutarak yüksek sesle konuşmaya başladı. "Hanımlar, beyler sizlere bir fıkra anlatacağım. Hikâye Paddy adında bir adam hakkında. Paddy memleketi Clare Eyaleti'nden çok uzaklardaymış. Filipinler'de çalışıyormuş. Bir gece bir şeyler içmek için bir kulübe gitmiş. Bara doğru yürüdüğünde hayatında gördüğü en güzel kadın ona doğru ilerlemekteymiş. Kadın, 'Bana bir içki ısmarlar mısınız?' demiş." Grace bu aşamada sesini Filipinli bir kadının aksarına benzetmeye çalışarak arkadaşlarını eğlendirdi. "Paddy şansının yaver gitmesine inanamasa da kadına bir içki ısmarlamış ve Clare'dekilere hiç benzemiyor, diye düşünmüş." Bu aşamada Grace tam bir Clare aksarı takındı. "Kadın daha sonra Paddy'ye dans etmek isteyip istemediğini sormuş. Paddy'yi dans pistine yönlendirip ellerini adamın vücuduna dolamış." Grace bu hareketi taklit edip bardaki erkekleri cezbederken arkadaşlarından "Ooooo!" diye bir ses yükseldi. "Paddy şansının bu kadar yaver gitmesine inanamayarak, 'Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor,' demiş. Derken kadın adamın kulağına fısıldamış: 'Evime gelmek ister misin?' Paddy güçlükle heyecanını yatıştırıp, 'Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor,' demiş. Eve vardıklarında kadın, 'Benimle sevişmek ister misin?' diye

sormuş. Paddy onaylarcasına başını sallayıp, 'Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor,' demiş."

Grace kıkırdamaya başladı, fıkraya zor bela devam edebildi, birkaç kişi tekrar eden cümleyi sesli bir şekilde tekrarladı. "Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor." Grace anlatmayı sürdürdü. "Paddy soyununca kadın, 'Arkamdan gir,' demiş. Paddy heyecandan kalp krizi geçirecek hale gelmiş. Grace bara dönüp cümleyi tekrar etmeleri için insanları cesaretlendirdi. "Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor." Herkesin katıldığını görüp iyice keyiflenen Grace, "Nihayetinde Paddy kadına arkadan girip ellerini kadının vücudunda gezdirmiş. Ta ki eli kadının penisine değene kadar!"

Gerry, "Şanslı Paddy!" diye haykırp Grace'in ona fırlattığı bardak altlığından kaçtı.

Grace anlatmaya devam etti. "Paddy kadının önünde sallanan şeyin bir penis olmasına inanamamış. Ve birden bağırmaya başlamış. 'Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor. Arkadan girince önden çıkıyorsun!'"

Bardakiler alkışı koparınca Grace kibarca eğildi.

Tara gülerek, "Sana söylemiştim, Abby," dedi.

Gerry, "Tatlım, bunu yapabileceğini asla düşünmezdim," diye sırtıp Grace'e bir öpücük attı.

Grace, "Tanrım, içkiye ihtiyacım var!" dedi ama içten içe gösterisinden çok memnun kalmıştı. Arkadaşlarıyla eğlenmekten, kendini sınırlamak zorunda kalmamasından dolayı mutluydu. Gülerek, "Peki, ilginizi bir süreliğine kendimden çekmem lazım," dedi. "Abby, haydi bize Shay'le ilgili son gelişmeleri anlat!"

Abby gülümseyerek, "Mükemmel gidiyor işte," dedi. "Birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Rahat, münakaşa ve kavga yok, yanlış anlamalar yok. Harika!"

Tara şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, "Onu öpmek, onunla evlenmek istiyor musun?" diye sorunca diğerleri de eşlik etti.

Abby de, "Belki," diyerek güldü.

Gerry, "Belki mi? Belki mi dedi? Tatlım, sen evliliği düşünüyorsun," diye haykırarak coşkuyla içkisini devirdi. "Ah, şimdi den gözümde canlandırabiliyorum: Gerry'yle Dügün Törenleri!"

Grace daha meraklı bir tavırla, "Ciddi misin, Abby?" diye sordu.

"Sanırım. Hafta sonu beraber bir showroom gezdik, birlikte yaşamamız için harika bir yer olacağından söz etti. Gerçekten muhteşemdi, üç yatak odalı müstakil bir evdi."

Tara bundan etkilenerek, "Vay, harika haber, Abby," dedi. Grace ve Gerry de onaylarcasına başlarını salladılar.

Tara, "Evlenene kadar kimseyle aynı evi paylaşmak istemediğini biliyor mu?" diye ekledi. Abby bunu her zaman söylerdi, kızının 'günah içinde yaşamasının' babasının hoşuna gitmeyeceğini düşünürdü.

Abby arkadaşlarına, "Evet, her şeyi anlattım. Evlilik ve birlikte yaşama konularını tartışıp bu 'konuşmayı' epeyce erken yaptık zaten," diye açıkladı.

Tara bakışlarını yukarı kaldırdı. "'Günah içinde' yaşamak istemediğini biliyorsa sana bu showroom'u neden... Aman Tanrım!"

Grace, Gerry ve Tara, "Sana evlenme teklifinde bulunacak!" diye haykırdı.

Abby sırtarak, "Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Hepsi onaylarcasına başlarını salladı.

Grace hülyalı hülyalı, "Ne zaman teklif edeceğini merak ediyorum," dedi. "Belki de Noel'de. Belki Noel Baba bu sene sana daha parlak bir hediye getirir."

"Ben de evlenmek istiyorum," diye bağırdı Gerry. "Çok güzel bir gelin olurum."

"Elbette olursun, yakışıklım!" dedi Grace. "Seni durduran ne?"

"Hiçbir şey. Medeni bir tören yapabiliriz. Belki bir gün."

Tara kıkırdarak, "Beyaz mı giyeceksin?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Pembe giyerdim! Tamam, şimdi kart seçme zamanı," Gerry, Grace'in yüzüne doğru kartları salladı. "Bir numara seç, Bayan Devlin."

"Bu kez iki numaralı kartı tercih ediyorum," dedi Grace.

"Peki, tatlım barda dolaşıp en yakışıklı adamı öpmeni istiyorum, sen seçeceksin, sonra da bizim seçeceğimiz en çirkin olanı öpeceksin!"

"Çok şeytani! En yakışıklı görünen, bu daha kolay." Grace, "Gel, buraya Kaplan!" diyerek Gerry'yi omuzlarından tutup dudaklarından öptü.

Gerry, "Bu hatun hiç oyuna gelmiyor," diyerek kahkaha attı. "Ama sana şunu söyleyeyim ki Liam gerçekten çok şanslı!" Kızların hepsi kükrer gibi kahkaha attı.

Tara ve Abby en çirkin erkek kategorisinin kazananını aramaya koyuldular ve *Worzel Gummidge*'de oynamış bir figürana benzeyen bir adamla geri döndüler.

"Grace bak bu Charlie, Charlie bu da Grace." Grace derin bir nefes alıp yerinden sıçradı ve Charlie'nin yanağından öptü, o sırada bardan bir alkış tufanı koptu.

Charlie, "Evlenme o şapşal adamla, benimle evlen," diye takıldı.

Gecenin kalanı votka tonik, Guinness ve birkaç Flaming Sambuca sarhoşluğuyla geçti. "Kiliseye gidip evleneceğiz," diye şarkı söyleyerek Charlie'nin bitmek bilmeyen aşk sözleri eşliğinde bardan ayrıldılar.

* Yazar Barbara Todd'un kitaplarında görülen, İngiliz çocuk kurgularındaki hurpani tipte bir karakter. -çn

35. BÖLÜM

Tara ertesi sabah tepesinde bir düzine İrlanda cücesi dans ediyormuş gibi hissederek uyandı. Ağzı da halı gibi kupkuruydu. Neyse ki önceki akşam iki litre Ballygovan almayı öngörebilmiş, akşamdan kalmanın ne olduğunu bildiği için buna hazırlanmıştı. Birkaç şişe su içtikten sonra kendini daha iyi hissetti. Cep telefonuna baktığında saatin henüz sekiz olduğunu gördü. Tabii ki de erken kalkması gerekmediği günlerde gereksiz bir şekilde erken kalkıyordu. Saat 10.30'da yapılacak olan son kahvaltı servisine inmeye karar vermişlerdi. Tara dönüp Grace'in yatağına baktığında arkadaşının orada olmadığını görünce çok şaşırdı. Banyoyu kontrol edip orada da olmadığını gördü, kırmızı rujla aynaya yazılmış bir not fark etti. "Yürüyüşe çıkıyorum."

Tara giysilerini giyip kapıya yöneldi. Dondurucu bir soğuk olmasına rağmen en azından nemli değildi. Aralık ayında İrlanda havası böyledir. Tara, Grace'in yürüyüş için sahile inmiş olabileceğini düşündü. Grace kumsalları severdi ve bu köye geldikleri ilk andan itibaren kumsalda yürüyüşe çıkmak istediğini söyleyip durmuştu.

Kumsala inmesi on dakikasını aldı ve Tara şapkasını ve atkısını aldığına şükredip atkısını boynuna sıkıca doladı. Kumsalın sol ve sağ hattını taradı ama Grace'in izine rastlamadı, bu yüzden işi şansa bıraktı. Kumsalın sol hattı yarışmayı kazandı ve Tara sol hat boyunca yürümeye başladı. Sadece birkaç dakika

geçmiş olmasına rağmen bir saat sürmüş gibi hissettiği yürüyüşün ardından ilerlediği yönde bulanık bir figür gördü. Adımlarını hızlandırıp biraz daha yürüyünce bulanık figürün arkadaşı olduğunu anladı.

Tara, "Hey, sen!" diye bağırıp Grace'e sarıldı. "Bir an için çok endişelendim, uzaylıların nihayet seni geri götürmeye geldiğini sandım!"

Grace gülümseyerek, "Ha ha, çok komiksin," diye karşılık verdi.

Tara, "Ah, hayır dostum, komik olan sensin. Tanrım, Clare'dekiler gerçekten buna benzemiyor!" deyip kahkahayı bastı.

Grace gülerek, "Tanrım, çok utanıyorum. Buranın sakinleri kim bilir hakkımızda neler düşünmüşlerdir?" dedi.

"Daha önce Gerry gibi birini gördüklerini sanmıyorum, bu kesin. Gerry ayağa kalkıp Gloria Gaynor'ın *I Will Survive* şarkısını söylerken nasıl baktıklarını gördün mü?"

"Tara, bu hafta sonu hayatımın en eğlenceli zamanlarından biri olarak kalacak. Çok teşekkür ederim."

"Bu zevk bana ait. Peki, söyle bakalım. Niye bu kadar erken kalktın? Gerçeği söyle ama. Sorun ne?"

"Bu kadar kaygılanma. Sorun yok. Sadece uyuyamadım, bu yüzden yürüyüş iyi gelir diye düşündüm. Zihnimi arındırmaya ihtiyacım vardı, dün körkütük sarhoş olduk."

"Yaşlanıyoruz Grace, on yıl önce dün gece yaptıklarımızı yapıp sabaha aksiyona hazır olurduk."

"Kendi adına konuş, kuzen. Bir kahve ister misin?"

Geri dönüp kahvaltı salonuna geçtiler ve bir masaya yerleştiler. Mekan sahibi Bayan Dunleavy siparişleri almak üzere yanlarına geldi.

Tara gülümseyerek, "Kahveyle başlayabilir miyiz, Bayan Dunleavy?" diye sordu. "Sonra kahvaltımızı yapabiliriz."

Kadın, "Ah, tabii sorun değil. Dün geceki yaramazlıklarınızdan sonra kuvvetli bir kahveye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum," dedi.

Grace endişeyle, "Ah, hayır. Birilerini mi uyandırdık yoksa?" diye sordu.

Bayan Dunleavy gülümseyerek, "Hayır, kimse uyanmadı," diye yanıt verdi. "Barda olanları kastediyorum. Partinin ruhu ve yıldızı olduğunuzu duydum."

Grace kuzenine sırtarak, "Hâlâ heyecan yaratabiliyoruz. Hem de yaşımıza rağmen!" dedi.

Tara biraz kaygılı bir ifadeyle, "Biraz solgun görünüyorsun, Grace. Bugünlerde kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Dün gece içtiğimiz kadar alkolü Judith Chalmers bile tüketseydi solgun görünürdü. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"Bir sonraki kontrolünü ayarladın mı?"

"Evet, haftaya gideceğim. Dürüst olmam gerekirse, biraz korkuyorum Tara."

"Çekinmen çok doğal, tatlım. Sonuçlar hakkında kaygılı olmamak anormal olurdu zaten. Ama olumlu düşünmeye devam et. Eminim iyi çıkacaktır."

"Ya iyi çıkmazsa? Ya kanser geri dönerse?"

"O zaman tekrar kemoterapi alırsın ve lanet kanseri bir kez daha yenersin."

"Teşekkürler Tara. Her neyse, hakkımda bu kadar konuştuğumuz yeter. Sean'la işler nasıl gidiyor? İkinizle de son birkaç haftadır görüşemedik."

"Ah, harikayız, Grace. Ufak tefek şeyler var. Bilirsin, işte."

Grace, Tara'nın bir şeyler sakladığından emindi. "Tara, hayatım boyunca pek çok sır tuttum, bu yüzden insanların bir şeyler gizlediğini hemen anlarım. Gerçekten neyin var?"

Tara kederle, "Gözümden hiçbir şey kaçmıyor," deyip ikisi için kahve doldururken sustu.

"Pek büyük bir sorun değil ama nasıl desem, Sean ve ben bebek sahibi olmaya çalışıyoruz."

Grace yerinden sıçrayıp Tara'ya sarıldı. "Bu harika, Tara. Nihayet Jack'e bir kuzen gelecek! Peki, ne zaman geliyor?"

Tara, "Michael Schumacher kadar hızlı değil," deyip iç çekti. "Hamile olduğum için mi Sambucas'ı istifra ettiğimi sanıyorsun?"

"Ah, hayır, elbette böyle düşünmüyorum, tatlım. Üzgünüm. Sadece bir an heyecanlandım. Devam et, lütfen."

"Neredeyse bir yıldır deniyoruz." Grace'in havaya kalkan kaşlarını görünce Tara kuzeninin ne düşündüğünü anladı. "Sana hiçbir şey söylemedim, çünkü sen kemoterapi alıyordun. Söylememin uygun olmayacağını düşündüm."

"Ah, Tara. Tabii ki uygun olurdu. Hayatımda ne olursa olsun benden hiçbir şey saklamamalısın."

"Anlatacak pek bir şey yok, Grace. Bir sene önce artık bebek sahibi olabileceğimize karar verdik, kariyerlerimiz rayına oturmuştu. Biraz para biriktirmiştik, böylelikle işten bir müddet ayrı kalıp sonrasında da yarı zamanlı çalışabilecektim. Çok denedik ama olmadı. Elimizden geleni yaptık. Sonunda bir ay önce bir uzmana danıştık, doktor birkaç test uyguladı. İyi haber, tıbbi anlamda hiçbir sorun yokmuş ama biz buna ikna olamadık. Fakat benim yaşında bir kadının bebek sahibi olması için epeyce zaman gerekebilirmiş."

Grace şaşkın bir halde, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Henüz otuz iki yaşındasın, altmışında çocuk sahibi olan kadınlar var, Tanrı aşkına." Bu konuda Facebook'ta bir şey okuduğunu anımsadı.

"Biliyorum ama doktora göre ilk kez anne olmak için erken bir yaş değilmiş. Hiç de adil değil. Düzen, koca, para, ev sebebiyle son on dört yılımı gebelikten korunarak geçirdim, şimdi isteklerimize sahip olduğumuz anda bize geç kaldığımız söyleniyor." Kahvesinden bir yudum aldı.

Grace kuzeni adına çok üzüldü. Tara'nın çaresizce bebek sahibi olmayı arzuladığını görebiliyordu. "Geç kalmış olduğuna bir an bile inanmadım, Tara. Peki doktor ikinize de ne gibi tavsiyelerde bulundu?"

"Tanrım, askeri bir operasyona benziyor! Doğru zaman ve doğru ısıda sevişmek için bir takvim tutuyoruz. Sean boxerını

giyip bütün malını ortada sallandırıyor." Tara cümlesini gülümseyerek sonlandırdı.

"Gerry'nin dediği gibi, Tara, üskütmeden göster!" Grace arkadaşının elini sımsıkı tutup konuşmaya devam etti. "Bebek sahibi olacağınıza eminim. Eğer birilerinin çocuğu olacaksa o çift Sean ve senden başkası değil. İkiniz de Jack'le çok iyi anlaşırırsınız. Mükemmel ebeveynler olacaksınız."

"Teşekkürler, Grace. Her ay reglim dakik bir şekilde geri gelince hayal kırıklığına uğruyorum. Senelerce düzenli âdet gördüğüm için şükretmiştim ama son zamanlarda bu artık canımı sıkıyor! Bu yüzden son birkaç haftadır resmen saklandım. Bu ay sonunda başardığımı sandım. Âdetim birkaç gün gecikmişti ve bu kez gebe olduğuma inandım. Ama on gün önce ne göreyim? Doğru bildin! Kanamam başladı." Bunları söylerken Tara'nın sesi titriyordu.

"İkiniz için de hayal kırıklığı tabii. Sean nasıl hissediyor?"

"Sean gayet iyi. O kadar iyi ki aklımı yitirmeme neden olacak. Bebek sahibi olmak isteyen hastalarının saçma sapan klişeleri ve hikâyelerinin üstesinden geliyor. İnan ben, 'İşte bu hanım altı yıldır hamile kalmaya çalışıyordu, on kez düşük yaptı, nihayet hamile kaldı ve yirmi çocuğu oldu,' palavralarını duysam küf ederim."

"Zavallı inek. Yirmi çocuk, ıy." İkisi birden kahkahalara boğuldu.

"Sean gibi biriyle evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini bana anımsatmana gerek yok, Grace. Bunu zaten biliyorum. Ama keşke bana gerçekten ne düşündüğünü, nasıl kederlendiğini anlatsa. Her zaman süper koca olmasına gerek yok. Onun da üzüldüğünü biliyorum. Bazen bana hüznün dolu bakışlar yönelttiğinin farkındayım."

"Bence ikiniz de olumlu düşünmeye devam etmelisiniz, bardağı dolu tarafından görün. Hiç değilse düzenli bir seks hayatınız var!" Grace fincanları tekrar doldurdu.

Tara, "Tanrım, aklın tek bir şeye çalışıyor!" deyip kıkırdadı.

O sırada Abby ve Gerry kahvaltı salonuna girdi. Gerry büyük güneş gözlüğünü takmış bir halde Abby'nin koluna girerek odadaki masalar mayınmış gibi dikkatlice yürüyordu.

Tara, "Pek hassas görünüyorsun," diye takıldı.

Gerry, "Tatlım, bugün çikolatadan yapılmış bir demlik kadar işe yaramazım," dedi.

Hiçbir vakit içki sersemliği yaşamayan Abby aç olduğunu söyleyip herkes için kahvaltı sipariş etti.

"Yemeği nasıl düşünürsün? Bu durumdayken yemek yiyebileceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordu Gerry.

"Söylediğim kahvaltı senin için değil, şapşal! Onu da ben yiyeceğim!"

Tara arkadaşına doğru parmağını sallayarak, "Dikkat et, Abby Nolan," dedi. "Kırkına bastığında bu yemeklerin hepsi seni mahvedecek! Bir gün uyandığında kendini 48 beden bulacaksın ve ben de tribünlerden alkış tutacağım!"

Tara'ya dönüp dil çıkaran Abby fincanına kahve doldurup arkadaşını sinir etmek için üç kaşık dolusu şeker ilave etti.

36. BÖLÜM

Grace, Dr. Kennedy'yi görmek için bekleme odasında oturuyordu. İnfazını bekliyormuş gibiydi. Çok korkuyordu. Kanserden kurtulmasının üzerinden altı ay geçmişti ama ona rağmen test sonuçlarını beklemek dayanılır gibi değildi. Tek başınaydı, bu randevudan ne Liam'a ne de diğerlerine söz etmişti. Hepsi randevunun bir sonraki gün gerçekleşeceğini sanıyordu. Bilselerdi, zaten sınırları bitap olan Grace'ın üstüne daha da düşerlerdi. Onların endişeleriyle de başa çıkabileceğini düşünmüyordu. Böylesi daha kolaydı.

Kabul masasında taze çiçekler olduğunu fark etti. Bir önceki ziyaretine göre bu bir gelişmeydi, bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Sonra sıra Grace'e geldi. Dr. Kennedy gülümseyerek Grace'i odasına davet etti. Grace bu gülümseyişin nekahet döneminde olduğunu belirten bir zafer işareti mi yoksa ikinci raunda başlangıç manasına gelen bir avutma mı olduğunu kestiremedi. Bir sandalyeye oturdu (kahretsün, sandalyeler aynıydı ve rahat değildi, bu kötüye işaret), derin bir nefes alıp hekimine test sonuçlarını sordu.

Dr. Kennedy nazikçe, "Son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Grace, "Harika, mükemmel, hiç olmadığım kadar iyi," diye hızlıca yanıt verdi.

Dr. Kennedy hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Bugün yalnız gelmeyi tercih etmişsin Grace. Dışarıda Liam veya Sean seni beklemiyor mu?"

"Hayır, Dr. Kennedy. Koca kız oldum. Yalnız geldim. Müm-künse muhabbete son verebilir miyiz? İyice geriliyorum. Bana iyi miyim, onu söyleyin."

"Korkarım ki hayır Grace. Üzgünüm ama kanser geri döndü. Hem de daha çok yayılmış bir şekilde."

İşte, ikinci raunt başlıyor. Neden şaşırmamıştı? Çünkü her nedense damarlarında o zehrin yeniden dolaşmaya başladığını hissediyordu. Sadece her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

"Grace, bana bir sorun var mı?" dedi doktor.

"Tahmininiz nedir?" dedi Grace. Bakışlarını tavana çevirdi fakat bu sefer ilkinde olduğu gibi kendini yukarıdan izlemiyordu. Bu hastalığı bir kez yenmişti, bir kez daha üstesinden gelebilirdi.

"Korkarım öncekiyle aynı olacak. Hemen altı aylık bir kemoterapiye başlayacağız, sonra durumu gözden geçireceğiz."

"Üzgünüm ama hemen kemoterapiye başlamam imkânsız. Önümüzdeki hafta evleniyorum. Sonra iki haftalığına kocam ve oğlumla Florida'ya gideceğim."

Dr. Kennedy elini kelleşmiş başında gezdirip iç çekti. Hastalarıyla kanser hakkında konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ama evlenmek üzere olan genç bir kadınla konuşmak gerçekten zordu. "Grace, tatlım, sana düğününü kesinlikle ertelemeni ve kemoterapiye başlamayı tavsiye ediyorum. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olur. Durum çok ciddi."

Grace ayağa kalkıp hekiminin odasındaki pencereden yağmurlu ve gri aralık gününü izledi. Yağmur yağıyordu. Dr. Kennedy'ye dönerek sakın ama güçlü bir tavırla, "Üzgünüm, Dr. Kennedy, gerçekten üzgünüm. Ama düğünü asla erteleyemem. 24 Aralık'ta evleneceğim ve Noel'i ailem ve sevdiklerimle beraber geçireceğim, sonra Aziz Stephen Günü'nde Mickey Fare'yle tanışması için oğlumu Disneyland'e götüreceğim. Söyleyeceğiniz hiçbir şey bu planı değiştiremez."

"Peki, Grace. Görüyorum ki kararını vermişsin. Tedavini iki

* Boxing day olarak da bilinen ve 26 Aralık gününe denk gelen bir resmi tatildir. -çn

hafta sonraya erteliyorum. Ama balayını yanında kesip ocak başında tedavine başlamak üzere buraya gelmeni istiyorum. İtiraz yok Grace. Eminim neler olduğunu anlattığında Liam da daha kısa bir balayını uygun görecektir.

Grace usulca başını salladı. Ayağa kalkıp tek kelime etmeden Dr. Kennedy'nin elini sıktı. Ofisin kapısına doğru yürürken birden geri dönüp, "Bunu yenmemde bana yardımcı olmanız lazım Dr. Kennedy. Daha yaşayacak çok şeyim var. Beni duyuyor musunuz?" dedi.

Dr. Kennedy gülümseyerek, "3 Ocak'ta görüşeceğiz, Grace. Seni arayacağım," dedi.

Grace akli karışık bir halde eve gitmek için taksiye bindi. Normalde yoğun Dublin trafiği dikkatini dağıtırdı ama bu kez trafiği umursamadı. Trafikteki yoğunluk ve gecikmeden memnundu. Ona düşünmesi için zaman tanıdı. Eve vardığında ne yapacağını biliyordu. Kanserin geri geldiğini Liam'a ve arkadaşlarına söylemeyecekti. İki hafta boyunca bir şey yapamayacakları halde onları üzmenin ne gereği vardı? Seyahat acentesini arayıp uçuşları bir hafta erkene alacaktı. Sadece kendi geri dönüş uçağını değiştirmeyi de düşünmüştü fakat Liam'ın hayatta onu tek başına yollamayacağını biliyordu. Üstelik yalnız başına dönebilecek kadar da güçlü değildi. Haberleri kendine saklayacak, ilk haftanın bitimine doğru Liam'a gerçeği anlatacaktı. Böylece bu olay düğün gününü veya balayını bozamayacaktı. Kararını verdiği için kendini daha iyi hissetti. Şimdi birkaç yere telefon açmanın vaktiydi.

37. BÖLÜM

Gerry odanın perdelerini çekip, "Tatlım, haydi uyan, bugün senin düğün günün!" dedi.

Grace uykulu bir halde, "Saat kaç?" diye sordu.

"Saat 08.00 prenses. Kalkma zamanı. Kahvaltıyı söyledim bile, birkaç dakika içinde burada olur."

Grace yataktan kalktı ve kendini gayet iyi hissettiğini fark etti. Geçen hafta boyunca yorgunluk ve tüm bedenini saran ağrılarla boğuşmuştu ama bu sabah hiç ağrısı yoktu. Gerry'ye doğru yürüdü, elini tutup sarılmak için arkadaşını kendine doğru çekti. Grace, "Seni seviyorum," diye arkadaşının kulağına fısıldadı.

Gerry, "Ben de seni seviyorum, tatlım," deyip Grace'i öptü.

"Teşekkürler, Gerry."

"Ne için tatlım?"

"Düğünüm için."

"Ama henüz hiçbir şey görmedin. Umarım beğenirsin."

"Kusursuz olacağını biliyorum. Kesinlikle kusursuz. Çünkü sen düzenledin. Teşekkür ederim. Belki sonra söylemeyi unutabilirim."

Gerry nazikçe arkadaşını alnından öptü ve Grace'i kaldıkları odanın yemek bölümüne doğru yönlendirdi. Ağlamasını güçlükle bastırarak, "Otur, kahvaltıyı halledeceğim," dedi.

Tam o esnada Tara ve Abby içeri girdi. Tara, "Franc'in nesi var? Biri oturma düzenine mi karışmış?" diyerek güldü. "Ağlayarak banyoya gidiyordu!" Derken Grace'in gözyaşlarını fark etti. "Ah Tanrım, sen de mi? Güne salya sümük başladık."

Abby ve Tara, Grace'i çekip gün boyu yaşanacak kucaklaşmalardan ilkinin gerçekleştirdiler. Gerry odaya şampanya eşliğinde bir kahvaltıyla geri döndü.

Tara, Bellini'sinden bir yudum alırken, "Kahvaltı dediğin böyle olur!" dedi. "Böyle yaşamaya alışabilirim!"

Sağlam bir kahvaltıdan sonra Gerry kızları duş almaları için kişisel banyolarına kovaladı. "Kuaförler saat 09.30'da burada olacak. Kaybedecek vakit yok!"

Gerry'ye uymanın onunla tartışmaktan daha kolay olduğunu bildikleri için ne dediyse yaptılar. Grace kuaförün taktığı bir postiş kullanıyordu. Saçları çıkmaya başlamıştı ama henüz çok kısaydı. Lüleleri olmadan kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden Gerry, Grace'in özgün kızılımsı-sarı buklelerine kusursuz bir biçimde uyan bir postiş bulmuştu. Grace saçını ensesinde gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Duvak takmak yerine tacının üstüne rastgele beyaz güller konmasını istemişti.

Sabah, "düzenli bir kaos" diye nitelendirilebilecek bir şekilde geçmişti. Arada da Gerry, Franc kimliğine girip çıkıyordu. Saat birde Tara ve Abby giyinmişler ve harika görünüyorlardı. İkisi de siyah ipekten birer elbise giymişlerdi. Tara'nın elbisesi boyundan bağlamalı, Abby'ninki ise ince askılıydı. İkisinin de omuzlarında kürk etoller vardı. Kuaför kızların saçını topuz yapmıştı. Basit elmas küpelere eşlik eden elmas gerdanlıklarıyla çok hoş görünüyorlardı. Bunlar Grace ve Liam'ın onlara hediyesiydi.

"Canlarım, sizi hiç bu kadar güzel görmemiştim. Harika olmuşsunuz. Şimdi oturun, Grace'in son dokunuşları kaldı."

Grace'in giyinme odasına girdi ve kelimenin tam anlamıyla soluğu kesildi. Grace dönüp baktığında Gerry bu güzel geline hayran kalıp gözyaşlarını tutamadı. Grace ışık saçıyordu. Bir Vera Wang gelinliği giymişti, sadeliği Grace'in bedenine tam uyuyordu. Gelinlik bembeyazdı ve sımsıkı straplez bir korsesi vardı. Etek kısmı zarif bedeni boyunca yumuşak drapelerle dökülüyor, uzun kuyruğu arkadan süzülüyordu. Tasarımın ayrıntıları kusursuzdu.

Grace, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Gerry, "Ah, tatlım. Boş ver Liam'ı, benimle evlen. Bayıldım sana. Beni birdenbire değiştirdin! Yemin ederim, içimdeki erkeği uyandırdın!" deyip pantolonunu işaret etti.

Grace kahkahalara boğuldu. Grace'in rahatlamaya ihtiyacı vardı ve Gerry'nin sözleri onu hemen sakinleştirmişti. Günün oldukça duygusal geçeceğini biliyordu ama tüm günü ağlayarak geçirmemeye kararlıydı! Grace odanın ana bölümüne geçip kızların önünde şöyle bir döndü. Gerry, "Kızlar, ağlamak yok!" diye uyarmasına rağmen Abby ve Tara, Grace'i görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Gerry boşuna mücadele ettiğini anlayınca suya dayanıklı maskaranın varlığı için Tanrı'ya şükretti. On dakika sonra kızlar makyajlarını tazeleyince odadan ayrılma vakti geldi. Gerry, Grace'in omuzlarına beyaz, uzun, kürkten bir peletin geçirdi.

"Tatlım, muhteşem karlar kraliçesine benzedin. Bir şahesersin! Hazır mısın?"

Grace sessizce başını sallayıp Gerry'ye onay verince Tara ve Abby'yi salona doğru takip etti.

O sırada Liam gergin bir halde Rose Tree Manor'daki ufak şapelin sonunda bekliyor, gelinini görmek için sabırsızlanıyordu. Bir gece öncesinde onu görememek işkence gibiydi. Fakat Grace evlenmeden önce hiç değilse bir geleneğe sadık kalmaları konusunda oldukça kararlıydı. Tom ve Sean, Louis Copeland marka siyah smokinleriyle çok hoş görünüyorlardı. Üçü de takımlarına uygun siyah ipekten kravat takmışlardı. Jack de babasının takımının minyatürünü giymiş ve Gerry'yle annesini almak üzere erkeklerin yanından ayrılmıştı. Liam küçük şapele göz atıp arkasında oturan annesine ve Martin Day'ına gülümsedi. Etrafa gülümseyerek baktı. Grace'le istedikleri gibi sadece en yakın oldukları kırk kadar kişiyi davet etmişlerdi. Yabancı kimse yoktu. Derken müzik başladı. Tom, Sean ve Liam ayağa kalktı ve otuz

dört yıl önce Liam'ı vaftiz eden ve annesinin yakın arkadaşı olan Peder Dominic'e döndü. Liam arkasını dönüp Grace'in gelişini izlememek için kendini zor tuttu. Önüne bakması gerekiyordu.

Derken Tom, "Liam, Grace'e baktı. Muhteşem görünüyor," dedi.

Bu sözle birlikte Liam dönüp kilise mihrabına doğru yürüyen Abby ve Tara'ya gülümsedi. Ve karsını ilk gördüğünde bayılacağını sandı. Tam anlamıyla soluğu kesildi. Tom'un kolunu sıkıca tutuyordu. Kendini toparlayıp Grace ve Jack'i karşılamak üzere yürüdü. Eğilip gayet ağırbaşlı bir tavır takınmış oğlunun elini saktı.

Jack, "Al bakalım baba," deyip annesini Liam'a doğru itti.

Grace kıkırdarak eğildi ve, "Teşekkür ederim minnoşum," deyip oğlunu yanağından öptü.

Tara yanlarına gelip Grace'in omuzlarından pelerini çekti ve Jack'in elini tuttu. Tara vaftiz oğluna, "Haydi oturalım dostum," dedi.

Grace başını kaldırıp Liam'a baktı.

Liam sadece, "Çok güzelsin," diyebildi.

Grace, "Ne? Bu eski püskü şeyden mi bahsediyorsun?" deyip göz kırptı.

Liam eğilip, "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye fısıldadı.

Grace de, "Tüm kalbimle, bebeğim," diyerek karşılık verdi.

38. BÖLÜM

Grace ve Liam ailelerinden ve arkadaşlarından yükselen alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde Rose Tree Manor'un yemek salonuna geçtiler. Oda gerçekten mükemmel görünüyordu, mumlar ve küçük ışıklarla donatılmıştı. Masalar yuvarlaktı, her birinin ortasında canlı kırmızı, turuncu, mor ve yeşil renklerde abartılı çiçeklerin bulunduğu güzel orta süsleri vardı. Masaların üstündeki yepyeni keten örtüler ile yakut kırmızısı şarap kadehleri göz kamaştırıyordu. Hiçbir ayrıntı göz ardı edilmemiş, masalara her konuk için itinayla seçilip paketlenmiş armağanlar yerleştirilmişti. Grace ve Liam, Cheshire kedileri gibi gülümsüyor, sadece birbirlerine bakarak daha önce hiç bu kadar mutlu olmadıklarını görebiliyorlardı. Sonunda yerlerine oturdular ve düğün ziyafeti başladı. Altı çeşit yemekten oluşan bir şölen vardı ve tüm konuklar daha önce böyle bir düğün törenine katılmadıklarında hemfikirdi.

Gerry düğünün video grafikerine masaları dolaşmasını ve video günlüğü için her konuktan bir cümle istemesini söylemişti. Bütün yorumlar övgüyle doluydu.

"Bulduğum en güzel ve romantik düğün bu."

"Mum ışığıyla aydınlanmış bu küçük şapel çok güzel."

"Müzik gerçekten harika. Şarkıyı söyleyen kim?"

"Yemekler enfes. Başka bir şey yiyemeyeceğim."

"Grace film yıldızlarına benziyor. Çok güzel görünüyor."

"Liam'ın erkek kardeşi var mı?"

"Düğün organizatörünü ne kadara ayarladıklarını merak ediyorum. Adam gerçekten masal gibi bir düğün çıkarmış."

Yemek bitmeden hemen önce Tom ayağa kalkıp konuşmasını yapmak için hazırlandı. "Hanımlar, beyler, Peder Dominic, aile bireyleri ve dostlar, umarım hepiniz ziyafetten memnun kalmışsınızdır." Tom dudaklarını yalarken bir yandan da göbeğini ovuşturuyordu. "Konuşmalara başlamadan önce size birkaç kuralı hatırlatmak istiyorum. Dostum Liam hiç kimsenin beş dakikadan fazla süren bir konuşma yapmasını istemediğini söyledi." Bu cümle tezahüratlar ve alkışlarla karşılandı. "Bu yüzden her konuşmacı için dakika tutacağım, eğer herhangi biri süreyi aşarsa..." Tom eğildi, bir zil çıkarıp çalmaya başlayınca insanlardan kahkahalar ve çığlıklar yükseldi. "Ve bu kuralın ciddiyetini anlamanız için de şöyle bir ceza var; fazladan konuştuğunuz her dakika için bana bir içki ısmarlamak zorundasınız! Şimdi, Devlin ailesine vekâleten gelinin oğlu Jack'le başlayalım!"

Grace ve Liam, Jack'in ne söyleyeceğini bilmediklerinden biraz kaygılandılar. Tom, Jack'i kaldırıp sandalyenin üstüne çıkardıktan sonra sırtmaya başlayan oğlunun ağzına mikrofonu yaklaştırarak elindeki zili gösterdi.

"İsmim Jack ve yaklaşık dört yaşımdayım. Bunlar benim annem ve babam. Tom Dayım bir bilmece sorabileceğimi söyledi. Bir yamyamın düğününde ne olur? Gelin ve damat tost olur!" Jack konuşmasını alkışlar eşliğinde bitirdi.

Liam ayağa kalktı ve Jack'i sandalyesinden alıp Grace'in yanına getirdi, anne ve babası Jack'i sevgiyle öpüp gıdıkladı. Jack şansına inanamıyordu. Tavuk nugget, patates kızartması ve büyük bir kâse dondurma Jack'i bekliyordu. Ne müthiş bir gündü! Sonra dans edilecekti. Gecenin ilerleyen saatlerinde Noel Baba gelecekti. İki gün içinde Disneyland'e gidip Mickey Fare'yle buluşacaklardı. Evet, her şey harikaydı!

Tom tekrar ayağa kalkıp, "Jack gerçek bir rekora imza attı. Otuz yedi saniye süren bir konuşma yaptı. Aferin, evlat! İyi konuştuğun! Harika bir bilmeceydi. Çıtayı yükselttin dostum. Şimdi,

Liam'ın dayısı Martin, Ryan ailesi adına birkaç şey söylemek istiyor."

"Grace'in Ryan ailesine katılmasından mutluluk duyuyoruz. Grace, afet gibi kadın Liam, artık ona daha çok dikkat etsen iyi olur!" Alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. "Annenle ben seninle gurur duyuyoruz, Liam." Martin yüzüne bir gülümseme takınıp kendinden memnun bir halde yerine oturdu.

"Yine az kelime! İyi konuştun Martin. Güzel sözler ve sadece kırk sekiz saniye! Yarışma kızışıyor. Esas oğlanın sözlerini duy-mak ister misiniz?" Tom mikrofonu Liam'a doğru fırlattı.

Liam ayağa kalkıp selam verdi ve saatine baktı. Koyduğu kuralı kendi bozmak istemiyordu! "Peder Dominic, dostlarım, ailem! Karım ve kendi adıma buraya gelip mutluluğumuzu pay-laştığımız için teşekkür ederim. Güzel armağanlarınız için de te-şekkürler. Cömertliğiniz bizi çok mahcup etti. Bu denli cömert davranacağınız, bilseydim çok daha önceden evlilik teklifinde bulunurdum." Liam duraksayıp karısına göz kırptı. Grace'in eşi olduğunu bilmek ne güzel bir duyuydu. "Bugünü ben ve eşim için özel kılan birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum. Bu masal gibi mekânı yarattıkları için Rose Tree Manor'un çalışan-larına teşekkür ederim. Sadece bugün değil son on yıl boyunca iyi ve kötü günümde hep yanımda olan arkadaşlarım Tom ve Sean'a da teşekkürü borç bilirim. Belki kardeş değiliz ama be-nim için öylesiniz." Sean ağzı kulaklarında sırtırken Tom gö-zünden akan yaş silmekle meşguldü. "Güzel nedimelere de teşekkür ediyorum. Harika görünüyorsunuz. Tennyson, 'Mutlu bir nedime mutlu bir gelin demektir,' demiş. İkincizin de Grace'e geçtiğimiz haftalar boyunca bugünkü çılgınlığa hazırlanırken ne denli yardımcı olduğunuzu biliyorum. Çok teşekkürler." Abby, Shay'in masasından bir ıslık yükseldiğini fark edince utancından kızardı.

Liam saatine baktığında konuşma süresinin üç dakikasını harcadığını gördü. "Tanışma şansı yakaladığımız için Gerry'ye nam-ı diğer Franc'e teşekkür ederiz. Kelimeler minnettarlığımızı

anlatmaya yetmez, dostum. Sen, bana ve Grace'e rüyalarımızın düğününü bahşettin. Bunu asla unutmayacağız."

Gerry yüzünü Tom'un omzuna yasladı, daha önce hiç bu denli gururlanmamıştı, alkuşların tadını çıkardı.

"Ve son olarak eşim ve oğluma da teşekkür ederim. Üç yıl önce onları kaybettiğimi düşünmüştüm. Grace'i ve Jack'i sevmekten asla vazgeçmedim ama her nasılsa yolumu kaybettim. Fakat kusursuz ailemle, özellikle annem ve Martin sayesinde, kendimi tekrar buldum. Şimdi her gün beni şaşırtmayı başaran bir oğlum var. Jack, senin deyimimle, sen çok havalısın ve annişin ile ben seni çok seviyoruz." Jack bu sözlere çılgınca güldü. Derin bir nefes alıp karısına dönen Liam, "Grace, bugün şapele girdiğin anda kelimenin tam anlamıyla soluğumu kestin. Bir an için donduğumu hissettim, öleceğim güne kadar bana nasıl baktığını unutmayacağımı biliyorum. Seninle ilk tanıştığımda da çok güzel olduğunu düşünmüştüm fakat bugün daha da güzelsin. Senin için hissettiklerimi anlatmak için sözcükler bulmaya çalışıyorum. Sensiz ben bir hiçim, Grace, seni sonsuza dek seveceğim. Hislerimi daha iyi açıklayabilmek adına konuşmamı Robert Burns'un sözleriyle bitireceğim: 'Birlikte yaşlanalım, daha önümüzde nice güzel şeyler var,'" dedi.

Liam yerine oturdu, bir öpücük vermek için bekleyen Grace'e doğru eğildi ve, "Bayan Ryan, sizi öpebilir miyim?" diye sordu.

Liam konuşmasını bitirdiğinde tüm masalar ağılıyordu. Onları zayıf düşüren çiftin içtenlikleri, samimiyetleriydi.

Kendini toparlamak için bir an duraksayan Tom mikrofonu tekrar eline aldı. "Ve şimdi Bayan Ryan bizimle birkaç şey paylaşmak istiyor," dedi.

Grace ayağa kalktı. Hiçbir şey hazırlamamıştı hatta insanlara konuşma yapmayacağını söylemiş, ama şu an konuşmasının doğru olacağına karar vermişti. "Liam kadar kusursuz kelimeler sarf edebileceğimden emin değilim. Biraz doğaçlama olacak ama sizlerle paylaşmak istediğim birkaç şey var. Zaman ölçeğini korumak adına Liam'ın söylediklerine katlıyorum, bunları tekrar

etmeyeceğim. Fakat bu akşam anmak istediğim başka insanlar da var. Önce herkesin kadehini gökyüzünden ellerinde birer şampanya kadehiyle bize eşlik edip, küçük Grace'leriyle gurur duyan ebeveynlerim Mick ve Annie Devlin'in şerefine kaldırmasını istiyorum. Onlardan daha mükemmel ebeveynlere sahip olamazdım, her gün onları düşünüyorum ve özlüyorum. Keşke burada bizlerle birlikte olabilselerdi. Fakat bugün aramızda olup, kendisinden bahsetmek istediğim biri daha var. Her geçen gün kendisine karşı sevgimin ve saygımın arttığı özel bir kadın var. Lütfen kadehlerinizi annem Catherine'in şerefine de kaldırın."

Catherine ömrü boyunca hiç böyle gururlanmamıştı. Noel, eşi ve üç çocuğuyla birlikte masada yanında oturuyorlardı, Grace onların da düğüne katılmaları için ısrar etmişti. Noel kız kardeşinin elini sıkıca tuttu, hamileliğinden bu yana hiç bu kadar mutlu görünmediğini fark etti.

"Ve bildiğiniz gibi, sağlığım konusunda şansım pek yaver gitmiyor bu aralar. Bu da en pozitif insanın bile geri dönüp kendi hayatına şöyle bir bakmasına sebep olabiliyor. Ve biliyor musunuz, hayatım gerçekten çok güzeldi." Arkadaşları alkışlar ve tezahüratlarla karşılık verdi. "Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlara sahibim. Tara, Sean, Abby, Gerry ve Tom! Sizleri seviyorum. Sizler olmasaydınız her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Jack, babanın da dediği gibi, sen bizim dünyamızsın. Bunu asla unutma minnoşum. Bizim için senden daha kıymetli hiçbir şey yok." Grace süre konusunda bir nebze hile yapan Tom'a göz kırpıp, "Ve son olarak zil çalmadan önce, dostlarım size bu adamdan bahsetmem lazım. Kocam. Bu yıl artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm günler oldu ama Liam bana vazgeçmemem gerektiğini öğretti. O korkunç günlerimde bana sevgi, sıcaklık ve kahkahalarla destek oldu, onun carını sıktığımı bir an bile hissettirmedi. Korktuğunu biliyorum ama bunu asla bana göstermedi. Büyük, güçlü kollarını bana doladı ve yıkılmamı önledi. Bu yüzden kutsandığımı düşünüyorum. Gerçekten çok mutluyum. Catherine'e, dostlarıma, kocama ve

oğluma kavuştuğum için Tanrı'nın sevdiği kuluyum. Teşekkür ederim."

Liam, Jack'le birlikte ayağa kalkıp Grace'e sarılınca tüm salon ayağa kalkıp kadehlerini Ryan ailesinin şerefine kaldırdı. Sonunda Tom mikrofonu Grace'ten alıp nikâh şahidi olarak konuşmasını yaptı. "Hanımlar, beyler hiç kuşku yok ki Grace, Liam'a âşık. Konuşmalarla, özellikle son iki konuşmayla yarışmam. Ama elimden geleni yapacağım. Hakir bir başlangıç yapıp şimdi zirveye oturan bir adam hakkında ne söylenebilir ki? Tüm bunları saf zekâ, cazibe ve iyi görünüşüyle elde ettiyse hele. Şey, kendi hakkımda bu kadar konuştuğum yeter, sonuçta Liam hakkında konuşmak için buradayım!" Tom beklediği gibi sözlerine kahkahalarla karşılık verilince mutlu oldu.

"İşin aslı şu ki, bugünün bir parçası olmaktan, dostlarım Grace ve Liam'ın yanında olmaktan onur duyuyorum. Grace'i ilk kez evimize davet ettiğimiz günü arumsıyorum, gergin görünüyordu ama iç tasarımcı olarak işi almak için de oldukça kararlıydı. Onunla ilk görüştüğümüzde Gerry'yle birlikte Grace'in yalnız tasarımcımız değil yakın bir dostumuz olacağını da biliyorduk. Ve haksız çıkmadık." Tom dönüp Grace'e bir öpücük attı. "Geniş ailesiyle kısa zaman içinde tanıştık. Liam, Tara, Sean ve Abby ile tanışınca yeni ailemiz dünyaya gelmiş oldu. Gözü pek Liam'a gelince, o tam kafa dengimdir. Samimi ve dürüstçe konuşur, espriden anlar, eğer bir sorununuz varsa sizin tarafınızı tutar. Dayın Martin söylemişti ama ben de tekrar edeceğim, Liam: Hayatını düzene koydun, bir ara yanlış yola saptığın doğru ama belki de şu an olduğun yere gelmen için o yola girmen gerekiyordu. Seninle gurur duyuyorum Liam. Sen iyi bir adamsın. Konuşmamı bitirirken gelinle damada birkaç tavsiyem var. Asla ve asla yatağa küs girmeyin... Kalkıp kavga edin!!!"

39. BÖLÜM

Noel günü hediye değiş tokuşu, zengin yemek menüsü ve duygusal konuşmalarla geçti, şarap gece boyu su gibi tüketildi. Rose Tree Manor büyülmüş bir yerdin ve kimse orada yaşanılanları unutmayacaktı. Derken alarm çaldı ve Liam, Grace ve Jack'in Orlando'ya giden gece yarısı uçağına yetişmek için Dublin Havaalanı'na gitme zamanı geldi. Jack heyecandan bayılmak üzereydi. Grace yine kendini yorgun hissediyordu, son birkaç günün acısı çıkıyordu. Fakat bu aptal hastalığın balayını bozmasına izin vermemekte kararlıydı.

Yolculuk uzundu ama neyse ki Jack uykusuzluğa daha fazla direnemedi ve uçuşun çoğunu uyuyarak geçirdi, Liam ve Grace de horulduyordu. Her anın tadını iyice çıkarmak için Disneyland'in içindeki otellerden birinde kalmayı tercih ettiler. Haftayı Sihirli Krallık ile diğer parklara giderek geçirdiler. Her gün bir şey yaptıklarından emin olmak istiyorlardı. Liam erken döneceklerini bilmediğinden park gezilerini iki haftaya yaymak istiyordu ama Grace geziye devam etmek istediğini söylüyordu. Üçü açısından da gerçekten unutamayacakları, muhteşem bir tatil olmuştu. Son gecelerinde Grace, Jack'in en çok hangi parkı sevdiğini sordu. Jack elbette Sihirli Krallık diye yanıt verdi.

"O zaman bugün oraya tekrar gidelim," dedi Grace.

Liam kaygıyla, "Bugün biraz dinlenmek istemediğine emin misin, tatlım. Bu koşturmacadan dolayı yorulmuşa benziyorsun. Ben de yoruldum," dedi.

"Gel buraya muhallebi çocuğu! Havuz kenarında tembellik yapmak yok. Mickey'ye bir kez daha merhaba diyelim!"

Jack, "Evet!!" diye haykırıp Mickey Fare kulaklarını çıkarmak için yatak odasına koştu.

"Ve yeni yılın arifesi olan bugün için özel bir yemek düzenleyelim. Kendi başımıza çıkamayacağımızı biliyorum ama birlikte güzel bir yemek yiyebiliriz. Sonra Jack uyuyunca oda servisi söyleyebiliriz! Her şey ayarlandı, menü bile belli, Maccy D içermeyen bir şey hem de!"

Liam gülümseyerek, "Bu fikri beğendim. Ne zaman organize ettin?" diye sordu.

"Ah, ayrılmadan önce oteli arayıp ayarladım. Sürpriz yapma konusunda hünerli olan tek kişi sen değilsin!"

Bütün günü tekrar tekrar Thunder Road Mountain huz treninin sırasına girerek geçirdiler. Islandıkça Jack daha çok binmek istedi.

Liam yüzünü silerken, "Sırlısıklam olduğumu görene kadar mutlu olmayacak," dedi.

Saat dördü geldiğinde, nihayet eğlenceyi bitirip otele döndüler. Grace ve Liam duş alıp gece için hazırlandılar. Akşam saat yedide yatağına yatırdıklarında Jack başını yastığa koyar koymaz uyudu. Çok geçmeden oda servisi geldi. Enfes yemeklerini bitirdiklerinde Grace, Liam'a dönüp, "Yaşlı, evli bir kadına sarılır mısın?" diye sordu.

Liam, "Elbette, sorun değil ama karıma söyleme!" diye karşılık verdi. Karınları tok, oldukça gevşemiş bir halde balkondaki bankta el ele oturdular; Grace bir kadeh Pinot Noir, Liam da portakal suyu içiyordu. Disney Tatil Gölü'ne doğru sürüklenen botları izlediler. Her şey güzel ve dingindi. Uzaktan yeni yılı bekleyen insanların sesini duyabiliyorlardı.

Liam'a kanserin geri döndüğünü anlatması gerektiğini anımsayınca Grace bir an derin bir üzüntü hissetti. "Sana bir şey itiraf etmem gerek, Liam."

"Şimdiden sırlar ve yalanlar! Tanrım, kadın daha evleneli

bir hafta bile olmadı! Dök içini! Ne satın aldın? Bir çift ayakkabı daha mı?"

"Korkarım ki hayır. Üç adet uçak bileti satın aldım. Üzgünüm tatlım ama eve planladığımızdan biraz daha erken dönmemiz gerekiyor. Seyahat acentesinden uçuş tarihlerini değiştirttim, yarın akşam dönüyoruz." Grace söylediği her sözcüğün Liam'ı inciteceğini biliyordu.

Liam başını ellerinin arasına alıp birkaç dakika sessizce oturdu. Birden başını kaldırıp, "Geri döndü, değil mi?" diye bir çırpıda sordu.

Grace usulca, "Evet," diye yanıtladı.

Liam karısını kollarına alıp uzunca bir süre sınıksız sardı. "Peki, ne zaman öğrendin?"

"İki hafta önce. Kontrol sonuçlarım hakkında yalan söyledim, lütfen bana kızma. Kanseri geri döndü ve 3 Ocak'ta altı ay sürecek bir kemoterapi almam gerekiyor."

Liam bu bilgiyi hazmedip sessizce lanet okudu. "Tanrım, Grace neden bana söylemedin? Bana söylemeliydin."

"Özür dilerim, Liam, sana yalan söylemek istemezdim ama neden anlatacaktım ki? Hiçbir şey yapamazdın, düğün günümün ve balayımın bu lanet olası kanser tarafından mahvedilmesine razı olamazdım."

Liam bu sözler karşısında irkildi.

"Kabul et, Liam, kanserin geri döndüğünü bilseydin düğünümüzde eğlenemezdim. Sürekli benim için kaygılanacak, iyi olup olmadığımı merak edip duracaktın. Ve böyle bir anım olsun istemedim. Düğünümüz kusursuzdu, bu da hayatımın tatili. Lütfen, bana kızma. Bunu yapamazdım." Liam'ın kızacağını düşünüp çekiniyordu, hâlbuki Grace iyi niyetli davranmıştı.

Grace'i kucağına çekip, "Kızmiyorum. Seni anlıyorum. Ben de muhtemelen senin yaptığını yapardım. Sadece bununla bir başına mücadele ettiğini düşündükçe sinirleniyorum," dedi.

"Yalnız değildim ki. Sen ve Jack hep yanımdaydınız. Zaten artık biliyorsun her şeyi."

Liam, "Ah, Grace, bu hiç de adil değil. Neden şimdi? Yeterince iyileşememiş misin?" diye haykırdı.

"Liam, evet adil değil, bana inan, başıma gelenlerden dolayı ben de feryat etmek istiyorum ama sonra bundan vazgeçiyorum. Kanseri daha önce yendim, eğer yanımda olursan bunu bir kez daha yapabilirim. Tamam mı?" Grace eğilip kocasını yanağından öptü. "Düğünümüzde yaptığın konuşmayı anımsıyor musun? Seninle yaşlanmak istiyorum. Daha önümüzde nice güzel şeyler var."

"En iyisinin henüz yaşanmadığı çok doğru. Henüz başlamadık bile. Elbette bu hastalığı yeneceksin. Seni ikinci kez kaybedemem!"

"Neredeyse gece yarısı oldu, yeni yıla kanser hakkında konuşarak girmek istemiyorum, lütfen buradaki son gecemizin tadını kaçırmayalım, biraz eğlenelim!"

"Kalk o zaman. Amerikalılara İrlanda tarzı parti nasıl yapılır gösterelim! Balkonda bile olsak!"

40. BÖLÜM

Grace hastane odasında ilk kemoterapi tedavisi için bekliyordu. Gözlerini kapattı, güzel şeyler düşünmeye, kemoterapinin tekinsiz hissini unutmaya çalıştı. Tedavinin nasıl hissettirdiğini çoktan unutmuştu.

Liam gülümseyerek, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"Sana gülüyorum," dedi Grace. "İlk dansımızı düşünüyordum. Çok güzeldi, öyle değil mi?"

Liam, "Evet, bebeğim. Öyleydi. İlk şarkıyı seçerken beni nasıl ikna ettin hâlâ bilmiyorum," dedi.

Grace yapmacık bir tavrıyla, "Bir Tony Bennett klasîği; *The Way You Look Tonight*. Harikaydı. Çok zevksizsin!" diye karşılık verdi.

"Ah, zevkliyimdir, bak, seninle evlendim. Hastanede olduğunu söylemek için grubu aradım. Ziyaretçi kabul edebileceğimizi söyledim, pazartesi öğleden sonra Dublin trafiğini düşünürken bir yarım saatlerini alır!"

"Liam, sana kimseyi aramamanı söylemiştim. Telaş istemiyorum. Onlar hâlâ Florida'da olduğumuzu sanacaklardı. Neden öyle yapmadık?"

"İki önemli nedeni var, bebeğim. Birincisi, Tara'dan korkuyorum. Beni hâlâ hayatta olduğum için yeni bağışladı, eğer hastanede olduğunu ondan gizleseydim eminim bir gece yatağında at kafasıyla uyanırdım!" Grace'in kıkırdadığı görünce Liam da gülümsedi. "Sen buna gülebilirsin Bayan Ryan ama bakıyorum dediğime karşı çıkmıyorsun. Ve ikinci neden sen hastanedeyken

önümüzdeki birkaç hafta için çocuk bakıcısına ihtiyaç duyacak olmamız." Bu kez Dr. Kennedy, Grace'in hastanede kalmasını ve haftalık değil de günlük kemoterapi seansını almasını uygun gördü.

"Jack sabah okula giderken zorluk çıkarttı mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Savaşta dönen bir kahraman gibi şeker torbasını kapıp Mickey Fare kulaklarıyla içeri girdi. Herkes saniyeler içinde başına üşüşmüştü. En son arkadaşlarına Buzz Lightyear'ı anlatıyordu."

Grace sahneyi gözünde canlandırdı. Jack tam havasındaydı. Bu hali aynı Liam'a benziyordu. Onun da ağzı iyi laf yapıyordu. "Peki, Catherine'i aradın mı?"

"Evet, aradığım ilk kişi oydu. İşlerini yoluna koyması gerekiyor. Dükkânla ilgili birkaç meseleyi halledip birkaç günlüğüne kalmaya gelecek."

Grace, "Senin için de uygun mu?" diye sordu. Kayınvalide sahibi olmanın bir erkek için pek de eğlenceli olmadığını biliyordu. Özellikle de balayındayken.

Liam, "Doğruyu söylemek gerekirse kendisi gelmeyi teklif ettiği için rahatladım. Florida'da olmasak da balayında olduğumuzu unutma. Burada seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum ve evde de Catherine'in olacağını bilmek rahatlatıyor. En azından Jack'in karnı doyacak," deyip çarçabuk eşini öptü.

Liam dünyanın en iyi aşçısı değildi, gelecek üç hafta boyunca paket servisle besleneceğini tahmin etti. Catherine'in gelmesi kesinlikle iyi bir plandı.

"Peki, diğerlerinin tepkisi ne oldu?"

Liam, "Tara daha erken söylemediğim için bana küfür etti. Sean, Tara'nın elinden telefonu kaptağında her şeyi saklayan kişinin aslında karım olduğunu açıklayabildim," diyerek gözlerini tavana dikti.

"Ah, durulacaktır. Tara'yı bilirsin. Düşünmeden konuşur." Tam o sırada Tara içeri girdi.

Grace gülümseyerek, "Merhaba kuzen," dedi. "Haydi ama hemen kızma," dedi.

Tara gözyaşları içinde, "Bana söylemeliydin, sana inanamıyorum," diye karşılık verdi.

"Üzgünüm, Tara. Ama doğru olan buydu. Herkesin bana sempati duyup acımasının üstesinden geledim. Düğünde herkesin tadını kaçırmış olacaktım. Üstelik gayet iyiyim. Haydi, gel buraya. Somurtmayı bırak ve şarıl bana."

Tara kendine söyleneni yaparken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Grace serumu göstererek, "Harika. Hiçbir şey bu bebek kadar rahatlatıcı olamaz," dedi.

"Program öncekiyle aynı mı?" diye sordu Tara.

"Hayır, bu kez beni üç hafta boyunca burada tutacaklar ve tedaviyi en yüksek seviyede göreceğim."

Tara endişeli bir halde, "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Doktorlar bu yönde karar verdiğine göre kanserin daha saldırgan bir yapıda olduğu aşikârdı.

Grace omuz silkip, "Mutluyum. Tekrar geri gelip durmaktansa işi kökten halletmek daha iyidir. Yapalım, bitsin," dedi. "Sean nerede? Dr. Kennedy'nin tanısının tercümesi için ona yine ihtiyacım var."

"Şu an klinikte. Ama işi biter bitmez gelecek. Dr. Kennedy'yi arayacak ve bilgi alacak. Kaygılanma, o halleder."

Grace, "Ah, bundan kuşku yok, tatlım," diyerek gülümsedi. "Sean güvenilirirdir."

Kısa bir süre sonra Abby ve Shay de içeri girdi, Grace'in cihaza bağlı olduğunu gören Abby hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Grace arkadaşının elini tutup, "Ah, hayır. Ağlama, Abby," dedi. "Gerçekten iyiyim. Ağlayıp beni üzüyorsun."

Abby hızla gözyaşlarını silerken, "Kusura bakma, Grace. Ağlamayacağım diye kendi kendime söz verdim ama bu durum hiç de adil değil. Şu an balayında olman gerekiyordu," dedi.

"Biliyorum. Ama hiç değilse bir hafta geçirebildik. Önce Dr. Kennedy düğünü ve balayını iptal etmemi istemişti. Sonuçları aldığımda çok üzgündüm ama sonra bunun pek bir şeyi değiş-

tirmeyeceğini fark ettim. Bu hastalığı bir kez yendim, bir kez daha üstesinden gelebilirim." Grace başını kaldırıncaya Shay'ın rahatsız bir biçimde köşede kaldığını fark etti. "Merhaba, Shay. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Merhaba, Grace. İyi görünüyorsun. Tatilin güzel geçti mi?"

"Mükemmeldi, Shay. Neden yanına Liam'ı da alıp bir kahve ve sandviç molası vermiyorsun? Başımдан hiç ayrılmadı. Kızlarla biraz gevezelik etmek istiyorum."

Liam gülererek, "Tamam anladım, istenmiyoruz," dedi. "Aslında biraz acıktım da. Hemen geliriz, bebeğim."

Tara, "Sana yardımcı olmak için ne yapabiliriz?" diye sordu. Her zamanki gibi strese rağmen mantıklı düşünebiliyordu. "Jack nerede?"

"Şu an Montessori'de. Sizden benim için bir şey yapmanızı isteyeceğim. Yarın Jack'in doğum günü. Aslında Disneyland'de onun için sürpriz bir doğum günü partisi ayarlamıştık: Tüm karakterlerin katılacağı bir akşam yemeği. Şu an tamamen hazırlıksınız. Onun için bir yemek hazırlayabilir misiniz? Bundan mahrum kalmamalı."

"Halloldu say," dedi Tara. "Bir şeyler hazırlarız. Sen ve Liam adına bir hediye almamız gerekiyor mu?"

"Onu hallettik. Hediyelerini haftalar öncesinden aldık. Paketlenmiş bir biçimde evde duruyor."

"Harika. Yapılacak başka bir şey var mı?" diye sordu Tara.

"Hayır, aklıma gelmiyor. Bir süre için Catherine gelip Jack'e bakacak. Belki evine döndüğünde desteğinize ihtiyacım olur. Ama şimdilik sorun yok."

Abby, "Bunu Liam'la haberleşerek çözeriz, Grace. Sen hiçbir şey için kaygılanma," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Bize doğruyu söyle."

Grace on dört yaşında bir kız edasıyla, "Bitkin! Tamamen bitap haldeyim. Son birkaç haftadır kendimi otomatik pilota ayarlamıştım ve tam adrenalin yaşadım. Ama kabul etmeliyim ki Florida'dan döner dönmez pilim bitmiş gibiydim. Her şeyin

acısı çıkmaya başladı. Tüm vücudum ağrı içinde. Biraz da midem bulanıyor. Komik ama insan kemoterapinin neler hissettirdiğini çabuk unutuyor. Son defasında bu kadar korkunç olduğunu anımsamıyorum,” dedi.

Tara, “Liam’a ne zaman söyledin?” diye sordu.

Grace kederle, “Yılbaşı arifesinde. Akşam yemeğinden sonra söyledim,” dedi.

Tara, Liam’a bağırdığı için bir nebze olsun suçluluk duyarak, “Şok geçirmiş olmalı,” dedi.

Grace gülümseyerek, “Biraz,” diye karşılık verdi. “Ama bunu mesele haline getirmedi. Ertesi sabah Jack’e o akşam yola çıkacağımızı söylememiz de ayrı bir zordu. Resmen kendini kaybetti.”

Tara gülererek, “Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Peki, şimdi iyi mi?”

Grace, “Gayet iyi. Eve varana dek konuştuğu tek şey Montessori’deki arkadaşlarını görmek istediğiydi. Kahretsin, şimdi hatırladım. Yarın okula pasta ve şeker götürmemiz gerekiyor. Rica etsem, götürür müsünüz?” deyip her yükü arkadaşlarına yüklediği için kederlendi. Çocuklar okulda doğum günlerini kutlar, ebeveynler de çocuklar için pasta ve şeker getirirdi.

Tara, “Eve giderken Superquinn’e uğrarım,” dedi. “Mickey Fareli doğum günü pastaları yaptıklarını biliyorum. Pastayı sizin eve bırakırım, Liam da yarın okula götürür,” dedi.

“Harika.” Grace her şeyin kontrol altında olduğunu görünce rahatladı. Uykusu geldi, usulca uykuya daldı.

Tara ve Abby elinden tutarak Grace’i izlediler. Çok korkuyorlardı.

41. BÖLÜM

Tom hastane odasından ayrılmadan önce Grace'i alnundan öptü. Son yarım saattir uyuyordu. Liam odadan çıkan arkadaşını takip etti.

Tom, Liam'a, "Nasılsın, dostum?" diye sorup sarıldı.

"Yalarım yok, iyi değilim. Grace için çok endişeleniyorum. Kötü görünüyor, öyle değil mi?"

Tom arkadaşını onaylarcasına başını salladı. Bu akşam hastane odasına girerken çok şaşırmıştı. Grace'i hiç bu denli yorgun ve solgun görmemişti. Birkaç hafta önce gerçekleşen düğünün-deki haliyle şimdiki arasında keskin bir fark vardı. "Bu normal, dostum. Muhtemelen uçak yolculuğu sonrası sersemliği had safhadadır."

"Doğru. Florida'da bir dakika bile dinlenmedik. Kanserin döndüğünü bilseydim en azından yavaşlaması için ısrar ederdim. Ama inan kasırğa gibiydi. Her yeni gün farklı bir şey yapmamız konusunda ısrar etti. Her şeyi bir haftaya sığdırmaya çalıştı."

Tom gülümseyerek, "Grace böyledir işte," dedi. Grace'in cesareti ve gücü Tom'u hep şaşırtırdı. "Grace inanılmaz bir kadın. Şanslı adamsın."

Liam başını salladı. Bunu bilmemesi mümkün değildi. Her gün Grace'le yeniden bir araya gelebildiği ve evlendiği için kendini şanslı hissediyordu.

"Cock Tavernası'nda bir şeyler içmek için buluşacağız. Eve dönerken uğrarsan seviniriz."

"Sağ ol, dostum. Catherine geldi. Jack'i okuldan aldı, o da haberlerden dolayı çok üzgün. Akşam yemeğe beni bekliyor."

"Ah, tamam o zaman. Ben çıkıyorum. Yarın ikinizi de görmeye tekrar gelirim." Korku içinde çıkıp gitti. Yarım saat sonra arabasını barın önüne park edip içeri girdi ve grubu her zaman oturdukları köşede buldu.

Gerry, "Tatlım, senin için bir içki söyledim," deyip çarçabuk Tom'u öptü. "Sen iyi misin?" Tom'un üzgün olduğu her halinden belliydi.

"İyiyim, aşkım. Kaygılanma. Her şey deli saçmasından ibaret."

Diğerleri Tom'un bu ifadesine gönülsüz bir tavırla güldü.

"Grace nasıldı?" diye sordu Tara.

"Korkunçtu. Son zamanlarda onu hiç bu denli solgun görmemiştim."

Diğerleri de Tom'u onaylarcasına başlarını salladı. Abby, Sean'a dönüp, "Dr. Kennedy'yle konuşma fırsatı bulabildin mi?" diye sordu.

Sean, "Evet, kemik iliği fonksiyonunun kötüleştiğini söyledi," diye yanıt verdi.

"Peki kemoterapi işe yarayacak mı?"

"Umarım, Abby. Fakat dürüst olmak gerekirse bu kez yenmesi için yapılacak en iyi şey ilik nakli."

Gerry, "İlan vermeye ne dersiniz?" diye sordu. "İnsanlardan gelip test yaptırmasını rica edebiliriz. Sabahları televizyonda bu tip programlar oluyor, mutlaka görmüşsünüzdür."

Hiç kimse yanıt vermedi. Tom, Gerry'nin eline hafifçe dokunup erkek arkadaşının fikrini dinlerken aslında başka bir şeyi, Peder O'Hara'yı düşünüyordu. Bara gelirken de yol boyunca peder aklındaydı. Pederi ziyaret etmek için Liam'la konuşmak istiyordu. Belki de çözüm bu olabilirdi. Catherine'in doku testi Grace'inkiyle uyuşmadıysa pederinki uyabilirdi.

Gerry, Abby'nin yalnız olduğunu fark edince, "Shay nerede, tatlım?" diye sordu.

"Bize katılmayı çok istedi ama çok yorgun olduğunu söylemek için beni bir saat önce aradı. Bu gece erken yatacağını söyledi." Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bu gece gerçekten Shay'e ihtiyacı vardı. Grace'e çok üzülüyordu, bu yüzden dostane bir omuza başını yaslaması iyi olurdu. Fakat Shay dışarı çıkmayacağı konusunda son derece kararlı davranmıştı.

"İşler yolunda mı, Abby?" diye sordu Tara.

"İyi, sorun yok. Sadece Grace için çok endişeleniyorum. Üç hafta boyunca durumunu herkesten, özellikle de Liam'dan gizlerken neler hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Tatlım, ben bunu saklamayı beceremezdim," dedi Gerry.

"Ben de," diye ekledi Tara.

"Aramızdaki en güçlü kadın Grace," dedi Tom. "Her zaman ki gibi kendini değil bizi düşündü. Kendimi işe yaramaz biri gibi hissediyorum. Yardımcı olmak için bir şey yapmak istiyorum."

Tara arkadaşlarına dönüp, "Ah, yarın Jack için bir şeyler hazırlamalıyız. Doğum günü. Grace'e hazırlık yapacağımıza dair söz verdim. İki tane pasta aldım. Birini yarın Catherine'le kreşe göndereceğim. Diğerini evde. Partiyi Grace'in yanına taşıyabileceğimizi düşündüm. Bu günü kaçırmamasını istemem," dedi.

"Harika bir fikir," dedi Abby. "Jack'e vereceğimiz hediyeleri hastaneye getiririz, böylelikle Grace de oğlunu hediyelerini açarken görebilir."

Gerry destekte bulunabileceğini düşünerek, "Grace'in odasını bayram yerine çevirmek için süslemeler getiririm," dedi.

"Tamam o zaman," dedi Tara. "Planımızdan hoşnut olup olmayacağından emin olmak için Liam'ı ararım."

42. BÖLÜM

Grace ikinci kemoterapi seansını bitirmiş, kısa süre sonra başlayacak parti için enerji toplamaya çalışıyordu. Liam planı anlattığında çok hoşuna gitmişti. Jack'in, hediye paketlerini açışını izlemeyi hep sevmişti. Heyecanı kesinlikle bulaşıcıydı, Grace'in de neşelenmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca oğlunu çok özlemişti. Jack'i görmediği bu iki gün ona aradan yıllar geçmiş gibi hissettirmişti. Derken Gerry kucak dolusu balon ve iki büyük torbayla odaya girdi.

"Merhaba, tatlım," deyip Grace'i öpmek üzere eğildi. "Bugün 'solgun ve ilginç' tarzınla karşımızdasın bakıyorum."

Grace gülerek, "Küstahlığa bak!" dedi. "Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum?"

"Hayır, tatlım. Her zamanki gibi güzelsin. Sadece biraz solgunsun o kadar. Ama bunu önemseme, tatlım. Gerry senin cankurtaranın!" Grace'in makyaj çantasını bulana dek yatağın yarındaki kilitli dolabı karıştırdı. "İyi kız! Olmazsa olmaz malzemeleri unutmamış olmana sevindim."

Grace, "Onlar olmadan asla evden çıkmam," diyerek gülümsedi. "Haydi bakalım, makyajımı yap."

Gerry, Grace'in solgun tenine Mac fondötenini sürerken, "Bu kez aşırı makyaj yapacağım," dedi. "Ama bitirdiğim an inan Liam sana tekrar evlenme teklif edecek."

Grace gözlerini kapatıp Gerry'nin kontrolü eline almasına müsaade etti. Arkadaşına tüm kalbiyle güveniyordu, sağlıklı görünmesini sağlayacak bir makyaj yapacağını biliyor, geldiğinde

Jack'in ürkmesini istemiyordu. On dakika sonra Gerry işini bitirdiğinde Grace aynadaki aksini görünce çok memnun kaldı.

"Teşekkürler, tatlım. Şimdi daha iyi hissediyorum," deyip Gerry'ye bir öpücük attı. "Bu torbalarda ne var?"

Gerry, "Bu oda bir parti için çok yavan. Party Zone'a uğrayıp herkes için balonlar, flamalar, afişler, posterler, konfetiler, parti şapkaları aldım," deyip heyecanla ellerini çırttı.

"Ah, Gerry, bu harika. Her şeyi düşünmüşsün. Jack buna bayılacak!"

Gerry odayı süslemeye başladı, eklenen her balonla Grace daha da heyecanlanıyordu. Derken Catherine, Tom, Tara ve Sean geldi. Tara pastayı getirmişti, herkes hediyesini Grace'in yatağının ucuna bıraktı.

Tom, Gerry'ye, "Oda muhteşem görünüyor aşkım," dedi.

Gerçekten harika olmuştu.

"Bugün çok seksi görünüyorsunuz Bayan Ryan," dedi Sean. "Eğer evli olmasaydım..."

Grace, "Başka bir hayatta belki," deyip göz kırptı.

"Bugün Dr. Kennedy'yi gördün mü?" diye sordu Catherine.

"Henüz görmedim. Muhtemelen akşam geç saatte uğrar. Ona partiden söz ettim, kendisi için biraz pasta ayırmamızı istedi."

"Ah, ne hoş," dedi Catherine. Bugün Grace'in daha iyi görünmesinden hoşnuttu ama yanaklarındaki pembeliğin makyajdan olduğunu da biliyordu. Grace'in işlerin yolunda gitmesi için aşırı çaba harcadığını da görebiliyordu. Tam o sırada Jack ve Liam içeri girdi ve herkes, "İyi ki doğdun!" diye bağırды.

Jack, "Bugün dört yaşına girdim," deyip yatağa sıçrayarak annesinin üzerine atladı.

Jack, "Merhaba anne. Çok güzel görünüyorsun. Peki, hediye nerede?" derken Grace acısını gizlemeye çalıştı. Liam'in gelip Jack'i almaya niyetlendiğini görünce kocasına kesin bir ifadeyle başını salladı. Canı acısa bile Jack'le geçirdiği her saniye kıymetliydi.

Grace oğluna dönüp güldü. "İltifatlar herkese gitmeli, minno-

şum. Bu hediyelerin hepsi senin için. İsteddiğinden başla açmaya!”

Jack’in yüzü birden, “Hepsi benim mi?” dercesine aydınlandı. Hediyeleri açarken ne kadar şanslı olduğunu düşündü. “Teşekkürler Tom Dayı, Gerry Dayı! Çok güzel!” Ona Tamirci Manny’nin alet kutusunu almışlardı. Jack, “Aa! Teşekkürler Tara Teyze, Sean Dayı,” derken hızla hediye paketini açtı. Jack için büyük bir lego takımı seçmişlerdi. Sonra Abby’nin hediyesini, Örümcek Adam ağ yapıcısını açtı. Jack, “Bu en çok istediğim şeydi,” deyince Abby çok sevindi. Liam, Abby’ye Smith marketinde Jack’in bu oyuncacı gördüğünü söyleyip ipucu vermişti. Catherine kıyafet almıştı, Jack buna da çarçabuk bakıp sıradaki hediyeye geçti.

Grace, “Büyükanne bir şey demeyecek misin?” diye oğlunu hafifçe azarladı.

“Ah, özür dilerim, büyükanne. Çok beğendim.”

Catherine bir dahakine hediye olarak oyuncak alması gerektiğini aklının bir köşesine yazıp, “Sorun değil, Jack. Rica ederim,” dedi.

Ve Jack son hediye paketini, Grace ve Liam’dan gelen hediye açtı. “Anne, bu çok güzel!” Tika basa dolu olan gardırobuna eklenmek üzere Tamirci Bob kostümü almışlardı. Kostümün yanı sıra birkaç tane Bob oyuncacı da vardı. Jack, “Bu benim en güzel doğum günüm oldu!” deyip annesini kucakladı.

Liam oğlunun saçını okşayıp, “Sevindim dostum,” dedi.

“Artık mumları üfleme zamanı geldi,” dedi Tara. Sean hızla dört mumu yaktı.

Grace, Jack’in kulağına, “Bir dilek tut, bebeğim,” diye fısıldadı.

Jack gözlerini yumup bir dilek tuttu. Derin bir nefes alarak mumları söndürdü. Jack mumları ikinci kez söndürmek için ısrar ederken herkes “İyi ki doğdun!” şarkısını söyledi.

“Ne diledin?” diye sordu Tom.

Jack oldukça ciddi bir tavırla, “Söyleyemem. Söylememem gerek, değil mi anne?” dedi.

"Hayır, minnoşum. Söylemen doğru olmaz. Akıllı çocuk." Grace oğlunu öperken Jack kıpır kıpır bir halde adeta yerinde duramıyordu.

"Kostümümü giyebilir miyim baba?" diye yalvardı.

Liam, "Elbette giyebilirsiniz," diyerek oğlunun üzerini değiştirmesine yardımcı oldu.

Tom, "Gidip pastanın yarına kahve alayım," dedi.

Catherine sıçrayıp Tom'a yardım etmek istediğini söyledi. Koridorda yürürlerken, "Biraz konuşabilir miyiz, Tom?" diye sordu.

"Tabii Catherine. Aklında ne var?"

"Peder O'Hara."

Tom başını salladı. Bunun olabileceğinden kuşkulandı.

"Grace'in hemen bir donöre ihtiyacı var. Bu şekilde devam edemez, değil mi? Yani normal hayatına demek istiyorum."

"Hayır, Catherine, edemez. Doğruyu söylemek gerekirse ben de dün gece Peder O'Hara'yı ziyaret etmeyi düşündüm. Sence test yaptırır mı?"

"Bilmiyorum, Tom. Grace'in babası olduğunu kabul edeceğini sanmıyorum ama belki kızının çok hasta olduğunu öğrenirse insafa gelir."

"Bunu nasıl halletmeyi düşünüyorsun?"

"Sanırım onu görmeye ben gitmeliyim."

Tom başını salladı. Tecavüzcüsünü tekrar görmek Catherine için korkunç bir şey olacaktı. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Benimle gelir misin, Tom? Tek başıma onun karşısına çıkabilecek kadar güçlü değilim. Liam'ın burada Grace'le kalması gerek."

"Elbette gelirim, Catherine. Elimden ne gelirse yaparım. Ne zaman gitmek istersin?"

"Grace'e hafta sonuna kadar burada kalacağımı söyledim ama birkaç gün içinde dükkâna dönmem gerek. Belki de onu görmek için cumartesi günü Wexford'a gidebiliriz. Sana da uyar mı?"

"Kesinlikle. Hafta sonu planımı sana göre yapacağım. Liam'a söyleyecek misin?"

"Evet, bu gece söyleyeceğim."

43. BÖLÜM

"Gerry, sana ters giden bir şeyler var. Hüsni-kuruntu değil bu," dedi Abby.

"Anlat bakalım. Shay'le en son ne zaman konuştun?" diye karşılık verdi Gerry.

"Grace kemoterapiye başladığı gün, hastaneden çıktığımızdan bu yana görüşmedik."

"Ah, tatlım. Neredeyse bir hafta geçmiş. Gerçekten çok tuhaf. Peki onu aradın mı?"

Abby gözyaşları içinde, "Birkaç kez ama sadece telesekreteri-ne not bırakabildim," dedi.

"Peki mesaj bıraktın mı?"

"Evet. Ama mesajlarıma dönüş yapmadı. Dün gece yoğun olduğunu, yakında arayacağını söylediği bir mesaj gönderdi."

"Ah! Geçen pazartesi hastanede vedalaşırken sana ne dedi?"

"Seni seviyorum bebeğim, sonra görüşürüz." Abby tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Tamam. Sonra Cock Tavernası'ndaki buluşmayı iptal etmek için sana mesaj gönderdi."

Abby başını salladı.

"Peki onu salı günü aradın mı?"

"Evet, çarşamba da aradım. Her defasında karşıma aptal telesekreteri çıktı."

Gerry kaşlarını çatarak, "Daha önce benzer bir şey yaşadınız mı?" diye sordu, bu durum tuhaf görünüyordu.

"Asla. Birbirimizle her gün konuşurduk, hatta bazen günde iki kez. Ama bugün cuma ve hâlâ bir ses çıkmadı. Gerçekten kaygılıyım, Gerry."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Noel'de senden gözünü alamıyorduk. Hep birlikte dışarı çıktığımızda yanınızda istenmediğimizi düşünmemize neden oluyordu. Birkaç hafta önce ev maketleri getiriyordu. Bence bu erkeklere özgü klasik sadakat fobisi."

Abby başını salladı. Kendisi de böyle olduğunu düşünüyordu. Geçen ay boyunca Shay'in kendini usulca geri çekmeye başladığını hissetmişti. Fakat sonra romantik bir şey yaptığında Abby bunun kendi hüsni kuruntusu olduğunu düşünmüştü. "Peki Gerry, ne yapmalıyım?"

"Bugün cuma. Dışarı çıkıp kafayı dağıtacağız. Bu hafta sonunu bizim evde geçireceksin. Şu işe yaramaz Shay aradığında evde olmayacaksın. Muhtemelen seni çantada keklik sanıyor, beyefendinin emrine amade olmadığını fark etmesi gerekiyor."

Abby iç çekip, "Dışarı çıkmak istediğimi sanmıyorum," dedi.

"İşte asıl bu yüzden dışarı çıkmalısın, bebeğim. Diğer seçenek ne? Zavallı bir halde burada oturmak mı? Şimdi eve git, üstünü değiştir, bir saat içinde gelip seni alacağım. Ve eğer Shay ararsa telefonu açma. Bırak da telesekreterle konuşmak neymiş bir de o görsün." Gerry onu kapıya doğru kışkırttıkça Abby gülümsedi. "İşte benim kızım! Haydi, dudaklarına biraz parlatıcı sür!" dedi.

Abby çıkınca Tom eve geldi, hastaneden yeni dönmüştü. Sırayla hastaneye gidiyorlar, her an birinin hastanede olduğundan emin oluyorlardı. Tom'dan önce Gerry ve Abby oradaydı.

Gerry, "Merhaba sevgilim. Grace bu akşam nasıldı?" diye sorup Tom'a sarıldı.

Tom, "Çok yorgundu. Konuşmaya mecali yoktu. Bu yüzden yanında kısa bir süre kaldım. Senden ne haber?" deyip sevgilisinin kollarında gevşedi.

Gerry, Abby'yle olan sohbetini Tom'a anlattı. "Sen ne düşünüyorsun, sevgilim?"

"Shay'in çekindiği belli oluyor. Zavallı Abby. O da bunu fark etmiştir. O piçten pek hoşlanmamıştım."

"Belki de sandığımız gibi değildir, Tom. Neler olduğunu bilmiyoruz ki. Belki birkaç gün yalnız kalmak istemiştir."

"Olabilir tabii ama Abby'nin tam da ona ihtiyaç duyduğu anda ortalıktan kaybolmasından hoşlanmadım. Abby'nin Grace'e ne denli yakın olduğunu biliyor. Ne kadar çok üzüldüğünün farkında olmalı. Zamanlamasının berbat olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Gerry de benzer şeyler düşünüyordu ama bir açıklamasının olabileceğini düşünmeye kararlıydı. "Bu gece Abby'yi neşelendirmeliyiz. Bütün haftayı Shay'le aralanı iyiymiş gibi davranıp bir başına evde oturarak geçirdi."

"Doğru. Nereye gidiyoruz?"

Tom'un da onaylamasını bekleyerek, "Trocadero'ya yemeğe gideceğiz," dedi.

"Kulağa hoş geliyor, Gerry. Ama ben geç kalmamalıyım. Sabah erkenden Catherine'le birlikte Wexford'a gideceğim." Tom bunun için can atmıyordu, çünkü Peder O'Hara'nın kabahatini kabulleneceğini sanmıyordu. Tom, "Abby'ye yarıncı seyahatimden bahsetme," deyince Gerry fermuar kapatır gibi ağzını kapadı.

Bir saat sonra restoranda oturmuş, şaraplarını yudumluyorlardı.

"Sözlerimi aklından çıkarma," dedi Tom. "Uyumadan önce telefonun çalacak. İşte buraya yazıyorum."

Abby bu sözlerle karşılık gülümsedi, arkadaşlarına minnettardı. "Tanıştığımız günden itibaren her hafta sonunu birlikte geçirdik. Bu beraber olmadığımız ilk cuma gecesi, tuhaf geliyor."

"Ah, tatlım. Kaygılanma, bu onsuz geçirdiğin son cuma gecesi. Bahse girerim Shay şu an evde oturmuş, senin neden onu aradığını düşünüp duruyordur. Bu gece haber alamazsan yarın mutlaka seni arayacaktır."

Abby de böyle olmasını ümit etti.

44. BÖLÜM

"Wexford'ı özleyor musun?" diye sordu Tom.

Catherine, "Evet, özleyorum. Bence hâlâ dünyanın en güzel yeri. Rose Tree Manor'daki düğünde çok güzel vakit geçirdim," diye yanıt verdi.

"Murtagh ailesi seni tekrar gördüğü için çok mutlu oldu," diye ekledi Tom.

Catherine, "Evet, ikisini görmek bana da iyi geldi. Aradan otuz yılı aşkın zaman geçmişti ama Molly'yi görmem beni eski günlere götürdü," diyerek gülümsedi. Rose Tree Manor'a gidecek acı dolu anıları hatırlayacağını düşünmüştü ama güzel kızı düğününde çok mutluydu, kusursuz torunundan söz etmiyordu bile. Hiçbir şey o günü mahvedemezdi.

"Mutlu günlere mi?" diye sordu Tom.

Catherine, "Evet öyle. Rose Tree Manor'da çalışmayı seviyordum. Çok eğlenceliydi. Sonra her şey arapsaçına döndü," diyerek kaşlarını çatı. Wexford'a yaklaştıkça mide bulantısı artıyordu. Gerçekten çok kaygılıydı. Önce arayıp Peder O'Hara'dan randevu almayı düşünmüştü ama her zamanki gibi çekinmiş ve telefonu kapatıvermişti. Sonunda kuzeni Ann'i arayıp konuştu. Çaktırmadan Peder O'Hara'yı sorduğunda gizlice, Ann'in pederin tatilde olduğunu söylemesini ümit etmişti. Bu Catherine'i böylesi zor bir durumdan kurtarırdı. Ama hayır, hiç de kolay olmadı. Ann'in dediğine bakılırsa Peder gayet iyiydi.

Tom, "Bunu nasıl yapmak istediğinle ilgili bir fikrin var mı?" diyerek Catherine'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Aslında evet. Onunla yalnız konuşabileceğini düşündüm. Ben olmadan onu ikna edebilirsen arkadaşısı bana uyar."

"Ya ikna edemezsem?"

Catherine, "O zaman ben konuşurum," deyip iç çekti.

Gün ortasında Ballymichael'a vardılar ve pedere tahsis edilen lojmana doğru ilerlediler.

"Neler olduğunu nasıl anlayacağım?" diye sordu Catherine.

"Bak, ben bu gibi şeyleri daha önce de yaptım. Peder O'Hara'yla birlikteyken seni arayıp telefonu açık bırakacağım. Böylece konuştuklarımızı duyabileceksin ve içeri gelmek isteyip istemediğine bakarsın. Sana da uyar mı?"

"Evet, iyi fikir."

Tom hizmetçinin açacağını umarak kapıyı çaldı. Fakat kapıyı açan Peder O'Hara'ydı. Kapıda Tom'u görünce onu hemen tanı-mış ve şaşkına dönmüştü.

Peder O'Hara'yı geçip koridora yönelen Tom, "Görüyorum ki kendimi size hatırlatmama gerek yok," dedi.

Peder hiddetle, "Paldır küldür içeriye girmeye nasıl cüret edersiniz?" diye karşılık verdi. "Buna hakkınız yok!"

Tom, "Hakkım olduğunu anlayacaksınız, Peder O'Hara. Ya da Michael mı demeliyim?" Pederin ikinci ismini vurguladı.

Pederin beti benzi attı. "İçeri girerseniz iyi olacak." Tom'u oturma odasına doğru yönlendirdi. "Ne istiyorsunuz?" Sesi gergindi.

"Geçen görüşmemizde isminizin Michael olduğundan söz etmemiştiniz. Aklınızdan çıkmış olmalı."

"Konumuzla alakası yoktu." Peder bir anda kendini toplayıp yüzüne bir gülümseme takınarak, "Size nasıl yardımcı olabili-rim, Bay Whelan?" diye sordu.

"Öncelikle yalan söylemeyi kesmeni istiyorum, Michael."

"Bana Peder diye hitap etmenizi tercih ederim. Ses tonunuzu da sevmedim, Bay Whelan."

"Ah, burada hepimiz arkadaşız. Siz bana Tom diyebilirsiniz, ben de size Michael diyebilirim. Böylesi daha rahat olmaz mı?" Tom sandalyelerden birine oturup pederin de oturması için diğerini işaret etti.

Tom'un tam karşısına oturan Peder O'Hara, "Öyle görünüyor ki aklınızda bir şey var. Tekrar soruyorum, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Tom derin bir nefes aldı. Boşu boşuna işi uzatmanın bir anlamı yoktu. "Hadi beraber öğrendiklerimizin üstünden geçelim. Bir, Catherine Dunne'a tecavüz ettiniz. İki, Catherine Dunne'in kızı Grace Devlin'in babasısınız. Üç, Grace hasta. Lösemi ve ilik nakline ihtiyacı var. Ne yapmanız gerektiğini anladınız mı?"

Peder O'Hara, Tom'un her kelimesiyle daha da korkmuşu benziyordu. Ayağa kalkıp sırtını Tom'a döndü. Tom adamın toparlanmaya çalıştığının farkındaydı. Bir sonraki hareketinin ne olacağını merakla beklemeye koyuldu.

Bir-iki dakika sonra Tom'a dönüp, "Korkarım sizin doğrularınız birer yalan, Bay Whelan. Bu iğrenç yalanları kimin uydurduğunu bilemiyorum. Ben sadece yıllar önce günaha batan Catherine'in karışan aklını hayal edemiyorum. Onun acı çektiğini bilmek bana büyük üzüntü veriyor. Zavallı, hayal dünyasında yaşıyor."

O sırada kapı açıldı ve Catherine içeri girdi. "Seni kahrolası piç! Buna nasıl cüret edersin?"

Tom yanına gidip kolunu Catherine'e dolayarak, "Sakin ol, Catherine, ben buradayım," diye fısıldadı.

Catherine başını sallayıp, "Resmen otuz üç sene boyunca seni tekrar görmekten korkarak yaşadığımın farkında mısın? İrzıma geçtiğin gün yıllar boyu kâbusum oldu. Fakat şunu bil ki şimdi sana bakarken korkmuyorum. Sadece senden iğreniyorum. Midemi bulandırırıyorsun, Peder," dedi. Catherine 'Peder' kelimesini kullanırken sesi titremişti ama artık ondan korkmadığı

doğruydı. Belki de yanında Tom olduğu için böyle rahattı. Ama muhtemelen otuz yılı aşkın süredir ilk kez bu denli korkusuz görünüyordu.

Peder O'Hara, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Başıma bela açmaya mı geldin, seni intikamcı sürük!"

Bu söz karşısında Tom pederi yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırdı. "Ah, yerinde olsam dilime hâkim olurdum, Michael. Doğruyu söylemek gerekirse suratını dağıtmamam için hiçbir sebebim yok. Neyse, devam et, bir şey daha söyle, bakalım sabredebilecek miyim?"

Peder O'Hara, Tom'un ciddi olduğunu anladı ve sessiz kaldı.

Tom başını sallayıp, "Akıllıca bir seçim yaptın ihtiyar. Şimdi bu hanımın söyleyeceklerini dinle. Otur ve çeneni kapat," dedi.

Catherine, Tom'a teşekkür edip Peder O'Hara'ya dönerek, "Bizim bir kızımız var. Bunu biliyorsun. Mükemmel bir kız, evli ve dört yaşında bir oğlu var. Ama sağlığı iyi değil. Kansere yakalandı." Sözlerinin hazmedilmesine müsaade etmek için duraksadı.

Peder hüzünlü bir ifade takınıp, "Bunu duyduğuma üzül-düm. Onun için de dua edeceğim," dedi.

Tom, "Senin duana ihtiyacı yok!" diye bağırdı.

Catherine konuşmaya devam etti. "Grace'in iyileşebilmesi için en doğru çözüm ilik nakli. Ailesi, arkadaşları, hatta ben de test yaptırдық ancak dokularımız uyuşmadı. Pazartesi günü Dublin'e gidip test yaptıracak, eşleşme olduğu takdirde ona donor olacaksın."

"Bunu yapamam. Cemaatime ne derim? Mahvolurum."

Tom, "Kendi derdinin peşine düşmektense kızını düşün!" diye bağırdı. Adama bir güzel benzetmek istiyordu.

"Tom, otur, lütfen," dedi Catherine. Peder O'Hara'ya dönüp, "Grace seni tanımıyor, işin aslı babasını tanımasını istemiyorum. Babasının bir tecavüzcü olduğunu söylemem yeterince iğrenç bir şey. Bir de tecavüzcünün papaz olduğunu öğrenirse mahvolur," dedi.

Peder bu sözle tokat yemişe döndü.

"Neyse. Test yaptırmanı ve eğer eşleşme sağlanırsa anonim donör olmanı istiyorum. Donörün kimliğinin açıklanmaması hususunda Dr. Kennedy'yle konuşacağım."

Peder, "Eşleşme sağlanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Catherine, "Tabii ki emin olamam. Ama çaresizim. Senin yüzünden kızımın hayatından otuz iki sene yitirdim. Onu daha yeni buldum ve bir defa daha kaybetmek istemiyorum," diyerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Tom ayağa kalkıp, "Tamam, sana durum açıkça anlatıldı. Pazartesi sabahı için Dr. Kennedy'den randevunu aldık. Ayrıntılar burada. Beni buraya tekrar getirtme Peder O'Hara. Çünkü bir sonraki sefer bu kadar nazik davranmam," dedi.

Peder O'Hara bir an duraksadı, sonra, "Orada olacağım," dedi.

Catherine kapıya doğru ilerlerken, "Bunu hem kızın hem de kendin için yap. Belki o zaman ruhunu kurtarmak için bir şansın olur. Çünkü bana yaptıkların sayesinde gidip görebileceğin yer yalnızca cehennem," dedi.

45. BÖLÜM

Abby sinir küpü gibiydi. Shay nihayet aramış, konuşmak için Abby'nin evine gelmek üzere yola çıkmıştı. Ses tonundan güzel bir konuşma olmayacağı anlaşılıyordu. Geçen hafta boyunca ilişkilerinde neden böylesine bir gerileme yaşadıkları üzerinde bir sürü tahminde bulunmuştu. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Gerçekten şaşkındı. Geçen hafta kayıplara karışınca kadar iyi anlaşıyor, birlikte güzel zaman geçiriyor gibi görünüyorlardı. Abby, Tom ile Gerry'nin evinde kalmasına rağmen bütün hafta sonu kedere gark olmuştu. Grace'in hastalığına üzülürken kendi sorunlarını düşündüğü için bencilce davrandığını hissediyordu. İlk kez kederini paylaşabileceği özel bir insanın hayatında olduğunu düşünmüştü ama yine yalnızdı.

O sabah kahvaltı yaptıkları sırada Gerry, "Tek kelime bile yok mu?" diye sorarak durumu yoklamıştı.

"Hiç ses yok. Hafta sonu boyunca aramadı. Endişeliyim, ya başına kötü bir şey gelmişse, Gerry?"

"Bu benim de aklıma geldi, tatlım. Çok tuhaf. Son mesajında ne dedin?"

"Onun için kaygılandığımı söyledim. İyi olduğunu haber verirse sevineceğimi belirttim. Ayrıca koca bir kız olduğumu ve bundan böyle benimle görüşmek istemiyorsa sorun olmayacağını, bunu bana sadece söylemesi gerektiğini ekledim."

Gerry, "Akıllı kız. Peki, yanıt vermesi için ona birkaç saatlik

bir süre tanıyalım. Tatlım, sanırım seni tanıdığım günden beri yemek yemediğini gördüğüm tek an bu," deyip şaşkınlık içinde kahvaltı tabağını kaldırdı. Abby yemeden duramazdı, demek ki gerçekten işler berbattı.

Abby, "Günlerdir hiçbir şey yiyemiyorum," deyip iç çekti. "Hiç iştahım yok."

Gerry olanlar hakkında çözüm üretemiyordu. Bir erkek neden bir kadına apaçık aşkla yaklaşırken bir anda sırta kadem bassın ki? Çok anlamsızdı. "Peki, bir fikrim var. Bunu neden daha önce düşünmedik ki? Şimdi onu cep telefonundan arayacağım. Numaram onda kayıtlı değil, umarım telefonunu açar. Böylelikle senin telefonlarından kaçınıp kaçınmadığını anlarız. Hem kırık bir boyunla merdiven altında yatıp yatmadığını da öğrenmiş oluruz." Abby'nin korku dolu bakışlarını görünce, "Kaygılanma. İyi olduğuna eminim," dedi. Gerry kendi kendine eğer Shay boynu kırık bir halde merdiven altında yatmıyorsa, yakında kendisi onu boğazlarken nasılsa kınılacağını düşündü. Numarayı çevirdi ve birkaç çalıştan sonra Shay yanıt verdi.

"Merhaba, ben Shay." Shay gayet sağlıklı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Merhaba Shay, Ben Abby'nin arkadaşı Gerry."

Shay, "Ah, merhaba Gerry. Her şey yolunda mı?" diye kaygılı bir tavırla konuştu.

Gerry, "Uzaylılar tarafından kaçırılmadığını duyduğum için artık daha iyiyim. Buhar olup ortalıktan kaybolduğun için Abby çok kaygılandı," diye içneledi.

"Endişeye mahal verdiğim için üzgünüm. Sadece işlerim çok yoğun." Özür diler gibi konuşuyordu.

"Ben de buna benzer bir durumun olabileceğini düşünmüştüm. Shay iyi bir nedeni yoksa kız arkadaşını böyle boşluğa düşürmez, demiştim. Demek istediğim artık Abby'yle görüşmek istemiyorsan bunu söylemen yeterli."

Shay uzunca bir an duraksayıp, "Gerry, kısa süre içinde Abby'yi arayacağım," dedi.

Gerry, "Bunu duyduğuma sevindim, tatlım," deyip telefonu kapattı.

Gerçekten bir süre sonra Shay, Abby'yi aradı ve geleceğini söyledi.

Derken kapı zili çaldı. Görünümünü bir kez daha kontrol ettikten sonra Abby kapıyı açıp Shay'i içeri davet etti. Her buluştuklarında yaptığı gibi Shay'in eğilip kendisini öpmediğini fark etti, sadece başını sallamakla yetinmişti.

Shay odaya göz atıp, "Gerry yok mu?" diye sordu.

"Hayır, yalnızım, Shay. İyi misin? Senin için kaygılandım."

Shay elleriyle saçını düzelterip ufak oturma odasında volta atmaya başladı. Sonunda bir yere oturdu ve Abby'ye, "Endişelenmene neden olduğum için özür dilerim. Gerçekten böyle olsun istemezdim," dedi.

Abby rahat bir nefes aldı. Hiç değilse yaptığı şeyden ötürü özür dilemişti. Bir an Shay'in sebepsizce ortalıktan kaybolmasının doğal olduğunu düşündüğünü sanmıştı.

Shay süklüm püklüm bir halde Abby'ye bakarak, "Ama haklısın, senden kaçıyordum. Bunun için de özür dilerim. Beni rahatsız eden birtakım şeyler olduğunu sana söylemeliydim," diye devam etti.

"Nedir seni rahatsız eden şey? Bana anlatabilirsin." Abby erkek arkadaşının açılması için onu cesaretlendirmek amacıyla gülümsedi.

"Her şey çok hızlı gelişti. Harika vakit geçiriyorduk, birbirimizi tanımaya başlıyorduk, sonra birden..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Birden ne?"

"Her şey çok ciddileşti, Abby. Grace'le olanlar... Bununla baş etmek çok güç."

Abby önce şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. "Grace'in hastalığının nüksetmesini mi kastediyorsun?" Öfkelenmeye başlamıştı.

Shay kızardı. "Kendimi yanlış ifade ettim. Grace'in tekrar

hastalanmasına çok üzüldüm. Onu gerçekten seviyorum. Bütün arkadaşlarını seviyorum. Ama Grace hastalandığından bu yana geçen son birkaç hafta boyunca kendimi çok ayak bağı gibi hissettim. Sizler bir aradayken hafife alınmaması gereken bir güçsünüz. Ben aranızda yabancı gibiyim."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm. Hiçbir arkadaşım kasten seni dışlamaz. Ben de aynı şekilde."

"Biliyorum. Tanıdığım en nazik kadınsın."

"Peki şimdi durum ne? Çünkü benden, arkadaşlarımla aranda bir tercih yapmamı isteyeceksen hayal kırıklığına uğrayan sen olacaksın."

"Ah, hayır. Dediğim gibi arkadaşlarını seviyorum. Sadece her şey yoluna girene kadar birbirimize biraz zaman tanıyabiliriz diye düşündüm. Kabul et, işler çarçabuk ciddi bir hal aldı. Belki biraz yavaştan almalıyız."

Abby kendini tokat yemiş gibi hissetti. Shay ilişkilerine ara vermek istediğini söyleyince çok incinmişti. Eski erkek arkadaşlarıyla da birbirlerine "zaman tanımışlardı" ve hep aynı şekilde sonuçlanmış, ayrılmışlardı. Öfkelenmeye başladı. Bu ilişkiye her şeyini vermişti; kalbini, sevgisini. Shay'in de benzer şeyler hissettiğine inanmıştı. Ama Shay meğer ilişkileri boyunca kapana kısılmış gibi hissetmişti. Abby kendini aptal gibi hissetti. Daha bir ay önce Grace'in Donegal'deki bekârlığa veda partisinde arkadaşları Abby'nin nişanlanmak üzere olduğunu düşünüp kafa bulmuşlardı.

"O zaman bu son altı ay neydi Shay? Beni sevdiğini söylemiştin."

"Seni seviyorum. Sadece biraz ağırdan alalım diyorum."

Artık yetmişti. "Elbette ağırdan alabiliriz. Hemen şimdi sona da erdirebiliriz. Bu senin için yeterince yavaş sayılır mı?"

Shay kaygıyla, "Bunu demek istemedim," dedi.

"Ah, ne demek istediğini anladım. Sadece söyleyemeyecek kadar ödleksin. Ama ben değilim. Bu ilişki burada bitti."

Shay ayağa kalkıp, "Abby, bekle," diye seslendi.

Abby ön kapıya doğru ilerleyip Shay'e dönerek, "Hayır beklemeyeceğim, yeterince bekledim. Uzun süreli bir ilişki istiyorum. Ben evlenmek istiyorum. Çocuk sahibi olmak, âşık olmak istiyorum. Tüm bunları kuvvetle muhtem^{el} seninle başarabileceğimi sanmıştım. 'Ciddi' anlarla baş edemeyen bir erkeği hayatımda tutmak istemiyorum. Bu konularda kesin bir tavrı olmayan bir erkekle birlikte olamam. Bu gibi saçmalıklarla uğraşmak için yaşam fazla ileri ve hayatım fazla meşgul. Her şey bitti." Fırtına gibi dışarı çıkıp kapıyı gürültüyle kapattı, Castle Bulvarı yolunu yarılayıncaya kadar Shay'in evinden değil de kendi evinden çıktığını fark edemedi. Çantasız, ceketsiz dışarı çıkıvermişti. Kahretsin, dedi. Geri dönüp kendi evinin kapısını çalmasının imkânı yoktu. Evde olduklarını ümit ederek Tom ile Gerry'nin evine yöneldi, onlarda evinin yedek anahtarı vardı.

Tom kapıyı açtı, Abby'yi görünce, "Abby geldi, Gerry. Birer konyak hazırlasan iyi olur," diye bağırdı. Abby'yi kendine doğru çekip kucakladı.

Gerry birkaç saniye içinde salona gelip Abby'ye sarıldı. Tom'a, "Duble yapsan iyi olur," dedi.

Tom üç kadehi de doldurup içkileri getirdi. "Shay'le konuşun demek? Ne oldu peki?"

Konuşmanın iyi gitmediğini anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu.

"Bitti," dedi Abby. Shay'le yaptığı görüşmeyi çarçabuk özetledi.

"Ah, Abby. Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne müthiş bir insanı elinden kaçırdığının farkında değil," dedi.

Abby arkadaşlarına usulca, "Gerçekten evlilik teklif edeceğini sanmıştım. O sadece benden ayrılmayı bekliyormuş. Nasıl böyle bir hata yaptım?" deyip sessizce ağlamaya başladı.

Gözleri dolan Gerry rahatlatmak için arkadaşının yanına koştu. Abby'yi üzgün görmeye tahammül edemiyordu. "O bir canavar. Ve sen hata falan yapmadın. Bizi aptal yerine koydu, değil mi Tom?"

"Kesinlikle. Hayatının erkeği olduğunu düşünmüştüm. Ama sanırım seni terk etmemiş. Yoksa ben mi yanlış anladım?"

Abby, "Hayır, aslında beni terk etmedi, Tom," diye itiraf etti. "Ama eli kulağındaydı. İşleri ağırdan almak için ara vermek istedi. Sevgili Abby diye başlayan mektuptan önceki bir bahane, o kadar!"

"Belki de," dedi Tom. "Grubumuza yeni dahil olan biri bu tür zorlukları yaşayabilir."

Gerry ve Abby şaşkınlıkla Tom'a baktı.

Gerry, "Onu açık kollarla karşılamıştım," dedi.

"Evet, bu doğru, Gerry. Hepimiz samimiydik. Ama bir düşünsene. Birlikte çok şey paylaştık, birbirimizin cümlelerini bile tamamlayabiliyoruz. Ve Grace'in durumu. Hastalığı nedeniyle ağlıyor, acı çekiyoruz. Dürüst olmak gerekirse Shay onu yeterince tanımıyor. Bu durum gözünü korkutmuş olabilir."

"Sanırım öyle," dedi Gerry.

Abby, Tom'un söylediklerini düşünürken dudaklarını ısırıyordu. Kendinden şüphe ederek, "Sence ona çok mu sert davrandım?" diye fısıldadı.

"Hayır tabii ki. Geçen hafta tam bir geri zekâlı gibi davrandı. Ama tüm bunlar onun iyi biri olduğu gerçeğini değiştirmez. Belki hâlâ iyi biridir, sadece korkmuştur."

Abby ağlayarak, "Ben de ona ilişkimizin bittiğini söyledim," diyerek ağlamaya başladı.

Gerry, Abby'nin yarım bardağını doldururken Tom'a, "Sanırım bir şişeye daha ihtiyacımız var," dedi. Tam o sırada kapı zili çaldı ve hepsi sese dikkat kesildi. Tom kapıyı açtığı anda oldukça endişeli görünen Shay'i karşısında buldu.

Shay, "Tom, Abby'nin burada olma ihtimali var mı acaba?" diye sordu.

Tom hareket etmeden, "Abby burada Shay," dedi.

"Peki onu görebilir miyim?"

Tom şüpheli bir tavırla, "Neden?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Şey, evinin anahtarlarını almadan çıktı. Kapıda kalmasından korktum."

Tom anahtarları alıp, "Gidip seni görmek isteyip istemediğini sorayım," dedi ve kapıyı Shay'in sufaına kapattı. Onu biraz germenin sakıncası yoktu doğrusu. Sonuçta Abby'yi ağlatmıştı. Oturma odasına gittiğinde Abby'nin akan maskarasını temizlediğine tanık oldu ve gülmeye başladı.

"Bana birkaç dakika tanı da şunu halledeyim," dedi Gerry.

"Shay'in geldiğini duydunuz anlaşılan," dedi Tom. "Onunla görüşmek istiyor musun, Abby?"

"Elbette görüşmek istiyor," dedi Gerry. "Görüşmelisin. Biraz solgun görünüyorsun, bir daha makyaj çantayı almadan evden kaçma."

Tom kapıya doğru ilerlerken, "Gidip çağırayım," dedi. "Gel içeri, seni görmek istiyor."

Gerry hızla Abby'nin kulağına, "Beni dinle, konuşmasına müsaade et. Eğer seni istiyorsa bunu sana hissettirecektir. Lafı adamın ağzına tıkama. Seninle gerçekten bir ilişki isteyip istemediğini öğrenmen gerek," diye fısıldadı.

Abby, "Söz veriyorum," deyip başını salladı.

Oturma odasına gelirken Shay çok gergindi. "Abby seninle yalnız konuşabilir miyim?"

Tom, "Evet," derken Gerry aynı anda, "Hayır," dedi.

Abby kıkırdayıp Gerry'ye dönerek, "Her şey için teşekkür ederim ama bunu ben halletmeliyim," dedi.

İtiraz etmesine fırsat vermeden Tom kolundan tutup Gerry'yi mutfağa sürükledi.

Abby oturdu ve tek kelime etmedi. Shay'e bakıp konuşmaya başlamasını bekledi.

Shay süklüm püklüm bir tavırla, "Abby, her şey yanlış gitti. Ben de her şeyi birbirine karıştırdım," dedi.

Abby bunu onaylarcasına başını salladı. Gerry'nin tavsiye ettiği gibi çenesini kapatmıştı.

"Senden ayrılmayı hiç istemedim. Sadece birkaç gece için ara

verebileceğimizi düşündüm. Korktum, Abby." Abby'ye baktığında hiç karşılık vermeyeceğini düşündü. Bu kez onu kaybediyor olmaktan korkmaya başladı. "Abby, seni seviyorum. Kapıyı çekip gittiğinde seni ne kadar çok sevdiğimi anladım. Tam o an kelimenin tam anlamıyla hayatımdan çekip gittiğini sandım. Abby, lütfen bu ilişkiyi bitirme. Altı aydır sahip olduğumuz kusursuz ilişkimizin şerefsizin teki olduğum için bitmesine izin verme," diye yalvardı.

"Bana karşı olan sevginde çok özensizsin, Shay. Tekrar bu özensizliği göstermeyeceğinden nasıl emin olayım?"

"Abby, her şeyin içine ettiğimin farkındayım. Ama seni sevdiğimden eminim. Bu ilişkiyi sürdürmek istiyorum. İkimiz için bir gelecek kurmak istiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Lütfen, kendimi sana affettirmeme izin ver."

Abby, Shay'ın kollarına atıldı ama onu rahatsız eden bir şey vardı. "Peki Grace'in durumu? O hâlâ aynı, Shay. Grace hasta ve onun yanında olacağım. Kimi zaman kederleneceğim ve üzül-düğümü gördüğü anda bununla baş edemeyecek birini yanımda istemiyorum."

"Biliyorum. Bunu unut. Bir daha tekrarlanmayacak. Yanında, yanınızda olmama izin ver. Arkadaşlarını da seviyorum, biliyor-sun."

"Biz de seni seviyoruz, tatlım!" Kapının ardından bir ses duyuldu. Ardından Tom'un, "Çekil oradan çabuk!" diye bağıışı da.

Abby ve Shay, Gerry'nin araya girmesine gülerек karşılık ver-di. Kesinlikle kusursuz bir biçimde gerilimi ortadan kaldırmış-tı. Shay, Abby'ye yaklaşarak, "Gerçekten özür dilerim, Abby," dedi. Samimi olduğu her halinden belliydi.

"Son haftalarda yalnız hissetmene neden olduysam ben de özür dilerim."

Shay eğilip Abby'yi uzun süre tutkuyla öptü.

46. BÖLÜM

Catherine ve Liam, Dr. Kennedy'nin ofisinde bekliyordu. Her an gelip Peder O'Hara'nın test sonucunun olumlu olduğunu söyleyebilirdi.

"Kendimi berbat hissediyorum," dedi Liam.

Catherine, Liam'ın neler hissettiğini anlayabiliyordu. O da Peder O'Hara'yla karşılaştığından bu yana doğru düzgün uyuyamamıştı. Testi yaptırmayacağını sanmıyordu, onu uyutmayan şey bambaşka bir korkuydu. Ya peder de Grace için uygun donör değilse?

"Grace'in durumu gittikçe kötüleşiyor," dedi Liam.

Catherine, Liam'ın elini tutup sıktı. Liam'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Geceleri uyumuyor. Kötü rüyalar görüyor," diye devam etti. Catherine tekrar Swords'a kalmaya geldikten sonra Liam birkaç geceyi Grace'in yanında hastanede geçirmişti. "Bazen bu lanet olası hastanede kalmaya dayanamıyorum ve çıkıp gitmek istiyorum. Evde on dakikadan fazla duramıyor, Grace'siz kalmaya tahammül edemiyorum. Onu acı içinde kıvranırken görmek çok kötü."

Catherine, Liam'ın söylediklerini çok iyi anlıyordu. Geçen hafta boyunca Grace resmen küçülmüştü. Çok kilo kaybetmişti, sıkıca kucaklansa kemikleri kırılabilirdi. Her yanı yara bereyle kaplanmıştı ve çok ağrı çektiği her halinden belliydi.

Liam sabırsızca, "Dr. Kennedy nerede?" diye sordu. Derken

sekreter, doktorun onları beklediğini söyledi. Liam ve Catherine ofise girdi.

Doktor ikisine de, "Lütfen oturun," dedi. "Tahmin edersiniz ki Grace olmadan sizinle konuşmam pek doğru değil."

"Bunun için nedenlerimiz var," dedi Catherine.

Doktor onaylarcasına başını saldı. "Bildığınız üzere Peder O'Hara cuma günü uygun donör olup olmadığının anlaşılması için testleri yaptırmak amacıyla geldi. Donörde aradığımız şey Grace'inkiyle aynı altı ana HLA antijenine sahip olması."

Liam nefesini tutmuş doktorun esas konuya gelmesini bekliyordu.

Sabırsızlıkları hissedince doktor, "Konuşmayı uzatırsam kusura bakmayın. Sadece altı doku tipinin eşleşmesinin önemini anlamanızı istiyorum. Korkarım haberler iyi değil. Peder O'Hara, Grace için uygun donör değil."

Bu haber karşısında Liam ve Catherine'nin omuzları çöktü. "O kadar emindim ki..." dedi Catherine.

"Peki ne olacak doktor? Şimdi ne olacak? Ne yapabiliriz?" diye sordu Liam.

"Seçeneklerimiz bitmedi, Liam. İkinci de neşelendirecek iyi haberlerim de var."

Catherine ve Liam bir anda canlanıp şaşkın bir halde Dr. Kennedy'ye baktılar.

"Avustralya Perth'ten Bay Noel Dunne'in test sonucuna göre ciddi bir eşleşme söz konusu."

Catherine şaşkınlıkla, "Noel mi? Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Test yaptırdığını bile bilmiyordum."

Liam duyduklarına inanamayıp çığlık attı. "Bu Noel'in Grace için donör olabileceğini mi gösteriyor?"

"Aynen öyle, Liam. Bay Noel İrlanda'ya gelmek için hazırlık yapacaktır. Geldiğinde eşleşmenin kesinliğini görmek için birkaç test daha yapacağım ama uygun donörü bulduğumuzdan eminim. Sonra Grace'in vücudunu ilik nakline hazırlayıp Bay Dunne'in kemik iliğinden hücreler alacağız."

Liam yerinden sıçrayıp doktora sarıldı. "Teşekkürler, teşekkürler!"

"İnanamıyorum," dedi Catherine. "Noel'i aramam lazım."

Dr. Kennedy ayağa kalkıp telefonunu işaret etti. "Lütfen bunu kullanın. Kardeşinizi arayın. Sanırım hastane bunu karşılayabilir." Sonunda Grace'in ailesine umut aşılayabildiği için doktor da çok mutluydu. Geçen bir sene içinde Grace'le çok ilgilenmişti.

Catherine, Noel'in numarasını çevirirken titriyor, evde bulabilmek ümidiyle dua edip duruyordu. Duaları karşılıksız kalmadı, çünkü Noel telefonu açtı.

"Abla, sen misin?" dedi Noel.

Catherine yanıt vermeye çalıştıysa da başaramadı, çünkü kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Liam telefonu kapıp Catherine ile arasında tutarak, "Noel, çok teşekkürler. Test yaptırdığını bilmiyordum," dedi.

"Rica ederim, Liam. Sizlerle yeni tanıştım ama Grace benim yeğenim ve onu çok sevdim. Kız kardeşimi de çok severim, beni arayıp Grace'in hasta olduğunu söylediğinde bir şey yapmam gerektiğini düşündüm."

Catherine sonunda kendini toparlayıp, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Eşleşme sağlanamayacağını düşünüp çekindim. Umutlarınızı boşa çıkartmak istemedim. Dr. Kennedy'yi aradım, benim için Perth General'da bir dizi test ayarladı. Bir saat önce sonucu öğrendim."

"Bunun ne anlama geldiğini dile getirmeme kelimeler yetmez," dedi Catherine.

"Benim için de öyle. Yarı yola çıkıyorum. Çarşamba günü görüşürüz."

Noel'i havaalanından almak için düzenlemeleri yaptıktan sonra Catherine ve Liam birbirlerine sarılıp ağladılar.

"Haydi, gel bunları kızına da anlatalım!" dedi Liam.

İçeri girdiklerinde Grace uyukluyor, Tom ile Gerry de yatağın kenarında sessizce oturmuş Peder O'Hara'dan gelecek haberi

bekliyorlardı. Liam ve Catherine'in yüz ifadelerine bakılırsa iyi haberle gelmişlerdi. Liam, Grace'i kibarca alnından öpünce Grace gözlerini açtı.

"Hey, bebeğim, " dedi Grace. Tom ve Gerry'ye döndü. "Kusura bakmayın. Uyuyakalmışım."

"Az önce Dr. Kennedy'yle görüştüm, bebeğim."

Grace kuşkuyla kocasına bakıp, "Sorun mu var?" dedi.

"Yok tatlım. Tam tersi. Donörü bulmuşlar. Sana uygun bir eşleşme çıkmış."

Grace duyduklarına inanamayarak, "Kimmiş?" diye sordu.

Catherine yatağa doğru ilerledi, Grace'in elinden tutup, "Noel. Noel Dayın," dedi. Avustralya'da test yaptırmış ve seninle eşleşmiş," dedi.

Tom ve Gerry'nin ağızları şaşkınlıktan bir karış açıldı. Eşleşmenin Peder O'Hara'yla ilgili olduğunu düşünmüşlerdi.

"İnanamıyorum," dedi Grace.

"İnan, bebeğim. Yarın yola çıkıyor. Çarşamba günü burada olacak. Dr. Kennedy yapılacaklarla ilgilenecek," diye karşılık verdi Liam.

Grace gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Sonunda iyi bir haber duymuştu. "Sana bu hastalığı yeneceğimi söylemiştim," dedi.

Liam, Grace'in kulağına usulca, "En iyi günümüz henüz yaşamadığımız," diye fısıldadı.

47. BÖTÜM

Grace etrafı arkadaşları ve ailesiyle kuşatılmış bir halde hastane yatağında oturuyordu. Nakil öncesi parti yapıyorlardı, herkes çok heyecanlıydı. Grace kendini daha iyi hissediyordu, iyi haberin psikolojik olarak ona bu kadar iyi gelmesi şaşırtıcıydı. Grace yüziüncü kez, "İnanamıyorum," dedi. "Umutlandım ve dua ettim..."

Gerry kollarını havaya kaldırıp çarpıcı bir tavırla, "Tatlım, umut iyidir, belki de en iyi histir ve iyi hisler asla ölmez," dedi.

Noel'in şaşkın yüz ifadesini gören Tom, "*Esaretin Bedeli*. Oradan bir alıntı yaptı. Önemseme, biz alıştık," dedi.

Grace gülerek, "Teşekkürler, Gerry. İlham verdin," dedi.

O sırada Liam'ın annesi, Jack'i eve götürmek üzere odaya girdi. İlik nakli gerçekleştirileceği için Jack birkaç günlüğüne tatile gidecekti. Kadın, "Senin için dua ediyorum, Grace," deyip kibarca gelininin yanağından öptü.

Jack, "Anne, eve ne zaman döneceksin?" diye sordu. Bunu sorarken daha bebeksi konuşmuştu. İşleri onun için kolaylaştırmaya çabalamış olsalar da Liam ve Grace oğullarının kaygılı olduğunu görebiliyordu. İki yıl önce tuvalet sorununu halletmiş olmasına karşın yatağını ıslatmaya başlamıştı. Kreş öğretmeni Liam'ı arayıp Jack için endişelendiğini söylemişti. "Son zamanlarda çok sessiz. Sorunun ne olduğunu sorduğumda bana hep üzgün olduğunu söylüyor," demişti.

Liam, "Onu neyin üzdüğünü söyledi mi?" diye sorduğunda öğretmeni, "Hayır, elbette sordum ama nedenini bilmediğini, sa-

dece üzgün hissettiğini söyledi," diye yanıtlamıştı.

Liam daha çok kaygılanmaması için Grace'e bundan söz etmedi. Hastaneden gitme zamanı geldiğinde Jack, annesine sarılıp ağlamaya başladı. İkisinin de kalbi paramparça olmuştu. Grace, Liam'a son birkaç gün boyunca evde daha fazla vakit geçirmesi için ısrar etmişti. Bu durum Jack'in baş edebileceği bir şey değildi. Grace hastanedeydi, Liam da eve nadiren uğruyordu. Grace, Jack'i dudaklarından öpüp, "Yakında eve döneceğim, söz veriyorum. Noel Dayı bana kemik iliğinden biraz verecek ve bu beni iyileştirecek. Söz veriyorum," dedi.

Jack, Noel Dayı'na bakıp, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle, Jack. Birkaç gün içinde her şey yoluna girecek. Bekle ve gör, annen yakında evde olacak."

Tara sessizce ağlıyordu. Jack'in annesini kaybedebileceğini düşünmesi onu mahvediyordu.

"Yarın da gelebilir miyim baba?" diye sordu Jack.

"Geliriz, dostum. Annenin nakil için hazırlanması gerek." Jack tekrar ağlamaya başlayıp Grace'in kollarına atıldı.

Grace oğlunun gözyaşlarını silip, "Elbette, yarın gelebilirsin minnoşum," dedi. "Senin bu güzel yüzünü görmeden bir gün bile geçiremem." Grace yatağın kenarındaki kilitli dolaba eğilip Mickey Fare'nin evinin önünde çektiydikleri çerçeveli aile fotoğrafını aldı. Evin arkasında güzel, parlak bir gökkuşağı göze çarpıyordu. Bu kesinlikle en sevdiği resimdi. "Bunu yanına al, minnoşum. Beni ne zaman görmek istersen bu fotoğrafa bakıp Disney'de ne kadar çok eğlendiğimizi hatırla. Şimdi gözyaşlarını sil ve büyükannenle git."

Jack fotoğrafı sıkıca tuttu, dayılarına ve teyzelerine birer öpücük verip odadan ayrıldı.

Grace kendinden geçerek, "Ah, Tanrım, buna dayanamıyorum," diyerek çöktü.

Gerry, gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Ben de, tatlım," diye mırıldandı.

Abby kıkırdamaya başlayınca önce Tara ve Sean, sonra her-

kes histerik bir biçimde aynı anda gülüp ağlamaya başladı.

Grace, "Ah, Abby seni gülerken görmek ne güzel. Senin için kaygılanıyordum," dedi.

Abby, "İyiyim," deyip Grace'in başkalarının sorunlarını her zaman kendininkilerden öncelikli görmesine bir kez daha şaşırdı. "Birazdan Shay'i göreceğim. Yemeğe çıkacağız."

Grace sırtarak, "Ah, bu harika. Senin adına çok sevindim," dedi.

Tara yerinden sıçrayıp Grace'in yanına giderek, "Kenara çekil, kuzen, sana bir haberim var," dedi.

Grace, Tara'ya sorgulayan gözlerle baktı.

Tara, Gerry'nin kıskanacağı türden teatral bir zarafetle, "Hamileyim," dedi.

"İnanmıyorum!" diye haykırdı Grace.

"Evet!" diye karşılık verdi Tara.

Odada tantana koptu ve herkes Sean ile Tara'yı tebrik etti.

"Ne kadarlık?" diye sordu Grace.

"Yedi haftalık. On iki hafta dolana kadar insanlara söylenmemesi gerektiğini biliyorum ama herkesin iyi bir haber daha duyup kendine gelmesini istedim."

Grace kuzenine, "Yıllardır aldığım en güzel haber bu. İkiniz adına çok sevindim," dedi.

Sean, "Grace, işte bu yüzden yedi ay içinde ayağa kalkman gerek. Çünkü bu bebeğin sağlıklı bir vaftiz anneye ihtiyacı var," dedi.

Grace'in gözleri ışıldadı. "İyileşmem için daha iyi bir sebep olamazdı."

Tara öksürüp Liam'a dönerek, "Bebeğin vaftiz babaya da ihtiyacı var, biz senin olabileceğini düşündük," dedi.

Liam'ın yüz ifadesini gören herkes gülmeye başladı. Kalp krizi geçirecek gibiydi. "Beni sevmediğini sanırdım," deyiverdi.

Tara mağrur bir tavırla, "Bunu nereden çıkardığını anlayamıyorum," diye karşılık verdi.

"Ufaklığın vaftiz babası olmaktan onur duyarım," deyip Tara'yı sımsıkı kucakladı. "Beni sevdiğini biliyordum!"

48. BÖLÜM

N Günü geldi çatı. Grace nakil gününü böyle adlandırıyordu. Kendi kemik iliğinin kökünün kurutulması amacıyla bir seans ışın tedavisi almıştı ve bir tecrit koğuşuna yerleştirildi. Vücutu tamamen enfeksiyona açık olduğundan çok dikkatli davranıyorlardı. Dr. Kennedy bu mikropsuz odada en az bir ay kalabileceğini söylemişti. Sadece Liam ve Catherine, Grace çok üzülmesine karşın Jack'e izin verilmemişti, koruyucu kıyafetler giyip tecrit odasına girebiliyordu. Diğerleri Grace'le interkom veya telefonla irtibat kurabiliyordu. Gerekli eşyalar servis penceresinden odaya alınıyor, böylelikle odanın hijyeni güvence altına alınıyordu. Tüm bunlar devam ederken Noel de ameliyat masasında bir litre kadar kemik iliği vermişti. Toparlanması için gece hastanede kalmıştı, bir gün sonra bir aksilik çıkmazsa eve dönebilecekti. Catherine kardeşinin yanındaydı. Doktorlar Noel'in birkaç gün ciddi ağrılar çekeceğini öngörmüşlerdi ama neyse ki her şey yolunda gitti. Grace dayısının bu iyiliğinin karşılığını nasıl ödeyeceğini bilemiyordu. Bu ödenmesi mümkün olmayan bir borçtu.

Grace titredi. Oda gerçekten çok soğuktu. Hemşire bunun odayı temiz tutmak için kullandıkları sistemden kaynaklandığını söylemişti. Grace'in müdesi bulanıyordu, bulantının ışın tedavisinden mi yoksa nakil bekleyişinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Liam'ın erken gelmesini ümit etti. Bu küçük odada çok yalnızdı. Çok zamanı yoktu. Birkaç dakika sonra Liam içeri girdi.

Liam gülümseyip, "Çok az kaldı, bebeğim," dedi. Grace kocasının yüzündeki yeni çizgileri fark etmekten kendini alamadı. Kanser onu da kötü etkilemişti.

Grace yatağın üstüne hafifçe eliyle vurarak, "Gel buraya. Senden istediğim bir şey var," dedi.

Liam yatağın kenarına oturup karısına gülümseyerek nazikçe, "Senin için ne yapabilirim, bebeğim?" diye sordu.

"Beni tutkuyla öp. Sonra beni sevdiğini söyle. Eğer işler yolunda gitmezse gülümseyerek ölmek istiyorum."

Liam eğilip karısını onun istediği gibi öptü. Grace'in nakil için odadan ayrılma vakti gelene kadar birbirlerine sarılarak oturdular.

Birkaç saat sonra Liam, Noel'in odasına gitti, nakil haberlerini beklemek üzere herkes orada toplanmıştı.

"Nihayet bitti," dedi Liam.

"Grace nasıl?" diye sordu Noel.

"Senin için endişeleniyor, dostum. Sen nasılsın? Çok ağrın var mı?"

Noel cesurca, "Pek fazla yok," dedi. "Birkaç günlük dinlenmeye atlatırım."

Liam, "Burası çiçekçi dükkânına dönmüş," deyip güldü.

"Öyle değil mi?" Grace'in ailesi ve arkadaşlarının kendisine gösterdikleri ilgi karşısında şaşkına dönmüştü. Noel'i savaştan dönen bir kahraman gibi karşılamışlar, bir an bile ziyaretçisiz bırakmamışlardı.

"Ona sevgilerimizi iletin mi?" diye sordu Tara.

Liam gülümseyerek, "Elbette," diye yanıtladı. "Hepinizin burada beklediğini biliyor. O da sizlere sevgilerini yolladı." Grace'i göremiyor olmaları her biri için çok zordu. "Çok geçmeden eve dönecek."

Tom yaklaşıp Liam'a sarıldı. "Sen iyi misin, dostum?"

"Olmaya çalışıyorum," dedi Liam.

"Senin için de buradayız, biliyorsun. Bunu unutma."

* * *

Sonraki üç hafta Grace için dayanılmaz biçimde yavaş geçti. Bitmek tükenmek bilmeyen kan tahlilleri, ilaçlar, akıllara durgunluk veren can sıkıntısı... Televizyon izlemek veya kitap okumaktan gına gelmişti. Tüm zamanını Catherine ve Liam'ın yanına gelmesini dileyerek geçiriyor fakat onlar geldiğinde konuşacak takati olmuyordu. Dr. Kennedy'nin uyardığı graft versus host hastalığına^{*} yakalanmaması iyi haberd. Doktor kimi hastanın vücudunda ev sahibi hücreyle misafir hücrenin anlaşamadığını söylemişti. Bazı durumlarda kemik iliği vücudun hayati bölümlerine saldırı başlatıp sıkıntıya yol açabiliyordu. Neyse ki Grace'in başına bu gelmemişti. Aynı zamanda enfeksiyondan da kaçınmayı başarabilmişti.

Liam içeri girip Grace'i öptü. "Bil bakalım ne oldu," dedi.

Grace rahatsız bir tavırla, "N'oldu?" diye karşılık verdi.

Liam gülümseyerek, "Bugün oğluna kocaman bir öpücük vermeye ne dersin?" diye sordu. "İşte bu, somurtkan hanım! Hemşireyle az önce konuştum ve bugün seni eski odana geri taşıyacak." Grace hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Jack'e dokunabilmek inanılmazdı. Jack annesini görmek için her gün gelip pencerenin önünde durmuş, onunla telefonla konuşmuştu. Ama odaya neden giremediğini bir türlü anlayamamıştı. Bu durum oğlunun kalbini çok kırmıştı.

"Ne zaman?" diye sordu Grace.

"Birazdan. Artık gülümse."

Grace heyecanla, "Gidip Jack'i getir Liam. Kreşe git ve hemen şimdi onu getir!" dedi.

Liam, "Çoktan halledildi. Catherine, Jack'i almak üzere," derken Grace'in oğlunu hemen kollarına almak istediğini hissetti.

Bir saat sonra Grace eski odasına geri dönmüştü. Gülümseyerek, "Bu bej duvarları tekrar göreceğime bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi," dedi.

* Donörden alınıp hastaya kök hücrelerle birlikte verilen sağlıklı T-lenfositlerin aracılık ettiği, şiddetli immünolojik reaksiyon sonucu organ fonksiyon bozukluğuna sebep olan bir klinik sendromdur. -çn

O sırada Dr. Kennedy de içeri girdi. "Grace. Çok iyi görünüyorsun." Çizelgesini çıkarıp gülümsedi. "Akyuvarların 0.7'den 1'e çıkmış ve kemik iliğin gelişmeye başladı. Bu harika."

Grace buna inanmadı. Bunlar 41anet kanser başladığından beri Dr. Kennedy'nin sarf ettiği en güzel cümlelerdi. "Bu eve dönebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Grace.

"Korkarım seni burada birkaç hafta daha tutmamız gerek, Grace. Tüm kan sayımlarının doğru bir seviyeye ulaştığından emin olmalıyız. Ayrıca herhangi bir enfeksiyona maruz kalmamanı da garantilemeliyiz. İlaç almaya devam edeceksin ve durumunu takip edeceğiz."

Grace gülümseyerek, "Evimi özledim," dedi.

"Evet Grace, tahmin edebiliyorum ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca mide bulantıların devam edecek. Sıvı tüketmeye devam et, bu sana yardımcı olacak. Ayrıca tekrar yemek yemeye başlaman gerek. Tehlikeli derecede zayıfsın."

"Gerçekten yemek istiyorum ama bir şey yer yemez çıkarıyorum."

"Önce bir ısırik, Grace. Sonra bir tane daha. Zamanla kolaylaşacak. Gücünü toplaman gerek."

Grace ciddiyle, "Söz veriyorum," dedi.

Hastaneden çabuk çıkmak anlamına geliyorsa doktorun istediğini seve seve yapacaktı. "Ah, Liam. Balayımızdan bu yana hiç bu kadar mutlu olmamaıştım."

"Ben de," diye karşılık verdi Liam.

Grace kıkırdarak, "İyileşeceğim," dedi.

"Bundan hiç şüphe etmedim."

Grace kocasına bir yastık fırlatıp, "Yalancı!" diye bağırdı.

Liam, "Belki bir ya da iki kez. Ama sadece bir saniye sürdü," deyip durumu kabullendi.

Tam o sırada kapı açıldı, Jack son ses bağırarak içeri girdi. "Anne!"

Liam oğlunu kaldırıp Grace'in kucığına bıraktı.

Jack hüznle, "Seni özledim, anne," dedi.

"Noel Dayı'nın ilacı seni iyileştirdi mi anne?" diye ciddiyetle sordu.

Grace, "Kesinlikle. Şimdi çok daha iyiyim, Jack. Her geçen gün daha güçlü olacağım ve derhal eve döneceğim, söz veriyorum," derken gözleri doldu.

"Anne, artık seni her gün görebilir miyim?"

"Görsen iyi olur," diyerek durması için yalvarana dek oğlunu gıdıkladı.

49. BÖLÜM

Grace her geçen gün daha da güçlendi ve sonunda eve dönme vakti geldi. Liam eşyaları topladı, nihayet gitmeye hazırda. Bir hemşire onu arabaya kadar götürmek için kapıda tekerlekli sandalyeyle bekliyordu. Grace başını allayıp, "Buraya yürüyerek geldim, yürüyerek de çıkacağım," dedi. Jack'in elinden tutup Liam'ı takip etti. İki ay boyunca onu yalnız bırakmayan hemşirelere daha önceden hediyelerini vermişti. Mart ayının gelmiş olmasına inanmıyordu. Hastane koridorunda yürürken gerçekten başı döndü. Güzel bir ilkbahar sabahıydı ve ışık gözlerini kamaşırdı.

Liam endişeyle, "İyi misin, bebeğim?" diye sordu.

Grace kocasını iyi olduğuna dair ikna etti. Liam'la yeniden yaşama başlamak için sabırsızlanıyordu. Kocasını tüm vaktini endişeler içinde ona, Jack'e ve Catherine'e bakarak geçirmişti. Şarkılar söyleyerek yola koyuldular. Jack'in favorisi Rod Stewart'ın *Maggie May* şarkısıydı. Şarkıyı o kadar çok sevmişti ki tekrar tekrar çalınmasını isteyip durdu. Grace ve Liam memnuniyetle aynı şarkıyı kırk dakika boyunca çalıp söyledi.

"Catherine evde mi?" diye sordu Liam.

"Birkaç günlüğüne Meath'e gitti. Bir süre yalnız kalmamızın uygun olacağını düşünmüş."

Grace gülümsedi. Bu tipik Catherine'di. Hep düşünceliydi. Ve doğruyu söylemek gerekirse Grace de memnun olmuştu; doktorsuz, hemşiresiz sadece üç kişilik bir aile olarak evde sakin birkaç gün geçirmek müthiş olacaktı.

"Gerry senin için bir parti vermek istedi. Yapmamasının daha iyi olacağını söyleyince hemen canı sıkıldı."

Grace, "Tahmin edebiliyorum," deyip güldü. "Tatlım, nasıl bu kadar zalim olabilirsin?" diyerek Gerry'nin konuşmasını taklit etti.

Liam kaşlarını çatıp, "Senin için sorun olur mu?" diye sordu. Doğru kararı verdiğinden emin olmak istiyordu.

"Liam, çok rahatım. Büyük bir partiyle karşılaşmak istemezdim. Dürüst olmak gerekirse çok yorgunum ve sadece ikinizle olmak istiyorum."

"Yine de tamamen rahatlama. Gerry eve dönüşünü kutladığımız için homurdandı durdu. Birkaç gün içinde bir sürpriz patlatmasını bekliyorum."

Evin önüne geldiklerinde Grace'in gözleri doldu. Ev gözüne hiç bu kadar hoş görünmemiştir. Merdivenden çıkmasına yardım ederken Liam biraz telaşlandı, Jack, "Gözlerini kapat, anne!" diye bağırdı.

Grace, "Sürpriz olmadığını söylemiştin," deyip denileni yaptı ve Jack'in onu oturma odasına doğru yöneltmesine müsaade etti.

"Aç gözlerini anne!"

Jack'in komutlarını takip edip gözlerini açtı ve perde rayına tutturulmuş, üzerinde 'Eve hoş geldin anne!' yazan devasa bir pankart gördü, babası biraz yardım etmiş olsa da Jack'in elyazısı olduğu belliydi.

"Hey! Bu güzel pankartı nereden aldınız?"

Jack gururlandı. "Ben yaptım anne. Baba bak, annem bunu satın aldığımızı sandı."

"Duydum ahabap. Sana gerçekten çok iyi olduğunu söylemiştim."

Grace, "Bu bir şaheser, Jack," deyip oğlunu öpmek için eğildi. "Çok beğendim."

"Pastamız da var," dedi Jack. "Ah, hayır. Bu sürprizdi, söylememem gerekiyordu."

"Sürprizleri sevmem, Jack. Ama pastaya bayılırım. Nerede peki?"

Liam ve Jack mutfağa gidip, oturup dinlenmesi için katı talimatlarda bulunarak Grace'i odada bıraktılar. Birkaç dakika sonra bir tepsiyle odaya döndüler. "Pembe bir tablo," dedi Liam.

Grace pastaya baktı ve gözlerine inanamadı. Pastanın üzerine Mickey Fare'nin evinin önünde üçünün birlikte çekildikleri fotoğraf uygulanmıştı.

"Beğendin mi anne? Resmi ben seçtim."

"Bayıldım. Harika olmuş."

Jack, "Fotografda senin gökkuşağın da var," diye ekledi. "Babam birlikte izleyebilelim diye bir DVD almama da izin verdi."

Grace gülümseyerek, "Dur da tahmin edeyim. Mickey Fare olma ihtimali var mı?" dedi.

"Evet. Nereden bildin? Haydi, izleyelim baba."

Liam DVD'yi takıp kanepeye oturdu, Grace, Liam'ın, Jack de annesinin kucağına kıvrıldı.

"Her şey mükemmel," diye fısıldadı Grace.

50. BÖLÜM

Grace bu gece yemeğe çıkmak için hazırlanıyordu. İki haftadır evdeydi ve kendini çok daha iyi hissediyordu. Bu gece grup Siam'da yemek yiyip Grace'in iyileşmesini kutlayacaktı. Noel de bu hafta sonu evine dönecekti, bu buluşma aynı zamanda ona bir veda yemeği idi. Yeterince odaları olduğu için Catherine ve Noel bu gece Tom ile Gerry'nin evindeydi.

Liam yatak odasına girince, "Harika görünüyorsun, bebeğim. Sanırım biraz kilo aldın," dedi.

Grace, "Bir kadının bu cümleyi duymak isteyebileceği tek an bu olsa gerek," deyip güldü. "Jack annende rahat mı?"

"Dışarıya çıktığımız için çok mutlu, Grace. Martin Dayı da orada, Jack fazlasıyla şımartılıyor. Üç haftadır ilk kez onu anne me bıraktım ve çıkarken ağlamaya başlamadı. Sanırım sonunda evde olduğumuza inandı."

"Biliyorum. Bana çok yapıştı. Bugün onu kreşe bıraktığımda bana güçbela veda edebildi."

Kalkıp restorana gitmek için yola çıkarlarken hediye paketini de yanlarına aldılar. Restorana en son giden onlardı. Herkes çoktan gelmişti, içeri girdiklerinde bir alkış ve tezahürat tufanı koptu.

Grace utangaç bir halde gülerek, "Kesin!" diye bağırdı. "Herkes bize bakıyor." Gidip Tara'nın yanına oturdu. "Nasıl gidiyor? Sabah bulantıların devam ediyor mu?"

Tara yüzünde büyük bir gülümsemeyle, "Hayır, neyse ki o küçük eğlence sona erdi. Şu halime baksana. Sadece dört aylık

hamileyim ve şimdiden dev gibi oldum," dedi. Belli etmemeye çalışsa da bundan memnundu. Şiş karnını belirginleştiren kıyafetler giymekten hoşlanmıştı. Kendini hiç bu denli kadınsı, dünyevi ve anaç hissetmemişti. Günbegün içinde büyüyen ve dünyaya gelmek için hazırlanan minik bebeğini düşündükçe heyecanlanıyordu.

"Işıl ışılsın, Tara," dedi Liam.

"Teşekkürler, Liam" diye karşılık verdi Tara.

Sean, "Ah, benim güzel karım," diyerek elini usulca Tara'nın karnına koydu. "Çok daha iyi görünüyorsun, Grace," diye ekledi.

Grace zafer kazanmışçasına, "Bu hafta bir kilo aldım," dedi. Herkes kadehini buna kaldırdı. Garson elinde bir şampanya şişesiyle masaya yanaştı.

Grace, "Moet Chandon. O la la!" diyerek güldü.

"Sen en iyisine layıksın," dedi Gerry.

Liam dışında herkes bir kadeh aldı. Tom bir konuşma yapmak için ayağa kalktı. "Burada iki özel insan için toplandık. Biri eski ama çok sevdiğimiz bir arkadaşımız, diğeri de yeni ama yine çok sevdiğimiz bir dostumuz. Birine hoş geldin derken diğere hoşça kal diyeceğiz. Hanımlar, beyler lütfen kadehlerinizi Grace ve Noel'in şerefine kaldırın."

"Grace ve Noel'e!" diye haykırdı herkes.

Grace ayağa kalktı. "Sıra bende! Birkaç şey söylemek istiyorum." Grup alkışlayıp tezahüratta bulundu. "Geri döndüğüm için çokook mutluyum. Harika hissediyorum ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım. Son birkaç ayı sizlerin desteği ve sevgisi olmadan atlatamazdım. Liam ve benim sizlere ne kadar minnettar olduğumuzu anlatmaya kelimeler yetmez." Dayısına dönüp konuşmasını sürdürdü. "Noel Dayı. Bana inanılmaz bir armağan verdin. Ne kadar teşekkür etsem az. Sen benim yıldızımsın. Minnettarlığımın küçük bir göstergesi olarak bu ufak hediye kabul et," diyerek paketi dayısının eline verdi.

Noel hızlıca peçetesiyle gözlerini sil-di ve hediye-yi aldı. Açtığında bir çerçeve gördü. Çerçevelenmiş yazıyı gruba sesli oku-

du: "Sizin adınıza, isminiz bir yıldıza verilmiştir. Bu özel yıldızın ismi bundan sonra Noel Dunne olacaktır. Sevgilerle, Grace, Liam ve Jack."

Alkışlar eşliğinde Noel kalkıp yeğenini öptü. "Ah, isminin önüne yıldız sıfatı hiç yakıştırılmamıştı. Şeref duydum, tatlım. Gerçekten onur duydum. Bunu evdeki şömine rafının üzerine asacağım."

Grup geceyi gelecek hakkında sohbet edip gülerek geçirdi. Noel ailesini ve kendisini ziyaret etmeleri için hepsini Perth'e davet edip ayrı ayrı söz aldı. Harika bir geceydi. Gece yarısı olduğunda Grace yorulduğunu hissetmeye başladı.

Tara kuzeninin bir parça solgun göründüğünü fark edince, "İyi misin?" diye sordu.

"Sadece yoruldum. Hâlâ tam hız gidemiyorum. Sen de yorgun görünüyorsun."

"Nasıl da benziyoruz? İkimizin de bulantısı var ve yorgunuz. Uyumlu bir çiftiz."

Geceyi sonlandırmaya karar verdiler, öpüşüp sarılarak birbirlerine veda ettiler.

Eve vardıklarında, "Sessizsin, bebeğim. Yoruldun mu?" diye sordu Liam.

"Doğruyu söylemem gerekirse hafif başım ağrıyor. Bir Nurofen alacağım. Fazla heyecanlandım."

"Uzun bir geceydi. Şimdi doğruca yatağına uzan genç hanım."

Grace tartışmadan yatağına girip hemen uyudu. Sabah çok daha kötü bir halde uyandı. Baş ağrısı artmıştı ve terliyordu. Liam işi şansa bırakmamaya karar verip Sean'u aradı.

Sean, "Ateşini ölçelim," deyip Grace'in ağzına bir termometre koydu. "39.5."

"Bu yüksek," dedi Liam.

"Evet. Üzgünüm Grace. Seni dosdoğru hastaneye götüreceğiz. Tartışmak yok." Sean telefonunu çıkarıp ambulans çağırdı. İki saat sonra hastanedeydi ve ateşi 40.6'ya fırlamıştı. Grace çır-

pınır duruyor ve bilinci gidip geliyordu. Sean neler olduğunu anlamaya çabalarlarken Liam hastane odasının dışında Tara ile bekliyordu.

"Bu olamaz, Tara," dedi Liam. "Dün gece iyiydi. Çok daha iyiydi."

Tara da inanamıyordu. Hepsi Grace'in iyileştığını düşünmüştü. Nasıl bu kadar çabuk kötüleşebildi? Sean gelip ikisini refakatçi odasına götürdü.

"Ateşi şu an 40.7."

"Kahretsin!" dedi Tara.

"Bu kötü mü? Ne sorunu var?" diye sordu Liam.

"Bir tür enfeksiyon kapmış. Kan tahlili sonuçları gelene kadar bilemeyiz. Ama şu an kalbiyle ilgileniyorlar. Kan basıncı önemli ölçüde düştü. Stabilize etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, Liam."

"Gidip onu görebilir miyim?" Liam'ın sesi Jack yaşında bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Birkaç dakika içinde söylerim. Yapacakları birkaç tahlil daha var. Gelip seni görecekler."

Liam sandalyeye oturdu. Olanlara inanamıyordu. Bu kesinlikle bir hataydı. Sonunda, "Korkuyorum, Tara," dedi.

Tara, "Ben de," diye karşılık verip Liam'a doğru yürüdü ve arkadaşına sarıldı. "Catherine'i arasan iyi olur Sean." Dışarı çıkıp herkesi aramaya başladı. Kısa süre içinde bekleme odası Tom, Gerry, Abby, Shay, Catherine, Noel, Bayan Ryan, Martin Dayı, Tara ve Sean'la doldu. Liam, Grace'i görmesine izin vermeleri için beklerken koridorda volta atıp duruyordu.

"Hastaneye geleli bir saat oldu, Sean. Testleri yapmış olmalılar," diye sızlandı.

Tam o sırada hemşire içeri girip, "Liam, gidip görebilirsin," dedi.

Liam, Grace'in odasına koşarak girdi ve karısını gördüğünde gözlerine inanamadı. Dr. Kennedy yatağın kenarında durmuş Liam'ı bekliyordu.

Liam, "Grace! Sorun ne?" diyerek hıçkırıklara boğuldu.

"Bilinci açık değil, Liam. Yüksek ateşin etkisiyle çok çırpındığı için sakinleştirici verdik. Ateşi düşmeden ilaç veremeyiz. Grace kötü bir enfeksiyon geçiriyor, kan zehirlenmesi yaşıyor. Birazdan güçlü antibiyotikler vermeye başlayacağız."

Liam usulca, "İyi olacak mı?" diye sordu.

Doktor elini Liam'ın omzuna koyup, "Umarım," diye yanıt verdi. "Sakinleştiricinin etkisi bir saat sonra sona erer. Umarım o vakte kadar ateşi de düşer. Daha sonra tekrar geleceğim."

Liam, Grace'in elini tutup oturdu, bunun üstesinden gelebilmesi için Tanrı'ya yakarıp durdu. Catherine'in içeri girdiğini bile duymadı. Catherine ilerleyip kollarını damadının boynuna doladı.

"Dr. Kennedy bizi görmeye geldi. Bize her şeyi anlattı. Nalsın?"

"Pazarlık yapıyorum."

Catherine şaşkın bir halde, "Anlayamadım," dedi.

Liam gözlerini bir an olsun Grace'ten ayırmadan, "Tanrı'yla pazarlık etmeye çalışıyorum. Sen Grace'i iyileştir, ben de ne dilersen yapayım," dedi.

Kırk dakika boyunca sessizce oturdular ve Grace kendine gelmeye başladı. Gözlerini açtı, korkmuş görünüyordu ama Liam'ı görünce sakinleşti.

"Konuşma, bebeğim. Enerjini saklaman gerek. Kötü bir enfeksiyon geçiriyorsun. Ama üstesinden gelmek için antibiyotik alacaksın. Bizi çok korkuttun. Herkes burada, dışarıda sana merhaba demek için bekliyor."

Grace baygın bir halde gülümsedi ve gözlerini tekrar yumdu. Gözlerini açık tutmayı başaramadığı belli oluyordu.

Bir saat sonra tekrar gözlerini açtı. Liam hâlâ orada oturuyordu ama bu kez Tara ve Sean da yanındaydı. Gülümsedi. Nöbeti değiştirdiler. Hemşire gelip herkesin dışarıda beklemesini, birkaç test daha yapılacağını söyledi. Liam da arkadaşlarına katılıp bekleme odasına geçti.

Bir yerden bir fincan kahve geldi, Gerry de sandviç getirdi. "Bir şeyler yemelisin, tatlım," dedi kibarca.

Liam hiçbir şeyin tadına bakmak istemedi ama nasıl olduysa sandviğin yarısını midesine indiriverdi.

Dr. Kennedy bir dakika sonra geri geldi. "Liam, biraz özel konuşabilir miyiz?"

"Burada rahatça konuşabilirsiniz Dr. Kennedy. Biz hepimiz bir aileyiz."

"Üzgünüm, Liam. Korkarım Grace tedaviye yanıt vermiyor."

"Bu da ne demek?" Liam dosdoğru doktorun gözlerinin içine bakıyordu. Etrafındaki insanları hayal meyal seçebiliyordu. Birden omzunda bir el hissetti. Boğuk bir hıçkırık duydu ama kimden geldiğini anlayamadı.

"Durumu çok çabuk ağırlaştı. Sanırım vedalaşma zamanı geldi. Çok üzgünüm."

Liam başını ellerinin arasına aldı ve yere çöktü. Birkaç kol uzandı ama Liam kendine uzanan bu kolları savurdu. Odada çıt çıkmıyordu. Sanki zaman donmuş gibiydi. Bir-iki dakika sonra ayağa kalktı. Herkesi şaşırtacak kadar yüksek bir ses tonuyla, "Grace biliyor mu?" diye sordu.

"Evet, biliyor," dedi doktor.

"Ne kadar vaktimiz var?"

"Bu geceyi çıkarabileceğini sanmıyorum. Çok üzgünüm, Liam. Elimizden geleni yaptık ama vücudu yeterince güçlü değil." Gözyaşlarını sildi. Doktor bir yılı aşkın bir süredir bu hastalığa birlikte göğüs gerdikleri Grace ve Liam'a çok düşkündü.

Liam tepesine yıldırım düşmüş gibi hissediyordu. Vücudundaki bütün sinir ve dokular gerilmişti. Oda onu boğuyor gibiydi. Ortama sükûnet hâkimdi. Hiç kimse konuşmuyordu, diğerlerinin de kendisi gibi şoka alışmaya çalıştığını düşünüyor, odadan çıkıp hastaneden kaçmak istiyordu. Hiç kimse onu suçlamazdı. Ama bunu yapmak yerine yakınlarına döndü. Sarılmak için yaklaşan annesine, "Lütfen. Sakın!" dedi. "Eğer bana şimdi sarılırsanız cesaretimi kaybederim. Şimdi Grace için güçlü olmalıyız.

Tamam mı?" dedi. Kimse yanıt vermeyince Liam daha yüksek bir sesle, "Tamam mı?" diye bir kez daha sordu. İnsanlar başlarını sallamakla yetindi. Liam, "Şimdi Grace'i görmeye gidiyorum. Bana on dakika verebilir misiniz? Sonra siz de gelin. Eminim hepinizi yanında isteyecektir. Anne, gidip Jack'i getirebilir misin?"

Annesi, "Elbette, oğlum. Hepimiz senin için buradayız. Ne zaman ihtiyacın olursa yanındayız," deyip oğluna doğru yürüdü. Oğlu ve torununa duyduğu üzüntüden dolayı kalbi paramparçaydı. Başlarına gelen şeyin nasıl üstesinden geleceklemini bilemiyordu. Liam'ı kollarına doğru çekip, "Geçti oğlum," dedi. Bebekken uyutmak için sakinleştirmek amacıyla söylediği bir ninni gibiydi. Liam bir an kendini annesinin tanıdık şefkatli kollarına bıraktı, bir süre annesi tarafından rahatlatılma lüksünü yaşadı. "Teşekkürler, anne," diye fısıldadı.

Tom, Liam'a yaklaşp, "Git ve Grace'le vedalaş. Biz de birazdan geliriz. Süreyi biraz daha uzatmaya bak. Bunu yapabilirsin," dedi.

Liam başını sallayıp odaya girdi.

Grace uyanıktı.

Ufak bir gülümsemeyle, "Tüh," dedi.

Liam, "Tam bir piç," diye karşılık verip karısını öptü.

"Jack," diye fısıldadı Grace.

"Biliyorum," diyerek hıçkırdı Liam. Ne demek istediğini anlamıştı.

"Onu sevdiğimi söyle."

"Bunu zaten biliyor, bebeğim. Onu sevdiğini biliyor."

"Ona gökkuşağını anlat. Gökkuşağının bitiminde olacağımı söyle."

Liam başını salladı. "Anlatacağım," diye söz verdi. "İyi olmasını sağlayacağım, Grace. Seni hayal kinklığına uğratmayacağım."

"Bunu biliyorum, Liam. Jack'in iyi olacağını biliyorum, çünkü senin gibi bir babası var. Pişman mısın?"

"Hayır bebeğim, asla değilim."

Grace doğru kelimeleri bulmaya çabalayarak, "Üzgünüm. Seninle yaşlanmak istemiştım ama olmadı," dedi.

"Ah, bebeğim. Seni çok seviyorum," diyerek ağlamaya başladı.

"Düğünde söylediklerimi her zaman hatırla, Liam. Şu an bile kutsanmış biriyim."

Eşinin saçını dikkatle okşarken başını salladı. Derken Catherine ve Noel içeri girdi. Yaklaşıp Grace'in yüzüne birer öpücük kondurdular. Noel köşede duruyor, kendini tutamıyordu.

Catherine, Grace'in elini tutup, "Seninle gurur duyuyorum, Grace. Seni çok seviyorum," dedi.

Grace gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum, anne," diye karşılık verdi. Hayatında ilk kez Catherine'e 'anne' diye hitap edilmişti. Bardağı taşıran son damla oldu. Ağlamaya başladı. Noel ablasının yanına gidip onu kollarına alarak rahatlatıcı birkaç şey söylemeye çalıştı.

Sonra Tara ve Sean içeri girdi. Tara gözyaşları içinde gülümsemeye çalışarak, "Merhaba kuzen. Yine bütün dikkatleri üzerine topladın," dedi.

Grace, "Beni bilirsin. Her zaman dram kraliçesiyimdir," diye karşılık verdi. "Bana bir iyilik yap. Eğer bebek kız olursa ona Grace ismini verme. Ölünün arkasından bir bebeğe isim konmasından nefret ederim. Sakın ona bu ismi koyma!"

"Bir oğlan da olabilir," dedi Tara.

"Ah, hayır bir kız, yaz bir kenara bu sözümü. Güzel, görkemli bir kız."

Tara gözyaşları içinde gülümsemeye çalıştı. "Sensiz üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

Grace, "Elbette geleceksin. Mükemmel bir anne ve baba olacaksınız," deyip Sean'a döndü.

Sean ilerleyip nazikçe Grace'in elini tuttu. Usulca, *'These Boots are Made for Walking'* şarkısını mırıldandı.

Grace o şarkıyı söyledikleri geceyi anımsadı. Bir ömür geçmişti üzerinden. "Teşekkür ederim Sean," diye fısıldadı. "Her şey için." Peşlerinde Abby ve Shay ile Tom ve Gerry geldi.

Grace kollarını açıp, "Gel buraya, Abby. Mutlu ol, prenses. Seni izliyor olacağım," diyerek Shay'e gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Abby.

"Biliyorum tatlım, ben de seni seviyorum."

Gerry ve Tom da yaklaştı.

Grace kibarca Gerry'ye, "Filmden bir alıntı yok mu bugün?" diye sordu. Gerry yanıt veremeyip sadece başını salladı. "Gel buraya. Sana bir diyeceğim var." Kulağına doğru eğilip, "En çok seni özleyeceğim, korkuluk," diye fısıldadı. Bu da 'Oz Büyücüsü'ndendi. Çocukken en sevdiği film buydu.

Gerry hıçkırığını güçlkle bastırdı, çok sevdiği Grace için güçlü olmak zorundaydı. "Seni seviyorum, tatlım," diye fısıldarken gözyaşları içinde arkadaşına gülümsedi.

"Ben de. Siz ikiniz tanıdığım en iyi çiftsiniz. Bunu kimsenin bozmasına izin vermeyin. Kusursuz bir aşk hikâyesi."

Tom eğilip Grace'i öptü. "Liam'a göz kulak olacağım, Grace. Sakın kaygılanma. Hepimiz ona iyi bakacağız."

Grace, "Hiç kaygılanmıyorum, Tom," deyip gözlerini kapattı. Sevildiğini biliyordu. Gözlerini açıp odaya baktı. Catherine'i, Noel'i, Tara'yı, Sean'u, Gerry'yi, Tom'u ve Abby'yi gördü. Hepsi gözlerinden yanaklarına yaşlar süzülürken sevgi dolu gözlerle Grace'e bakıyordu.

"Yanıma uzan," dedi Liam'a. Liam yatağa uzanıp sevgilisini kollarının arasına aldı.

"Gözlerini yum ve uykuya dal, bebeğim. Rüyanda gökkuşağının bitimini gör."

Grace de öyle yaptı.

51. BÖLÜM

Cenaze sabahı yağmur serpiştiriyordu. Nemli, gri bir sis bu soğuk mart gününe hâkim olmuştu. Grace'in cenazesine de pek uymuştu. Pek çok insan bu şekilde düşünüyordu. Kilise tıka basa dolmuştu, Liam'ı görür görmez duygulanmayan tek bir insan bile yoktu. Liam, Jack'in elini sıkıca tutmuştu, ikisi de başları yerde kilisenin önünde oturuyordu. Peder Benedict cenaze duasını ediyordu. Daha birkaç ay önce Liam'la evlendirdiği kadını şimdi gömmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Liam o olmasaydı asla bu noktaya kadar gelemezdi. Tüm organizasyonu annesiyle beraber halletmişti.

Jack ile Liam'ın yanında Catherine ve Noel, arka sırada da diğerleri oturuyordu. Grace öldüğünden beri Liam'ın yanından ayrılmıyorlardı. Liam insanların tekrar içkiye başlayacağını düşünüp korktuklarından emindi. Halbuki Liam bunca şeye rağmen tek bir kadeh içmeye bile yeltenmemişti. Artık tüm hayatı Jack'ten ibaretti ve bunu mahvedemezdi. Hele hele lanet olasıca bir içki yüzünden asla.

Dua bitti, sıra Liam'ın yapacağı anma konuşmasına geldi. Bunu Tom veya Sean'dan yapmalarını isteyebilirdi, harika bir iş de çıkaracaklarından emindi. Ama konuşmayı kendi yapmak istedi. Grace'i onurlandırmak istedi ve sinir krizi yaşamadan bunu halletmeye karar vermişti. Mihrabın önüne yürüyüp toparlanmak için bir an duraksadı, Grace'in tabutuna şöyle bir baktı. Ka-

rısının, aşkının, en iyi arkadaşının o tabutta yattığını düşünmek akıl almaz bir şeydi.

Bir an oğluna bakıp derin bir nefes alarak aşkı Grace'e mektubu olan anıma konuşmasına başladı. "Herkes merhaba. Jack ve kendi adıma birkaç şey söylemek istiyorum. Eşim Grace ömrü kısa sürse de muazzam bir insandı. Sizler onu tanıdığınız için gerçekten şanslısınız, hepiniz de bunun farkındasınızdır. Grace bu dünyada ender kimselerin sahip olabileceği bir şeye, hem iç hem de dış güzelliğe sahip bir insandı. Grace'in dostu olmak insanı daha iyi bir insan haline getirir. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü bunu bizzat kendim yaşadım."

Arkadaşalarına baktı ve onların da aynı şeyleri düşündüklerini gözlerinden anladı. Derin bir nefes alarak devam etti. "Hayatımın en mutlu günü Grace'le evlendiğim gündür. Mutluluğa boğulduğumu hissetmişim. Bu kadar harika bir insanın aşkını kazanmak için ne yapmış olabilirdim? Son on iki ay boyunca rüyada olup olmadığımı anlayabilmek için kendimi çimdikleyip durdum. Sonra oğlumuz Jack'e baktığımda bunun gerçeğin ta kendisi olduğunu gördüm. Ona baktığımda Grace'i görüyorum. Sevimli tabiatı, mizah anlayışı, zekâsı, yaratıcılığı ve sevgisiyle annesinin kopyası. Grace seni çok sevdi, Jacky. Bütün dünyası sendin. Benim de dünyamsın, ahabp."

Jack başını kaldırıp babasına baktı. Neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Babası ona annesinin büyükanne ve babasıyla birlikte cennette olduğunu söylemişti. Bu onu tekrar göremeyeceği anlamına mı geliyordu? Herkes ağlıyor, hele Jack'i gördüklerinde gözyaşları sel oluyordu. O da çok üzgündü. Annesini istiyordu. Ama bir şekilde bunun artık mümkün olamayacağını anlamıştı.

Liam oğluna gülümseyerek, "Jack'in yüzünde Grace'i görmek inanılmaz. Aralarında hayranlık ve saygı duyduğum bir sevgi var. Biz hepimiz kaybımızla uzlaşmak için mücadele ediyoruz. Bu adaletsizlikten dolayı bağırıp çağırmak istiyoruz ama önemli olan Grace'le olan anılarımıza sahip çıkmak. Onu hiçbir

zaman unutmayacağımı, sizlerin de onu daima hatırlayacağınızı biliyorum. Pek çoğumuzun hayatında Grace'in etkisi vardır."

Liam duraksayıp gözlerini yumdu. O an Grace'in görüntüsü canlanıverdi. Gözlerini açıp Jack'e baktı. "Düğünümüzde Grace'e, 'Daha önümüzde nice güzel şeyler var,' demiştim." Arkadaşlarına ve ailesine bakıp hafifçe başını salladı. Cemaate karşı haykırmak, hata yaptığını söylemek istiyordu. Grace yanında yokken nasıl güzel şeyler yaşayabilirdi ki? Birden Jack'e baktı, bunu yapamayacağını biliyordu. Oğlu için güçlü olmalıydı. "Bu bir son değil. Grace hâlâ bizimle, her zaman bizimle olacak. O şu an tam burada," deyip kalbini işaret etti. "Ve gitme vaktim geldiğinde biliyorum ki kollarını açmış bir biçimde beni bekliyor olacak."

Liam oturduğu yere doğru yürüyüp oğluna sımsıkı sarıldı. Tom rahatlatmak amacıyla arkadaşının omzunu tuttu. Bu adaletsizliğe ağlayan herkesin hıçkırıklarını duyabiliyordu. Tom, Gerry, Sean, Martin ve Noel tabutu taşımak için harekete geçince Liam da ayağa kalktı. Grace'in tabutuna yanaşıp hafifçe dokundu, sonra yerine döndü, Jack'i alıp tabutu yakından görmesini sağladı. Defin işlemini gerçekleştirmesi gerekiyordu. Jack hıçkırığa ağlıyor, minik bedeni tir tir titriyordu. Belki de onu cenaze getirmek doğru bir karar değildi. Hastanedeki bir uzmanla görüşmüş ve o Jack'in cenaze törenine katılmasını önermişti. "Yas sürecine başlaması için ona bir şans tanıyın," demişti. Bunu arkadaşlarıyla paylaşmış ama kimseden yanıt alamamıştı. Gitmesine izin verildiğini öğrenince Jack törene katılmakta ısrar etmişti.

Yirmi dakika sonra Grace'in tabutu toprağa, sevgili anne ve babasının yanına indirildi. Sevdikleri birer beyaz gül bıraktı. Tara ve Sean el ele tutuşup tabutun üzerine gülleri attı. Gerry, Tom, Abby, Catherine ve Noel de aynısını yaptı. Son olarak Liam, Jack'i kollarına alıp yürüdü.

Grace'in sevgi sözcüklerini kullanarak, "Anneye veda etme zamanı, minnoşum," deyip elindeki gülü tabutun üstüne attı. "Gülünü annene ver ahbab," diyerek oğlunu tavlamaaya çalıştı.

Jack titriyordu, çok ağlamıştı. Gülü tabutun üstüne atıp, "Ben annemi istiyorum! Ben annemi istiyorum, baba!" diye haykırdı. O masum çocuk sesine kimse dayanamadı.

Dört yaşındaki bir çocuğa ne söyleyebilirsiniz? Liam'ın bir yanıtı yoktu. "Biliyorum, ahbap. Biliyorum."

Defin işleminden sonra grup, mezarın başından ayrılıp Jack'i Liam'ın kollarında bıraktı.

Birdenbire Jack çılgık atıp gökyüzünü işaret ederek, "Baba! Bak!" diye haykırdı.

Liam başını kaldırdı ve gözlerine inanamadı. Buruk bir gülümsemeyle oğlunu başından öperek, "Bak, annen seni düşünüyor. O burada bizimle, sana her zaman söylediği gibi," dedi. Diğerleri de başlarını kaldırıp Jack'in coşkuyla işaret ettiği yere baktılar ve karanlık, gri gökyüzünün ardından parlak, görkemli bir gökkuşağının çıktığını gördüler.

Sonsöz

Grace'in ölümünün üzerinden beş ay geçmişti. Ve bir kez daha bütün grup bekleme odasındaydı. Fakat bu kez bekleme odası kahkahalar ve çeşitli sohbetlerle yankılanıyor, herkes dört gözle doğum haberini bekliyordu. O sabah Tara'nın sancıları başlamıştı. Hiçbir plan yapmadan herkes teker teker güzel haberi alabilmek için hastaneye koşmuştu. Sean ara ara gelip onları bilgilendiriyordu. Son gelişinde büyük bir heyecanla karısının doğumhaneye alındığını söylemişti.

Sonunda kapı açıldı ve Sean yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanaklarından yaşlar süzülerek kapıda belirdi. "Baba oldum!"

Herkes ayağa kalkıp çığlıklar atarak birbirine sarıldı. Jack bu çılgın dayı ve teyzelerine bu kadar coşkulu oldukları için çok gülüyordu. Gerçekten çok eğlencelilerdi.

Abby şamatanın arasında, "Kız mı, oğlan mı?" diye bağırdı.

"Bir kız; güzel, görkemli bir kız."